AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Volumul 3: IULIE-SEPTEMBRIE

Traducere de

ANA OMĂT

IULIE

Rosa McAnulty,
Iulie îți este dedicată, prințesa mea portoricană.
Îți mulțumesc că ai avut grijă ca limba și comportamentul portoricanilor să fie autentice și realiste.
Îți mulțumesc pentru că ești un membru extraordinar al echipei mele de sprijin, dar mai ales pentru că-mi ești prietenă.
Besos, Angel.

Capitolul 1

Blondă. Ochi albaștri. Înaltă. Zeiță. Isuse Hristoase! Universul își râde de mine, în timp ce stau stană de piatră și o măsor din cap până-n picioare pe femeia cu aspect de model. Arată de parcă ar fi sora cea rea perfectă a lui Rachel, și eu, care credeam că Rachel arată uluitor. Nu. Nici pe departe.

Femeia stătea lângă un Porsche Boxter negru-strălucitor, agitându-se de parcă ar fi fost teribil de nerăbdătoare. Bătea cu putere ritmul cu degetele în semnul cu numele meu pe el pe care-l ținea ridicat. Trecerea nu foarte subtilă de pe un toc-cui imens pe altul nu făcea decât să se adauge la înverșunarea care emana din ea în valuri. Mă rog, s-ar putea să fi fost și căldura din Miami, de fapt. Doamne, era înăbușitor, și totuși femeia asta era perfect pusă la punct, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un videoclip rock. Blugi mulați atât de strâmți că îi vedeam curbura frumoasă a fundului. Topul ei m-a făcut să salivez, completat cu o inscripție peste un set de sâni bine dotați, care anunța: *Ia-mă-n brațe și mori*. Avea cel puțin zece coliere cu diferite pietre, lungimi și mărimi atârnate de gâtul ei fin. Avea un păr bestial, de vedetă rock, strâns la spate în răsuciri complexe și șuvițe lăsate libere care arătau foarte rocker-șic.

După cercetarea mea, care a părut să dureze câteva minute bune, și-a fixat privirea albastră ca oțelul înspre mine. A pufnit, aruncând cartonașul pe fereastră și venind spre mine. M-a studiat de la buclele negre ondulate la rochia simplă de vară și la sandalele fără toc din picioarele mele mari.

– N-o să meargă, a clătinat ea din cap cu exasperare. Hai odată, timpul înseamnă bani, mi-a aruncat cu aroganță peste umăr.

S-a deschis portbagajul, iar eu mi-am aruncat valiza în el.

– Eu sunt Mia, apropo.

I-am întins mâna în timp ce ea și-a pus o pereche bestială de ochelari de soare ca de aviator, a întors capul și s-a uitat la mine pe deasupra lor.

– Știu cine ești. Eu te-am ales.

Tonul ei avea o urmă de aversiune când a pornit mașina, apăsând pe accelerație fără a aștepta măcar să-mi leg centura. M-am smucit și m-am izbit de bordul din piele fină.

– Te-am deranjat cu ceva?

Mi-am fixat centura și m-am uitat la profilul ei. A expirat puternic, apoi a clătinat din cap că nu.

– Nu, a mormăit ea. Îmi pare rău. Anton m-a enervat. Aveam ceva important de făcut când mi-a spus să vin să te iau pentru că *el* are nevoie de șofer ca să se poată duce să reguleze vreo două curviștine de fane pe bancheta din spate a Cadillac-ului Escalade.

M-am făcut mică. Minunat, se pare că noul meu șef pentru luna asta e un nenorocit dezgustător. *Nu încă unul!*

– Nasol.

A cotit repede la dreapta spre autostradă.

– Putem s-o luăm de la început? Acum avea un ton sincer, de scuză. Eu sunt Heather Renée, apropo, asistenta personală a lui Anton Santiago. Cel mai tare artist hip-hop al țării.

– Chiar așa? Uau, nu știam că e așa important. Nu prea ascult hip-hop. Mai mult alternativ și rock pentru gagici.

Heather a dat din cap că da.

– Da, a luat discul de platină pentru toate albumele pe care le-a scos. E băiatul de aur în hip-hop și o știe, la naiba.

A rânjit.

– Anton vrea să te cunoască imediat, dar nu poți să porți aia.

A coborât privirea spre rochia mea de vară simplă, verde. Îmi scotea ochii în evidență și făcea ca părul meu să arate fenomenal. În plus, era foarte comodă în călătorii.

– De ce nu?

Am tras de tivul rochiei, simțindu-mă deodată stânjenită.

– Anton așteaptă o bombă sexy cu forme bestiale.

S-a uitat din nou de sus până jos la hainele mele.

– Forme ai, dar rochia aia e prea gen Sandra Bullock, fata obișnuită din vecini. Trebuie să te îmbraci cu una dintre ținutele pe care ți le-am cumpărat eu. Ai acasă un dulap plin, care te așteaptă. Îmbracă-te cu alea. O să aibă pretenția să fii ca o păpușă tot timpul.

M-am încruntat și mi-am concentrat atenția afară, în timp ce Porsche-ul rula pe Ocean Drive. Clădiri art deco cu vedere spre Atlantic se întindeau pe o fâșie enormă de uscat.

– Deci e apă pe ambele părți? am observat eu după ce am trecut de unul dintre podurile principale.

Heather a făcut un gest cu mâna.

– Laguna Biscayne Bay și Atlanticul pe partea cealaltă. După cum vezi – a arătat cu degetul spre un grup de clădiri înalte –, majoritatea sunt hoteluri, Colony Hotel și celelalte puncte de referință emblematice. Apoi mai sunt și tipii – a ridicat din sprâncene – care-și pot permite să locuiască aici. De exemplu, Anton.

Cercetând fiecare clădire, în timp ce Porsche-ul mergea cu viteză, iar vântul intra pe geam și-mi ciufulea părul, am observat multitudinea de culori aprinse, în nuanțe pe care nu le văzusem prea des. În Vegas totul e maroniu sau de culoarea teracotei. În Los Angeles, ai de toate, de la alb strălucitor la o varietate de tonuri moi care se potrivesc cu vibrația californiană. Dar aici culorile păreau să țâșnească în portocaliu ca soarele, albastru și roz amestecat cu alb.

– Vezi toate locurile astea...

A arătat spre Colony Hotel și Boulevard Hotel cu o fluturare a mâinii în bătaia vântului. Am dat din cap că da și m-am întins peste ea să văd mai bine.

– Sunt luminate toate cu lumini fluorescente pe timp de noapte. Cam ca-n Vegas.

Vegas. Sunt sigură că am făcut ochii mari, simțind o bătaie puternică în piept. Un junghi mi-a străbătut inima. Trebuie să

le sun pe Maddy și Ginelle. Frate, Ginelle o să se enerveze atât de tare când o să-i spun ce-am pățit la Washington. Oare aș putea scăpa fără să aduc vorba? Ideea merită cu siguranță luată în considerare.

– Ce mișto. Eu sunt de loc din Vegas, așa c-o să-mi placă să văd clădirile luminate.

M-am așezat mai bine în scaun și m-am bucurat de briză, lăsând să se împrăștie tensiunea acumulată la Washington și la Boston, atunci când a trebuit să-i părăsesc pe Rachel și pe Mason. Am cotrobăit prin geantă, am scos telefonul și l-am deschis. S-a auzit semnalul de SMS de câteva ori. Mi-am aruncat ochii peste ele: unul de la Rachel, care îmi spunea să-i trimit un mesaj când ajung. Altul de la Tai, care mă întreba dacă noul client este un domn sau e nevoie să se urce din nou în avion. Și unul de la Ginelle. *La naiba.* Asta nu-i de bine.

Mi-am simțit stomacul ca o gaură de mărimea Marelui Canion, o cavernă nesfârșită de temeri acoperind un spațiu deschis imens.

Către Mia Saunders

De la Tărătura-pizdulice

Ai fost atacată? Ai fost în spital? De ce mă-ta trebuie să aflu asta dintr-un mesaj trimis de fratele lui Tai? Dacă nu ești deja moartă, te ucid cu mâna mea!

Expirând printre dinți, am scris repede un răspuns.

Către Tărătura-pizdulice

De la Mia Saunders

Doar un mic accident nefericit. Nu-i mare scofală. Sunt bine. Nu-ți face griji în privința mea. Te sun mai târziu, după ce mă pun la punct cu Latin Lov-ah.

Către Mia Saunders

De la Tărătura-pizdulice

Latin Lov-ah? Să mori tu! E mare sculă în hip-hop și bun de n-ai aer!

Către Târâtura-pizdulice
De la Mia Saunders
Am auzit că-i cam nemernic.

Către Mia Saunders
De la Târâtura-pizdulice
L-aş lăsa să fie nemernic cât vrea... preferabil cu limba!

Către Târâtura-pizdulice
De la Mia Saunders
Eşti o perversă.

Către Mia Saunders
De la Târâtura-pizdulice
Mi-ar plăcea să fiu orezul şi fasolea de pe antreul lui. Churro-ul cu care-şi termină masa. Tarta fierbinte în care suflă şi pe care o linge de pe farfurie.

Către Târâtura-pizdulice
De la Mia Saunders
Termină! Târfă nebună! Frate! Mă faci să par o sfântă nenorocită.

Către Mia Saunders
De la Târâtura-pizdulice
Măcar ştiu că, dacă ajung în iad, o să fii chiar acolo ca să mă conduci.

Am râs tare, iar Heather m-a întrebat dacă e vorba de serviciu, arătând cu degetul spre telefonul meu. Am apăsat pe un buton şi l-am setat pe silenţios înainte de a-l strecura înapoi în poşetă.

– Scuze. Prietena mea cea mai bună. Mă verifică.

Am oftat şi mi-am trecut părul peste umăr. Căldura începea să mă termine. M-am aplecat şi am ajustat aerul condiţionat ca

să mă izbească în față cu răceala lui ca de gheață. Aha, mai bine. Pe Heather n-o deranja că e pornit aerul condiționat în timp ce geamurile erau lăsate.

– Sunteți apropiate?

A strâns din buze, intrând într-o parcare subterană.

Am încruntat din sprâncene. Ce parte din „prietena cea mai bună" n-a înțeles?

– Da. Cât se poate de apropiate. Ne cunoaștem dintotdeauna.

A pufnit, oprind brusc mașina în parcare.

– Ești norocoasă. Eu nu am nici o prietenă.

Cuvintele ei au trecut prin mine ca un șoc electric.

– Ce vrei să spui? Toată lumea are prieteni.

Heather a clătinat din cap că nu.

– Eu n-am. Am prea mult de lucru ca să pot întreține relații. Anton trebuie să fie cel mai bun. Chiar dacă nu-s decât asistenta lui personală, trebuie să fiu cea mai tare. În plus, am studii în managementul afacerilor. Într-o zi poate că o să iau eu deciziile pentru un artist. Dacă vreau ca visurile să mi se îndeplinească, trebuie să muncesc din greu.

– Bănuiesc că da, am ridicat eu din umeri, urmând-o, în timp ce ea se îndrepta repede spre un lift, trecând pe lângă un șir serios de mașini de lux absolut impresionante.

– La naiba, mi-am șoptit în barbă, observând mașinile Mercedes, Range Rover, Escalade, BMW, Bentley, Ferrari și alte câteva mărci europene pe care n-am apucat să le văd bine.

Ce am văzut bine și m-a lăsat tablou, m-a lipit cu tălpile de beton a fost setul de șase splendori pe două roți cel mai mișto văzut vreodată de mine. BMW H2 Sport – albă cu jante albastre și motor de 1170. S-ar putea să mă fi umezit un pic. Apoi mai era un MV Agusta F4 1000, singura motocicletă din lume cu motor cu valvă rotativă. M-am răsucit, am dat drumul mânerului valizei și mi-am trecut degetele peste șaua incredibil de sexy a celei de-a treia motociclete. Icon Sheene, neagră complet, cu crom strălucitor. Am mângâiat-o ca pe o iubită, cu un singur deget, urmărindu-i curburile rotunjite și designul

modern îndrăzneț. Motocicleta asta costă peste o sută cinci-zeci de mii de dolari! Fute-m-aș! Nu, pe bune, chiar trebuie să mă fut pe motocicleta asta!

Aer, am nevoie de aer! Am inspirat cu dificultate, ghemu-indu-mă la pământ, încă nereușind să-mi iau ochii de la frumu-sețea aceea. *Iubita mea, vino la mama.* Puteam să trăiesc fericită în garajul ăsta, holbându-mă la motocicletele visurilor mele.

– Hei! Pământul către Mia! Ce dracu' faci?

Vocea ei a ajuns până la mine, dar nu i-am răspuns. Era ca un țânțar sâcâitor care tot vine înapoi, ori de câte ori l-ai alunga.

M-am ridicat încet, am tras aer în piept ca să-mi umplu plă-mânii și m-am uitat din nou la motociclete. Un KTM Super Duke supărat, extrem de accesorizat, în capătul șirului. Probabil cea mai accesibilă dintre toate, cu siguranță prezentă pe lista mea de motociclete minunate pe care s-ar putea să mi le permit într-o bună zi.

– Ale cui sunt motocicletele astea? am întrebat, cu vocea scăzută cu o octavă, încremenită în fața senzualității perfecte pe două roți.

– Ale lui Anton. E clădirea lui. Aici are studioul de înregis-trări, clubul de dans, sala de gimnastică și, bineînțeles, aparta-mentul de lux de la ultimul etaj. Membrii echipei lui au fiecare câte un apartament în clădire. Chiar și tu ai propriul tău apar-tament la mansardă, unul pe care-l folosim pentru vedete care vin în vizită sau pentru tipii cu care colaborează la albume.

– Și merge cu ele?

A rânjit.

– Ești mare fană motociclete, ai?

– Se poate spune și așa.

Mi-am smuls cuvintele de pe buze, chiar dacă nu-mi lua-sem încă privirea de pe frumusețile făcute de mâna omului.

– Poate o să te plimbe cu ele.

Asta mi-a atras atenția.

– Să mă plimbe.

A dat din cap că da, cu un zâmbet atât de drăguț că putea să apară în reclame de produse difuzate la nivel mondial.

– Mă piș. Eu nu mă urc la spate, păpușă. Eu conduc.

* * *

Heather mi-a acordat cu generozitate cincisprezece minute să mă aranjez înainte de a mă duce jos să-l cunosc pe Anton. Am sărit în duș și m-am curățat de praful unei zile pe drum, apoi am zărit ținuta pe care mi-o așezase pe pat. Ținută e mult spus. Ceea ce mă aștepta pe pat era o bucățică de material, o pereche de pantaloni scurți până la fund și niște sandale cu toc înalt ale căror șireturi se ridicau încrucișat pe toată gamba, până la genunchi. Mi-am tras pantalonii pe mine și m-am uitat la marginea lor în oglindă. O bucată de bucă, vizibilă pentru orice ochi. Să-mi fut una! Întorcându-mă cu fața, am văzut că pantalonii sunt tăiați atât de scurt că buzunarul depășește marginea. Topul era simpatic. Gen bluziță, prins cu două panglici subțiri la fiecare umăr. Am închis ochii, am numărat până la zece și m-am încurajat.

Poți s-o faci, Mia.

Cu doar o lună în urmă te fâțâiai încoace și încolo în costum de baie cu Tai și cu echipa de modele. Ești mai îmbrăcată în astea. În plus, nu ești aici pentru principiile tale morale extraordinare legate de buna-cuviință, ești aici ca să arăți super și să fii gagica dintr-un clip rock. Ăăă. Dintr-un clip hip-hop.

Mi-a scăpat un geamăt de pe buze în timp ce-mi prindeam părul în coadă. Mi se părea că sunt un milion de grade, sau poate că temperatura corpului meu atinsese 38 de grade.

Respirând încet și pe gură, și pe nas, m-am ridicat și am ieșit în zona de living. Heather era acolo, vorbea la telefon. M-a privit de jos în sus, din vârful degetelor de la picioare până la cap. Când a ajuns la cap, o încruntătură urâtă i-a schimonosit fața. Fără a-și lua telefonul de la ureche, a venit spre mine, a tras de elasticul de prins părul și mi-a lăsat buclele groase să cadă pe umeri.

– E mai bine așa, a șoptit ea umflându-mi părul.

Apoi a pocnit din degete și a ieșit din cameră.

– Ce mama dracului, mi se pare mie sau tocmai ai pocnit din degete în fața mea?

Amiciția legată în mașină pe drumul dinspre aeroport s-a făcut țăndări.

Heather a avut bunul-simț să pară întristată.

– Îmi pare rău, mi-a șoptit. Da, Anton, e cu mine.

Cuvintele ei conțineau o iritare pe care o simțeai ca pe ceva fizic, puteai s-o arunci în sus și s-o prinzi.

– Ne vedem în sala de dans. Da, în cinci minute. Mia, îmi pare rău. Mă calcă pe nervi. Din păcate, e cam cu capsa pusă. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Se pare că echipa de dansatori e de rahat, nu sunt în stare să se miște nici dacă le bagă albine în chiloți.

Am încercat să chicotesc, dar nu prea mi-a ieșit. Frica mi-a ricoșat prin fiecare coastă și s-a instalat în stomac. Mai mult ca sigur n-o să fie încântat când o să afle că fata asta albă nu știe să danseze. Măcar am certitudinea că n-o să-și ceară banii înapoi. A plătit taxa, indiferent dacă sunt eu sau nu în stare să dansez. Nu face parte din portofoliul meu și nici n-am susținut vreodată că m-aș pricepe.

Liftul s-a deschis într-un coridor cu pereți din sticlă dintr-un capăt în altul. Luminile normale erau stinse, lămpile cu ultraviolete pâlpâiau, iar reflectoarele luminau câteva siluete, trupuri care se zvârcoleau pe un ritm insuportabil de tare. Un bărbat în pantaloni de jogging și tricou ținea ritmul și striga cifre spre dansatori. M-am gândit că ar fi pentru poziționarea mâinilor sau a picioarelor lor, dar nu aveam cum să știu sigur.

Heather m-a dus să mă așez într-o parte. Atunci l-am văzut bine pentru prima dată pe Anton Santiago. Mi s-a uscat gura văzându-i trupul zvelt și musculos; în jurul meu, camera părea să pulseze ca o inimă când s-a îndreptat încet spre mine. Fiecare măsură a muzicii îi accentua mișcarea umerilor, unul în fața celuilalt, și îi răsucea șoldurile. Avea trupul acoperit de

transpirație lipicioasă, de la osul ieșit în afară al claviculei, pe fiecare pătrățel de mușchi și în jos, pe ceea ce era un abdomen al naibii de tonifiat. Nu doar că era bine făcut, trupul lui striga pur și simplu: „Ia-mă, atinge-mă, lipește-ți trupul gol de mine!".

S-a răsucit, iar echipa de dansatori din spate i-a imitat mișcarea, iar apoi a atins podeaua... cu tot corpul. A făcut o serie de flotări în ritmul muzicii, apoi doar într-o mână, mușchii antebrațului umflându-i-se delicios. A mai făcut una, de data asta rotindu-și șoldul, ca și cum ar fi regulat podeaua. Maică-măiculiță, îmi venea să mă năpustesc încolo și să mă întind pe jos ca să-și poată exersa mișcarea pe o femeie adevărată, vie și încinsă. Și mi-era cald. Atât de al dracului de cald că mi-am făcut vânt cu mâna urmărindu-i corpul cum se răsucește, se învârtește și se catapultează brusc în picioare, unde a repetat mișcarea de rotire a pelvisului pe cele mai sexy versuri cu putință.

*Urcă-te pe mine, iubito... ** răsucire a corpului ***
*O s-o țin așa toată noaptea... ** împingere în față ***
*Lasă-mă să ți-o fac bine... ** răsucire a corpului ***
*Hai, urcă-te pe mine... ** împingere în față***

Și-a cuprins avuția în mâna cea mare, trăgând în sus, în timp ce-și arcuia corpul în aer. Părea un zeu cafeniu-auriu care tocmai terminase de pompat în fața visurilor sale și își verifica armamentul înainte de a reîncepe bătălia sexului. Muzica s-a oprit brusc.

– Gata, băieți, ajunge pe ziua de azi. Anton, e bine, a strigat tipul în pantaloni scurți.

Anton nu a scos o vorbă, doar și-a ridicat stăpânit bărbia. Un cârd de fete a început să se agite în jurul lui cu apă și cu un prosop.

– O, Anton, ai fost uluitor. Atât de sexy!

S-a oprit la câțiva metri de mine, privindu-mă fix în ochi. Verde la verde. Ai lui scăpărând, ai mei al dracului de excitați.

– Lăsați-mă-n pace.

– Dar am crezut că o să ne jucăm după repetiții.

Cele două fete îi solicitau zgomotos atenția.

S-a încruntat.

– Anton nu face de două ori același lucru. *Vete al carajo*, le-a spus el și le-a gonit cu o mișcare a mâinii.

După strâmbătura și tristețea de pe chipurile lor, orice le-ar fi spus, nu era de bine. Am aflat mai târziu că înseamnă „cărați-vă dracului de aici".

– *Lucita*, și-a lins el buzele în felul acela care-ți provoacă efectiv furnicături pe șira spinării și îți face centrul să se strângă.

Da, mi-a făcut păsărica să se strângă doar trecându-și limba peste buze.

– Acum, că ești aici, ce facem cu tine?

Accentul lui portorican mi-a atins nebunește simțurile, iar ochii lui m-au cercetat din nou din cap până-n picioare. I-am simțit privirea de parcă ar fi întins o mână și mi-ar fi atins pielea de sus până jos. Pupilele acelea verzi sclipeau de dorință carnală pură. Am stat acolo, cu ochii înfipți unul asupra altuia, de parcă am fi purtat un război vizual tăcut. Nările mi s-au lărgit, m-am uitat cu coada ochiului și am vorbit, în sfârșit.

– Ai putea să-mi dai ceva de mâncare. Sunt moartă de foame, i-am spus.

Heather, care era mult mai aproape decât credeam, a pufnit în râs, stingând tensiunea dintre mine și Latin Lov-ah. Acum, văzându-l în fața mea, am început să înțeleg de unde-i vine numele.

A întors capul spre ea.

– Scuze, Anton, a spus ea și s-a uitat în altă parte, nereușind să-și ascundă zâmbetul de pe față.

Anton mi-a întins mâna.

– Mia, hai să te umplem.

Felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut efectiv să mă gândesc la o sută de alte lucruri complet nepotrivite, numai la mâncare nu. Mi-am lins buzele și m-am plesnit peste coapse.

– Da, hai.

Capitolul 2

Anton ne-a condus la lift și apoi sus, în apartamentul de la ultimul nivel, reședința lui privată. În momentul în care s-au deschis ușile, Anton a ieșit, lăsându-ne în urmă pe noi două.

- Știi ce-ai de făcut, H, a aruncat el peste umăr, fără a se uita măcar în spate.

Heather m-a condus în direcția opusă.

- Haide, fată, cred că avem nevoie să bem ceva. Ceva zdravăn.

Am intrat într-o bucătărie deschisă; dulapurile albe ocupau un perete întreg, fiecare având câte un mâner negru din metal, cu modele în spirală unice, de parcă ar fi fost lucrate manual. Un blat de lucru obscen de lung se întindea în fața dulapurilor și a ustensilelor de bucătărie ultimul răcnet. Zece scaune de bar cu șezutul rotund stăteau aliniate perfect sub barul din granit negru. Am tras unul și m-am așezat, chinuindu-mă să mă acopăr cât mai mult cu pantalonii minusculi ca să fiu sigură că părți din fundul meu nu atârnă peste marginea scaunului. Nu-i o imagine prea plăcută pentru ochii nimănui.

- Îți plac rodiile?

Heather a scos două pahare din cristal pentru martini.

Am dat din cap că da.

- Foarte mult.

Apoi a scos o sticlă uriașă de votcă Grey Goose, un shaker din metal și sucul.

- Așadar, ce planuri are Anton cu mine? am întrebat-o, în timp ce ea arunca în shaker cuburile de gheață, turnând apoi votca și adăugând doar o picătură de concentrat de rodii.

Heather a pufnit și apoi a zâmbit.

- Adică în afară de faptul că vrea să te fută?

Suna mai degrabă a acuzație decât a afirmație. M-am jenat de impertinența vorbelor ei.

– N-o mai face pe sfioasa. Am văzut că vă futeați din priviri in studio mai devreme. Îi dau termen până diseară să te întindă sub el.

A împins spre mine paharul plin până-n buză cu lichid roșu aprins.

– Până la fund? m-a întrebat și a luat o înghițitură sănătoasă.

Am făcut același lucru, având nevoie de curajul pe care ți-l dă băutura ca să o pun la punct.

– N-ai o părere prea grozavă despre mine, nu-i așa?

Cuvintele au sunat la fel de veninos ca o mușcătură de viperă.

A ridicat din sprâncene.

– Nu te futi cu toți clienții? Ești *damă de companie.*

Numai cuvintele acestea singure conțineau o cantitate enormă de dispreț. În momentul acela, am trântit paharul, iar lichidul roșu s-a împrăștiat pe tot blatul.

– Mă fut cu cine vreau eu și când vreau eu. Nu face parte din contract. Sunt damă de companie, nu *târfă.*

Am expirat cu putere și am continuat:

– Ofer companie sau acopăr o necesitate, dar necesitatea asta nu presupune neapărat și să mă fut cu clienții.

Aveam un ton plin de indignare, cu toate că, teoretic vorbind, mă futusem cu o parte dintre clienții mei, dar nu cu toți.

Eu decid cu cine și când. Punct.

Gândurile la bărbatul care a vrut să se impună fizic asupra mea, când a vrut el, mi s-au strecurat sinistru în subconștient. Dacă aș fi putut, aș fi strivit amintirile dezgustătoare cu un pickhammer, le-aș fi încuiat într-un dulap extrem de întunecos și aș fi aruncat cheia. N-o să mă controlați voi pe mine.

În loc să o las pe Heather să vorbească, răzbunarea mi-a umplut pieptul, urcându-mi pe gât, alimentată de frica remanentă de ceea ce mi se întâmplase nu demult cu Aaron.

– Acum știu de ce n-ai nici o prietenă. Ești ipocrită, enervantă și de-a dreptul prost crescută.

Heather s-a dat înapoi câțiva pași până când s-a lovit de blatul de pe partea cealaltă, unde era frigiderul dublu din aluminiu. Dacă nu m-aș fi uitat cu atenție, nu i-aș fi recunoscut albastrul strălucitor al ochilor. Și-a dres glasul, a ridicat o mână delicată, cu degete lungi, la piept și mi-a spus:

– Îmi pare rău, Mia. A fost nepoliticos din partea mea.

– Păi să știi că a fost nepoliticos!

Mă durea gura din cauza dinților încleștați. Mi-am sorbit restul de băutură, lăsând arsura puternică să o acopere pe cea acidă care mi se forma în adâncul stomacului.

Ea și-a trecut limba peste buze, uitându-se dintr-o parte în alta.

– Încă o dată, te rog să mă scuzi. Nu te-am angajat să-i fii parteneră în pat, are destule de-astea. O să ai rolul principal în noul lui videoclip. O femeie pe care o dorește, o seducătoare pe care n-o poate avea.

Seducătoare. Ei, uite, de asta n-am mai fost. Suna atât de ridicol, mai ales în contextul conversației aprinse pe care tocmai o purtaserăm, că mi-am aplecat capul pe o parte, izbucnind în râs. Un râs din toată inima, cu sughițuri și fornăieli, care a crescut și în volum și în intensitate.

Heather a ridicat din sprâncene până aproape de linia părului.

– Ăăă... OK, nu-ți mai dau martini.

Mi-a făcut cu ochiul, reușind să înveselească atmosfera.

M-am sprijinit cu cotul de blat, ținându-mi bărbia cu mâna.

– A fost ciudat azi. La naiba, toată luna care a trecut a fost nebunească. Asta pune capac la nebunia pe care o numesc viața mea.

Am clătinat din cap, trecându-mi degetele prin păr. Crescuse cam mult. Poate reușeam să scap un pic de Latin Lov-ah să mă duc să mă tund.

În ciuda a ceea ce spusese, Heather a mai preparat câte o băutură pentru fiecare.

– Facem pace? Chiar nu vreau să mă urăști și chiar am înțeles greșit ceea ce faci tu.

Ochii ei albaștri păreau rotunzi și imenși pe fața ei drăguță, chiar inocentă. I-am întins mâna. Ea s-a uitat pe furiș, deja mai înceată în mișcări, și mi-a strâns-o cu putere.

– Pace.

Am zâmbit. A surâs și ea, repetând cuvântul.

– Două doamne care-și strâng mâinile în timp ce consumă băuturi alcoolice pot face un bărbat să se simtă neliniștit. Ce puneți voi două la cale?

Anton a intrat purtând o pereche largă de pantaloni albi din in, cu un șnur care îi atârna periculos de aproape de bărbăție. Își asortase pantalonii cu o cămașă de un verde ca menta proaspătă, pe care o lăsase descheiată, expunându-și abdomenul frumos lucrat. Unghiile de la picioare, foarte îngrijite, i se zăreau de sub pantalonii aceia largi. La naiba, până și picioarele lui te invitau să le lingi. Asta deja spunea mai mult decât era nevoie despre specimenul incredibil de frumos din fața mea. Mă uitam la el cum se mișcă, având grația unei pume, chiar cu grămada aceea de mușchi care să-l tragă în jos. Nu era scund, dar nici prea înalt. Cam un metru optzeci, ceea ce e bine pentru mine, care nu am decât un metru șaptezeci și doi, dar de obicei prefer tipii mai înalți, ca Wes și Alec.

Wes și Alec. Doi bărbați, două sentimente complet diferite trecând prin mine la simplul gând. Unul avea idei persistente despre un viitor împreună, celălalt, dorință persistentă.

Anton s-a îndreptat spre Heather și a luat-o de după umeri.

– Deci, H, *Lucita* aici de față o să fie tipa din clip de care sunt interesat și pe care nu o pot avea?

A strâns-o de antebraț pe Heather, trăgând-o lângă el într-o îmbrățișare prietenească, fără a-și lua privirea de la mine. Ea a dat din cap că da pe tăcute și și-a rotit ochii. El și-a dus mâna cealaltă la față și a început să-și mângâie buza de sus cu degetul mare în timp ce mă studia. Mă simțeam de parcă degetele lui mă atingeau peste tot, după cum își plimba ochii pe fiecare bucățică de piele.

N-am să mint. M-a luat cu leșin. Tare. La dracu', stătea la fel de bine la capitolul aspect cum stătea și la mișcare și vorbit.

Urma de accent portorican, felul în care cuvintele păreau să i se rostogolească de pe limbă ca un simbol al sexului... mi-au făcut ceva. Ceva ce *nu voiam* să simt după ceea ce tocmai trăi-sem în iunie cu Aaron. Când colo, ce să vezi, tipul ăsta, Latin Low-ah, cred că avea feromoni supraîncărcați, pentru că i-am simțit pe fiecare dintre ei ca pe o lovitură fizică în sex.

– Ești *al dracului* de bună, gagico.

A ridicat bărbia spre mine.

– Știi să te miști?

– Ăăă, la ce fel de mișcări te referi? l-am întrebat eu.

S-a îndepărtat de Heather în vârful picioarelor, într-o serie de cercuri rapide, până când a ocolit blatul lung și s-a strecurat lângă mine pocnind din palme, mișcându-și șoldurile și umflându-și pieptul. Anton s-a oprit la un milimetru de fața mea, mirosind a săpun și nucă de cocos, amintindu-mi de mine întinsă pe o plajă însorită din Hawaii. Mi-aș fi dorit să fiu întinsă și acum pe o plajă însorită din Hawaii, preferabil sub acest zeu al sexului.

– Mișcări, *muñeca*, a șoptit el.

Îi simțeam fierbințeala răsuflării pe față, mici pufăituri de aer care-mi ațâțau simțurile și-mi trezeau receptorii plăcerii din somnul lor lung de o lună. I-am susținut privirea, uitându-mă și eu fix la el, apoi m-am aplecat și mi-am lipit obrazul de al lui ca să-i pot șopti la ureche:

– Ce înseamnă *muñeca*?

Am rostit cuvintele încet, aproape ca o mângâiere pe pielea lui.

– Păpușă.

Avea o voce aspră, de parcă ar fi înghițit o lingură de nisip.

– Și *Lucita*?

Mi-am apropiat buzele de obrazul lui suficient de mult cât să-i pot simți barba nerasă. A gemut și mi-a pus o mână pe șold, o prindere ușoară ca atingerea unei pene, pe care mintea mea a ignorat-o fără probleme.

– Luminiță.

Luminiță? Mi-am lăsat capul pe spate, distrugând intensitatea momentului și haloul de plăcere sexuală care ne înconjura.

– Luminiță?

N-am putut să-mi rețin un chicotit.

– De ce?

Mi-a atins ușor, cu două degete, umărul, lăsându-le apoi să alunece pe pielea sensibilă de pe gâtul meu. Mi s-a făcut pielea ca de găină, iar o pereche de gheare încovoiate și-au croit drum de acolo de unde mă ținea de încheietură în sus, pe braț, apoi pe piept, încolăcindu-se în jurul inimii mele și strângând cu putere. Întunericul mi-a pătruns în raza vizuală și mi-am auzit inima bătând cu putere. Simțeam că mi s-a strâns pielea, că s-a contractat, fiecare nerv furnicând de dorința să fug, să mă fac mică... să scap.

– Ești gata să te fut? urlă el, iar răsuflarea lui mă izbește în față odată cu mici stropi de salivă.

Corpul meu e lipit de zidul din beton al bibliotecii. Apoi sunetul scârbos al curelei desfăcute de la pantalonii lui și al fermoarului tras în jos, ca un dangăt de clopot răsunând la propria-mi înmormântare. Țip din toate puterile, dar el se năpustește atât de tare și îmi înăbușă sunetul de pe buze cu mușcătura lui, apoi mă izbește cu capul de perete. Durerea îmi fulgeră prin fața ochilor ca stelele pe cerul deșertului.

– Nu!

– Nu! am țipat și am împins trupul solid care stătea prea aproape de mine, apoi am sărit și m-am lovit de marginea unei canapele.

O canapea? Ha? Mișcându-mi capul încoace și încolo, am scuturat plasa de amintiri care-mi întuneca judecata.

Rahat! Ce. Dracu'. A. Fost. Asta?

Două perechi de ochi îngroziți m-au urmărit în timp ce-mi veneam în fire.

– Mia... a suspinat Heather cu mâna la gură.

– *Lucita... eu... perdóname*. Îmi pare rău. Te-am rănit cumva?

Vocea lui Anton avea un ton de aversiune și ceva ce n-am putut numi altfel decât frică. Rahat. Asta nu-i bine. De ce am avut flashbackul ăsta? Ce mama dracului l-a provocat?

Am clătinat din cap.

– Nu, nu, îmi pare rău. Cred că-s doar obosită din cauza călătoriei și nici n-am mâncat și am băut martini prea repede... da, sunt sigură că asta a fost. Asta trebuie să fi fost.

Buzele lui Anton s-au strâns într-o dungă subțire.

– Hai să-ți dăm să mănânci. Nu tolerez ca membrii echipei mele să nu beneficieze de ce au nevoie. Haide. H, mergem la restaurantul nostru preferat.

Mi-a întins mâna și l-am apucat de ea. Fiorii familiari de excitație erau încă acolo, dar, de data asta, însoțiți de o senzație de nervozitate. Doar pentru că l-am ținut de mână. Ce. Pizda. Mă-sii? *Asta nu ești tu, Mia*. Trebuie să-mi dau seama care-i problema, și încă repede. Dar cum?

Neștiind ce altceva să fac, i-am urmat pe Anton și Heather pe ușă, încă surescitată și cuprinsă de frică.

* * *

Cina a fost grozavă. Un *Gnocchi al Gorgonzola* delicios, așa se numea mâncarea de la Il Gabbiano, restaurantul de fițe la care ne-a dus Anton. Eram îmbrăcată complet nepotrivit, dar la fel erau și el și Heather. Când am intrat, câțiva dintre agenții de securitate ai lui Anton erau pe urmele noastre. Am intrat de parcă am fi fost din neam de regi. Directorul restaurantului ne-a zărit și a venit spre noi de parcă ar fi fost desculț pe cărbuni încinși. Ne-a așezat, fără să fie nevoie să așteptăm, la o masă din colț, cu o priveliște superbă spre Atlantic. Anton, cu un zâmbet larg și curat, a comandat câteva aperitive. Privirea lui căprui-verzuie fermeca toate femeile pe o rază de șapte metri și atrăgea atenția celorlalți bogătași. Eu și Heather am comandat *antipasti*, eu dorindu-mi ceva al dracului de decadent plin cu un catralion de calorii, așa că am cerut mâncarea

mea preferată din toate timpurile, pernuțele pufoase și delicioase, *gnocchi* cu sos de smântână. Era paradisul absolut pentru papilele gustative.

Anton a comandat paste cu creveți și a mâncat cu rapiditate și eficiență, de parcă s-ar fi temut să nu-i sară din farfurie înapoi în ocean. Când l-am întrebat de ce mănâncă așa febril, s-a încruntat, s-a șters la gură și s-a uitat în zare, dincolo de ocean. Heather a avut grijă să schimbe subiectul înainte ca el să apuce să-mi răspundă. Aparent, știa ceva ce eu nu știam despre acest buton deosebit de roșu. I-am aruncat o privire, iar ea a clătinat din cap cu insistență. Conversația s-a îndreptat apoi spre videoclip și planurile în privința acestuia.

Atunci am aruncat uriașa bombă atomică, aceea că nu am sub nici o formă talent la dans.

– Deloc?

Anton s-a încruntat. Am clătinat din cap că nu și mi-am mușcat limba. El a ridicat mâna, s-a scărpinat în barba ușor țepoasă și a tras aer în piept.

– Trebuie să facem ceva în privința asta. Tu – a făcut un semn cu mâna din vârful capului meu până la tăblia mesei – ești *perfecto*... ăăă, perfectă ca seducătoare. H, nici n-ai fi putut să faci o alegere mai bună. Trebuie să rezolvăm problema asta mică.

Și-a frecat mâinile, iar pupilele i s-au întunecat.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu?

Vorbea cu Heather, nu cu mine. Ea a strâmbat din buze și s-a bătut ușor cu arătătorul în ele, ridicând din umeri.

– Dacă e disponibilă. Compania de dans din San Francisco tocmai a terminat stagiunea, iar omul ăla rău care-i urmărea prietenele a dispărut.

S-a foit în scaun.

– S-a aflat. Poate, dacă am avea-o pe ea pe post de coregraf, s-ar rezolva problemele pe care le ai cu dansatorii. O să-i dau un telefon să văd dacă o interesează să-ți salveze fundul. Dar știi că o să te coste.

Anton a râs.

– Nu costă totul, H? O vreau pe ea. M-am săturat să am de-a face cu boul ăsta, iar dansul ei contemporan e cel mai bun. Dacă adăugăm elemente latino, o să știe cum să aranjeze unghiurile. Vreau ca toți ochii să fie ațintiți asupra Miei. Vreau să arate atât de sexy în video încât să le lase gura apă. Fiecare bărbat în parte o s-o dorească și nici un bărbat n-o s-o aibă.

A rânjit lasciv și și-a îndesat un crevete întreg în gură, lăsându-i coada pe marginea farfuriei. Anton radia, evident încântat de noua lui idee.

– Cine e coregrafa asta?

Heather a sorbit din vinul alb și s-a șters la gură.

– O dansatoare de dans contemporan extrem de talentată care lucrează de câțiva ani cu San Francisco Dance Company, așa că nu am reușit s-o furăm.

A întins un deget spre Anton continuând să-și țină paharul în mână.

– Anton s-a îndrăgostit de corpul ei și de felul în care se mișcă la spectacolul pe care l-am văzut anul trecut.

Informația asta m-a surprins.

– Îți place teatrul? am intervenit.

– Da, *Lucita*. Mă calmează și îmi seduce muza. Ador să-i văd pe alții dansând și cântând pe piese clasice, dar și pe piese noi și inovatoare.

– În fine, l-a întrerupt Heather, am aflat că nu predă lecții de dans decât pentru teatrul din San Francisco. Știi bine că n-o să părăsească San Francisco pentru Miami.

Ultima parte i se adresa lui Anton, care s-a încruntat.

– Ceva de genul că trebuie să rămână alături de surorile ei. Dar dacă o plătim suficient de bine și o sunăm repede, s-ar putea să vrea să vină cât e Mia aici și să filmăm în același timp. Chiar ar putea să aducă elementul de care avem nevoie ca să ducem videoclipul la următorul nivel.

Heather s-a ridicat brusc.

– O sun acum.

S-a uitat la ceas.

– Sunt cu trei ore în urmă, deci e bine.

Fără a mai spune nimic, a plecat de la masă, îndreptându-se spre terasa deschisă.

Am sorbit din vin, uitându-mă spre ocean. Briza sufla deasupra noastră, dar radiatorul de lângă masa la care stăteam dădea suficientă căldură.

– Asistenta asta a ta e destul de eficientă.

Anton a zâmbit.

– Este. De aia o țin.

– Pot să fiu sinceră? l-am întrebat strângând din buze, așteptând.

S-a lăsat pe spate, și-a ridicat un picior peste celălalt și a desfăcut brațele.

– Bineînțeles.

– De ce folosești un ton așa de aspru cu ea? Nu te temi niciodată că s-ar putea să te lase baltă?

Mă întrebam sincer de ce ar sta cineva lângă un bărbat căruia îi tună și-i fulgeră jumătate din timp, fiind în rest relaxat și amabil. Mi se părea că are două personalități complet diferite.

– Ce te-a făcut să te gândești la asta?

M-a privit pieziș.

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Poate felul în care te răstești la ea la telefon, mergi în fața ei, ca și cum ar fi sluga ta și îi dai ordine în timp ce te îndepărtezi.

S-a încruntat.

– Pun preț pe opinia lui Heather mai mult decât pe a oricui altcuiva. Numai pe ea mă bazez, întotdeauna. Am încredere în ea fără nici o rezervă.

– Ai fi putut să mă păcălești.

Anton și-a luat paharul, terminându-și Shiraz-ul.

– Ți-a spus ție ceva legat de plecare?

Tonul lui dovedea că ideea de a fi părăsit de Heather nu era una chiar binevenită.

– Nu. Sub nici o formă. Doar că simt că-și dorește mai mult.

– Mai mult? Cum ar fi o relație?

Am clătinat din cap că nu. Chiar e atât de narcisist? Uitându-mă la corpul lui și la chipul care putea face îngerii să plângă, bănuiesc că are dreptul să fie. Într-un fel.

– Nu din câte știu eu. Mă refeream la munca ei. A amintit ceva de visul ei de a fi impresara unui artist. Mi se pare că nu ai un impresar în momentul ăsta.

Anton și-a dus mâna la gură și și-a mângâiat cu dosul degetului mare buzele acelea perfect sărutabile.

– Nu am. De obicei, îi transmit toate deciziile mele lui Heather, iar ea pune totul la punct.

Interesant.

– Deci, într-un fel deja e impresara ta, numai că fără beneficiile și puterea pe care i le-ar oferi funcția. Cu atât mai rău pentru ea.

Mi-am trecut cu nonșalanță mâna prin păr și mi-am schimbat poziția scaunului ca să pot privi apa și să-i las lui spațiu. Oceanul era absolut uluitor. Am simțit o împunsătură în inimă, realizând cât de tare îmi era dor de casă.

Acasă.

Rahat. Se pare că mi-am răspuns fără să vreau la o întrebare asupra căreia reflectez de câteva luni bune.

Acasă înseamnă California.

Capitolul 3

Soarele trecea prin draperii, orbindu-mă cu toată strălucirea lui. Ziua a treia și simt în sfârșit că am dormit destul. Ieri a fost un vârtej de întâlniri cu cosmeticiana, coafeza și echipa. Diseară ne întâlnim cu coregrafa. Vine în dimineața asta cu avionul și vrea o întâlnire cu întreaga echipă în studioul de dans, imediat. Sper că asta nu înseamnă că are de gând să se poarte ca un sergent afurisit. Teama și entuziasmul se luptau în mine, pătrunzându-mi rapid în simțuri, în timp ce mă întrebam dacă o să reușească să mă facă să mă mișc într-un fel care să nu semene cu acela al lui Elaine din episodul acela înfiorător din *Seinfeld* pe care îl adoră tata.

Fata asta albă nu știe să danseze. Mereu a fost un motiv de discuții între mine și agentul meu. Pot să mă descurc cu un cântec, știu să joc și, aparent, să pozez ca model destul de bine, dar nu am fost niciodată dăruită cu talentul dansului. Ginelle însă e în stare să danseze ca o furtună. Colaborarea ei cu Dainty Dolls Burlesque a scos-o la lumină și scena o iubește. Chiar dacă e măruntică, are de toate pe corpul acela mic și știe să se miște pe scenă mai bine decât orice altă persoană pe care o cunosc.

Tristețea m-a înfășurat ca o mantie. Lui Gin i-ar fi plăcut la nebunie să fie aici ca să cunoască o coregrafă importantă din San Francisco. Imediat ce aflu cine e, am să o anunț, să văd ce știe, dacă știe ceva, despre femeia misterioasă după care e înnebunit Anton. Mă rog, cel puțin în ceea ce privește dansul ei.

Telefonul a anunțat că am mesaje imediat ce l-am deschis. Mi-am aruncat privirea peste ele cu ochii cârpiți după o noapte lungă de somn. Un mesaj era de la Maddy, care mă informa cu privire la școală și îmi mulțumea pentru ultimul cec pe care i-l

trimisesem pentru cărți și mâncare. Încă mă deranjează că nu mai trebuie să plătesc pentru traiul ei de zi cu zi. Respir încet și încerc să mă obișnuiesc pe zi ce trece cu ideea. N-am să renunț niciodată complet la responsabilitatea pe care o am față de sora mea mai mică. E mult prea adânc întipărită în fiecare fibră a ființei mele. Cu toate acestea, trebuie să-mi reamintesc constant că e adultă, una care locuiește acum cu logodnicul ei și care are cariera și planurile de viitor clar stabilite. E fericită, sănătoasă și trăiește foarte bine alături de un tip care pare să moară după ea. Ar face bine să nu se schimbe, altfel o să-l leg pe fraier și o să-i smulg fiecare fir de păr de pe piept cu penseta.

Următorul mesaj îmi îngheață sângele în vine. O, prietena mea cea mai bună o să și-o fure. El nu are cum să știe de ziua mea decât dacă i-a spus cineva.

Către Mia Saunders
De la Wes Channing

Mi-a spus o păsărică de ziua ta, care e săptămâna viitoare, și de faptul că ești în Miami. Am făcut rost de o zi liberă. N-ai cum să-ți dorești să-ți petreci aniversarea cu un străin. Vin să te văd. Pregătește-te. Avem luni întregi de recuperat.

Agitată, am sunat șarpele care m-a dat de gol.

– Aaa...lo, a răspuns o voce somnoroasă. Mia, ești bine? a continuat ea, de data asta ceva mai alertă.

– Cum ai putut? am scrâșnit în telefon, ținându-l ca pe un ciocan cu care eram gata să lovesc.

Ginelle a oftat și a mormăit.

– Trebuia făcut.

A căscat.

– Pe bune? Trebuia făcut. Ăsta ți-e răspunsul? Sunt atât de supărată pe tine, m-am răstit în telefon, dar încet.

De ce șopteam, n-aș putea să spun, de vreme ce nu mai era nimeni cu mine în apartament.

A gemut și a mai căscat o dată.

Mia, am făcut ala-bala portocala cu tipii sexy ale căror numere le-am furat din telefonul tău.

Am dat ochii peste cap, încleştându-mi fălcile. E stilul ei să fure numerele în loc să mi le ceară. Ieşise Wes.

N-ar trebui să-ţi petreci singură ziua de naştere.

Vocea i-a devenit un amestec de căscat pe note înalte şi tonul ei normal.

– Aş veni eu, dar ştii bine că nu pot să-mi iau liber după vacanţa din mai. Cât e ceasul, apropo?

Am aruncat o privire la ceasul de pe noptieră. Opt dimineaţa pe coasta de est. I-am răspuns cu un chicotit:

– Cinci la tine. Aşa-ţi trebuie. Acum trebuie să tratez cu Wes.

– Să tratezi cu el? Hm, eu aş face mai multe decât să tratez cu el. De ce eşti aşa de furioasă, de fapt?

Bună întrebare. Ginelle s-a amestecat dintotdeauna în treburile mele şi nu am mai fost niciodată până acum furioasă pe ea. Poate pentru că nu sunt pregătită să-l văd pe Wes atât de curând după dezastrul cu Aaron şi pentru că încă încerc să trec peste ce s-a întâmplat. Toate astea pe deasupra enormităţii că mă îndrăgostesc de tipul ăsta. Futu-l! Asta-i problema. Mintea mea poate să refuze, să se lupte cu inima cât pofteşte, dar, în fond şi la urma urmelor, problema e că sunt îndrăgostită de zeul sexului cu părul lui blond murdar, care arată la fel de bine în costum de baie şi în smoching, dar şi gol-puşcă. Prefer fără discuţie versiunea în fundul gol. Mi-am trecut limba peste buze amintindu-mi de ultima noastră întâlnire la Chicago. A fost intensă, carnală şi mi s-a întipărit în memorie pe veci.

– Hei, Mia! Ţi-a mâncat cocoşelul limba? Să fiu a dracului dacă nu sper că da. Eşti morocănoasă de când şi-a pus scârba aia de politician mâinile lacome pe tine.

– Gin! Am fost atacată. Fie-ţi milă.

Vocea i s-a înmuiat pe dată.

– Ştiu, păpuşă. Îmi pare rău. Doar că nu vreau să-l laşi pe animalul ăla să distrugă ce e mai bun în tine. Nici un bărbat nu are puterea asta asupra ta. Nu uita. Asta mi-ai spus tu după rahatul prin care ai trecut cu Blaine.

Am oftat.

– Nu știu, fată. Anton e sexy de-ți lasă gura apă...

Ginelle m-a întrerupt în stilul ei caracteristic.

– Fată, ce n-aș da să fiu în locul tău acum. Nu, nu în locul tău. Ție îți place s-o faci pe inabordabila. Iată-mă, cu țâțele mele minunate, vino încoace și uită-te la ele, aaa, nu, nu poți să pui mâna. Eu, una, m-aș lăsa în genunchi în fața bunăciunii ăleia ciocolatii și i-aș suge bărbăția ca pe-o înghețată cu aromă de cappuccino.

Am pufnit în râs.

– Așa ai face, curvă dezmățată.

– Cine, eu? s-a prefăcut ea surprinsă.

Am oftat și m-am aruncat din nou pe pat.

– Dar, Gin, uite care-i treaba, în secunda în care s-a apropiat de mine, am luat-o razna. Am avut un flashback din noaptea aia cu Aaron.

M-am încruntat și m-am apucat să trag de cuticule până când mi-a dat sângele. Durerea nici nu se compara cu teama că sunt mai dată peste cap decât credeam după ceea ce se întâmplase.

– Hm, cred că trebuie să lași să treacă un timp. Te presează?

Vocea i-a devenit dură, crescând în stridență. Era un semn că e pe cale să explodeze.

– Nu, nu, nu. Absolut deloc. Doar că la început am flirtat destul de serios cu el, dar acum pare că s-a așternut o pânză neagră peste libidoul meu.

– Hm, poate că sosirea lui Wes e exact lucrul de care ai nevoie. Știi tu, ca să fii din nou în formă.

– Serios că-mi citezi titluri de film[1]?

– Gagico, nu prea am ce să fac când tu nu vrei să ți-o tragi cu o bucată bună, bogată, excepțional dotată și nemaipomenit de superbă. Contrazice tot ceea ce reprezint eu.

1. În original, Ginelle spune „to get your groove back", aluzie la comedia romantică din anii '80 *How Stella Got Her Groove Back* (n. tr.).

– E adevărat, o mare târfă, am adăugat eu ca să dau o notă de frivolitate.

– Trebuie să rămân la ceea ce știu.

Am dat ochii peste cap și am oftat.

– Bine. Dar să știi că-mi ești datoare. Am făcut un efort să sune aspru și neîndurător, în special față de prietena mea cea mai bună, dar mi s-a părut că mi-a ieșit destul de bine.

– Deci sunt iertată că m-am băgat în treaba ta? a schelălăit ea cu o voce stinsă, aproape emoționată.

M-am holbat la tavan, lăsând modelele spiralate din ghips să-mi sporească buna dispoziție.

– Da, deocamdată. Dar nu-i mai contacta pe nici unul dintre ei. Vorbesc serios, Gin!

– Pe cuvânt de cercetaș, s-a grăbit ea să adauge.

– N-ai fost niciodată cercetaș, am mustrat-o eu izbucnind în râs.

– Mi-a sunat bine pe moment.

A chicotit.

– În fine. Treci înapoi la somn, târfă centuristă!

– Da, să trăiți, domnule căpitan Pizdulice! Te iubesc, curvo!

– Eu te iubesc mai mult, față de spate!

Am închis și am recitit mesajul lui Wes. Avea să ajungă aici peste două săptămâni. Ziua mea e pe 14 iulie. Căderea Bastiliei.

M-am gândit că ar fi mai bine să rezolv cu asta.

Către Wes Channing

De la Mia Saunders

Ginelle ar fi trebuit să-și țină gura. Chiar nu e musai să vii. Mă descurc. Iubesc faptul că te gândești la mine.

Iubesc? Iar cuvântul ăsta afurisit. Iubire. Îl iubesc pe Wes? Cu adevărat? Nu știu. Poate. Probabil. Posibil. Cu siguranță nu e ceva la care să mă gândesc cât sunt cu alt client. Unul care, după cum bine spunea Ginelle, e o bunăciune ciocolatie. Și un *jucător*. Și, până la urmă, eu nu sunt? Am fost cu Wes, Alec și Tai și iată-mă aici, în apartamentul altui bărbat bogat, gândindu-mă cât e de futabil.

Iluminată brusc, am deschis aplicația de internet și am tastat cuvântul Jucător. Google, îndatoritor, mi-a arătat astfel:

ju-că-tor, *substantiv*, persoană care practică un joc sportiv, de societate sau de noroc.

Nu era genul de definiție a jucătorului pe care o căutam. Chiar sub aceste definiții era un link către un alt website, numit Urban Dictionary[1]. Am urmat linkul.

jucător

Bărbat care se pricepe să-i manipuleze („să-i joace") pe alții, în special să seducă femeile prefăcându-se că ține la ele, când, în realitate, nu este interesat decât de sex.

Hm, deci termenul jucător se folosește doar pentru bărbați? Partea mea interesată de cartonașul cu „ieși din închisoare" ar vrea să folosească acest cupon cât ai zice start, să-și încaseze cele două sute de dolari și să cumpere Park Place. Din păcate, conștiința mea vinovată și plină de ură pentru propria-mi persoană nu-mi permite să mă apreciez atât de mult. Reproșul acela prostesc și sâcâitor din mintea mea m-a făcut să intru și pe Wikipedia. Nu m-a dezamăgit niciodată.

Prima definiție a spus-o negru pe alb, accentuând exact ceea ce mă temeam că o să facă.

Jucător poate să se refere la:

<u>**Jucător (în relații)**</u>, un bărbat sau o femeie care are relații amoroase sau sexuale – sau ambele – cu alte femei sau alți bărbați, dar care nu dorește să se căsătorească sau să se angajeze serios într-o relație.

Asta era tot ce aveam nevoie să văd. Confirmat. Mia Saunders, scumpo, ești o JUCĂTOARE.

1. Cel mai cunoscut dicționar englez online de termeni argotici.

* * *

După ce mi-am petrecut un timp scandalos de lung arzându-mi pielea ca să ajungă la o nuanță ispititoare și supersensibilă de roz, am pornit spre lift. Mesajul primit de la Heather mă instruise să mă îmbrac în ținută de stradă și să mă întâlnesc cu Anton pe acoperiș. Habar n-aveam de ce acolo, dar, fiind pe statul lor de plată, am dat curs solicitării fără comentarii. Trecuse o oră de când îi trimisesem mesajul lui Wes, iar el nu-mi răspunsese încă. Nu știu ce voiam să spună. O să se opună și o să-și facă loc cu forța în inima mea? O parte din mine își dorea asta atât de mult că abia mai puteam să respir. Altă parte din mine voia să continuăm ca și până acum, cel puțin deocamdată. Fără așteptări, fără drepturi unul asupra altuia, doar prieteni. Care fac sex.

Prieteni care fac sex.

Asta e relația pe care mi-o doresc cu Wes? Cu Wes al meu? Rahat. De când a devenit *al meu*? Cred că undeva între momentul în care am recunoscut că mă îndrăgostesc de el și acela în care m-am gândit la California ca fiind acasă. Nu, nu doar California. Casa lui din Malibu. Acolo m-am simțit cel mai tare eu însămi. Liberă să fiu doar Mia, pur și simplu.

Am scos un mârâit și am lovit butonul ascensorului cu atâta putere că m-a durut degetul mare. Mi l-am scuturat uitându-mă cum urcă numerele. De ce acum? După ce am trăit o experiență de rahat și mi-am lins rănile la Boston, alături de Rach și Mace, vin încoace, găsesc un tip sexy care-mi arată deschis că mă apreciază, sau cel puțin că-mi apreciază corpul, și se ajunge la asta? Oare lucrurile s-au îndreptat mereu spre punctul ăsta? În care să simt că emoțiile și temerile mele fierb ca lava sub suprafața terestră, ca un vulcan care poate erupe în orice moment?

Ascensorul a emis un semnal sonor și m-am catapultat într-o lume foarte ciudată. Plante, copaci și aer umed care-mi biciuia pielea, îngreunându-mi respirația. Umezeala era atât de densă că puteai s-o tai ca pe o bucată de unt.

– Doamne...

Am înghițit în sec, încercând din reflex să scap de senzația de pește pe uscat.

– *Lucila*! Aici! L-am auzit pe Anton strigându-mă, dar nu am văzut decât conturul unui bărbat, o ceață alburie care se mișca de la o plantă la alta. Când m-am uitat cu mai multă atenție, cămașa, pantalonii de in, chiar și pantofii erau albi și murdari de pământ în dreptul degetelor de la picioare. O pălărie de soare asiatică imensă se vedea de după un tufiș mare când m-am apropiat mai mult.

M-am oprit și m-am holbat la Anton în timp ce smulgea buruieni, răsucindu-le și trăgându-le afară cu tot cu rădăcinile lor întinse și crescute la întâmplare.

– Ce faci?

– Grădinăresc. Ai acolo mănuși. Te pricepi la grădinărit? m-a întrebat el cu un fel de speranță în glas.

Am clătinat din cap că nu.

– Mă tem că nu. Ucid cam tot ce ating.

S-a ridicat în picioare, cu cămașa de in lipindu-i-se de mușchi. Un fior de excitație a început să mi se formeze jos, în burtă, dar s-a stins când el s-a apropiat atât de mult că puteam să-l ating. Uită-te, dar nu pune mâna. Interesant.

– Cred că trebuie să schimbăm asta, nu-i așa?

Mi-am tras mănușile ridicând din umeri.

– Nu m-am mai ocupat de grădinărit până acum. În Vegas avem ceea ce se numește grădină xerofilă. Pietre în loc de gazon, cactuși în loc de tufe și plante care nu necesită apă în loc de flori. Nu trebuie să faci cine știe ce să le menții în viață.

– O, dar bucuria vine din faptul că te ocupi și ai grijă de altceva în afară de persoana ta.

Ce mod încântător de a vedea lucrurile.

– Uite, vezi planta asta?

I-am urmărit degetele și m-am uitat la vlăstarul de un verde sălbatic care nu arăta la fel ca restul.

– Buruiana asta o să ajungă să se infiltreze în toată lădița cu asimina.

Am încrețit din nas, neștiind ce mama dracului mai e și asimina. A zâmbit.

– E un tufiș, dar înflorește. Vezi?

A ridicat o tulpină care se termina cu o floare diferită de tot ceea ce văzusem până atunci. Avea o culoare profundă, un vinețiu închis în centru, cu trei petale lungi, de o culoare deschisă, galben-verzuie. Cu siguranță unice.

– Buruiana o să infesteze tot lotul și o să distrugă frumusețea care crește aici. Cam ca gândurile negative.

Gânduri negative.

– Cum așa?

A zâmbit, ochii lui căpătând o nuanță de verde luminos.

– Stai lângă mine, *Lucila*.

Am făcut cum mi-a cerut. M-am așezat cu fundul pe marginea subțire a lădiței cu flori.

– Gândurile negative sunt plantate în creier ca o sământă, iar când cresc, pun stăpânire pe întreaga minte. Îți infestează abilitatea de a vedea clar adevărul și frumusețea. De a vedea cinstea dincolo de o persoană sau o situație. Până la urmă, gândurile astea te cuceresc cu totul, iar tu nu mai vezi bucuria de a avea acea persoană în viața ta. Ca buruiana. Crește și infestează toată lada până când îi distruge întreaga frumusețe, iar singurul lucru care rămâne este cel pe care nu l-ai dorit de la început. Buruiana sau, în cazul nostru, gândul negativ.

– Mă surprinzi.

I-am pus o mână pe biceps și l-am strâns. Când și-a pus și el mâna pe genunchiul meu, am înghețat. Frica și urâțenia au urcat din centrul atingerii lui în sus, pe picior, spre trupul meu, și am simțit o gheară în piept. Fără ca măcar să-mi dau seama la început, mi-am ținut respirația. Ochii lui verzi m-au cercetat atent, apoi i-a închis, clipind încet, și și-a luat mâna de pe genunchiul meu. A fost ca și cum puteam respira din nou. Am întors capul, mi-am apucat genunchii cu palmele și am expirat pe nas, inspirând pe gură și încercând să par calmă. Nu mi-a mers. A remarcat, dar a avut decența să nu comenteze.

După ce mi-am revenit, mi-a răspuns în sfârșit la întrebare. A ridicat din sprâncene, trecându-și limba peste buzele acelea pline, sărutabile.

– Îi surprind pe majoritatea oamenilor.

Și iată și partea lui sarcastică.

– Deci pasiunea ta e grădinăritul?

A dat din cap că da.

– Si. Îmi place să văd lucruri frumoase crescând. Și îmi place să mănânc ceea ce plantez.

I se simțea mândria în glas. Latin Lov-ah părea să iubească acest hobby și, cumva, asta îl făcea să pară mai real, mai pământean.

Cuvântul „mănânc" mi-a sunat discordant în minte. Mi-a amintit de felul în care și-a mâncat cina cu o seară înainte și de reacția lui când i-am spus că n-am mâncat.

– Ești pasionat de mâncare? l-am întrebat eu jucându-mă cu o frunză dintr-un tufiș al cărui nume nu-l știam.

Totul era atât de exotic și de nou pentru ochiul meu de nespecialist.

Anton s-a ridicat și s-a dus spre alt tufiș.

– Mâncarea e o necesitate. N-ar trebui să-i lipsească nimănui.

– Asta sună ca venind din partea cuiva care a trăit fără ea și știe ce înseamnă asta.

Și-a încleștat fălcile, iar buzele i s-au subțiat. Bingo!

– Ai de gând să-mi spui de ce îngheți când pun mâna pe tine, chiar și prietenește? Deși mi-ar plăcea să te ating și altfel. Dacă ai vrea.

Ochii îi ardeau cu intensitate, dovedind că mă plăcea, de fapt, la fel de mult cum îl plăceam și eu pe el, doar că nu era scris să se întâmple. Plimbându-mă printre șirurile de flori și tufișuri, i-am ignorat și întrebarea, și aluzia că ar fi atras de mine.

– Ce-i asta? am arătat spre un tufiș care avea niște biluțe pufoase de un galben strălucitor și niște frunze lungi, ca de ferigă, de un verde intens.

– *Acacia farnesiana*. Înflorește tot timpul anului, dar nu pune mâna pe ea... a spus el exact când am apucat un boboc galben și m-am înțepat în țepii lui.

– Au!

Mi-am tras degetul și am început să-l scutur în aer. El l-a apucat și l-a cuprins între buze. S-au întâmplat trei lucruri deodată.

Unu. Mi s-a aprins un foc înăuntru, aducând cu el dorință sexuală și o nevoie atât de puternică încât umezeala mi s-a instalat direct între picioare.

Doi, sentimentul acela înfricoșător, chinuitor și-a făcut drum în jurul meu, împiedicându-mă efectiv să mă mișc.

Trei, mi s-a întunecat vederea. Când am deschis ochii, eram din nou acolo. Lipită de zidul blestemat.

Capitolul 4

– Te crezi specială, nu-i așa? scoate el cuvintele pe gură abia stăpânindu-și veninul.

Clatin din cap că nu, încercând să par calmă.

– Nici pe departe.

Asta-i adevărul, dar, după răspunsul lui, nu e de acord. Se încruntă și se apropie de mine încet până când îmi ridic brațele în față. Continuă să avanseze și mă trezesc lipită de zidul din beton al unei zone întunecoase. Câțiva pași și o să se lipească de mine. Mă gândesc cum să fac să ies din situația asta, dar șampania îmi întârzie reflexele.

– Aaron, nu vrei să faci asta.

Își trece nasul peste tâmpla mea, trimițându-mi fiori de groază pe șira spinării și făcând să mi se ridice părul pe ceafă.

– Ba sigur că vreau.

O voce moartă, lipsită de orice emoție. Îl împing în piept, dar fără nici un rezultat. Aaron nu e vreun mărunțel și trupul lui mătăhălos îmi anulează orice șansă. Chicotește.

– Încerci să scapi, târfă mică, îmi spune cu o voce de bețiv.

– Nu sunt târfă, Aaron. Știi prea bine.

Îmi împing corpul în față, vrând, trebuind să scap. Aici lucrurile se înrăutățesc. Aaron se întinde și mă mușcă de zona dintre umăr și gât. Tare. Atât de tare încât încep să țip, iar durerea îmi pulsează din rană. Nu pare să-i pese și își folosește forța superioară asupra mea.

– Știu că tata te-a angajat ca să fii târfa lui în fața tâmpiților lui de prieteni plini de bani. Știu că lucrezi pentru o firmă de dame de companie și ești plătită la lună. E timpul să facem să merite banii dați de tata.

– *Dios mio*, Mia! Te rog! Sunt aici! Sunt Anton! Anton! N-am să-ți fac rău!

Anton mă ținea strâns, cu brațele în jurul meu, împiedicându-mă să mă mișc. Senzația de strânsoare a fost atât de puternică încât mi-am folosit fiecare gram de forță, m-am răsucit în brațele lui și am țipat. Mi-a dat drumul de parcă aș fi fost o grenadă aterizată în brațele lui. Am alergat spre coșul de gunoi de pe margine și am vomitat. Spasme violente mi-au zgâlțâit trupul. Nu prea mult, de vreme ce nu luasem încă micul dejun. Slavă Domnului. Mai mult cafea și fiere. Anton a rămas aproape de mine, dar nu foarte, ca să nu mă cuprindă din nou teama. Își ținea brațele încrucișate la piept și își lăsase pălăria să cadă, atârnându-i pe spate legată cu un șnur. Avea ochii întunecați și plini de tristețe, poate chiar de milă.

– Nu te mai uita așa la mine! am urlat eu ștergându-mă la gură cu mâna.

Trebuia să fac din nou duș. Transpirația îmi lucea pe frunte, iar stomacul mi s-a strâns din nou. Am pornit amețită spre o altă băncuță de lângă mine și m-am așezat. Anton m-a urmat, dar nu s-a așezat și el.

S-a lăsat într-un genunchi și a așteptat să-mi ridic bărbia, iar privirile noastre s-au întâlnit.

– Poți să vorbești cu mine.

Avea un ton plin de compasiune și îngrijorare. Frustrarea și furia m-au izbit cu putere.

– Dar tu o să vorbești cu mine?

M-am izbit în piept.

– Care-i faza cu tine și cu mâncarea, Anton? am replicat eu.

A tras aer în piept și și-a ciupit buzele cu degetul mare și cu arătătorul. Ceva întunecat a dat o nuanță cețoasă ochilor lui verzi. Cutele feței i s-au înmuiat și a oftat.

– Am crescut sărac. Foarte sărac. Atât de sărac că am avut zile în care supraviețuiam doar cu apă și cu resturile pe care eu și frații mei le adunam din coșurile de gunoi ale restaurantelor scumpe de lângă cocioaba noastră. Puerto Rico nu înseamnă

doar soare, femei în costume de baie și plaje nesfârșite. În multe părți seamănă foarte mult cu o țară din lumea a treia. Partea estică a insulei e foarte periculoasă, iar eu acolo am crescut.

– Câți frați ai?

– Doi. Un frate și o soră. Dar *mi papa* a murit când eram foarte mici. *Mi mama* a făcut tot ce a putut, dar au fost mult prea multe nopți în care m-am dus la culcare flămând. Ani întregi în care mi-au chiorăit mațele.

S-a ridicat și și-a întins brațele în lateral, într-o postură de regele castelului.

– Nu mai e cazul. Acum *mi mama* primește destui bani de la mine și trăiește o viață liniștită și fericită, fără să ducă lipsă de ceva. La fel și *mis hermanos*. Frații mei, a clarificat el în engleză.

Am închis ochii și am numărat până la zece, singurul meu mecanism de apărare. Când mi s-au potolit bătăile inimii, am deschis ochii și am început să vorbesc.

– Ultimul meu client avea un fiu, un politician, foarte sus în ierarhia politică americană. M-a atacat fizic, a încercat să mă abuzeze sexual. Foarte aproape de viol. Prea aproape.

Chiar și cuvintele se simțeau pe limbă ca un gunoi plin de putregaiuri.

– Când?

Felul potolit în care a vorbit m-a făcut să cred că pot să am încredere în el, să-i împărtășesc lucruri așa cum, în mod normal, n-aș fi luat în considerare cu o persoană pe care nu o cunoșteam decât de câteva zile.

– Acum aproape trei săptămâni.

– *Coño!* Așa recent? Dumnezeule, Mia! E la pușcărie nenorocitul?

Și de aici începea problema. Am clătinat din cap că nu, iar el m-a privit pieziș.

– N-am depus plângere.

Să recunosc cu glas tare a fost ca un cuțit cu zimți care mi-a trecut prin stomac. Chiar dacă știam că fusese pentru un scop mai înalt, încă mă luptam cu realitatea că, practic, scăpase

basma curată. Da, existau repercusiuni și îmi erau îndeplinite cerințele, dar nimic nu putea ușura abisul dinăuntrul meu, gaura aceea din mine care nu s-ar fi umplut decât știind că justiția și-a făcut datoria.

– Nu. Au fost niște circumstanțe atenuante. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nu aveam nici o alternativă. Dacă îl târam în fața justiției, nu ne-ar fi afectat doar pe noi doi și mulți oameni ar fi avut de suferit mult mai mult decât ar fi meritat ca să ajungă un pervers nenorocit în închisoare.

Anton a dat aprobator din cap.

– Uneori deciziile pe care trebuie să le luăm sunt mai dificile pentru noi decât poate înțelege oricine.

A rostit cuvintele fără vreo urmă de judecată în ton. Tocmai îi spusesem că un om rău m-a atacat și aproape m-a violat și că de bunăvoie nu l-am aruncat în spatele gratiilor. Nu știa absolut nimic despre circumstanțe, dar a ales să accepte decizia pe care fusesem nevoită s-o iau. Eu de ce nu puteam?

Făcându-și intenția clară, s-a așezat lângă mine și mi-a întins mâna. Ca să-mi ofere sprijin și alinare. Speriată, dar hotărâtă să trec peste asta, mi-am așezat mâna într-a lui. A fost la fel ca atunci când le-am strâns mâinile lui Tai sau Mace? Nu. Acei doi bărbați știau prin ce am trecut și, dintr-un motiv oarecare, nu am fost afectată de atingerea lor în zilele de după atac.

Frica aceea deja familiară mi-a dat furnicături în mână, așa că l-am strâns de mână și apoi mi-am retras-o.

– Mulțumesc, am șoptit.

A ridicat din sprâncene.

– Pentru ce?

– Pentru că nu mă judeci.

Vocea mi s-a înecat și emoțiile au pus imediat stăpânire pe mine.

Anton a tras încet aer în piept.

– Eu nu trăiesc viața ta. N-am cum să înțeleg cum o decizie într-un sens sau altul e bună sau rea, pentru că nu o iau eu.

Numai tu trebuie să trăiești cu alegerile tale. Îmi dau seama că asta te apasă foarte greu.

Dând din cap că da, am tras aer în piept și mi-am strâns palmele până când articulațiile degetelor mi s-au albit din cauza tensiunii.

– Deci putem fi prieteni fără alte posibilități? l-am întrebat eu, îngrijorată brusc că s-ar putea să-l supere această decizie anume.

– Te atrag, *Lucita*?

Luminița. Ce prostuț e.

– Da, am răspuns fără ezitare.

– Și totuși o să-ți refuzi plăcerea împerecherii cu mine?

Am zâmbit cu gura până la urechi. Plăcerea împerecherii? De unde scoate chestiile astea?

– Din păcate, nu cred că un partener nou face parte din planurile mele pe moment. În plus, e vorba și de altcineva.

OK, am recunoscut-o. Ce dracu' să fac în privința asta?

Anton s-a plesnit peste coapse și s-a ridicat în picioare.

– Păcat. Abia așteptam să te bag în pat.

– Nu cred c-o să duci lipsă de companie în viitorul apropiat.

– Asta-i adevărat.

Și-a împreunat din nou sprâncenele.

– Atunci, rămânem prieteni?

De data asta mi-a întins mâna ca și cum voia să ni le strângem în urma unei înțelegeri.

– Prieteni.

Și-a tras pălăria și și-a pus-o din nou pe cap.

– Acum, în calitate de prietenă, ai să mă ajuți să smulg buruienile astea.

– Cred că mi-ar face plăcere, Anton.

Un pic de muncă în bătaia soarelui, să elimin toxinele rele ale emoțiilor aflate prea la suprafață, ar avea efect de catharsis.

– Cu o condiție...

Mi-am pus mâna în șold și mi-am aplecat capul într-o parte. El a rânjit, cu o strălucire diavolească, de băiețandru, în ochi, care m-a făcut să regret decizia de a nu ne „împerechea".

– Spune-ți condițiile, femeie.

Accentul lui a făcut ca răspunsul să sune absurd de sugestiv.

– Vreau să conduc una dintre motocicletele tale.

Anton a lăsat capul pe spate și a chicotit.

– Mergi cu motorul?

Șocul evident din tonul și limbajul trupului lui m-a iritat.

– Nu merg cu motorul, *păpușă*, am accentuat eu, folosind unul dintre cuvintele lui de alint. Scumpule, eu conduc.

Expresia lui fericită mi-a dat speranțe. A strâns din buze.

– Abia aștept să-mi achit partea din înțelegere.

A arătat cu degetul spre un coș mare.

– Ai acolo mănuși, o pălărie și o găleată.

– Ne-am înțeles!

* * *

Maria De La Torre.

Acesta era numele coregrafei. Când am văzut-o în persoană, aproape că mi-am înghițit limba. Părul ei ca pana corbului rivaliza cu al meu la capitolul păr șmecher și, pentru o dansatoare, avea niște curbe bine puse la punct. Mai subțire și mai musculoasă decât mine, avea un corp care putea fi dăltuit în marmură și venerat pentru eternitate. Vorbea englezește, dar trecea pe spaniolă când avea chef. Etnicitatea ei era unică. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi spus că e grecoaică, italiancă sau, poate, spaniolă din Europa. Mediteraneană fără discuție. Pe scurt, era de-a dreptul exotică. Când se mișca, toți ochii se ațințeau asupra ei. Avea fluiditate și grație, spre deosebire de oricare dintre dansatorii de aici.

– Seducătoarea! a strigat Maria uitându-se la o foaie de hârtie. O anume Mia Saunders?

A cercetat din ochi mulțimea și toți ochii s-au întors spre mine. Am pășit în fața studioului de dans, unde toată lumea stătea pe scaune. Eu rămăsesem lipită de peretele din spate, nedorind să stau în drum cuiva. A interogat fiecare dansator în parte, le-a cerut să execute o serie de mișcări, apoi a refuzat jumătate dintre ei. I-a expediat de acolo pe loc. Brutal, dar eficient.

Ochii Mariei, când mi-a privit trupul, erau albaștri ca de gheață.

– Tu nu ești dansatoare, mi-a spus ea direct fără ca măcar să-mi ceară să repet pașii prin care trecuseră ceilalți.

Eram aproape ușurată că n-a fost nevoie să mă fac de râs în fața celorlalți.

– Nu, sunt damă de companie angajată.

Am ridicat din umeri și mi-am pus mâinile în șolduri. M-a privit pe sub gene și i s-a format un V pe frunte.

– Și ieși cu careva de aici? m-a întrebat ea fără ocolișuri.

Slavă Domnului că măcar cineva știa definiția exactă a unei dame de companie și nu presupunea automat că aș fi o târfă.

Am zâmbit.

– Anton și Heather m-au angajat pentru rolul ăsta. Poți discuta cu ei motivele pentru care au luat decizia asta.

Maria și-a aplecat capul într-o parte, apoi în cealaltă.

– Întoarce-te.

Am făcut ce mi-a cerut.

– Încă o dată.

M-am răsucit din nou până când am ajuns față în față cu ea.

– Știi să dansezi?

– Profesionist?

A început să râdă.

– Nu, știu că nu știi să dansezi profesionist. Corpul tău nu minte. Deși îmi dau seama clar, pe baza curbelor și a frumuseții tale, de ce ai fost aleasă pentru rolul seducătoarei. Dar mă întreb dacă dansezi pentru distracție, dacă miști din șolduri, hula, salsa, tango, orice.

Am clătinat din cap că nu, temându-mă de reacția ei, cu toate că fusese absolut profesionistă tot timpul, chiar și atunci când concediase jumătate dintre dansatori.

– În regulă, trebuie să mă gândesc la rolul tău și la felul în care o să te prezentăm în fața camerei. N-ai fi aici ca să joci într-un videoclip hip-hop dacă nu te-ar dori Anton în rolul ăsta. O să acoperim cumva toate lipsurile.

Asta nu suna foarte rău. Măcar nu m-a scos cu totul din producție. Asta ar fi fost mult mai ușor, iar eu aș fi fost plătită oricum, clauza de nereturnare a banilor fiind perfect pusă la punct. Cumva, ideea de a eșua sau de a-i dezamăgi pe Anton, Heather și chiar și pe mătușa Millie fiind trimisă acasă nu-mi convenea. Am fost surprinsă să observ că eram bucuroasă că mă păstrase. Cu lipsa dansului cu tot.

Maria s-a ocupat și de restul dansatorilor. Acum nu mai erau în cameră decât câțiva dintre dansatorii din corpul de ansamblu și cu mine când a intrat Anton.

– *Mamcita*, a salutat-o el pe Maria îmbrățișând-o cu prietenie și entuziasm. *Mama*, arăți al dracului de bine.

I-a cercetat cu privirea pe cei rămași, care se foiau de jur-împrejur, făceau exerciții la bara de balet sau exersau pași. Văd că ai evacuat sala.

Maria a rânjit.

– Anton, știai bine că o să concediez majoritatea dansatorilor. N-ai nevoie de atât de mulți pentru ce am eu în minte. Am ascultat cântecul de mai multe ori în avion. Pe baza conceptului meu, o să ai nevoie în primul rând de ea – a îndreptat un deget mare spre mine – și poate de câțiva din cei rămași aici.

Heather a ridicat din sprâncene, dar a rămas tăcută, la un pas în spatele locului în care discutau Maria și Anton. Eu m-am ținut în umbră, nedorind să pierd nimic, dar încercând să fiu proverbiala muscă de pe perete.

– Haide să discutăm într-un loc mai retras. Dacă nu cumva vrei să lucrezi în seara asta.

Întrebarea aștepta un răspuns. Ea s-a lovit ușor cu degetul peste buze.

– *No, vamos a dejar descansar esta. Van estar muertos de los pies con lo que he planeado para el resto de la semana.*

A vorbit într-o spaniolă rapidă și o buclă răsucită i-a căzut peste buze. Anton a clătinat din cap, rânjind în timp ce ieșeau toți trei din încăpere.

– *Usted es una mujer malvada. Me encanta.*

A condus-o pe Maria spre ieșirea din studioul de dans. Când a ajuns la ușă, s-a întors, cu ochii ațintiți asupra mea.

– *Lucita*, tu mergi unde merg și eu dacă nici unul dintre noi – a arătat spre sine însuși, spre Maria și spre Heather într-un gest în formă de semilună – nu spune altceva. *Entiendes?*

Am dat din cap că da, mi-am băgat mâinile în buzunarele din spate ale blugilor și i-am urmat. El mi-a ținut ușa. Și-a luat ochii de la fața mea, coborând rapid spre sâni și apoi în spate, ca să-mi privească fundul.

Maria a chicotit.

– O, da, este o *seductora* fără discuție.

Am mers umăr la umăr cu Heather.

– Mi-ar plăcea să știu ce spuneau în spaniolă acolo.

Heather și-a răsucit părul din mers, umflându-l.

– O, pe scurt, Maria a spus că dansatorii nu trebuie să lucreze în seara asta pentru că au nevoie de odihnă. Are de gând să-i pună serios la treabă tot restul săptămânii.

Am deschis gura, dar nu mi-a ieșit nici un cuvânt.

– Apoi Anton i-a spus că e o femeie afurisită...

Timbrul vocii i s-a modificat când a terminat cu:

– ...și adoră asta la ea.

– La naiba, fato, știi spaniolă?

Heather a zâmbit.

– M-am înscris la un curs în prima săptămână după ce-am început să lucrez ca asistentă personală a lui Anton, acum patru ani, când terminasem facultatea. O săptămână mi-a fost de ajuns să-mi dau seama că, dacă vreau să fiu bună de ceva în lumea asta, trebuie să știu cu exactitate tot ce zice el – tot timpul. Oricum, portoricana e un pic diferită de spaniola vorbită în Mexic și chiar de cea europeană. În majoritatea timpului, înțeleg tot ce spun ei, chiar dacă topica sau stilul diferă. Cam așa cum există diferite dialecte și argouri în funcție de zona în care locuiești în State, fie ea de est, de mijloc, sudică și așa mai departe.

– Hm, e destul de mișto, oricum. Îmi dau seama cât de importantă ești pentru Anton.

Heather s-a înroșit și s-a uitat în jos, apoi a ridicat din umeri.

– Probabil că vezi ceva ce nu există.

Mi-am împreunat sprâncenele și am oprit-o, punându-i o mână pe cot. Anton și Maria au mers mai departe și s-au urcat în lift.

– Veniți, fetelor?

Anton ținea ușa liftului deschisă.

– Ăăă, ne lași un minut? l-am întrebat eu.

– OK, a aprobat el și a continuat să trăncănească în limba lui maternă cu Maria.

– Care-i faza? Te porți ciudat de când a venit Maria.

Heather și-a mușcat buza de jos și s-a sprijinit de zid.

– Cu Maria aici, toate ideile și conceptele mele pentru videoclip o să fie complet uitate. Îl convinsesem pe fostul coregraf să includă câteva din noutățile cu care am venit eu, dar acum...

A tăcut, dezamăgirea scurgându-i-se din fiecare propoziție ca dintr-un robinet ruginit și defect.

– Ai discutat cu Anton despre ce te îngrijorează? am întrebat-o eu.

Ea a clătinat din cap cu hotărâre.

– Nu, oricum nu m-ar asculta. Acum, că e ea aici, toți ochii și toate urechile or să fie la ceea ce spune și face ea.

M-am dat un pas în spate.

– Dar credeam că o voiai și tu aici. Nu mai puteai de nerăbdare să o suni și să o aduci încoace.

– Pentru că e cea mai bună. Anton merită tot ce e mai bun.

Mi-am împreunat palmele în față și m-am gândit pentru o clipă. O fi mai mult la mijloc decât ceea ce recunoaște ea?

– Ești îndrăgostită de Anton?

Întrebarea mi-a scăpat de pe buze înainte de a o îndulci sau de a putea aduce vorba mai subtil.

Heather a făcut ochii mari și s-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, tremurând din toate încheieturile. Apoi un hohot de râs i-a ieșit direct din plămâni, în timp ce se îndrepta la loc.

Avea ochii în lacrimi, se înroşise în obraji şi îi ieşeau pe nas fornăieli în timp ce hohotea dezlănţuită.

Se pare că înţelesesem *complet* greşit.

– Să înţeleg că asta înseamnă nu? am întrebat-o eu.

– Îmi pare rău, dar nu.

Şi-a şters lacrimile care-i curgeau pe faţă şi a tras cu putere aer în piept, umplându-şi plămânii. Scumpo, nu m-aş îndrăgosti niciodată de el. Vreau un bărbat care să mă considere o prioritate, nu una dintre opţiuni. A râs dispreţuitor. Ştim amândouă că Anton le iubeşte pe toate şi nu rămâne cu nici una.

Le iubeşte pe toate şi nu rămâne cu nici una. În amintirea mea recentă, nu se rostiseră cuvinte mai adevărate. Anton nu părea nici pe departe genul care să aibă o relaţie stabilă sau să i se dedice unei femei pentru vreo perioadă oarecare de timp.

– Atunci de ce nu poţi să discuţi cu el?

– Nu ştiu. De fiecare dată când aduc vorba despre direcţia creativă a unui anumit proiect, mă blochează înainte de a apuca să-mi exprim ideile. Mia, sunt în punctul ăla din carieră în care trebuie fie să avansez, fie să renunţ.

Am dat din cap.

– Şi ce-ai de gând să faci?

– Ei bine, între noi fie vorba – s-a uitat de-a lungul holului din faţa noastră, apoi în spate, ca să se asigure că nu era nimeni –, am fost căutată de către un agent pentru o altă formaţie. Cineva care e pregătit să-mi ofere postul de director de creaţie, subordonat direct agentului trupei. E vorba de o trupă de hip-hop din New Jersey. Adevărate vedete în devenire. Cu relaţiile pe care mi le-am făcut şi cu conceptele pe care le-am schiţat deja, tipul mă vrea la modul cel mai serios. E dispus să-mi plătească un salariu dublu ca să mă convingă să-l părăsesc pe Anton.

Am făcut ochii mari.

– Uau, Heather, e incredibil. Şi ce mai aştepţi?

S-a muşcat din nou de buza groasă de jos. Ochii ei albaştri şi frumoşi s-au uitat în altă parte şi a lovit cu vârful pantofului în podea, târându-l pe covor.

– Ăăă, mi-e greu. Sunt alături de Anton de patru ani. Mereu a fost vorba de el. Vreau să spun că eu nu am o familie adevărată. Sunt singură la părinți. Au murit când eram foarte mică. M-au crescut bunicii și au murit și ei.

– Bine, și ce are asta de-a face cu decizia de a lucra în altă parte? Undeva unde o să faci ce-ți dorești, folosindu-te de educația pe care te-ai chinuit atâta s-o obții și de cariera pentru care ți-ai sacrificat deja viața.

Și-a trecut o mână prin buclele blonde dezordonate.

– Mia, e atât de greu. Anton e cel mai apropiat lucru de o familie pentru mine. Chiar dacă nu sunt prioritatea lui numărul unu, e totuși al meu.

I-au căzut umerii.

– E prietenul meu cel mai bun, singurul meu prieten.

– O, draga mea.

Am mângâiat-o pe braț.

– Cât de trist poate să fie? Îi sunt loială unui tip care nu dă două parale pe mine și, cu toate astea, el e tot ce am.

Am apucat-o pe Heather de biceps, am tras-o spre mine și am îmbrățișat-o. S-a agățat de mine cu putere. Destul de interesant, atingerea ei nu m-a aruncat într-un mini-atac de panică. Îi curgeau lacrimile pe față în timp ce stătea lipită de mine și suspina lângă gâtul meu. I-am mângâiat părul și i-am spus de mai multe ori că o să fie bine. În cele din urmă, suspinele s-au preschimbat în chicoteli. Trăgându-mă în spate, i-am șters cu degetele mari lacrimile de pe față și am privit-o în ochi.

– Ești inteligentă și frumoasă, iar lui Anton îi pasă de ceea ce crezi tu mai mult decât îți imaginezi. Vorbește cu el.

A oftat din rărunchi și a dat scurt din cap.

– Așa o să fac. Mersi, Mia.

– Lucrurile or să meargă bine, dar numai dacă ești sinceră cu tine însăți și cu Anton. N-are cum să știe ce simți dacă nu-i spui. Și cu siguranță n-o să schimbe nimic dacă nu devine conștient de nevoile tale și de faptul că ai și alte oportunități pe care le poți lua în considerare.

– Crezi că o să se supere? m-a întrebat ea în timp ce ne îndreptam spre lift.

Am apăsat pe buton, iar liftul s-a trezit la viață undeva deasupra noastră.

– Îl cunoști mai bine decât mine. Cred că o să fie foarte îngrijorat că n-ai discutat cu el și că iei în calcul ideea de a-l părăsi fără a-i oferi șansa să îndrepte lucrurile. Din câte înțeleg eu, ești singura persoană pe care o ascultă.

Heather a clătinat din cap că nu.

– Nu. Face numai ce vrea el, când vrea el.

– Cred că e un pic cam aspru spus, și nițel neadevărat.

A dat ochii peste cap și și-a încrucișat brațele la piept.

– Posibil.

Am zâmbit și am intrat în apartamentul lui Anton când s-a deschis ușa.

– Haide, fată, să vedem ce pune diavolul la cale cu doamna *Dansez pentru tine*.

Heather a pufnit.

– Fată, vezi să nu te audă că-i spui așa. Riști să-ți tragă un șut în cur. Am auzit că are o fire plină de năbădăi.

– Heather, scumpo, și eu la fel. Și. Eu. La. Fel.

Capitolul 5

Când am intrat în apartament, Anton și Maria nu leneveau la masă. Nu, erau în mijlocul camerei de zi, exersând un dans.

– Apoi personajul tău face așa...

Maria a executat o serie de pași complicați, și-a răsucit corpul, și-a mișcat șoldurile, a atins podeaua și a sărit înapoi în picioare cu o altă răsucire a corpului urmată de lovirea podelei cu pantoful ei cu toc, cu pocnet puternic.

– ...exact la *iubito, urcă-te pe mine.*

Anton a copiat tot ce a făcut ea, numai că, atunci când a repetat el mișcările, toate trei am fost fermecate. Stând drept într-o pereche de pantaloni lejeri din in, cu nimic altceva decât o inimă incrustată cu diamante atârnându-i pe torsul transpirat, era o frumusețe. Masculinitatea întruchipată, artă la cel mai înalt nivel.

Heather și-a dres glasul. Două perechi de ochi s-au fixat asupra noastră.

– Aveți cumva nevoie de noi?

Sunetul timid al vocii ei m-a enervat. Nu avea cum să-i ofere credibilitate în fața celor două personalități aprinse din fața noastră. Am intervenit cu tupeu.

– Ce vrea Heather să spună este că are și ea câteva idei pe care le-a lucrat cu fostul coregraf și pe care i-ar plăcea să le împărtășească întregii clase.

Am aruncat o privire spre Anton, iar el s-a uitat la mine și a ridicat capul. Am făcut un gest de salutare-vino-ncoace din ochi, mișcând aproape imperceptibil din umeri.

I-a luat cam un minut, dar a înțeles în cele din urmă mesajul. A luat un prosop de față care atârna pe canapea și și-a șters transpirația.

– Chiar așa, H? Cum de n-ai spus nimic până acum?

Și-a împreunat sprâncenele într-o acuzație nerostită. Heather și-a încleștat fălcile.

– Anton, am încercat de multe ori să-ți spun ideile mele. Mi-ai zis să discut totul cu coregraful și că tu o să vezi rezultatul final.

În acel moment, și eu, și Maria am remarcat privirile fixe pe care le schimbau cei doi.

– *Mi amiga*, de vreme ce m-ați angajat pe mine să fiu coregrafă, ce-ar fi să-mi povestești mie despre ideile tale și să discutăm despre ele la cină? *Suena bien?*

– Să comand ceva de mâncare? m-am oferit eu.

– Asta-i treaba mea, a oftat Heather.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu și în seara asta. Ce ziceți de sushi?

Practic dansam în pantaloni, ceea ce era mai degrabă un talmeș-balmeș de membre cu o mișcare a umerilor. Maria a urmărit spectacolul și apoi a gemut, șoptind în spaniolă atât de încet încât abia am reușit s-o aud:

– *Tengo mi trabajo por de lante.*

– Ce-a spus?

Am întins un deget acuzator spre Maria în timp ce vorbeam cu Heather. Ochii Mariei s-au luminat malițios și a rânjit obraznic. Heather m-a bătut pe umeri și mi-a întins cardul ei.

– Calmează-te. A spus doar că are de lucru. Nimic jignitor.

Aruncând pumnale din priviri în direcția Mariei, am mârâit:

– Sunt cu ochii pe tine.

Și Anton, și Maria au început să râdă și s-au îndreptat spre bucătărie.

– Bei ceva, Mia? a strigat Anton.

– Da, orice ai.

M-am întors, îndreptându-mă spre living. Mi-am scos telefonul și am accesat aplicația GrubHub. Imediat au apărut Yummy Chinese și Sushi Bar cu peste o sută de comentarii

apreciative și o medie de cinci stele. Și partea cea mai bună... livrare gratuită. Bun-bunuț, sushi, ce drăguț!

* * *

– Nu, nu, nu, chiar nu înțelegi!

Cuvintele lui Heather erau mușcătoare și aprinse de votca de cea mai bună calitate pe care o ingurgitaserăm. S-a ridicat și s-a dus spre mijlocul camerei. Un alt treilea rând de martini era așezat pe masa din fața noastră, mulțumită talentelor nemaipomenite de barmaniță ale Miei. M-am felicitat singură și am așteptat ca Heather să-și susțină punctul de vedere. Viziunea mea era ceva între *Billie Jean* a lui Michael Jackson și *Uptown Girl* a lui Billy Joel.

Maria parcurgea notițele din fața ei, aplecându-și capul dintr-o parte în alta, în timp ce ultimul cântec scris de Anton se repeta la nesfârșit pentru a menține muza încântată.

– *Sí, sí*, înțeleg. Mia poate să-și miște corpul așa.

A imitat un mers sexy, fierbinte.

– Apoi Anton vine din urma ei, ținând ritmul cu o mișcare din șold à la Michael Jackson și cu mișcări rapide de picioare, dar în stilul lui combinat de latino cu hip-hop, a spus ea entuziastă.

Anton s-a năpustit în spatele Mariei, care repeta mișcările. În timp ce ea își mișca șoldurile, am fost foarte atentă, pentru că acesta avea să fie rolul meu atunci când porneau camerele de filmat.

– Vezi, Mia, vino încoace.

M-am ridicat, destul de cherchelită, mi-am șters de blugi degetele lipicioase de la martini și m-am luat după ea. S-a întors și m-a apucat de șolduri ca și cum ar fi fost un bărbat care dansa cu mine.

– Acum prefă-te că eu nu sunt aici și mișcă-ți șoldurile când te ating într-o parte.

Am făcut câțiva pași, m-a atins. M-am legănat încoace și încolo, prinzând ritmul.

– Acum oprește-te, lasă-te în jos și atinge-ți ușor degetele de la picioare, ca și cum ai vrea să-ți legi șireturile. Apoi mângâie-te pe picioare până sus, dincolo de talie și pe sâni.

Am făcut tot ce mi-a cerut.

– *Tan caliente*, a murmurat Anton.

Și-a apăsat mâinile pe coapsele mele și și-a frecat pelvisul de fundul meu. Nu i se întărise, dar vibrația aceea sâcâitoare m-a izbit de nicăieri și am început să transpir.

– An-ton! l-am prevenit eu.

Îmi tremura buza, trădând teama care cu siguranță mi se citea și în ochi, spunând ceva ce eu nu eram în stare să verbalizez, pentru că mâinile lui mi-au dat drumul de parcă i le-aș fi ars.

– Îmi pare rău, *muñeca*.

M-am întors și i-am pus o mână pe piept.

– Nu, mie îmi pare rău. Doar repetam. O să fie mai bine, promit.

Am închis ochii și m-am rugat cerului să trec peste chestia asta cu atinsul, și încă repede. Slujba mea depindea de asta.

Din partea cealaltă a camerei, mi-am auzit telefonul anunțând intrarea unui mesaj text. Anton a ridicat bărbia în semn de aprobare pentru un minut de pauză. M-am repezit la poșeta de pe bar, am scos telefonul și am citit mesajul.

Către Mia Saunders

De la Wes Channing

Sub nici o formă nu ratez ziua ta. Obișnuiește-te cu ideea. Ajung la Miami într-o săptămână. Facem asta ușor sau complicat. Cum preferi tu, dulceață, dar nu scapi fără să mă vezi.

Habar nu aveam că am și spectatori. Heather nu a avut nici o jenă să-mi citească mesajul peste umăr.

– Cine-i Wes? Iubitul tău?

Cine-i Wes? O întrebare excelentă, într-adevăr. Prietenul meu, amantul meu, iubitul meu, bărbatul visurilor mele? Într-un fel, era toate astea și mai mult decât atât.

– Ăăă, prieten cu siguranță, un fel de iubit, bănuiesc. Nu am stabilit exact denumirea. O luăm încet. Știi și tu cum e.

A pufnit.

– Eu? Ăăă... nu. Eu sunt regina aventurilor de o noapte. Cu munca mea, n-a fost loc pentru cineva special, deși sper că o să fie într-o bună zi.

Anton și-a petrecut un braț peste umărul lui Heather.

– O, fii serioasă, H. Era tipul ăla îndrăgostit până peste cap de tine acum vreo două săptămâni. Mai ții minte? Și-a ieșit din pepeni când am intrat neanunțat în apartamentul tău.

Ea a oftat.

– Țin minte, Anton. Nu trebuie să-mi reamintești.

El a început să râdă și s-a plesnit peste coapse.

– L-ai călărit pe călușul ăla de l-a luat naiba. Ce s-a întâmplat cu el?

– Tu! Prezența ta, asta s-a întâmplat cu el, Anton. Ca și cu Reece, cu David și cu Jonathan. De fiecare dată când mă apropii de un tip, tu pari să strici totul cu pretențiile tale și cu intratul tău în apartamentul meu fără să bați la ușă. Îi sperii și îi alungi înainte să am șansa la mai mult, a mormăit ea bosumflată.

S-a citit furia în ochii lui Anton.

– Faci mișto de mine? Dai vina pe mine că ai tu ghinion în amor?

Ea și-a încrucișat brațele la piept.

– Nu, nu fac mișto de tine! Când cel mai mare artist hip-hop al țării intră neanunțat la tine-n casă, arătând așa cum arăți tu și spunându-mi *iubito*, asta nu face o impresie prea grozavă viitorilor pețitori.

Și-a dus mâna la frunte și și-a apăsat tâmplele cu degetele.

– De ce suport eu toate astea? a mormăit în barbă.

Umerii lui Anton s-au prăbușit. I-a ridicat bărbia.

– H, iubito, vorbește cu mine!

– Să vorbesc cu tine! O să vorbesc cu tine! Mi s-a oferit o altă slujbă! Una pe care cred că o s-o accept! Ce zici de conversația asta plăcută?

Vocea îi răsuna puternic în camera cavernoasă.

– Ce? Să fiu al dracului dacă mă părăsești! a urlat el.

O, nu! Și eu, și Maria ne-am dat înapoi câțiva pași, până când ne-am lovit de marginea barului. Heather a îndreptat un deget spre el.

– M-am săturat să nu mă asculți! Să nu mă avansezi!

A ridicat vocea, iar eu mi-am dus paharul de martini la buze. Maria a făcut același lucru și am continuat să urmărim disputa.

– Să te ascult *pe tine*? Ești singura persoană pe care o ascult! a strigat și el. Și nu ai cerut niciodată o avansare. Ce vrei? Mai mulți bani? S-a făcut!

Fața lui Heather s-a contorsionat într-o grimasă, o expresie atât de plină de durere că am putut simți căldura mâniei ei.

– Nu e vorba tot timpul de nenorociții ăia de bani! Ah, ce mă enervezi!

Și-a dat părul pe spate și s-a răsucit cu fața spre peretele de sticlă care dădea spre Oceanul Atlantic.

– Poate că ar fi mai bine să merg pe drumul meu.

Anton a făcut doi pași și și-a pus mâinile pe umerii ei.

– Nu. Nu te las să pleci.

Cuvintele lui erau încărcate de regret.

– S-ar putea să nu ai de ales. E viața mea, a șoptit ea cu ochii în lacrimi.

– Ești totul pentru mine. Nu pot lucra cu altcineva.

– Iar eu nu mai pot fi asistenta ta.

El s-a strâmbat.

– Nu ești o nenorocită de asistentă. E adevărat, te ocupi de mine, dar tu te ocupi de tot! Ce vrei de la mine? Cere, H, și o să primești. Nu pot să ajung unde-mi doresc să ajung fără să te am alături de mine.

Maria m-a împuns.

– Ăștia și-o trag?

Dacă n-aș fi știut cum stau lucrurile, aș fi presupus același lucru. Am clătinat din cap că nu.

– Poate că ar trebui, a remarcat ea.

– Nea, e rivalitate ca între frați. Ca și cum te-ai certa cu prietena cea mai bună. Tu ai prietene?

Un zâmbet imens i-a luminat fața și a făcut-o și mai drăguță, deși acest lucru părea imposibil. Javra. Îmi doream să o urăsc, dar era mult prea mișto și prea se dovedise o forță ca să mă pun cu ea. Era și extrem de profesionistă, dincolo de faptul că era atât de bună la ceea ce făcea.

– Trei surori de cruce. Javrele alea sunt stăpânele mele. Mă înnebunesc. E aceeași chestie, doar că ăștia doi nu și-au mai spus până acum cât de importanți sunt unul pentru celălalt. Ceea ce vedem acum sunt efectele acestei erori.

Buzele ei au format un O tăcut, în timp ce continuam să urmărim bătălia. Din păcate, s-a terminat mult prea repede, cu Heather ieșind ca o furtună și trântind ușa apartamentului. La naiba, am pierdut partea cea mai bună.

– Rahat! a urlat Anton. *Terca puta mujer*[1], a adăugat el.

M-am uitat la Maria.

– Cred că ăsta-i semnalul nostru de plecare.

A încuviințat din cap.

– Când un bărbat urlă din cauza unei nebune încăpățânate, e mai bine să nu încercăm să-l împiedicăm să se răcorească.

Am pășit în vârful picioarelor afară din bucătărie și am părăsit apartamentul. Stăteam amândouă în apartamentele mobilate pentru oaspeți, așa că am coborât la același etaj.

Maria a pornit într-o direcție, iar eu în cealaltă.

– Hei! am strigat spre ea.

– Da?

– Crezi că o să fiu în stare să-mi fac treaba suficient de bine?

– Sigur că o să fii în stare. Mă ai pe mine ca să te învăț.

Mi-a făcut cu ochiul, a deschis ușa, apoi mi-a făcut și cu mâna.

* * *

Motorul îmi huruia sub fund când am ieșit din garaj pe străzile din Miami. Anton conducea Icon Sheene-ul. Motocicleta era neagră cu decorațiuni cromate. El era îmbrăcat în jeanși negri, tricou alb și o geacă din piele neagră. Eu aveam

---

1. A dracului muiere încăpățânată! (în spaniolă în original) (n. tr.).

perechea mea de blugi Lucky Brand care se tociseră și erau moi în locurile esențiale. Adică în fund. Dotările mele arătau al dracului de bine în blugii ăștia, iar eu știam asta. Aveam părul împletit și băgat sub geaca din piele pe care o purtam peste un tricou roșu, alb și negru cu White Stripes pe care mi-l cumpărasem când Ginelle și cu mine fuseserăm la concertul lor în Las Vegas, mai demult. *Seven Nation Army* e încă printre piesele mele preferate.

Eu stăteam în șaua motocicletei KTM Super Duke, vopsită în portocaliu și negru. Vâjâia între coapsele mele, mângâindu-mi punctul dulce dintre ele mai plăcut decât ar fi putut să o facă orice amant. Condusul unei motociclete e ceva absolut superb și eliberator.

Anton gesticula cu mâna, conducându-mă prin Miami și pe South Beach. La semafoare îmi spunea câte ceva despre diferitele zone.

– Aici vin și localnicii și turiștii să dea din *culos*.

A arătat spre un șir nesfârșit de cluburi de-a lungul bulevardului Washington. Apoi am traversat coborând spre Collins Avenue, unde mi-a arătat numeroasele restaurante și hoteluri.

Bineînțeles, am mers și de-a lungul falezei, pe Ocean Drive. De o parte erau doar clădiri solide în stil art-deco pe care mi le arătase și Heather când ajunsesem aici, cu două săptămâni în urmă. Pe partea cealaltă era o întindere imensă de iarbă punctată de palmieri până în punctul în care iarba se unea cu nisipul, apoi nimic altceva în afară de ocean.

Ne-am oprit la o speluncă frecventată și de turiști, și de localnici numită Gelato-Go. Nu mai mâncasem niciodată așa ceva, dar Anton a garantat că o să-mi placă.

Am intrat în cafeneaua micuță, părând un pic nelalocul nostru. M-am gândit că e bine pentru Anton, pentru că era de obicei atât de ușor de recunoscut. A intrat cu ochelarii de soare și nu și i-a dat jos înăuntru. Eu mi i-am ridicat în creștetul capului ca să analizez opțiunile.

– Deci *gelato* e un fel de înghețată?

A încuviințat din cap.

– Da. Înghețată în stil italian, numai că nu e făcută cu frișcă obișnuită. E făcută din lapte. E bătut mai puțin și se lasă mai mult aer în el, ca să pară mai dens. Eu o prefer pentru că aromele sunt mai robuste și e și mai sănătoasă.

Am cercetat fiecare opțiune. Ciocolata părea prea neagră, făcându-mă să mă gândesc că o să aibă gustul ăla nenorocit de *cannoli* pe care-l găsești în crâșmele italienești. Căh, urăsc *cannoli*.

Un tip slăbănog, cu păr sârmos, s-a apropiat de mine. Avea părul ridicat în sus și lăsat pe spate într-un stil foarte la modă. Purta un tricou pe care scria: „Gelato-Go, proaspătă zi de zi, sănătoasă, ușoară, fără grăsimi, delicioasă și cremoasă". Ecusonul de pe piept anunța cu mândrie „Fresh Francesco" și, chiar dacă putea foarte bine să fie italian, nu era prea ușor să-ți dai seama.

– *Bella signora*, cum poate Francesco să te servească astăzi?

Accentul lui era cu siguranță italienesc. Asta mi-a rezolvat misterul.

– Nu știu. Prietenul meu aici de față – am arătat spre Anton, care arăta mai degrabă ca Terminator decât ca alter ego-ul lui, Latin Lov-ah – mi-a spus că înghețata voastră e mortală. De vreme ce eu nu am mai mâncat *gelato* până acum, ce mi-ai recomanda?

Franny cel proaspăt a rânjit ca un maniac.

– O, signora, o să adori totul. Pregătim totul proaspăt în fiecare zi, de casă, cu puțin zahăr și fără frișcă și grăsimi. O să-ți păstrezi corpul ăsta ani de zile dacă vii să mănânci din ceea ce oferim noi, mi-a promis el, iar eu am început să râd.

Am arătat cu degetul spre cea verde cu punctișoare.

– Aia ce e?

– O, bună alegere. Vestitul nostru fistic. Îl importăm din Sicilia ca să obținem gustul nostru special.

Anton s-a aplecat peste umărul meu și mi-a șoptit la ureche.

– E grozavă și foarte aromată. Probabil că eu ți-aș recomanda ceva mai simplu. Îți place caramelul?

– Îi plac banii unui parior?

I-am aruncat privirea mea patentată gen faci-mișto-de-mine. A chicotit. Doamne, cât mai ador chicotitul ăla. Îmi amintește de vremuri bune și de un alt tip al dracului de sexy care ajunge aici mâine.

– Sunt destul de sigură că nouăzeci și nouă la sută din populație iubește caramelul. Dacă spun că nu, mint. De obicei, mânați de nevoia de a evita ceva care îi face adesea să pună în greutate doar dacă-i aruncă o privire.

Francesco a așteptat răbdător cât am discutat noi avantajele fiecărei arome. Cum căpșuna e o aromă mult prea plicticoasă dacă am de gând să încerc ceva nou și neobișnuit. Eu voiam să le încerc pe toate. Fă-ți de cap sau du-te acasă, cum e vorba aia.

– Fresh Franny, am să aleg caramel *dulce de leche*, te rog.

– O alegere excelentă!

A umplut bolul cel mai mare cu desertul cremos.

Sunt destul de sigură că aveam ochii cât niște pizza când mi l-a întins.

– Ar fi trebuit să spun că o vreau pe cea mică, am declarat eu măsurând din priviri desertul uriaș.

A clătinat din cap, iar părul i s-a scuturat din cauza efortului, dar a rămas perfect aranjat.

– Toată lumea se întoarce să mai ia. Alege porția mare.

– Dacă spui tu.

– Spun.

Anton, desigur, a comandat fistic, ceea ce m-a călcat pe nervi. Mi-a spus să nu-l iau și și l-a luat el.

– Nesuferitule! l-am admonestat eu.

– Ce?

Și-a ridicat ochelarii de soare și a luat o lingură imensă. Mm, puteam să-l privesc toată ziua mâncând înghețată. Arăta atât de al naibii de bine. Deodată, mi s-a făcut prea cald. Mi-am scos geaca și am așezat-o pe spătarul scaunului. A făcut și el același lucru.

O vreme, am tăcut amândoi, bucurându-ne de cea mai bună *gelato* din lume. Bineînțeles, pentru mine era primul, dar atunci nu-mi puteam imagina ceva mai bun. Textura mătăsoasă era

ceva între înghețată și iaurt înghețat. În orice caz, eram înnebunită după ea.

– Ce-ai de gând să faci în privința lui Heather? Mai e supărată?

– E furioasă și abia dacă vorbește cu mine.

S-a încruntat și a luat o altă înghițitură.

– Nu știu ce să fac. Nu pot s-o las să plece.

– Și dacă are nevoie să plece?

S-a încruntat, dând înapoi.

– Eu sunt deja celebru. Faptul că lucrează cu mine îi face un nume mai bun decât ar putea să-i ofere unul care se vrea vedetă.

– Și ai de gând să-i oferi puterea de care are nevoie?

– Puterea?

– Știi tu, respectul. Poziția.

A strâmbat din nas și din ochi.

– Despre asta e vorba? Despre faptul că nu vrea să fie asistenta mea?

Îmi venea să-i spun „păi nu ți-e clar?", dar m-am abținut pentru că mi-era evident că habar n-are.

– Mie mi se pare destul de deșteaptă Heather. A dat din cap că da. Frumoasă. A încuviințat din nou. Dar ea e mult mai mult decât simpla ta asistentă. În noaptea aia ai spus cu gura ta că se ocupă de tot așa cum trebuie. Sau, în cel mai rău caz, că are un rol în toate.

– Mda, și? Unde bați? Spune-o pe față, *Lucita*.

Am luat o înghițitură de *gelato* și am lăsat-o să mi se topească pe limbă, apoi am înghițit și am lăsat lingurița jos.

– Cred că vrea să fie managerul și agentul tău. Nu mă pricep suficient de bine la industria asta ca să pot spune exact, dar, dacă ea îți aranjează spectacolele, îți conduce echipa și are grijă de tine – am ridicat lingurița și am îndreptat-o spre el –, atunci mi se pare că face deja munca asta, dar fără plata, respectul sau titlul ce i se cuvin, și că se zbate să facă totul de una singură. Poate că are și ea nevoie de o asistentă personală! am pufnit eu.

Și-a dus amândouă mâinile la față și le-a trecut peste frunte, apoi peste nas și buze, trădându-și frustrarea.

– Ai dreptate, Mia. *Cristo en una cruz, tienes razon*[1].

Am înțeles în mare, fără să mai cer să-mi traducă.

– Fata asta nu are altă viață în afară de tine. Știi, mi-a spus că nu are nici un prieten cu excepția ta. Că ești singura ei familie. Prietenul ei cel mai bun.

– Așa a spus?

I s-au întunecat ochii și și-a cuprins bărbia în palmă. Am dat din cap că da.

– Drace, H a fost dintotdeauna prietena mea cea mai bună.

– Și i-ai spus asta vreodată?

– Am bănuit că știe pur și simplu.

Tonul lui mi-a dezvăluit cât îl tulbura la gândul că Heather era nefericită.

Am izbucnit în râs.

– Știi ce se spune despre unul care bănuia, nu?

I s-a înăsprit privirea și a strâmbat din buza de sus, clătinând din cap că nu.

– Bă, nu ia plasă? Te-ai prins?

Anton a clătinat din cap și a început să sape cu lingurița în înghețata lui verde.

– Nu ești sănătoasă. Ți-a mai spus cineva asta vreodată?

– Tot timpul, dar, de obicei, prietena mea cea mai bună, Ginelle, are exprimări mai colorate.

Când am rostit cuvintele „prietena mea cea mai bună", corpul lui Anton s-a lăsat din nou. Și-a luat desertul neterminat și l-a aruncat la gunoi. I-a apărut o linie dură între sprâncene și o încruntare ușoară i-a urâțit fața frumoasă.

– Hai să mergem. Tu ai repetiții, iar eu trebuie să stau de vorbă cu fata mea.

Am făcut în sinea mea semnul victoriei și dansul învingătorului.

Apoi m-am uitat la motocicleta Super Duke pe care o conduceam și le-am mai făcut o dată.

---

1. Hristoase pe cruce, ai dreptate (în spaniolă în original) (n .tr.).

Capitolul 6

– Încă o dată! a urlat Maria. Nu! Oprește muzica.

Și-a fluturat mâna sus în aer și muzica s-a oprit.

Stăteam într-un colț, așteptându-mi rândul la desființare. Lucraserăm toată ziua la aceeași scenă. În principal, executam un mers ultra-sexy, urmat de o rotire de șold într-o parte, apoi în cealaltă, mă aplecam, îmi scuturam țâțele și mă arcuiam pe spate. Apoi Anton venea după mine, făcându-și mișcările odată cu echipa de dansatori. Unele dintre mișcările pe care le-am învățat trebuiau să se potrivească cu ceea ce învăța el și urma să facă din corp. Ca să fiu sinceră, nu era nimic în comparație cu pașii pe care îi cerea Maria de la ceilalți dansatori, și eu eram deja praf. Fusese o zi al dracului de lungă. Aveam nevoie de un duș, de mâncare și de somn. În plus, a doua zi era ziua mea și Anton îmi dăduse liber. Asta însemna și că avea să sosească Wes.

Entuziasmul și trepidațiile se luptau în timp ce mă gândeam la surferul meu relaxat care face filme. Voiam atât de tare să-l văd pe Wes că simțeam durerea în dinți. Totuși, nu voiam nici să-mi frângă inima când aveam să-i spun că sunt gata să fiu doar a lui. Fata unui singur tip. Fata lui. Să sperăm.

Deși, ca să facem asta, va trebui să se rupă de Gina DeLuca. Să renunțe la sexul fără obligații cu cea mai sexy actriță a națiunii. Numai simplul gând la ea a făcut monstrul cu ochi verzi să-și scoată la lumină capul dezgustător de urât. Dacă aveam să facem asta, trebuia să ne luăm un angajament unul față de celălalt. Futu-i. Angajament. Era un cuvânt pe care nu-l mai rostisem de multă vreme nicăieri în preajma sexului opus. În principal din cauza faptului că, de fiecare dată când o făcusem, mi-o furasem într-un fel sau altul.

– Mia, *hermosa*, vino încoace.

Maria mi-a indicat un punct pe podea pe care desenase un X cu negru. Acela era punctul în care trebuia să mă opresc și să-mi frec corpul de Anton în videoclip. A avut grijă să știu exact câți pași aveam de făcut, unde trebuia să fie fiecare dintre membrele mele și cum aveau să fie amplasați ceilalți dansatori. Ea și Heather au făcut ca toți dansatorii să fie leșinați după mine, să danseze în jurul meu oricând mergeam, stăteam sau mă sprijineam de zid. Mai erau câteva aspecte pe care trebuia să le învăț, dar în mare prinsesem totul. Era o coregrafă blândă, cu o fântână nesecată de răbdare. De fiecare dată când greșeam, ceilalți dansatori se încruntau, știind că trebuiau să o ia de la capăt. Cu toate acestea, Maria nu avea nici o problemă să le ceară să-și repete pașii la infinit. Insista că îi ajută să se perfecționeze.

Maria m-a așezat, apoi s-a prefăcut că este personajul lui Anton.

– Faceți-vă mișcările.

I-a săgetat cu privirea pe dansatori.

– Nu fac asta pentru că Mia are nevoie de ajutor. Toți sunteți amorțiți. Nu mă interesează că sunteți obosiți. Nu mă interesează că aveți febră musculară și că vă dor picioarele. Vreți să fiți în cel mai tare videoclip hip-hop de la ora actuală?

Ochii ei albaștri s-au transformat în gheață când i-a privit pe fiecare în parte.

– Asta e prețul. *Trabaja por el*. Munciți pentru asta.

A repetat mustrarea în engleză, așa cum făcea adeseori.

– Acum, Mia, ia-o de la început.

M-am dus înapoi în colțul camerei și am tras adânc aer în piept, am închis ochii și m-am fixat pe ceea ce doream să obțin. Era primul meu videoclip muzical. Fața mea avea să ajungă la televizor, pe canale de internet și pe telefoanele mobile de pe tot globul. *Ai prins ideea, fato. Fă-o cum trebuie pentru Maria, pentru dansatori, pentru Anton... La dracu' cu toți, am să fac rahatul ăsta cum trebuie pentru mine însămi!*

A pornit muzica, lumina a scăzut și mi-am legănat șoldurile și umerii dintr-o parte în alta. Foarte à la Jessica Rabbit. Când a început pasajul potrivit, am pășit pe podea. Înainte de a apuca să fac cinci pași, m-am trezit cu o pereche de mâini masculine pe șolduri.

Basul melodiei a pornit mai tare, am închis ochii și am continuat, arcuindu-mi spatele, lăsându-l pe Anton să se apese de fundul meu, în timp ce îmi lăsam mâna pe gâtul lui. Mirosul de nucă de cocos plutea în jurul meu într-un cocon de distracție în lumina soarelui. Șolduri lovite, mâini apucate și Anton m-a răsucit, apoi a făcut o rotire cu corpul pornind de la coapsele mele, în sus spre zona pelviană, până la stomac, unde s-a arcuit el pe spate. L-am imitat, împingându-mă cu putere. A căzut la pământ, iar toți dansatorii au făcut același lucru, ca și cum l-aș fi trântit cu trupul meu. Apoi s-a ridicat în genunchi, împingându-și șoldurile în sus spre mine, într-o etalare elocventă a bărbăției sale.

Urcă-te pe mine, iubito... ** *răsucire a corpului* **
O s-o țin așa toată noaptea... ** *împingere în față* **
Lasă-mă să te regulez bine... ** *răsucire a corpului* **
Hai, urcă-te, urcă-te pe mine...

Muzica se potrivea perfect cu mișcările noastre. Spre finalul cântecului, Anton a făcut câteva salturi nebunești, tip ninja urban, în oglinzile din studio, aterizând în picioare, apoi m-a apucat de talie, s-a lăsat într-un genunchi și m-a tras peste el. Mi-am arcuit dureros spatele peste genunchiul lui, iar el mi-a depus un sărut violent pe buze.

Și atunci s-a întâmplat... din nou.

Îi trag un pumn de toată frumusețea în gură, despicându-i buza, apoi îmi ține mâinile cu o mână și începe să mă pipăie cu cealaltă. Picături nebune de roșu îi cad pe bărbie, iar dinții capătă o culoare roșie grețoasă. Aaron mă strivește de zidul de

beton. O durere ascuțită îmi zgârie pielea fină de pe spate, iar suprafața abrazivă îmi julește pielea. Se împinge în mine cu partea de jos, simulând penetrarea, în timp ce erecția lui îmi apasă sexul ca o țeavă din oțel.

Încep să țip, dar își lipește gura de a mea atât de repede că nu scapă decât un sunet gâtuit. Urlu ca din gură de șarpe când aud sunetul scârbos al curelei lui desfăcându-se și zgomotul fermoarului lăsat în jos, cu fiecare zimț desfăcându-se cu încetinitorul. Aaron îmi răspunde mușcându-mă de buze și lovindu-mă cu capul de perete. Văd stele verzi și curcubeie, iar lucrurile din jur devin cețoase. El apucă de tivul rochiei mele, trăgând-o în sus spre talie. Aerul rece îmi săgetează pielea goală. Alte rotocoale de lumină distorsionată mi se fac țăndări în fața ochilor. Clipesc de câteva ori, încercând să rămân conștientă. Degetele lui Aaron se strecoară mai jos de stomac, atingându-și ținta, și îmi cuprinde sexul cu toată forța, apăsând în țesutul moale. Mă aud gemând în timp ce fierea mi se ridică în gât, arsura intensă sufocându-mă atât de tare încât vreau să vomit.

– O să te fut atât de tare, ca pe o târfă ce ești. Sărăntoacă nenorocită! urlă el și mă stropește cu salivă pe față.

Acesta este bărbatul care m-a pipăit în somn și care nu a dat nici un semn de remușcare când l-am înfruntat. Aaron Shipley, senatorul de California, este pe cale să mă violeze. Chiar aici, în public, cu o petrecere imensă la mai puțin de șaizeci de metri distanță.

Simt capul penisului lui acolo unde se împinge între picioarele mele, în timp ce el mă izbește neîncetat în coapse. Șoptesc un nu și clatin din cap, primind doar un rânjet scârbos ca răspuns. Își pune o mână peste gura mea, înăbușindu-mi țipătul. Îl mușc adânc și simt în gură gustul sălciu al sângelui care-mi umple gura. Mă înjură și mă izbește din nou cu capul de perete. Nu pot să mă mai țin pe picioare și mă las moale, simțindu-mi trupul aproape lipsit de greutate și, pe măsură ce întunericul mă împresoară, sunt sigură că o să mă violeze.

– Ia-ți în pizda mă-tii labele de pe mine! zbier suficient de tare încât să dărâm toată casa.

– Mia, nu, nu! *Lo siento. Lo siento*. Îmi pare rău, *Lucita*, revino-ți. Rahat!

Anton îmi legăna capul când mi-am revenit în simțiri. Stomacul mi se învârtea. Împleticindu-mă, am alergat până la cel mai apropiat coș de gunoi să vărs toată mâncarea de la prânz. Maria a stat lângă mine și mi-a ținut părul pe spate, șoptindu-mi cuvinte de alinare la ureche.

Când am terminat, mi-au aruncat în mână un prosop și o sticlă cu apă. Am sorbit cu lăcomie din lichidul răcoritor, dar s-a dus de parcă aș fi înghițit lame de ras până când s-a curățat toată fierea.

Maria avea o privire dură, întunecată acum și rece. M-a luat de mână și m-a dus într-o cămăruță de lângă studioul de dans.

– Cine îți face rău? Cunosc mulți oameni. Oameni foarte, foarte bogați care nu suportă ca o femeie de treabă să fie rănită de un nenorocit.

Am clătinat din cap.

– Maria, nu, nu e ceea ce pare.

Și-a aruncat mâinile în șolduri și a lăsat capul într-o parte, șuvițe negre scăpându-i din coadă.

– Serios? Pentru că mie mi se pare că te-a rănit cineva, suficient de tare încât să ai acum flashbackuri. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că înghețí ori de câte ori te atinge vreun dansator sau Anton. Deci spune-mi, nu-i adevărat? Rahatul ăsta e doar în închipuirea mea? Știu exact cum arată o femeie abuzată, *hermosa*, pentru că și eu am fost una. Vreme de mulți ani. Nu permit să li se întâmple asta unor femei de treabă și nici prietenii mei nu-s de acord. La dracu', nici Anton n-ar suporta asta.

Mi-am dat părul pe spate, am tras aer în piept și m-am uitat la ea.

– Anton știe. Nu aveți ce să faceți nici unul din voi în privința asta. S-a rezolvat.

Am mințit. Mă rog, teoretic se rezolvase, așa că nu era o minciună. Modul în care făceam față urmărilor, însă, nu se rezolvase.

– Am nevoie de mai mult, Mia, pentru că în clipa asta sunt nebună de furie. Sunt *muy caliente*[1], și nu în sensul bun. Vreau sânge. Așa că vorbește. Chiar dacă te doare, chiar dacă plângi, chiar dacă *vrei* să dai cu pumnul în ceva. Trebuie să dai afară. Nu poți să ții în tine chestia asta. Crede-mă, am trecut prin asta și am ieșit mai puternică și mai deșteaptă.

Afirmația ei era aproape un discurs – nu, o binecuvântare. Ceva în care credea sută la sută. Un lucru personal, parte din sufletul ei, și era suficient de puternică încât să mi-l împărtășească.

– Ultimul meu client avea un fiu care m-a atacat, fizic și sexual. Am fost internată în spital câteva zile.

A făcut ochii mari, aprinși ca o mie de focuri într-o pădure de copaci uscați.

– Trec peste, dar am mici probleme când sunt atinsă. E ciudat. Nu înțeleg.

Maria a venit spre mine și s-a așezat pe biroul din mijlocul camerei, de care mă sprijineam și eu.

– Nu e ciudat. Odată ce încrederea ți-a fost distrusă de sexul opus, poate fi dificil să-ți revii. Anton știe?

Am dat din cap că da.

– Atunci n-ar fi trebuit să te sărute sau să te țină așa.

Am expirat plină de frustrare.

– Anton și cu mine lucrăm la asta. A fost în regulă cu dansul, chiar și când se lipește de mine, dar în clipa în care m-a lăsat așa peste el și m-a sărutat... eu... eu m-am întors acolo. În noaptea aia.

A încuviințat și m-a luat în brațe.

– În primul rând, Anton n-ar fi trebuit să facă asta.

Am încercat să o întrerup, dar a ridicat o mână.

– Nu, își cunoștea problema și apoi te-a aruncat peste el într-un fel care te-a pus într-o poziție sexuală vulnerabilă. N-a fost inteligent din partea lui. Am să discut cu el despre improvizația asta a lui. Scena aia nu făcea parte din coregrafie. De fapt,

---

1. Foarte aprinsă (în spaniolă în original) (n. tr.).

acel *cabron* n-ar trebui să pună mâna pe seducătoare. Toată șmecheria e că ea e de neatins!

Indignarea ei era la un nivel ridicat. Sprâncenele negre, perfect sculptate, i s-au apropiat și gura frumoasă i s-a bosumflat.

– Probabil că s-a pierdut în focul momentului, am încercat eu cu un surâs slab.

M-a privit pieziș.

– Da, da, mă ocup eu de băiatul care nu-și poate ține mâinile acasă.

M-a strâns încă o dată de umăr.

– O să-ți revii. Durează. Probabil o să trebuiască să discuți cu un specialist. Și o să-ți fie de ajutor să-mi povestești mie, lui Anton și altora care țin la tine.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Ginelle. Simțeam nevoia să vorbesc cu ea despre asta. Chiar să vorbesc pe bune, nu să ascund totul sub covor, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic. Trebuia să dau lucrurile pe față ca să poată ea să le analizeze. Avea să fie furioasă. Mai mult decât furioasă. Ucigașă de-a dreptul, dar avea să mă asculte, să mă lase să mă plâng, să mă ajute să trec peste asta. Exact asta o să fac. Mai târziu o s-o sun și o să rezolv.

– Acum am terminat cu scena asta. Mâine ești liberă. De ce nu te duci în apartamentul tău? Vrei să luăm cina în seara asta?

Am clătinat din cap.

– Îmi pare rău, Maria. Sunt terminată. Vreau să fac un duș, să mănânc o tartină cu unt de arahide și gem și să vegetez în fața televizorului până adorm. Ai idee cât de tare ne-ai chinuit? Și încă eu n-am fost așa de solicitată fizic ca restul!

I-au strălucit ochii, furia dinainte stingându-se și aducând înapoi ochii ei albaștri-argintii la care jur că te puteai uita zile-n șir fără să te plictisești.

– Munca grea îți face bine. Te face să apreciezi mai mult produsul final.

Ne-am ridicat și m-a condus înapoi în cameră.

Anton străbătea podeaua cu pașii, aproape că făcuse o gaură în ea.

– *Lucita*!

I-au căzut umerii.

– M-a prins momentul. *Lo siento.* Te rog, iartă-mă.

Părea nespus de trist, cu inima frântă, de parcă ar fi făcut ceva groaznic de rău. Nu făcuse. Sigur că s-ar putea să fi uitat pentru o clipă, dar răspunsul lui la atmosfera din cameră și la felul în care se desfășura dansul a fost perfect normal. Dacă n-aș fi fost atât de dată peste cap, ar fi fost amuzant, chiar binevenit.

– Anton, serios, e în regulă.

M-am dus spre el și mi-am desfăcut brațele. S-a apropiat și m-a lăsat să-l îmbrățișez. Când nu mă apucau mâinile lui, mi-era ușor să stau aproape de el. Confortabil.

– Poți să mă îmbrățișezi și tu.

A ridicat brațele și m-a tras la pieptul lui. Frica, anxietatea aceea sâcâitoare, a reizbucnit, dar am reușit să o țin în frâu. Anton era un om bun cu o inimă de aur. Făcuse o greșeală care nici n-ar fi fost o greșeală dacă n-aș fi fost victima unui atac sexual.

– Îmi pare rău, Mia. N-o să se mai repete, mi-a șoptit la ureche și mi-a dat drumul.

Maria a bătut din palme ca să atragă atenția tuturor.

– Gata pe ziua de azi, oameni buni. Mâine aveți liber, apoi ne întoarcem la repetiții pentru câteva zile ca să perfecționăm rutina. Apoi înregistrăm!

Cei zece dansatori au izbucnit în urale și aplauze, strângându-și mâinile și îmbrățișându-se bărbătește.

– Ești sigură că o să fii bine? m-a întrebat Anton exact când Heather intra în cameră.

Ne-a remarcat poziția și s-a încruntat. Am încercat să-i zâmbesc când s-a apropiat. S-a oprit la vreo doi metri de noi și și-a încrucișat brațele la piept, strângând din buze.

– Umblă vorba că vrei să discuți cu mine?

Anton s-a zbârlit.

– Ce primire rece, a murmurat el, iar eu am râs, l-am îmbrățișat încă o dată și m-am retras.

– Mergi la masă? m-a întrebat Heather.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu, mănânc în cameră în seara asta. Am nevoie de odihnă și de o baie fierbinte ca să-mi înmoi mușchii!

Am vorbit suficient de tare ca să mă audă Maria. Ea a ridicat capul râzând, în mod evident mândră de ea. La naiba, parașuta asta era tare mișto. De la corpul somptuos la abilitățile de dansatoare și la frumusețe, avea totul și mai mult decât atât. M-am întrebat dacă e cu cineva. Alec ar face-o praf. Pe toți dracii, Alec m-a făcut pe mine praf, și asta frecvent.

Gata cu Alec.

Am oftat și m-am apropiat de Heather, am strâns-o în brațe și i-am șoptit:

– Ia-l ușor. Habar n-are pe ce lume trăiește, dar te iubește ca pe o soră. Acordă-i prezumția de nevinovăție, bine?

M-am dat în spate, la distanță de un braț de ea. Ochii ei albaștri erau plini de lacrimi nevărsate, dar a dat din cap că da.

– OK, fă-l praf, tigroaico, i-am spus și am plesnit-o cu putere peste fund din mers.

– Au! Javră! a țipat ea, dar entuziasmul din vocea ei dovedea că nu e supărată.

Am fluturat o mână la spate, arătându-i degetul mijlociu.

– Stai pe ăsta și învârtește-te!

În spate, am auzit-o spunându-i lui Anton:

– Ce zici de ea?

Anton a râs, apoi mi-a ajuns la urechi un *auuuuu* înăbușit. M-am întors și l-am văzut pe Anton strângând-o pe Heather în brațe cu toată puterea.

– Nu mă părăsi, H. Am nevoie de tine.

– N-ai nevoie de mine.

– Căcat! Tu ai grijă de mine.

Am așteptat să aud ce-i răspunde.

– Mda, știi ceva, chiar că am. E timpul să-ți dai seama și să faci ceva în privința asta, altfel am plecat.

– Dacă pleci, o să alerg după tine. Nici o altă trupă nu pune mâna pe managerul meu, a urlat el.

– Manager?

Cuvântul a ieșit întrerupt și chinuit, de parcă o durea să îl pronunțe.

– Exact. Oamenii vor să cânt în localurile lor? Trec pe la managerul meu. Vor să le fac reclamă la produs? Trec pe la managerul meu. Vor să mă duc la premiere? Trec pe la managerul meu. Și ăsta, *chica*, ești tu. Din acest moment, Heather Renee este managerul lui Latin Lov-ah.

Ea a început să meargă prin fața lui.

– Asta înseamnă că primesc și o mărire de salariu?

A dat din cap că da.

– O mărire al dracului de consistentă! Cum îți sună cinșpe la sută din fiecare contract?

Mariei i-a scăpat un fluierat ascuțit de pe buze.

– Pe bune?

– Îmi aduci contracte, ești plătită. Am studiat problema, H. E mai mult decât corect, plus că îți plătim cheltuielile din contul firmei când călătorim. Numele tău o să apară pe albume, tot tacâmul. Deci – i-a întins mâna – ne-am înțeles sau ba?

Heather avea ochii mari, iar gura i se deschidea și închidea ca și cum nu putea să respire.

– Dar… dar… dar… e prea mult.

Era o afirmație retorică, dar Anton i-a răspuns oricum.

– Nu, este ceea ce-o să se întâmple ca să păstrez un om talentat. Acum, mă mai ții mult cu mâna întinsă sau batem palma?

Heather i-a întins mâna. Îi tremura când i-a strâns mâna lui Anton. Fără nici o ezitare, el a tras-o în brațele lui, în ceea ce știam deja că e o îmbrățișare care-ți sfărâma oasele. Fusesem în brațele acelea când era îngrijorat și îngrozit.

– Să nu te îndoiești niciodată de dragostea mea pentru tine, H, ești cea mai talentată femeie pe care o cunosc. Tu mă ții pe linia de plutire. Faptul că sora mea, *hermana*, *mejor amiga* mea are grijă să fiu bine tratat și să primesc cele mai bune contracte e un vis devenit realitate. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme.

Ea a suspinat la pieptul lui, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. M-am îmbrățișat în sinea mea, dar nu am fost în stare să le ofer intimitate. Era prea frumos.

– H, trebuie să angajăm o nouă asistentă personală. Tu o să fii prea ocupată ca să te mai ocupi și de necesitățile noastre de zi cu zi. Ooo, nu angajezi o sud-americancă mititică și sexy?

I-au sclipit ochii și un surâs sexy i-a trecut peste buze. Ea a clătinat din cap că nu.

– O, nu, la naiba. O să i-o tragi în cinci secunde. Angajez un homosexual! Am terminat discuția. Nimic care să ne distragă pe vreunul din noi.

Anton a ridicat din umeri.

– Ce mai știi să strici cheful oamenilor!

A răsucit-o și a lăsat-o jos, pe picioarele ei.

– Acum poți să-l suni pe *bastardo* ăla care încearcă să mi te fure și să-i spui că nu mai ești disponibilă, că ai fost avansată și că poate să se ducă-n mă-sa. Dacă dau cu ochii de jegosul ăla de *hijo de puta*, n-am să fiu prea amabil. A încercat să-mi ia fata.

Heather a chicotit.

– De fapt, e chiar drăguț.

Anton a întors brusc capul și s-a uitat fix la ea, arătându-și colții.

– Bine, bine! Îi spun chiar azi că nu sunt interesată.

Ochii lui s-au îmblânzit și i-a zâmbit.

În acest moment, am ieșit în vârful picioarelor din studioul de dans și m-am îndreptat spre casa mea cea departe de casă. Lucrurile s-au așezat în lume. Mă rog, în lumea lui Anton și a lui Heather. Mai rămâne încă de stabilit cum voi merge mai departe cu Wes. Ziua de mâine are să mi-o spună.

CAPITOLUL 7

Studiindu-mă în oglindă, am decis că ținuta mea e potrivită. Partea de sus a rochiei negre era un fel de maiou mulat, iar cea de jos largă, fluturând până la patru centimetri deasupra genunchiului. Era drăguță. M-am uitat încă o dată și la spate, și în față, de sus până jos. Mă simțeam sexy, tânără, modernă, și totuși eu însămi. Mia cea normală. În loc să mă încalț cu pantofi cu toc înalt asortați, am rămas în picioarele goale. Wes urma să ajungă în curând și nu aveam nici o idee ce are de gând. O să stăm de vorbă? O să ne giugiulim? O să fie ciudat având în vedere că e prima dată când ne vedem față în față de când ne-am tras-o în martie?

De când ne-am tras-o. Am ezitat. Suna prea a parașută pentru gusturile mele. În plus, Wes mi-ar învineți fundul dacă m-aș numi parașută. Probabil că ar considera hârjoneala noastră din martie drept o extensie a relației noastre pe termen lung, de prietenie care include sex. Mi-am amintit de perioada în care ne-am cunoscut.

– Pentru ce toastăm? îl întreb eu.

– Ce zici de prietenie?

Rânjește și își lasă o mână caldă pe coapsa mea, mult mai sus decât ar face-o un „prieten". E bine. Prieteni buni. Își coboară privirile spre gura mea în timp ce eu mă mușc de buza de jos.

– Prieteni care fac sex? îl chestionez eu ridicând o sprânceană pentru maximum de efect și punând picior peste picior.

Mâna lui urcă încă vreo câțiva centimetri și trece peste coapsele goale. Își concentrează privirea asupra mea, făcându-mă să mă încălzesc, să mă înfierbânt de-a dreptul, sub ochii lui plini de intensitate.

– *Doamne, sper din toată inima, șoptește aplecându-se mai aproape de mine.*

Da, acesta a fost începutul a ceva despre care habar nu aveam că se va transforma în mai mult. Mai multă prietenie, mai multă distracție, mai multă viață și, în primul rând, mai multă dragoste. Soneria a răsunat în tot apartamentul, extrem de tare în spațiul gol.

Inspirând adânc, îmi îndrept umerii, apuc clanța și deschid ușa. Iată-l acolo, ca soarele arzător al Californiei strălucind deasupra Oceanului Pacific. Perfecțiune incredibilă.

– Wes...

Atât am apucat să spun înainte ca el să mă apese cu o mână pe stomac, împingându-mă la câțiva pași de ușă. Și-a lăsat bagajul să cadă pe podea, a închis ușa cu piciorul și m-a tras în brațele lui. A început să mă sărute cât ai clipi din ochi. Limba lui cu miros de mentă mi-a pătruns în gură, iar eu am gemut. Limbile ni s-au întâlnit, amintindu-și. Mâinile au început să pipăie, reînnodând cunoștința.

În câteva clipe, eram lipită cu spatele de ușă, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui, cu mâinile lui pe fundul meu și cu ale mele răsucindu-se în părul lui din creștetul capului. L-am ținut strâns, repezindu-mă la gura lui ca o femeie însetată care n-a băut o picătură de apă de zile întregi. Mirosea a mentă cu o urmă de alcool. Mojito. Am zâmbit și m-am agățat cu gura de buzele lui. A gemut și s-a apăsat cu toată lungimea acoperită de blugi direct pe ghemul meu pulsând de nervi. Scoțând un țipăt, mi-am smuls buzele de pe ale lui. În timp ce trăgeam cu lăcomie aer în piept, buzele lui mi se plimbau pe gât, sugând, mușcând, gustând.

– Nu mă mai satur de gustul tău. Doamne, vreau înăuntru...

Mormăitul lui suna înăbușit pentru că sugea din globurile cărnoase din decolteul meu, pe care reușise să-l tragă în jos ca să ajungă la ele.

– Și eu te vreau...

I-am ridicat capul și l-am sărutat din nou.

Vag, mi-am auzit chiloții rupându-se și am simțit o împunsătură de durere când i-a smuls de pe mine în graba lui de a mă dezbrăca. Apoi m-a lipit mai tare de ușă. Am gemut, simțindu-i degetele apăsând pe zona mea umedă, în timp ce-și desfăcea fermoarul și cureaua.

– O să te fac a mea. O să te fut tare. O să te fac să fii a mea din nou.

M-a mușcat cu putere de buză, punându-mi o mână pe fund și strecurând-o pe cealaltă în sus pe spatele meu, apucându-mă de umăr.

– La naiba, Mia, a urlat el în timp ce penisul lui și-a găsit drumul spre casă.

– O... Doamne.

Mi se învârtea mintea, atât de plină de plăcere. M-am strâns din toate încheieturile, grăbindu-mă ca un tren rapid spre eliberare. Atât de repede. Cu Wes era mereu o certitudine, dar era ca și cum mă sfărâmam în bucăți cu fiecare retragere și împingere, corpul meu plesnind de atâta dorință că simțeam că o să-mi pierd cunoștința în orice clipă.

– O să termin... l-am avertizat.

Wes m-a lins pe gât.

– Așa de repede? a gemut el printre dinții încleștați și a tras repede aer în piept. Futu-i, păsăricii tale chiar i-a fost dor de mine. Doamne, iubito, m-a prins în menghină. Atât. De. Strâmtă. Și. Toată. Doar. A. Mea.

Declarația asta și încă o împunsătură puternică, cu osul lui pelvian zdrobindu-mi producătorul de orgasme între noi doi, și asta a fost tot. Zvârcolindu-mă, zbierând, cu degetele de la picioare încrucișate, m-am agățat de trupul lui Wes, în timp ce el pompa în mine iar și iar, găsindu-și, cu un urlet puternic, propria bucățică de rai. Trupul lui s-a lăsat în jos, sprijinit de locul în care i-am primit toată eliberarea. Respirația îi ieșea în valuri puternice care-mi izbeau pielea gâtului și am simțit ușa apăsându-mi dureros în spate.

Câteva clipe mai târziu, când respirația ni s-a mai relaxat, i-am tras capul din ascunzătoarea din spatele gâtului meu până când ochii lui Wes i-au căutat pe ai mei. A rânjit alene.

– Hei, iubitule. Mi-a fost dor de tine.

Am remarcat timbrul timid al vocii mele. El a chicotit și s-a frecat cu fruntea de a mea.

– Am observat. Evident că nu la fel de tare cum mi-a fost mie de tine, de vreme ce am sărit pe tine de cum te-am văzut.

Am zâmbit larg și l-am sărutat, punând în acel sărut toată bucuria, fericirea și regretul pentru timpul în care am stat despărțiți.

– E în regulă. În caz că n-ai remarcat – m-am strâns în jurul organului lui încă întărit din mine –, n-am avut nimic împotrivă.

L-am făcut cu ochiul și mi-am desfăcut picioarele din jurul taliei lui, gemând când trupurile noastre s-au desprins.

– Vrei să bem ceva? Să tragem un pui de somn? Să o luăm de la capăt?

A început să râdă și sunetul a reverberat ca o tobă în pieptul meu. Adoram să-l aud râzând.

– Poate nu chiar în ordinea asta, dar mă gândeam la un duș, mâncare, încă o rundă, apoi un pui de somn.

A ridicat din sprâncene. Eu mi-am netezit fusta.

– Acum, că ai adus vorba, mi-e destul de foame.

Probabil pentru că nu mâncasem nimic din cauza emoțiilor prea mari că o să-l revăd pe Wes.

– Ce-ai zice să sun și să comand ceva cât faci tu duș?

S-a încruntat.

– Voiam să facem duș împreună, iubito.

– Atunci n-o să ajungem niciodată la partea cu mâncarea.

Mi-am aplecat capul într-o parte cu o mână în șold. Ochii lui mi-au remarcat postura și a zâmbit, apoi a clătinat din cap.

– Dușul e acolo? a arătat el spre partea din spate a apartamentului.

– Da. O să comand ceva de mâncare. Du-te și curăță-te de praful de pe drum și pe ăăă... știi tu.

Am arătat cu degetul spre zona lui de jos.

– Pe sculă? Vrei să am scula curată, iubito?

A rânjit și strâmbătura sexy a buzelor lui mi s-a dus direct în păsărică, unde un fior incipient s-a transformat într-un ritm puternic. M-am rușinat, strângând picioarele, și am pufnit, încercând să mă prefac că discuția nerușinată nu mă afecta.

– Hei, dacă tu vrei să ai o puță murdară, e treaba ta. Eu cu siguranță n-o să pun gura pe ea după un zbor de șase ore și un futai încins lipiți de ușă. Du-te și fă duș. Eu mă ocup de mâncare, apoi putem să ne petrecem timpul împreună.

Wes s-a răsucit pe un călcâi și s-a îndreptat spre baie.

– Atât timp cât partea cu petrecutul timpului împreună înseamnă să stau o grămadă de timp între picioarele tale cu asta – și-a apucat penisul acoperit de blugi, într-o etalare vulgară care m-a făcut să chicotesc – și cu astea – a fluturat din degete – și cu asta – s-a bătut ușor peste gură – viața mea va fi completă.

Am dat ochii peste cap, clătinând din cap și ignorându-l ca să plece, chiar dacă știa că m-a afectat așa cum voise. Atunci am început să simt lichidele noastre amestecate scurgându-mi-se pe interiorul coapselor. Rahat. Îmi rupsese lenjeria. Nu mai era nici o barieră. Aveam nevoie de un prosop și apoi poate că aveam să-l însoțesc la duș.

* * *

Cu burțile pline cu cel mai bun sushi și rulouri cu ouă din Miami, Wes și cu mine ne-am ghemuit pe canapea, mâna lui trecându-mi metodic prin păr. L-am lăsat să se usuce natural când am mâncat și am stat de vorbă. Acum ne mulțumeam doar să fim unul în compania celuilalt. Nu-mi aminteam de vreun moment în care să fi fost atât de simplu să stau lângă un bărbat pentru care simțeam ceva. Nici o pretenție, fără stres, fără dramatism, doar plăcerea de a fi împreună. Era bine. Era mai mult decât bine, era exact ceea ce îmi doream să plantez și să las să crească, să se transforme în ceva mai mult decât plăcut, ceva durabil.

Wes s-a ridicat și m-a luat de mână fără să scoată o vorbă. L-am urmat pentru că… ei bine, pentru că probabil că l-aș fi urmat oriunde în clipa aia. M-a dus în dormitor. Dincolo de ferestre, cerul căpătase nuanțe de roz, portocaliu și albastru, în timp ce soarele cobora spre apus.

Wes m-a întors ca să văd priveliștea. Eram la un etaj superior, cu vedere la ocean. Oceanul care îmi amintea mereu de timpul petrecut alături de el. Mi-a strecurat o mână în jurul taliei și s-a aplecat lângă mine.

– Mâine dimineață facem surf.

I-am zâmbit și m-am sprijinit de el.

– Mi-ar plăcea la nebunie.

A gemut lipit de gâtul meu și și-a strecurat degetele pe sub rochia mulată. Trecusem pe modul fără sutien după dușul făcut împreună. Hei, o fată are voie să spere. A împins în jos bucata de material până când aceasta a căzut la picioarele mele. Am ieșit din ea și am împins-o cu piciorul. Mâinile lui Wes mi-au cuprins talia, urcând încet spre torace. Mi s-a făcut pielea de găină. Mâinile lui mari au urcat până la sânii mei, pe care i-au cuprins cu adânc respect. Am închis ochii gemând și m-am lipit mai tare de mâinile lui.

– Mi-a fost dor de astea. Cele mai mișto țâțe pe care le-am văzut vreodată.

M-a sărutat ușor pe umeri.

– Cele mai mișto țâțe pe care le-am atins vreodată.

Le-a strâns, impunând un ritm care m-a făcut să-mi mișc șoldurile ca și cum eram pe pilot automat.

– Atât de sensibile la atingere, a murmurat el cu gura lipită de ceafa mea.

– Numai la atingerea ta, am murmurat la rândul meu frecându-mi ceafa de pectoralii lui.

– Chiar așa?

A gemut din nou. M-am concentrat asupra atingerii ușoare ca pana a degetelor lui, în timp ce se jucau delicat cu sânii mei și în jurul sfârcurilor, într-un fel de masaj mângâietor. Căldura

a început din nou să crească, o senzație lentă, ca de fierbere, din vârful sfârcurilor, prin tot pieptul, ca să mi se cuibărească în partea superioară a coapselor. Atunci a început din nou să vorbească, făcându-mă praf, amintindu-mi de una dintre cele mai frumoase nopți ale vieții mele.

– Regula numărul unu, a început el și eu am zâmbit cu gura până la urechi, nefiind în stare să-mi rețin fericirea pură la gândul a ceea ce credeam că are de gând să facă.

– Vom face sex ca nebunii în următoarele trei zile.

Trei zile? M-a strâns tare de fiecare vârf erect, împiedicându-mă să mai pot gândi. Am țipat, amintindu-mi senzația nespus de fericită de a fi din nou în brațele lui după atâta vreme. Orice urmă de teamă sau anxietate era spulberată de bărbatul acesta. *Singurul* bărbat a cărui atingere o doream, de care aveam nevoie mai mult decât de a oricui altcuiva. Locul dintre picioarele mele s-a înmuiat, strângându-se în gol. Aveam nevoie de el acolo, chiar *acolo*. Să mă facă să ating extazul.

– Cred că-mi amintesc de regula asta, am spus cu răsuflarea tăiată, lăsându-mă mai tare pe el și lipindu-mă cu fundul de erecția lui groasă.

Vai, maică-măiculiţa mea, ce dor îmi fusese de bâta aia de oțel. Chiar dacă făcuserăm sex mai devreme, aveam câte ceva de recuperat.

Wes a chicotit și a răspuns ciupindu-mă de fiecare sfârc exact atât cât trebuie. Scântei electrice de plăcere mi-au trecut prin sâni și, ca pe un cablu, până la clitoris, care a început să pulseze, dorind să fie atins.

– Regula numărul doi, a continuat el, este că suntem monogami.

De data asta am izbucnit în râs, iar el s-a răzbunat răsucindu-mi sfârcul și trecând cu unghia peste vârfurile sensibilizate. Am gemut și am început să tremur în brațele lui.

– Și pe asta mi-o amintesc, am reușit să spun cu o voce întretăiată. Doar că data trecută a fost pentru o lună. Acum pentru cât timp e valabil?

Mi s-a strâns inima. Nu eram sigură că simte și el aceeași tensiune și anticipare ca mine. Nu știa că lucrurile se schimbaseră pentru mine, că perspectiva mea anterioară în privința noastră zburase pe fereastră hohotind ca o zână a morții în noapte.

Wes m-a apucat de sfârcuri, alungindu-le până la punctul în care durerea și plăcerea s-au întrepătruns într-o simfonie a căldurii și a dorinței.

– Pe termen nelimitat.

Avea o voce răgușită, ca un mormăit aspru pe spinarea mea. Își plimba dinții pe umărul meu, apoi și i-a înfipt exact în locul în care o făcuse și Aaron. Mă așteptam să revin la momentul acela. În schimb, corpul meu s-a arcuit sub mâinile lui pricepute, anulând orice gând în afară de dorința pe care o simțeam pentru el. Pentru Wes al meu.

– Asta înseamnă că ai rupt legătura cu cealaltă prietenă a ta?

Am închis ochii așteptând, ținându-mi respirația, temându-mă prea tare să sper la ceea ce-mi doream. În trecut, nu obținusem niciodată ceea ce-mi dorisem de la bărbatul de care eram îndrăgostită. Niciodată. Părea să fie înscris în codul meu genetic. Aveam gena bate-ți-joc-de-Mia prinsă cu capse de inimă. Cu Wes, îmi doream atât de tare să distrugă frica aceea de necunoscut ca să mă facă să am din nou încredere într-un bărbat. Să am încredere în *el*. Să-mi descui inima, să o deschid larg și să-l las să intre.

– Am terminat cu prietenia aia când ne-am regulat prin telefon.

Asta se întâmplase cu o lună în urmă, când făcuserăm sex prin mesaje. Să-mi trag palme, el chiar era serios. Mi-au trecut fiori pe șira spinării și, în același timp, dorința de mai mult m-a umplut până sus.

– Regula numărul trei. Dormim *întotdeauna* în același pat. Nu vrem să luăm relația asta drept ceva ce nu este.

M-am frecat de penisul lui până când a gemut, mi-a pus o mână pe șold și a început să mă mângâie pe spate cu mișcări circulare.

– Mm… și ce este de data asta?

Devenea din ce în ce mai greu să ne terminăm conversația știind că e mai tare ca un băț în spatele meu. Aveam chiloții uzi de dorința pe care mi-o stârnise. Și-a desprins de mine zona inferioară a corpului și am vrut să suspin. Chiar am încercat să protestez, dar el m-a apucat strâns, aplecându-mi capul într-o parte și punându-și fața pe gâtul meu. Și atunci mi-a aruncat lumea în aer.

– Iubito. Tu și cu mine… e un paradis. De acum înainte, oriunde te-ai duce, orice va trebui să faci pentru restul anului, paradisul ăsta te va aștepta cu brațele deschise.

Paradis. Wes nu mințea. Timpul petrecut împreună, luna în care stătusem la el, continuarea de la Chicago, toate telefoanele, mesajele și atâtea altele făceau parte din ofertă. Un loc în care puteam să mă duc, în care să fiu eu însămi, să-mi trăiesc viața și să fiu fericită.

– Și regula numărul patru?

Cuvintele mi-au ieșit pe gură într-o venerație fără suflu. Asta era întrebarea cea mai importantă. Acum mai bine de șase luni stătuserăm exact așa, iar el scrisese regulile în piatră. Regula numărul patru era să nu ne îndrăgostim niciodată unul de altul. Aveam inima în gât. M-am arcuit ca o pisică, iar mâinile lui mi-au strâns și mi-au mângâiat sfârcurile cu o adorație pe care nu o mai simțisem de mult. Totuși, nu mi-a răspuns. Îngrijorarea, panica și dorința mi-au crescut în suflet, m-am întors și i-am cuprins gâtul, jucându-mă cu degetele prin părul lui și tră- ţându-i fața în jos spre mine. Avea ochii atât de verzi că am ge- nut la vederea frumuseții pure care era Weston Channing.

Un surâs adorabil i-a luminat trăsăturile, iar eu m-am agă- t strâns de el.

– La dracu' cu regula numărul patru. Am încălcat-o acum se luni, când m-am îndrăgostit de tine.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi atât de tare, că mi s-a înceţo- privirea. Am înghițit din reflex pe lângă nodul din gâtul meu.

– Wes, eu…

– Știu, iubito. Ceva s-a schimbat înăuntrul tău. De la vizita mea din martie, la telefoanele și mesajele noastre, rahatul cu Gi...

I-am pus un deget pe buzele cărnoase pe care voiam să le înhaț și să le ard cu săruturi repetate; ultimul lucru pe care îmi doream să-l aud din gura aceea al dracului de sexy era numele ei, rostit aici și acum, când eram pe cale să-i mărturisesc dragostea mea.

– Nu acum, nu când suntem doar noi doi.

Îmi tremura vocea. A încuviințat din cap.

– Spune-mi ceea ce *vreau* să aud, Mia. Ceea ce *am nevoie* să aud. O *merit*.

Vocea lui nu pretindea decât sinceritate.

Vreau. Am nevoie. Merit.

Și așa era. Toate acestea erau adevărate și, în sfârșit, după șase luni de nehotărâre, de încercări de negare, de dorință de negare, am renunțat la toate. Pentru prima oară în viața mea aveam ceva doar pentru mine. Ceva bun, blând și doar al meu.

Paradisul meu.

Uitându-mă în ochii lui verzi ca un lac fără fund, trecându-mi degetele prin șuvițele lui dezordonate, de un blond închis, și lipindu-mi buzele de obrazul lui neras, m-am aplecat suficient încât să mă audă, oricât de încet aș fi vorbit.

– Te iubesc, Wes.

Și-a strâns brațele în jurul trupului meu aproape dezbrăcat și a procesat declarația mea. Simțeam tensiunea ieșind din el în valuri puternice de energie.

– De data asta nu te mai las să pleci.

Cuvintele i-au sunat aspru, deși știam că asprimea vine din sentimentele intense din spatele lor.

– Te iubesc.

L-am sărutat pe obraz și a slăbit un pic strânsoarea.

– Te iubesc.

L-am sărutat pe sprâncene, iar el a oftat.

– Te iubesc.

L-am sărutat pe buze, iar el s-a deschis.

În câteva secunde, eram pe spate în pat, iar el era deasupra mea.

– Mă iubești?

Voia să o recunosc în fața lui, ochi în ochi, inimă lângă inimă.

– Da.

Fața lui s-a transformat deodată într-un zâmbet superb, în stare să cutremure pământul.

– O să te iubesc atât de tare, iubito. După noaptea asta, iubito, n-ai să mai fii în stare să mergi.

Am rânjit, scoțând un țipăt când mi-a sfâșiat chiloții și mi-a cuprins un sfârc. După ce m-a făcut să mă zvârcolesc și să gâfâi, aproape de orgasm doar datorită serviciilor pe care le presta sânilor mei, a început să mă sărute în jos.

– Desfă picioarele alea lungi, iubito. Desfă-le larg. Sunt pe cale să gust din paradis.

M-am supus, desfăcându-mi coapsele, dezvăluindu-mă complet în fața lui. Iubirea mea, trupul meu – toate dovedeau în clipa aceea că erau ale lui și le putea avea.

I-au strălucit ochii și și-a trecut degetele peste sexul meu.

– Atât de alunecos. Ador felul în care îmi răspunzi. Cum reacționează corpul tău, cum mă ajută să te posed. Dar mai întâi vreau să sorb din mierea ta. Visez să-mi pun gura acolo, să te sug până nu mai rămâne pic de lichid, apoi să o iau de la început. Apucă bine de cearșafuri, iubito, pentru că mor de sete.

– Pervers nenorocit, am spus eu, iar el mi-a desfăcut picioarele larg, deschizându-mi petalele sexului cu degetul mare și cuprinzându-l cu gura.

A scos un sunet între geamăt și oftat, apoi limba lui a intrat adânc. Atât de adânc. Mi-a cuprins fundul cu mâinile și mi-a ridicat șoldurile, afundându-și fața cu totul. Am scos un țipăt, m-am agățat strâns de cearșaf și l-am lăsat să mă posede. Cred că nu a durat decât două secunde și jumătate până când am terminat pe fața lui. A scos sunete carnale, ca un animal mâncând din pradă, apoi s-a ridicat, s-a lins pe buze și s-a șters la gură cu brațul. Și-a fixat penisul și m-a penetrat, împingând până la rădăcină.

Am tresăltat, cu trupul încordat de la primul orgasm, gata deja de următorul.

– Doamne, Wes, tu o să fii sfârșitul meu, am spus cu răsuflarea tăiată, pierzându-mi abilitatea cognitivă, în timp ce el împingea înainte și înapoi.

I-am cuprins șoldurile cu picioarele.

– Scumpo, sper că o să fiu sfârșitul tău, începutul tău și tot ce e între ele. Acum taci din gură. Fac dragoste cu femeia mea.

Partea cu „fac dragoste" mi-a înmuiat de tot inima. Apoi Wes s-a hotărât să-și petreacă seara făcând dragoste cu femeia lui… în mod repetat. Cu toate că l-am convins în toiul nopții că femeia lui are nevoie de un futai ca la carte, moment în care m-a întors rapid în patru labe, m-a plesnit peste cur și a pompat în mine până când am țipat de extaz.

Capitolul 8

.Valurile se izbeau de placă, apa mă lovea peste față, iar eu n-aș fi putut fi mai fericită. Silueta viguroasă a lui Wes vâslea mai departe, ca o mașină, hotărât fiind să prindă vântul de data asta. În mai puțin de o secundă, era in picioare și tăia apa. M-am luat după el și, ce să vezi, am prins și eu un val mult mai mic decât al lui. Totuși, mi s-a părut minunat și am călărit împreună valurile până la mal.

Mi-am înfipt placa în nisip, in timp ce Wes a rămas pe ea până când a putut să sară. Și-a luat placa la subraț și a pornit spre mine. M-a apucat cu o mână de ceafă și și-a trecut buzele peste ale mele. Limbile s-au intâlnit și dinții ne-au scrâșnit, sărutul devenind mai indecent. A aruncat placa în nisip cu mâna care nu era pe capul meu și mi-a cuprins fundul acoperit de neopren, strângându-l ritmic. Scoțând un mormăit, s-a tras în spate și și-a scuturat părul, ceea ce a făcut să zboare picături de apă sărată. Pieptul acela frumos și musculos al lui era plin de apă când a desfăcut fermoarul, lăsând partea superioară a costumului de surf să-i cadă de pe torsul bronzat. Îmi venea să sar pe el văzând bunăciunea care era Wes. Wes al meu, mi-am reamintit.

– Cuiva îi place mult ceea ce vede. Ține-o tot așa, iubito, și vei ajunge cu curul in nisip, iar cucul meu va atinge baza.

Freamăt, fiori și clopote răsunând în jurul meu, în timp ce trupul meu răspundea propunerii lui obraznice, fără a fi alarmat în privința planului. Mai mult, pregătit să facă pasul mai departe ca să vadă avertismentul adus la îndeplinire.

Wes a clătinat din cap, rânjind ca un școlar care a pus mâna pe o fată. În mod clar pusese mâna pe fată.

– Azi ești liberă, nu-i așa?

Am dat din cap că da.

– Da, i-am spus lui Anton că mai am nevoie de o zi, dar mâine trebuie să repet, pentru că poimâine filmăm.

Wes m-a apucat de umeri.

– Atunci ești doar a mea.

În loc să recunosc cât era de adevărat acum, am rânjit, pe deplin mulțumită să stau sub brațul lui în timp ce pășeam cu greu prin nisip.

– Mergem înapoi la apartament?

Nici măcar n-am încercat să o fac pe mironosița, intenția mea fiind clară. Fusesem departe de Wes, mă bucurasem de plăceri carnale împreună cu Tai și Alec după ce plecasem de la el, dar nu era același lucru. Nu fusese vorba de dragoste. Înainte, cu ceilalți bărbați, fusese distractiv. Da, încărcat de semnificații, da, absolut, parte a călătoriei mele. Totuși cu Wes era... pur și simplu mai mult decât atât.

Și-a ridicat placa, apoi și pe a mea. Cavalerismul n-a murit, într-adevăr. Ne-am îndreptat spre coliba de pe plajă și am predat plăcile și costumele de surf. Eu mi-am tras pe mine blugii scurți, maioul și bascheții Converse. El și-a luat pantalonii trei sferturi, pantofii sport și tricoul, apoi m-a apucat de mână după ce mi-am strâns părul într-un coc dezordonat în creștetul capului.

Wes închiriase un jeep 4×4 decapotabil. A pornit mașina, cu o mână pe coapsele mele goale, ca și cum voia să-mi reamintească de prezența lui acolo, mi-a zâmbit șmecherește și a pornit pe Ocean Drive. Am decis că era cel mai bine să mă cufund în soarele și căldura din Miami și să mă bucur că sunt tânără și îndrăgostită. Nu era un sentiment nou, dar era pentru prima oară după multă vreme când credeam în el, când îmi doream ca acest sentiment să-mi inunde toți porii, să-mi urle prin vene și să-mi pătrundă în inimă.

Am apucat pe o alee care ducea la un conac imens.

– Unde suntem? l-am întrebat pe Wes când a coborât din mașină, a ocolit-o și mi-a deschis portiera.

L-am apucat de mână și am sărit jos, ridicându-mi ochelarii de soare în creștetul capului ca să pot vedea mai bine grădinile luxuriante și arhitectura istorică a clădirii.

– Muzeul și grădinile Vizcaya. Am tot vrut să ajung aici de ceva vreme. Am cercetat o grămadă și cred că s-ar putea să fie locul perfect pentru un scenariu viitor la care lucrez.

M-a luat de mână și am intrat. După ce am stabilit aspectele turistice cu personalul, am primit mână liberă să colindăm casa și grădinile. Wes m-a condus dintr-o cameră în alta. Cu greu puteam să observ totul. Colecțiile de artă și dormitoarele ridicol de somptuoase păreau destul de potrivite pentru un rege. Cine a știut că mai există asemenea locuri, în afară de cele aparținând celor exorbitant de bogați și de celebri? Apoi m-a izbit. Rahat. Wes este bogat și celebru. Nu-mi aduceam bine aminte dacă e milionar sau miliardar. Nu că ar fi contat pentru mine. Banii sunt buni doar ca să-ți rezolve necesitățile traiului de zi cu zi și poate ceva în plus ca să te poți distra. Nu am nevoie de cantități colosale de bani gheață ca să fiu fericită. Numai de cât îmi trebuie ca să-l scap pe tata de belea și să-mi pot vedea de viața mea.

Wes nu a scos o vorbă multă vreme, fiind amândoi cu ochii la opulența, istoria și atenția acordată detaliilor de către designerii care creaseră ceva atât de unic. Fiecare încăpere a conacului era specială în felul ei, reprezentând baza vieții unei singure familii. O familie care murise și își donase întreaga proprietate din Miami districtului Dade, care o întreținea exemplar. Proprietatea aducea bani și era un loc în care oamenii veneau să se căsătorească, în care se turnau filme și care permitea restului de nouăzeci și nouă la sută din populație să scoată ooo-uri și aaa-uri de încântare la vederea bogăției imense a foștilor proprietari. Avea acea aură de magie, de ireal pe care o au toate locurile opulente. Pe care îmi închipui că o are și un castel.

– N-ai vrea să mă duci la un castel?

Mergeam de-a lungul coridorului nesfârșit. Colecția de artă de la Vizcaya era aproape neprețuită, unele piese datând

încă din perioada Renașterii. El a ridicat bărbia, a închis ochii, apoi i-a deschis de parcă încerca să-și alunge o viziune.

– Sigur. Sunt câteva extraordinare în Germania. Putem pune la cale o excursie.

Atât de simplu. Putem pune la cale o excursie. *În Germania.* Așa trăiesc cei unu la sută. Cel mai îndepărtat loc în care călătorisem fusese Hawaii. Nu prea exista șansa să pot aduna sumele de care e nevoie pentru zboruri internaționale.

– Nu e scump?

Am încercat să-mi ascund teama instalată odată cu răspunsul simplu „putem pleca într-o excursie".

A ridicat din umeri.

– Pentru mine, nu. O picătură într-un ocean, iubito.

O picătură într-un ocean. O excursie în Germania înseamnă o picătură într-un ocean pentru cineva cu averea lui Wes. Rahat. În cele din urmă va trebui să discutăm despre averea lui revoltător de mare și despre lipsa mea de bani. Suzi, racheta dintre picioarele mele, e lucrul cel mai costisitor pe care-l am, iar asta nici măcar nu ajunge la prețul unei Honda Civic mai noi, la mâna a doua.

Am tras adânc aer în piept și l-am strâns mai tare de mână. În clipa aceea mi-am promis mie însămi că n-am să las banii să intervină între noi. Dacă vrea să ne lăfăim într-o excursie în Germania, știe el ce-și poate permite și ce nu. Sub nici o formă nu vreau să emasculez vreodată un bărbat, dar voiam să purtăm o conversație în privința asta după ce se termina totul.

Am ieșit pe terasă prin niște uși franțuzești din sticlă și, cât vedeai cu ochii, erau doar statuete complicate pentru gazon și verdeață.

– Este fosta vilă și proprietate a omului de afaceri John Deering, posesor al averii generate de Deering-McCormick International Harvester, a spus Wes într-un târziu.

Nu-mi spunea nimic, dar am tăcut și am dat din cap. Era în mod evident interesat de istoria locului și trebuia să recunosc că mă simțeam ca și cum aș fi intrat în cartea *Grădina secretă*, ceea ce era un sentiment foarte plăcut.

Wes s-a oprit în fața unei scări care cobora spre una dintre multele grădini.

– Proprietatea Vizcaya cuprinde grădinile în stilul Renașterii italiene, o pădure naturală, ca și clădirile istorice ale satului care o înconjoară. Nu-i așa că e magnific? m-a întrebat el în timp ce ne plimbam ținându-ne de mână.

Grădinile erau încântătoare, fără discuție, iar districtul probabil cheltuia o groază de bani cu întreținerea. Totul era tăiat la milimetru, în cele mai mici detalii, în general în modele complicate care îmi aminteau atât de labirinturi cât și de dantela țărănească. Wes a arătat cu degetul într-o direcție.

– Peisajul și arhitectura sunt influențate de modelele Renașterii italiene din Veneția și Toscana și proiectate în stilul arhitecturii renascentiste de tip mediteranean, cu elemente baroce. Principalul arhitect a fost Paul Chalfin, a adăugat el.

Am tras aer în piept, simțind numeroase parfumuri florale amestecându-se cu mirosul ierbii proaspăt cosite.

– E cu adevărat superb.

Am mers mai departe ținându-ne de mână până când am ajuns la o cascadă ciudată. Avea o serie de trepte de o parte și de alta, cu niște bazine uriașe la fiecare capăt. Apa curgea în centrul din piatră și beton. Mușchiul și mineralele colorau blocurile într-un portocaliu vibrant și în verde, în timp ce apa cădea peste fiecare treaptă.

Wes m-a așezat lângă cascadă, a făcut câțiva pași în spate și și-a ridicat telefonul. Am zâmbit, iar el mi-a făcut o fotografie.

– Vreau să-mi amintesc asta, iubito, a murmurat el luându-mă în brațe și sărutându-mă exact sub ureche.

Șuvoaie de excitație îmi jucau prin terminațiile nervoase, aducând din nou la suprafață senzația aceea de amețeală. I-am oferit zâmbetul meu larg, nereținut, cu gura până la urechi, și, înainte de a-l putea opri, a făcut un selfie cu noi amândoi zâmbind în fața camerei.

– O vreau și eu! l-am anunțat, iar el m-a tras mai aproape și ne-am continuat plimbarea, numai că de data asta trupurile ni se atingeau de la umeri până la șold.

Nici nu-mi puteam dori mai mult.

Ne-am oprit în fața unei structuri rectangulare.

– Vezi asta? m-a întrebat el arătând entuziasmat spre ea.

– Ăăă, mda, e destul de mare, iubitule, am pufnit eu, iar el a ignorat împunsătura.

– Asta a apărut în *Iron Man 3*. Fă-mi o poză în fața ei.

Am râs, i-am luat telefonul, iar el și-a umflat brațele în față într-o poziție de super-erou și l-am pozat.

– Ce prostuț ești.

Am zâmbit, iar el m-a luat din nou în brațe.

– Și îți place asta la nebunie.

Îi luceau ochii verzi, fața înmuindu-i-se într-o expresie de calm și bucurie. Era fața la care voiam să mă uit pentru totdeauna.

– Te iubesc, i-am spus eu.

A tras aer în piept.

– Doamne, Mia, nici nu pot descrie ce-mi fac cuvintele astea. Sunt al naibii de norocos să le pot auzi. Mă simt de parcă am așteptat toată viața să le aud.

L-am lovit în joacă în piept.

– Nu mă cunoști decât de șapte luni.

M-am strecurat din brațele lui legănându-mi șoldurile dintr-o parte în alta, făcând spectacol, încercând cu disperare să potolesc intensitatea momentului.

– Haide, avem un milion de peluze pe care să hoinărim.

M-a ajuns din urmă, iar eu am mărit ritmul.

– Ești incredibilă.

L-am împuns cu șoldul într-o parte și s-a dezechilibrat.

– Ba să faci bine să crezi! Sunt complet reală!

Wes a întins din nou mâna după mine și m-a tras lângă el.

– Și ești doar a mea!

Apoi m-a sărutat. Nu un sărut diafan, nu un sărut apăsat. Un sărut de-a dreptul nimicitor, năucitor, precursor al sexului, care m-a făcut să gâfâi și să gem în gura lui, să-l apuc de păr și să-l trag mai aproape. Voiam mai mult și nu-mi păsa unde suntem și cum mi-o dă, numai să mi-o dea. Acum.

– Te doresc... am șoptit în timp ce-i lingeam și-i sugeam gura suculentă.

A rânjit și i-am simțit zâmbetul pe dinții mei și mâna înfiptă în părul meu.

– Știu, mi-a șoptit el, apoi m-a tras și m-a apucat de mână. Haide, cum spuneai și tu, mai avem un milion de peluze pe care să hoinărim și eu, unul, vreau să te duc înapoi ca să te necinstesc.

L-am urmat, un pic amețită și un pic enervată că s-a terminat joaca, anticipând totuși că avea să reînceapă la întoarcere.

– Unde-i ieșirea?

Și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs, un sunet profund, gutural pe care efectiv îl adoram. Wes râdea bine. Mă rog, Wes le făcea pe toate bine.

– În curând, iubito. Anticiparea, scumpa mea, face lucrurile mai intense. Avem timp toată noaptea.

Am strâns din buze, pufnind nemulțumită.

– Dar una din noi are de lucru mâine și vrea ca bărbatul ei să o epuizeze diseară, nu să o târască pe alei nesfârșite și prin grădini încântătoare, ci să-i devalizeze ei grădina.

Am ridicat sugestiv din sprâncene.

– Ce femeie rea!

– Exact. Cei răi nu au tihnă. Așa că obosește-mă.

Am rânjit, iar el m-a ridicat în brațe ca pe o prințesă și m-a învârtit în aer. Era amuzant, era plăcut. Eram eu cu Wes.

* * *

În clipa în care s-au închis ușile liftului, s-a repezit la mine. Mâinile lui îmi umblau pe tot corpul, limba lui era în gura mea. Pretinzând, consumând, devorând. Mânerul de la ușa liftului mi-a intrat în spate și am scos un miorlăit și un scâncet. Mâinile lui Wes îmi umblau pe tot spatele, până când au dat de bara deranjantă, când s-au strecurat sub fundul meu și în jos pe coapse și m-au ridicat. Eram bucuroasă din două motive. Unu, pentru că bara nu-mi mai trecea prin șira spinării, și doi, pentru că asta i-a dus penisul exact unde-l voiam, apăsându-se

cu putere de năsturașul iubirii. Era sălbatic, imoral și exact ce-mi doream.

Ușile s-au deschis, ceea ce ar fi trebuit să oprească expunerea prea evidentă a afecțiunii noastre, dar eram prea pătrunși, până când râsetele și liftul care nu se mișca au trecut prin ceața care era Wes. Iar el și-a mișcat milimetric capul de pe gura mea și a văzut cele două trupuri care stăteau acolo, Anton ținând deschisă ușa liftului, iar Heather cu mâna la gură, încercând să-și rețină hohotele de râs.

– *Lucita*...

Anton avea o voce amuzată. Apoi s-a uitat la Wes.

– Să înțeleg că tu ești bărbatul vieții ei, a zis el cu o voce fină și dulce ca mierea.

Îi juca veselia în ochi și și-a țuguiat buzele.

– Mă bucur că ai apărut în sfârșit. Cel puțin, tu poți s-o atingi.

Ochii lui verzi priveau spectacolul din fața lui fără urmă de consternare. Era ca și cum vedea zilnic asemenea lucruri. Și, cunoscându-l pe Anton și pasiunea lui pentru femei – zeci și zeci de femei, în patul lui sau în alte locuri –, îmi puteam da seama de ce nu-l deranjează nici un pic.

Heather dădea isteric din mână în spatele lui Anton. Wes a scos un sunet deranjat din fundul gâtului, jumătate urlet, jumătate iubit enervat. Am chicotit și mi-am desfăcut picioarele din jurul taliei lui, iar el m-a lăsat jos, dar mi-a dat voie să mă îndepărtez prea tare, probabil pentru că avea un băț de toată frumusețea. Și prin toată frumusețea înțeleg un penis masiv, lung, gros, erect, gata de acțiune. M-am bosumflat, fiindcă-mi lipsea la fel de mult cum îi lipseam și eu lui acum.

Wes s-a uitat pe sub gene la Anton, i-a întins mâna și am ieșit din lift la etajul meu. Anton i-a strâns mâna.

– Mia n-a zis că vii, dar îmi închipui că, după ce-a fost atacată de un *cabron* luna trecută, voiai să-ți vezi fata. Respect, omule. Mult respect.

L-a bătut pe spate.

– Poftim? Ce tip? A atacat-o pe Mia?

Fața lui Anton a tresărit. Lucrurile erau pe cale s-o ia razna. Am încercat să-i fac semne cu mâna, dar nimic nu l-a oprit. L-a apucat pe Wes de umăr.

– A, nu-ți face probleme. Secretul ei e în siguranță cu mine. Dar chestia cu neatinsul, frate, de rahat, e frumoasă și un bărbat vrea să pună mâna pe ea, fie și prietenește. Știi și tu. Mă rog – a rânjit arătând spre lift –, chiar știi.

I-a făcut cu ochiul.

– *Bastardo* ăla care a pus mâna pe ea nepoftit, care a băgat-o în spital, bănuiesc că ai fost de-a dreptul *loco* de furie, ai?

Wes s-a oprit în drum spre reședința mea temporară. S-a uitat pieziș și pumnii strânși i s-au albit. Mi-a aruncat o privire.

– Ai fost atacată? Te-a băgat unul în spital? Un nenorocit de client?

Calmul cu care a pus întrebările era înspăimântător, terifiant de-a dreptul, pentru că era plin de venin.

– Mia? Răspunde-mi!

Am rămas nemișcată și mi s-au umplut ochii de lacrimi.

– N-a fost chiar așa rău, am șoptit.

– Și tipul ăsta a încercat să te atingă nepoftit?

A întins un deget peste umăr spre locul în care stătea Anton, în mod clar înțelegând greșit ce voise acesta să spună.

Am făcut ochii mari și am deschis gura ca să vorbesc, dar ceva de pe fața mea s-a interpretat greșit și s-a răsucit, l-a apucat pe Anton de gât și l-a izbit de perete.

– Ai pus mâna pe ea?

L-a izbit din nou de zid. Anton și-a revenit rapid și și-a pus mâinile pe antebrațele lui Wes. Mă temeam că o să sară la bătaie. N-a făcut-o. Anton a rămas nemișcat și l-a lăsat pe Wes să-l țină lipit de zid. Brațele lui Wes tremurau din cauza efortului.

– Te-am întrebat ceva! a răcnit el.

– Nu.

Un singur cuvânt, cu ochii ațintiți asupra lui Wes, provocându-l să nu creadă adevărul.

Mi-am pus mâinile pe spatele lui Wes, neștiind ce să fac. Nu voiam să înrăutățesc lucrurile. Mi se scurgeau lacrimile pe obraji.

– Wes, iubitule, Anton a încercat să mă ajute să trec peste ceea ce s-a întâmplat. Te rog, dă-i drumul. O să stăm de vorbă. Noi doi. El nu mi-a făcut nici un rău.

– Și care-i faza că nu poți să o atingi? De ce pizda mă-tii să spui așa ceva? i-a tunat în față lui Anton.

Din nou, Anton a dat dovadă de răbdarea unui sfânt, ceea ce era ciudat, pentru că știam că face box și exerciții de forță ca un maniac. Probabil că ar fi putut să-l învingă pe Wes sau, în cel mai rău caz, să-l potolească.

– Când a venit la mine, nu suporta nici măcar o simplă îmbrățișare. A fost nasol, frate.

Mi s-au tăiat genunchii.

Nu. Nu. Nu. Nu.

Wes nu trebuia să știe. Nu voiam să stric totul. Era prea nou totul, prea important. Acum avea să vadă că sunt distrusă. Că nu sunt suficient de bună pentru el. Nu petrecusem destul timp alături de el. Heather a strigat ceva, dar n-am putut nici măcar să aud prin zgomotul nebunesc din capul meu. M-am trezit ridicată și adăpostită în singurele brațe în care voiam să mai ajung vreodată. Ale lui Wes.

– Scumpo, îmi pare rău. Iubito, e în regulă, e în regulă.

Tremuram la pieptul lui. Cumva, a ajuns în apartamentul meu și s-a așezat pe canapea cu mine ghemuită în poala lui. M-a ținut în brațe mult timp, iar eu am plâns. M-a alinat, m-a mângâiat pe păr, mi-a șoptit cuvinte dulci. În final, pentru că eram moartă de sete, m-a făcut să iau câteva înghițituri de apă dintr-un pahar care a apărut ca de nicăieri.

– Vă lăsăm singuri. *Amigo*, îmi pare rău. N-am știut. *Puñeta*[1]! *Lo siento.*

– Dacă aveți nevoie de ceva, am lăsat cărțile noastre de vizită pe bar. Vă caut mai târziu. Ai grijă de fata noastră, a spus Heather.

---

1. Înjurătură în spaniolă (n. tr.).

Fata noastră. Ei mă considerau fata lor, dar eu nu voiam să fiu decât fata lui Wes. Am tras aer în piept lângă gâtul lui Wes, bucurându-mă de mirosul de ocean, dorindu-mi să fim la casa lui din Malibu, nu în Miami, într-un apartament străin, deși frumușel.

– Hei, ești bine?

Mi-a ridicat bărbia și mi-a șters lacrimile rămase pe față, iar eu am dat din cap că da.

– Ți-e foame?

Am dat din cap că nu.

– Ți-e sete?

Același răspuns.

– De ce ai nevoie?

– Am nevoie să mă iubești.

– Mia, te iubesc din clipa în care ți-ai scos casca pe plajă. La naiba, s-ar putea să se fi întâmplat chiar înainte, când mi-a arătat mama pozele tale de pe site. Am știut că trebuie să fii a mea. Și nu doar în pat

M-a strâns ușor.

– Deși îmi place și asta la nebunie.

A rânjit șmecherește.

– Cu tine, Mia, a fost mereu mai mult de atât. Tot ce are legătură cu tine mă atrage. Trupul tău mă face slab, plin de dorință. Dragostea ta de viață și de tot ce e nou mă face să-mi doresc să-ți aștern lumea la picioare doar ca să te văd zâmbind. O să te iubesc azi, mâine și în fiecare zi de acum încolo.

– Dovedește-mi-o.

A gemut, apoi a oftat.

– Iubito, trebuie să stăm de vorbă.

– Dovedește-mi-o, l-am rugat, aproape că l-am implorat din nou.

Și-a trecut o mână prin părul blond închis, apoi peste față.

– Fute-m-aș! a mormăit el.

– Exact. Fute-mă!

A clătinat din cap că nu.

– Nu în seara asta. În seara asta am să te venerez.

Capitolul 9

Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Oprire bruscă. Tras de păr. Încruntătură. Murmurat înjurături. Întoarcere. Repetare.

L-am urmărit pe Wes măsurând podeaua cu pașii, distrugându-și la figurat pantofii în acest timp. S-a oprit deodată, și-a încleștat mâinile și s-a întors cu fața la mine.

– Îl omor dracului. Îl *distrug*. Cariera politică – a făcut un gest din mână – s-a terminat. O să plătească cu sângele!

– A plătit deja.

M-am uitat în sus, iar răceala din încăpere s-a transformat într-o căldură puternică. Wes avea ochii întunecați ca smoala, cu un singur inel subțire de verde translucid.

– Mason l-a călcat în picioare, am șoptit anevoie.

Am înghițit cu greu cocoloșul de hârtie care mi se formase în gât, am încercat să vorbesc, dar privirea din ochii lui m-a făcut să tac.

Wes s-a încruntat atât de tare că i-au apărut cute deasupra nasului.

– Mason? Cine pizda mă-sii e Mason?

Am clipit la tonul iritat al vocii lui.

– Ăăă... Mason este un fost client...

Ochii lui Wes s-au stins, goliți de orice sentiment, apoi s-au mărit.

– Prieten, am adăugat.

A început din nou să măsoare camera în lung și-n lat.

– Nu-mi vine să cred. Iubita mea este atacată de un gunoi – s-a răsucit pe un călcâi și a continuat să meargă – și ajunge la spital, și mie nu mi se spune o vorbă! Isuse Hristoase, Mia! E nebunie curată.

Probabil că nu avea nici un sens să pun în evidență faptul că nu hotărâserăm decât ieri statutul relației noastre, dar m-am gândit că s-ar putea să iasă mai rău ca o gaură în cap. A rămas nemișcat, cu ochii închiși, cu falca tremurând din cauza felului exagerat în care-și încleșta gura.

– Nu știu ce să fac.

Am sărit, i-am luat de mâini, le-am așezat între noi și i le-am masat până când tensiunea din ele s-a mai relaxat.

– Iubitule, nu ai ce să faci.

S-a mușcat de buză atât de tare că am crezut că a ajuns până la carne și că o să-i țâșnească sângele.

– Mia, sunt atât de furios!

Avea o voce aspră și plină de durere.

– Trebuie să fac ceva.

A deschis ochii și i-a întâlnit pe ai mei.

– Nu. Tu trebuie să ai grijă *de mine*. Să mă ajuți. Asta-i tot ce poți să faci. S-a terminat.

Și așa și era. Am petrecut o oră explicându-i în detalii cumplit de dureroase ce se întâmplase, momentele dinainte de atac și urmările. În tot acest timp, Wes m-a ținut de mână, a așteptat răbdător în timp ce eu repovesteam acea experiență oribilă, m-a mângâiat pe spate, mi-a șters lacrimile și atâtea altele. A ascultat și nu a reacționat decât după aceea. Odată ce i-am spus o versiune acceptabilă a ceea ce-mi făcuse Aaron în noaptea respectivă și înainte, când m-a atins nepermis în timp ce dormeam, Wes a început cu plimbatul prin cameră. Și cu înjurăturile. Apoi a izbucnit furia.

Wes a clătinat din cap și a început să se tragă de păr pentru a o mia oară.

– Nu s-a terminat. Am adunat o grămadă în mine. Iubito, singura cale să scap de asta este să-l distrug pe nenorocit. Nu înțelegi?

Ochii lui aruncau fulgere și îi tremurau mâinile.

– A rănit-o pe femeia pe care o iubesc. Tare. Trebuie să simtă aceeași durere.

– Cum am spus, o simte. Trebuie să meargă la un psihiatru, la Alcoolicii Anonimi și multe altele. Iubitule, dacă asta ajunge în presă sau dacă află cineva ce s-a întâmplat, ramificațiile vor răni mult mai mulți oameni în afară de Aaron. Sute, poate mii de oameni din alte țări. Warren, tatăl lui, va trebui să-și suspende proiectul. Investitorii lui n-ar sprijini niciodată un om al cărui fiu e un agresor sexual și un bețiv. Te rog, încearcă să înțelegi.

Și iar a început să umble încoace și încolo. Îmi dădeam seama, după umerii lui prăbușiți, că a înțeles. Vorbiserăm deja despre asta. Îi povestisem despre activitatea lui Warren, despre munca depusă de el, despre contribuțiile care curgeau și care s-ar fi oprit imediat dacă ieșea ceva urât la iveală. Clubul băieților buni l-ar fi crucificat și și-ar fi luat și banii cu ei. Weston știa asta. A fost de acord pentru că și el, în împrejurări similare, și-ar fi retras finanțarea.

– Wes, și mai sunt și repercusiuni...

Am încercat să aduc vorba despre subiectul sensibil al muncii mele și despre cum m-ar privi restul lumii. S-a uitat pieziș la mine și s-a sprijinit de marginea scaunului aflat în fața mea.

– Repercusiuni?

Am dat din cap că da.

– Da. Asupra ta, a lui Alec, a lui Mason, a lui Tony și Hector, asupra familiei D'Amico, asupra lui Tai, a lui Anton; aș risca prea mult căutând dreptatea la tribunal și în presă pentru ceea ce mi-a făcut.

– Iubito, m-ai pierdut. Cine sunt toți oamenii ăștia?

Și aici totul a devenit real. Foarte real. Genul acela de real care fie întărește cuplurile, fie le distruge pentru totdeauna. Nu aveam ce să fac.

– Wes, știi bine că sunt damă de companie. Majoritatea oamenilor cred că asta înseamnă că sunt o târfă bine plătită și, în unele cazuri, informația asta poate fi considerată corectă.

A pufnit, expirând cu putere.

– De asemenea, angajarea mea ca damă de companie presupune faptul că aceia care-și permit sunt oameni foarte puternici în domeniul lor.

– Nu reuşesc să te urmăresc. Explică-mi.

A vorbit într-un fel care mi s-a părut destul de nemilos. Voia să abordăm subiectul ăsta? OK, aveam să-i spun.

Am ridicat din umeri.

– Tu ai vrut-o.

Mi-am încolăcit un deget în jurul degetului mare de la cealaltă mână şi i-am enumerat.

– În afară de Warren şi de ajutorul lui pentru sărmanii din lumea a treia, clienţii dinaintea lui au fost familia D'Amico. Am pozat pentru campania *Frumuseţea se găseşte în toate mărimile*. Vestea că au angajat o damă de companie ca model ar distruge tot ce au clădit.

Wes a întins un deget spre mine.

– Am văzut campania, de fapt. Am fost foarte mândru de tine, scumpo. Arătai foarte bine. Extraordinar chiar.

M-am luminat la auzul complimentului. Mi s-a părut minunat că Wes e mândru de munca mea.

– Mai departe?

– Mason Murphy.

Wes a făcut ochii mari, recunoscând numele.

– Da, celebrul jucător de baseball de la Boston Red Sox. M-a angajat să-i fiu iubită ca să-şi îmbunătăţească imaginea publică. Până la urmă, chiar a funcţionat şi şi-a găsit jumătatea în persoana responsabilei lui de relaţiile cu publicul.

Wes s-a îndreptat spre barul din cealaltă parte a camerei. A ridicat sticla de whisky, iar eu am încuviinţat din cap. A luat două pahare fără picior şi le-a umplut cu trei degete de lichid de culoarea ambrei. Da, avea să fie una dintre acele nopţi. O adevărată spovedanie. Speram doar că nu o să mă crucifice pentru păcatele mele.

Mi-a întins paharul şi am luat o înghiţitură. Lichidul mi-a ars gâtul ca bomboanele Hot Tamales, lăsându-mi un gust puternic care mi-a pişcat limba şi mi-a încălzit plăcut burta.

– Te-ai culcat cu el?

S-a aşezat pe fotoliul din faţa mea. Eram despărţiţi de o măsuţă lungă şi îngustă din sticlă. Distanţa pe care a creat-o

între noi, intenționat sau nu, nu a trecut neobservată. Nu conta. Asta trebuia să se întâmple.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu, nu m-am culcat cu el. Nu că n-ar fi încercat.

Am rânjit, iar el s-a încruntat. În regulă, mai departe.

– Înaintea lui a fost Tony Fasano.

Și-a aplecat capul într-o parte.

– Tipul cu mâncarea?

Asta m-a făcut să zâmbesc.

– Da.

– El în ce scop te-a angajat?

De data asta, când a vorbit, a părut mai relaxat, mai puțin apăsat de greutatea stresului.

– Ca să-i fiu logodnică, am chicotit eu și Wes s-a dat înapoi. Partea cea mai tare este *de ce* m-a angajat.

Am zâmbit. Probabil că Wes s-a simțit ușurat văzându-mă, pentru că mi-a zâmbit și el, chiar dacă nu din toată inima.

– De ce?

Mi-am urcat picioarele sub fund, făcându-mă comodă, și mi-am așezat paharul pe brațul fotoliului.

– Ca să-ți spun asta, trebuie să-ți prezint scena.

Buzele lui Wes s-au strâmbat într-un fel de zâmbet și m-am gândit că asta este, fără discuție, o mică victorie.

– Bine, dă-i drumul.

S-a lăsat pe spate și a luat o gură de whisky. Adoram să mă uit la gâtul lui și să-i văd mărul lui Adam umflându-se de la efort. Mă interesa totul la Wes, mai ales acum, că eram împreună. Speram că o să fim împreună mult timp după această conversație.

– Când am ajuns la Chicago, majordomul casei mi-a dus geamantanul într-o cameră. Era o cameră imensă, mult mai mare decât mă așteptam, chiar dacă Tony locuiește într-un apartament de lux din oraș.

Wes nu a spus nimic, așteptând ca să continuu.

– Când tipul m-a lăsat acolo cu bagajele, am auzit dușul. Nici nu-ți imaginezi ce m-am speriat la gândul că sunt într-o

cameră, probabil în dormitorul matrimonial, și că un tip pe care nu-l cunosc, un străin, e în duș.

Pentru o tipă, detaliul ar fi fost amuzant și distractiv. Pentru Wes... nu prea. Și-a încleștat fălcile și a început să scrâșnească din dinți, iar eu m-am grăbit să vorbesc mai departe.

– Deci se deschide ușa și apare tipul ăsta cât toate zilele, doar cu un prosop pe el, și de aici lucrurile devin cu adevărat interesante...

Am încercat să sune mai incitant, dar Wes părea doar enervat.

– Da, nu mai pot de nerăbdare, s-a răstit el și eu am dat ochii peste cap.

– Ei bine, stăteam acolo ca peștele pe uscat, neștiind ce să spun și apoi, din spatele lui, a apărut un alt tip cu prosopul înfășurat în jurul taliei și l-a îmbrățișat pe clientul meu. Adică o îmbrățișare la pielea goală. Ca și cum ar fi fost în duș... împreună.

Aici Wes mi-a zâmbit cu toți dinții lui albi, strălucitori.

– E homosexual!

– Tu nu urmărești știrile? Nu dai atenție tabloidelor?

A clătinat din cap că nu.

– Absolut deloc. Mă feresc de ele ca de ciumă. Rareori se bazează pe adevăr și, de obicei, ajung să facă să sufere persoana pe care o prezintă.

– În fine, ca să-ți răspund la întrebare, Tony e homosexual. E într-o relație de lungă durată cu un avocat extraordinar pe nume Hector Chavez. De fapt, în luna în care am stat acolo, m-am apropiat foarte tare de Tony și de Hector. Mai mult de Hector decât de Tony, din motive evidente.

I-am făcut cu ochiul.

– Evident, a repetat el.

Am bătut cu degetele darabana în picior și am sorbit din băutură.

– Apoi, înainte de Tony, a fost Alec.

Amintirea timpului petrecut cu Alec mi-a adus un gol în stomac. Îi dăruisem o bucățică din mine lui Alec în luna aceea.

O bucățică pe care nu o mai voiam înapoi. Adevărul gol-goluț: l-am iubit pe franțuzul meu cu gura spurcată și mi-a plăcut la fel de mult să fiu în patul lui. Nu mai mult decât în al lui Wes, dar undeva foarte sus pe lista oamenilor grozavi pentru sex, la fel ca și Tai.

– Și Alec era pictorul, a mormăit el.

De unde știa asta, n-am reușit să-mi amintesc. E posibil să fi pomenit eu ceva despre Alec și despre timpul petrecut împreună, dar Wes nu se trăda în nici un fel. Am strâns din buze, m-am uitat în altă parte și apoi în jos, la paharul meu pe jumătate plin, și am luat încă o înghițitură sănătoasă de whisky.

– Ai avut o relație sexuală cu el?

Wes a întrebat pe ton care nu suna acuzator, ceea ce speram că înseamnă că va fi totul în regulă.

Am dat din cap că da.

A ridicat din umeri și s-a uitat afară, la soarele care apunea.

– Dar a fost ceva fără sentimente, cum a fost cu Gina.

Simpla menționare a numelui acelei cățele a făcut să fluture stindardele geloziei, să facă monstrul cu ochi verzi să cânte și pe curva cu două fețe să strângă mâna Diavolului.

– Alec a fost special. Înseamnă ceva pentru mine.

Intrasem în defensivă, fără să-mi dau seama că-mi arăt cărțile într-un fel în care nu eram încă în stare să o fac. Wes și-a aplecat capul, apoi tot corpul, și s-a sprijinit cu coatele pe genunchi, împreunându-și mâinile sub bărbie.

– Chiar așa? În ce sens special?

Mi-au apărut lacrimi în ochi.

– Alec m-a făcut să mă simt frumoasă.

– Și eu nu te-am făcut? m-a provocat el.

Mi-a sărit muștarul.

– Ba da, dar el m-a făcut să mă simt ca Mia aceea pe care nu o vede lumea, care a fost și cu tine, dar nu și cu restul lumii. M-a silit să-mi dau jos masca și să las lumea să se deschidă către mine. Am învățat o lecție foarte valoroasă de la Alec.

– Care anume?

Avea un ton rănit și speriat.

– Să mă iubesc pe mine însămi.

Wes a închis ochii, a tras aer în piept și s-a relaxat.

– Mia, ai toate motivele din lume să te iubești.

Am clătinat din cap.

– Eu nu credeam asta. Nu până la Alec. Nu înainte ca arta lui să mă facă să văd ceea ce vedea toată lumea. Chiar dacă eram distrusă și mă luptam cu viața, chiar dacă am ajuns damă de companie pentru că tatăl meu parior și bețiv n-a fost în stare să aibă singur grijă de datoriile lui, am învățat că eu – m-am bătut în piept –, eu, Mia Saunders, chelnerița din Las Vegas, meritam mai mult. Meritam fericire. Meritam iubire.

– Și eu nu-ți ofer asta?

Avea vocea frântă când a rostit întrebarea.

– Ba da, doar că în acel moment a făcut-o și Alec. Într-un fel, încă o face.

Privirea i-a devenit dură, apoi tristețea i s-a așternut peste chip.

– Te iubește.

Am dat din cap că da și el a închis ochii. M-am grăbit să-i răspund.

– Alec consideră că îl iubești pe cel cu care ești în timpul în care ești alături de el. Că e în regulă să iei o bucățică din celălalt, atât timp cât o porți cu tine toată viața.

– Te vrea înapoi?

Și iată gelozia apărând la surferul meu normal, relaxat, producător de filme.

– Nu. Nu în sensul ăla. Alec iubește fiecare femeie cu care este, altfel n-ar mai fi cu ea. Probabil că sunt în toată lumea, zi de zi, inimi sfărâmate pentru că el iubește pe altcineva chiar în clipa asta.

– Eu nu funcționez așa, Mia. Eu sunt bărbatul unei singure femei atunci când mă dedic, iar eu mă dedic *ție*. *Nouă*. Ca să poată să meargă relația, trebuie să te dedici și tu.

Și-a dres glasul.

– Şi o să trecem peste toată istoria asta. Pentru că, draga mea, asta este. Istorie.

M-am gândit în treacăt la Gina, dar nu ştiam exact perioada când o futea pe ea şi făcea dragoste cu mine. Ştiam doar că acum n-o mai face şi îl credeam.

– Astea-s toate lunile. Deci te-ai culcat cu un singur bărbat de când am fost noi împreună? Privirea lui era neîncrezătoare. Avea şi motive.

Am închis ochii şi mi-am făcut curaj.

– Nu. Am fost cu Tai Niko, fotomodelul masculin, în Hawaii.

– În Hawaii? În mai?

– Da.

– O aventură de o noapte, cum ar veni?

Atârnau atât de multe de răspunsul meu. Mi-a tremurat vocea.

– Nu.

Am recunoscut pentru că puteam fi oricum, numai mincinoasă nu. Sub nici o formă nu aveam de gând să-mi încep prima relaţie adevărată de ani de zile pe baza unor minciuni.

– Fir-ar al dracului!

S-a ridicat şi a început să măsoare din nou camera, trecându-şi mâna prin păr şi înjurând. Se pare că asta era reacţia lui obişnuită.

– Nu înţelegi, Wes, a fost doar de distracţie! El e deja cu altcineva acum. Cu cineva cu care are de gând să se însoare! am ţipat ca să-mi înţeleagă punctul de vedere.

Wes era mult prea important ca să nu trecem peste asta. A clătinat. I-au căzut din nou umerii.

– La naiba, iubito, mă ucizi. Ai petrecut o lună în paradis iubind pe altcineva?

A folosit cuvântul paradis ca să mă tortureze. Gata cu jucatul corect.

– Şi tu ţi-ai petrecut ultimele nu ştiu câte luni futând-o pe Gina DeLuca, blestemata de iubită a Americii, bomba sexy, cea mai sexy muiere în viaţă, şi se presupune că mie ar trebui să-mi convină?

A pornit ca din pușcă, s-a dat înapoi câțiva pași și s-a agățat cu mâinile de măsuța din spatele lui.

– Mia, ea nu înseamnă nimic pentru mine!

S-a apucat cu mâna de piept.

– Nimic! a repetat.

– Mi se pare greu de crezut. Te fuți *ocazional* cu ea de luni de zile!

Am făcut în aer semnul ghilimelelor la cuvântul ocazional.

– Nu crezi că ea are impresia că e vorba de mai mult?

A clătinat din cap că nu.

– N-are impresia asta. Îți jur.

– Cum zici tu. Poți să-ți spui asta până ajungi s-o crezi. Cel puțin eu pot să spun că m-am distrat cu Alec și cu Tai și am mers mai departe. Acum e altceva. Te. Iubesc. Pe. Tine! N-am spus niciodată cuvintele astea vreunuia dintre ei. Poate că-i iubesc ca pe niște prieteni, ca pe niște oameni la care țin și despre care știu că țin și ei la mine, dar nu sunt *îndrăgostită* de ei. E o diferență enormă. Nu am fost niciodată *îndrăgostită* de ei. Poți să spui același lucru în privința Ginei? Ei?

Aveam o voce scrâșnită și mi-am dat seama că mi-am pierdut cumpătul în clipa în care m-am ridicat și am aruncat paharul de perete. Nici măcar nu s-a spart. Nici măcar o satisfacție măruntă. Să-l ia naiba pe Anton cu pasiunea lui pentru sticlăria de calitate.

Am scos un geamăt și m-am trântit înapoi pe canapea, legănându-mi capul în mâini.

– De aia nu mă îndrăgostesc niciodată.

Am spus cuvintele cu voce tare și le-am repetat în gând, iar și iar, ca pe o incantație.

Fără să mă prevină, Wes m-a tras în sus și m-a întors astfel încât aveam genunchii de o parte și de alta a șoldurilor lui, ca și cum l-aș fi încălecat.

– Să nu regreți niciodată că mă iubești. Asta m-ar durea mai tare decât orice altceva mi-ai face sau mi-ai spune.

Mi-a cuprins obrajii în palme.

– Asta-i tot? Tot, tot? Doi tipi? Un atacator și o mână de prieteni noi?

Mi-am trecut limba peste buze și am încuviințat din cap.

– Bine, scumpo.

A înghițit în sec și a recunoscut și el.

– La mine nu a fost decât Gina, din când în când. Putem trece amândoi peste asta.

Cuvintele lui mi-au făcut inima să cânte. Ca un cântec de leagăn. M-am înmuiat. Stând cu el așa, în poala lui, cu mâinile lui mângâindu-mă, deveneam foarte relaxată.

Putem rezolva asta.

Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi. Mi le ștergea cu degetele mari pe măsură ce alunecau în jos pe obraji.

– Nu, nu, iubito. De-acum încolo suntem doar noi doi. Dăm totul la o parte și s-a terminat. Eu știu ce era de știut, tu știi că Gina nu mai e. NU. MAI. E, a repetat el rărind cuvintele. Asta e singurul lucru care rămâne. Tu și cu mine. Acum începem să clădim de aici.

Am dat din cap că da și mi-am îngropat fața în gâtul lui, inhalând parfumul acela de ocean și de Wes pe care-l adoram.

– Te iubesc.

Am rostit cuvintele ca să le audă și să știe că am nevoie și eu să le aud.

– Și eu te iubesc, scumpo. Tu și cu mine. Numai tu și cu mine.

Capitolul 10

Sunetul telefonului m-a trezit din cel mai frumos vis. Wes și cu mine făceam turul castelelor din Germania, ținându-ne de mână, un cuplu tânăr și foarte îndrăgostit. Până când a început să sune. Imediat ce s-a oprit, a luat-o de la capăt.

Wes s-a aplecat peste mine, a pus mâna pe obiectul deranjant și a răspuns. Nu. Rahat. Proastă idee. Putea fi oricine. Dacă era unul dintre foștii mei clienți, prieten sau nu, putea să iasă rău. Foarte rău, și extrem de repede.

A căscat.

– Da, da. În regulă, o clipă. E doamna Milan.

Mi-am dat ochii peste cap. Mătușa Millie. Am luat telefonul și am pus o mână pe microfon, ca să înăbuș orice sunet.

– De fapt, e mătușa mea, Millie. Adică o cheamă Millie, nu Milan.

– Serios?

– Credeam că ți-am spus.

– Sunt destul de sigur că mi-aș fi amintit asta.

S-a aplecat și m-a sărutat pe umăr.

– Mă duc să fac o cafea înainte să pleci la studio.

L-am strâns de biceps, l-am apucat de cap și l-am sărutat cu tandrețe. A rânjit și s-a tras înapoi.

Am dus telefonul la ureche.

– Mătușă Millie, ce mama naibii te-a făcut să mă suni așa devreme? Vreau să spun că trebuie să fie incredibil de devreme la tine.

I-am auzit degetele tastând pe fundal.

– Da, da, nu m-am dus încă la culcare. Mi-ai ignorat toate apelurile săptămâna asta și trebuia să-ți dau detaliile cu privire

la următorul tău client, fiindcă mâine plec în vacanță. Vreau să mă asigur că ai totul stabilit din timp. Ăsta e... nu știu. E ceva ciudat la el.

Mătușa Millie nu mai sunase până acum decât ca o persoană sută la sută sigură pe ea.

– Ce vrei să spui? De ce e ciudat? E vreun pervers?

A oftat.

– Nu, nu, de fapt, e vorba că e prea curat pe hârtie. A insistat să-i fac rezervare de îndată ce ești disponibilă. Verifică o dată la câteva săptămâni să vadă dacă n-ai avut vreo anulare. Ceea ce bineînțeles că nu s-a întâmplat.

– O, deci chiar mă dorește. A spus de ce?

– Se pare că are nevoie de tine ca să fii sora lui de mult pierdută. Ceva legat de o afacere care ar cădea pe mâini greșite dacă nu face rost de o soră pe care s-o prezinte investitorilor, bla-bla-bla. Numele ei a apărut în nu știu ce contract legat de afacere, dar el n-a cunoscut-o niciodată. Nici nu se înțelege prea bine numele scris de mână. S-ar putea să fie Mia Saunders sau Mia Sanders sau Sonders, cu *o*, dar tu ai aceeași dată a nașterii ca individa și te cheamă Mia Saunders. De aceea a trebuit să te aibă.

Am țâțâit din buze.

– E ciudat. L-ai verificat?

Mătușa Millie a scos un oftat extenuat care a părut să-mi sugrume inima.

– Crezi că m-aș juca vreodată cu siguranța ta?

Mi s-a urcat un hohot de râs până pe vârful limbii, mai ales după dezastrul cu Aaron, dar ea nu știa prea multe în privința asta. Practic, nu știa nimic. Ascunsesem bine porcăria aia.

– Știu că te preocupă interesul meu, mătușică. Îmi pare rău.

A țâțâit și totul a revenit la normal. Fraieră.

– A fost verificat din fir a păr. E tânăr. Doar treizeci de ani și conduce una din cele mai importante firme petroliere, cu sediul în Texas.

– Oau. Petrol înseamnă bani mulți, nu?

– Da, şefa. Nu cunosc toate detaliile, doar că-i foarte nerăbdător să te cunoască. Şi o să-ţi placă la nebunie şi asta. Nu e un peţitor bătrân şi demodat. Tipul e cowboy, trăieşte la o fermă, tot tacâmul.

S-a întrerupt.

– N-am văzut să vină cele douăzeci şi cinci de bătrâne de la Latin Lov-ah al nostru. Pesemne că nu te distrezi atât de bine pe cât credeam eu.

– Millie, nu e treaba ta, dar nu, nu mă distrez. Şi nici n-am de gând.

– S-ar putea să te răzgândeşti când o să-ţi trimit poza cowboyului. Mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult genul ăsta, dar tipul are ceva familiar, îmi spune ceva într-un fel cum n-am mai simţit de multă vreme. Probabil că de aia simt ceva ciudat, pentru că tânărul ăsta îmi dă o senzaţie de déjà-vu. Hm, nu contează. Îţi fac mâine rezervarea la avion de la Miami către Dallas. Vrei să mai rămâi câteva zile în Miami, să pleci direct la Dallas sau să treci pe acasă înainte de a porni spre Texas?

Acasă.

Gândul mi-a adus un zâmbet uriaş pe faţă. Atât de uriaş că, atunci când Wes a intrat în cameră cu o cană cu cafea, s-a oprit deodată, şi-a lăsat capul într-o parte şi a ridicat o sprânceană în chip de întrebare nerostită.

– Ce e? mi-a şoptit el, dar eu am clătinat din cap, rânjind ca o sonată.

– Mătuşă, mi-ar plăcea să stau în Malibu câteva zile înainte de a mă duce să-mi cunosc clientul din Dallas. O să decolez de pe LAX.

Wes şi-a legănat şoldul şi şi-a rotit muşchii abdomenului într-un fel care m-a făcut să-mi doresc să-i scot boxerii şi să-i fac o felaţie. Imediat.

– În regulă, păpuşă. Aranjez eu tot. E bine că vii acasă o vreme. Hai să luăm prânzul împreună.

– Sună bine. Te iubesc.

– Da, dragă. Şi eu pe tine.

Millie a încheiat convorbirea, iar eu am închis telefonul mobil și m-am întors spre tipul meu.

– După săptămâna asta, o să fiu pentru șase zile la Malibu. Mă întreb dacă o să găsesc un loc unde să stau.

Wes mi-a răspuns cu o figură absolut impenetrabilă:

– Ai apartament.

M-am dat un pas în spate. Apartamentul meu. Trebuia pur și simplu să golesc locul ăla și să-mi duc lucrurile la un depozit. De fapt, poate că ar trebui să trec asta pe lista cu lucruri pe care le am de făcut cât stau la Los Angeles. Nu are sens să plătesc chirie pentru un loc în care n-am mai pus piciorul în ultimele șapte luni.

– Iubitule, am crezut…

Wes m-a întrerupt aruncându-mă în pat.

– Ți-am făcut-o!

M-a sărutat cu putere și am uitat cu desăvârșire că trebuia să mă scol ca să mă pregătesc pentru repetiții.

– Mamă, ce ți-am făcut-o!

Și-a frecat nasul de al meu și mi-a depus o serie de săruturi umede pe gât.

– Bineînțeles că vreau să stai la mine. Părinții mei m-au înnebunit de cap să te aduc înapoi.

– Să mă aduci înapoi? Nu m-ai avut de la început.

S-a ridicat și și-a pus mâinile pe coastele mele, împingând marginea cămășuței de noapte și ridicând materialul centimetru cu centimetru.

– Ba te-am avut.

Am dat din cap că nu.

– Ai fost a mea încă de atunci.

Am scuturat din nou din cap.

– Nu?

În loc să ridice bluza și să se ducă spre sânii mei pulsând de dorință, a făcut exact contrariul și a început să mă gâdile. Degetele lui scobeau în zona sensibilă dintre coaste, producându-mi hohote puternice de râs.

– Recunoaște că ai fost a mea! mi-a cerut.

Era greu să-l aud printre crizele de râs care-mi explodau din trup. Am dat din cap că nu și am încercat să-l apuc de degetele neobosite. Nu mai puteam să respir. Corpul nu-mi mai aparținea, dar, la naiba, avea dreptate. Mă avusese încă din prima clipă.

– Bine, bine, m-am rugat de el.

A clătinat din cap.

– Nu-i suficient.

Mi-a tras mâinile în sus și mi le-a așezat pe cap.

– Spune-o.

Am tras aer în piept de vreo douăzeci de ori ca să încerc să opresc senzația nimicitoare de tremur care-mi zdrăngănea prin fiecare nerv. Apoi l-am privit în ochi și cumva mi-am dat seama că, orice răspuns i-aș fi dat, era foarte important pentru el.

– M-ai avut încă din ianuarie, Wes, am spus cu o voce înecată de emoție. N-am vrut s-o cred. Am încercat atât de tare să neg. Am înghesuit-o într-un dulap, sus, pe un raft, să nu o poată găsi nimeni. Nici măcar eu. În special nu tu. Dar lucrurile astea au felul lor de a ieși la lumină. Mă bucur că s-a întâmplat așa.

Mi-a alunecat o lacrimă pe față. Wes s-a aplecat și a lins-o.

– Ador gustul lacrimilor tale. Și știi ceva?

– Ce? m-am înecat eu ștergându-mi obrajii, în timp ce el își ținea privirea fixată asupra mea.

– Și tu m-ai avut pe mine, scumpo. Încă de atunci.

* * *

Repetiția de ieri a fost brutală. Nu a ajutat cu nimic faptul că Wes era acolo și privea mormăind, aruncând săgeți din priviri înspre Anton de fiecare dată când acesta își rotea corpul lângă al meu și îmi punea mâinile pe șolduri. În acest videoclip, rolul seducătoarei era să ațâțe bărbatul, să-l facă să moară de dorință pentru ea. Acum mă simțeam în siguranță, dragostea lui Wes îmi oferea încrederea de care aveam nevoie ca să trec peste atingerea altui bărbat. Mai pe scurt, eram aprinsă. Frigeam și emanam lumină strălucitoare. Maria nu-și mai

încăpea în piele de bucurie și fericirea continua cu fiecare element din filmare.

– Da, da! Tăiați!

Camerele de filmat s-au oprit. Mâinile lui Anton mă apăsau pe șolduri, cu fața lângă burta mea într-o postură foarte sugestivă. S-a tras înapoi ca și cum nu și-ar fi frecat până atunci nasul de genunchiul meu, în sus pe coapsa îmbrăcată în dresuri și nu mi-ar fi ridicat cu dinții rochița scurtă. Și totuși, când s-a strigat *tăiați!*, s-a terminat. Bam! A redevenit Anton cel calm și prietenos care-și făcea un scop din a păstra distanța. Planul funcționa pentru că frica de atingerea lui, anxietatea de care suferisem o bună parte a lunii se disipaseră, reușind să scap de ele în cea mai mare parte.

Maria avusese dreptate. Discuția purtată la telefon cu Gin și cele cu Wes – cei doi oameni care mă cunoșteau așa cum nu mă cunoștea restul lumii – m-au ajutat să trec peste. Mi-am dat seama că nu doar atingerea unui alt bărbat îmi stârnea reacția. Vinovăția determina flashbackurile, anxietatea, frica sâcâitoare care se strecuraseră în experiența mea alături de Anton. Până la urmă, a trebuit să accept că luasem decizia corectă. În definitiv, salvarea celorlalți prin decizia pe care o luasem însemna și propria mea salvare. N-aș fi putut trăi știind că toți cei la care țin și mii de oameni aflați în nevoie ar fi suferit la rândul lor consecințele.

Am plecat de pe platou, îndreptându-mă spre zona în care stătea stilista. Ea mi-a arătat ultimul costum. Acesta avea să fie testul testelor. Un creator pe care-l cunoștea Anton făcuse îmbrăcămintea – dacă i se poate spune așa. Pe scurt, bucăți fine de material erau prinse unele de altele într-o cârpeală ușor de sfâșiat. Machieuza și creatorul vestimentar se agitau în jurul meu în timp ce Wes stătea într-o parte și își ținea gura. Fiind producător de filme și având de-a face zi de zi cu actori, te-ai fi gândit că are mai mult tact și că acceptă faptul că interpretam un rol, fără a face prea mare caz din asta. Complet eronat. Tăcea, ca un adevărat profesionist al acestei industrii, dar știam că îl costă

scump. Felul încordat în care își ținea corpul, linia subțire a buzelor, felul în care îi fugeau ochii de pe carnea mea dezgolită spre locurile în care mă atinsese Anton. Toate acestea erau semne că Wes abia reușea să suporte.

– Să știi că poți să te întorci la hotel. O să tragem ultima scenă și apoi luăm masa cu toții, am încercat o dată să-l fac să plece, dar fără a-mi dori asta cu adevărat.

Wes a clătinat din cap că nu.

– Iubito, sunt aici. Tu fă-ți treaba, apoi mergem mai departe.

Avea un ton plat, lipsit de orice emoție. Am încercat o tactică diferită.

– Mă bucur foarte mult că ai rămas aici. Asta face totul mai ușor.

Am clipit ca să alung senzația de lacrimi din ochi. A venit la mine, mi-a ridicat bărbia, s-a aplecat și m-a sărutat ușor. Machieuza a mormăit și a început să înjure în spatele meu. Am zâmbit lipită de gura lui Wes.

– O să mă bagi în belea.

Într-un târziu, a rânjit ridicând din sprâncene.

– Îmi place să te bag în belele. Sunt sigur că există mai multe metode prin care putem intra în mai multe necazuri.

L-am împins râzând pe înfundate, am aruncat o privire de scuză spre machieuză și i-am trimis lui Wes un sărut prin aer. Wes și-a lins buzele și s-a bătut cu degetul mare peste buza cărnoasă de jos. Adoram asta. Atât de al naibii de sexy.

– Fii atentă, *hermana*. Scena finală e de comă. Ești gata pentru ea?

Wes avea să-și piardă mințile văzând ce pregătiseră pentru final.

– N-am fost niciodată mai pregătită, am confirmat, dorind să adaug: *pentru o femeie gata să apară dezbrăcată într-o cameră plină cu dansatori, echipă de filmare, cu Anton și cu bărbatul meu.*

M-am gândit o clipă să-i spun lui Wes ce avea să se întâmple în scena aceea, dar am hotărât să n-o fac. Dacă ne ieșea dintr-o singură dublă, toată treaba mergea de la sine, iar el nu avea altă șansă decât să suporte.

Toată lumea știe că e mai ușor să-ți ceri iertare decât să-ți ceri voie. Era, fără discuție, unul dintre acele momente.

Stilista m-a condus spre noua scenă, aranjându-mi bucățelele de material, sclipiciul și bijuteriile. Când spun bijuterii, mă refer la diamantele acelea false orbitoare cu fund plat și vârf în mai multe culori. Aveam sânii acoperiți de pietre semiprețioase lipite în așa fel încât să-mi acopere sfârcurile și areolele, dar să scoată în evidență boțurile de carne. Un chiloțel minuscul, făcut și el din pietre strălucitoare, și câte un șirag de diamante în jurul șoldurilor îmi acopereau sexul complet epilat. Un alt lucru de care Wes nu știa, pentru că făcusem operația oribilă în baie în timp ce el lua prânzul. Totul era ascuns sub bucățica de material care cu greu se putea numi rochie. Cu atât mai mult cu cât știam că avea să fie ruptă în bucățele imediat ce porneau camerele de filmat.

M-am urcat cu băgare de seamă pe piedestalul meu. Ritmul puternic al melodiei lui Anton ne-a împresurat. Luminile au fulgerat, clipind într-un efect de stroboscop care îngreuna vederea. Ventilatorul m-a izbit cu aerul acela fin, senzual, făcându-mi părul să zboare liber. Buclele desfăcute pluteau în curentul de aer și speram că dau rezultatul atrăgător pe care-l doreau Anton și echipa lui.

Wes stătea în picioare în întuneric, chiar în fața mea. Îi vedeam mai mult fața, în special ochii aceia verzi. Avea brațele încrucișate la piept și privirea ațintită asupra mea. Camera a dispărut. Dansatorii m-au înconjurat, în timp ce eu mi-am umflat umerii, mi-am legănat șoldurile și am inhalat și exhalat așa cum mă învățase Maria ca să pot obține efectul acela de frumusețe care-i face pe bărbați niște proști. Cuvintele ei, nu ale mele.

Personajul lui Anton a venit din spate. I-am simțit mâna mângâindu-mi corpul. Am închis ochii și i-am deschis la loc, fără să văd altceva în afara lui Wes, iar ceea ce am văzut mi-a ricoșat pe șira spinării și mi-a aterizat cu putere în stomac. Dorință. Dorință carnală atât de puternică încât mi s-au întărit sfârcurile, bijuteriile începând să mă ciupească plăcut. În

mijlocul unei scene, cu o sută de oameni în jur, Wes mi-a aprins trupul ca pe o torță. Anton a continuat să danseze în jurul meu, atingându-mă, lipindu-și buzele de ale mele, implorând. Din când în când atingea câte o bucățică de material și rupea câte o fâșie. Eu tresăltam așa cum mi se spusese în timp ce îmi făcea armura bucăți. Bănuiesc că asta era viziunea abstractă. El înlătura armura seducătoarei sale, ca ea să devină a lui.

Dansatorii îmbrăcați în costume negre cu găuri care lăsau să se vadă porțiuni strălucitoare de piele se învârteau în jurul meu ca niște fantome. Metafora din coregrafia pe care o pusese la punct Maria pornind de la sugestiile lui Heather era cu adevărat unică. Când piesa a ajuns într-un moment de crescendo, dansatorii s-au îngrămădit în jurul meu. Camerele filmau fiecare unghi. La o împingere puternică din șolduri a lui Anton, care stătea exact în fața mea, fiecare dansator trebuia să rupă o bucată din rochia mea, iar restul urma să cadă, lăsându-mă în lenjeria cu pietre prețioase. Anton s-a lăsat în genunchi. Eu jucam plină de încredere, plină de forță, chiar reușind să intru în rol. Când Anton a ridicat mâinile în aer ca într-o rugăciune, implorându-mă, i-am cuprins obrajii cu o mână, iar cu cealaltă l-am împins în piept. Camera s-a apropiat pentru un cadru restrâns. Cu mișcări măsurate, am strâns din buze și am rostit ultimele cuvinte ale cântecului sincronizându-mă perfect cu vocea feminină de pe înregistrare.

– „Uită-mă."

Apoi, când camerele s-au retras, mi-am încrucișat brațele peste sâni, l-am împins și mi-am dus cealaltă mână între coapse. Apoi am închis ochii, aplecându-mi capul în jos și într-o parte. Luminile s-au stins.

– Tăiați! Tăiați! Am terminat aici! a strigat regizorul.

Mi s-a aruncat un halat pe umeri și m-am trezit în brațele lui Anton.

– *Lucita*, ai fost genială!

M-a sărutat pe obraji, pe frunte, pe tâmple, pe păr și apoi, cuprinzându-mi obrajii în mâini, s-a uitat fix în ochii mei, cu

intenții vădite. S-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze. Un sărut ca o șoaptă, dar a fost de ajuns. Partea cea mai bună a sărutului a fost că nu mi-a fost frică absolut deloc. Nici urmă de flashback, doar plăcerea de a fi felicitată de un prieten. M-a apucat de brațe, dar apoi mi-a dat drumul brusc și un rânjet i-a apărut pe față.

– Cred că ți-ajunge cât ai atins-o pe iubita mea, ce zici, *amigo*? a vorbit Wes pe un ton sec.

Anton s-a întors și l-a tras pe Wes într-o îmbrățișare bărbătească, completată cu o lovitură puternică pe spate.

– Ești bun pentru ea, *amigo*! Acum o să sărbătorim!

Un braț pe umerii mei și altul pe talie m-au adus între Anton și Wes, în ciuda avertismentului lui Wes de mai devreme. Lui Anton nu părea să-i pese; el trăia clipa și ignora atitudinea inițial iritată a lui Wes. Chiar și numai asta făcea din Anton un bărbat deosebit. Trăia în prezent, se bucura de prietenii lui, de munca lui și sărbătorea cât putea de des.

Heather și Maria ne-au întâmpinat la marginea platoului cu îmbrățișări și o sticlă de șampanie Cristal.

– Mare cheltuitor, am remarcat eu sec, sorbind, însă, din lichidul fantastic și lăsând nectarul auriu, cu bule, să se răsucească pe papilele mele gustative și să-mi danseze pe limbă.

– Ai fost grozavă.

Heather m-a îmbrățișat strâns.

– Am avut o profesoară minunată.

I-am zâmbit Mariei, incapabilă să-mi rețin entuziasmul. Să știu că videoclipul acesta avea să ruleze în toată lumea, că oamenii de peste tot aveau să mă vadă... nici nu eram în stare să descriu senzația. Uluitor. Minunat. Incredibil. Toate acestea și mai mult decât atât. Combinând asta cu faptul că-l aveam pe Wes și trei prieteni noi, lumea așa cum o cunosc eu era bestială!

* * *

Bagajele făcute, televizorul dat încet, în timp ce emisiunea de știri anunță ce se întâmplă în zona Miami. Am tras fermoarul ultimei genți pline cu toate hainele alese de Heather și

Anton. O să le iau cu mine în California și o să le bag în depozit împreună cu toate rahaturile pe care trebuie să le îndes în cutii ca să mă mut din apartamentul cât o cutie de chibrituri pe care l-am închiriat.

M-am gândit la ultima săptămână petrecută aici. Ca și în Hawaii, una dintre cele mai frumoase din viața mea. Vizita lui Wes și nou-descoperita noastră relație și angajamentele pe care ni le-am luat unul față de celălalt au reprezentat punctul de maximă importanță. A plecat a doua zi după ce am terminat de filmat videoclipul. A spus că va face tot posibilul să-și ia liber în zilele pe care le avem la dispoziție, dar că probabil va trebui să lucreze puțin. În principal la biroul de acasă. În ceea ce mă privește, nu mă interesa decât să fiu cu el. Să mă odihnesc pentru următoarea slujbă.

Dallas, Texas și un magnat al petrolului. Nu știam prea multe despre ceea ce vrea să fac în afară de a pretinde că sunt sora lui de mult pierdută. Una pe care nu a cunoscut-o niciodată. Așa că, după cum se părea, aspectul meu nu conta, ci doar faptul că aveam același nume și aceeași dată de naștere ca ea. Mi-a luat câteva zile să-mi dau seama că mătușa Millie nu-i menționase numele. S-a dovedit că e vorba de Maxwell Cunningham. Am căutat rapid informații despre cowboy. Deține cincizeci și unu la sută din Cunningham Oil & Gas, una dintre primele douăzeci și cinci de companii de profil din lume. Pentru un bărbat de numai treizeci de ani, e chiar o realizare. Totuși, în timpul cercetărilor am aflat că a moștenit jumătatea din companie cu doar un an în urmă. Nu scria cui aparțineau restul de patruzeci și nouă la sută, dar știam că, în majoritatea companiilor uriașe, procentele mai mici sunt adesea deținute de investitori. În orice caz, mă plătea ca să fiu sora lui, Mia Saunders. Extrem de ciudat. Când i-am găsit poza, am simțit că l-am mai întâlnit. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva el și cu mine am fost la aceleași petreceri dichisite în ultimele șase luni.

Gândindu-mă că o să aflu destul de repede, m-am dus la geantă și am scos hârtia de scris.

Anton,

Cum poate un om să-i mulțumească altuia că l-a ajutat să treacă printr-o traumă? Nu e ca și cum pot să mă duc la Hallmark și să iau o felicitare pe care scrie „Hei, m-ai ajutat să sar înapoi pârleazul. Mersi, amice!" (He, he)

Sincer acum, m-ai tratat cu grijă și respect, așa cum ar face-o un prieten adevărat. Faptul că mi-ai povestit viața ta, că mi-ai permis să-ți împărtășesc experiența mea m-a ajutat în feluri pe care nu le pot exprima. Sunt încântată că ți-ai pus la punct relația personală și profesională cu Heather. E o frumusețe cu o etică a muncii incredibilă. Nu vei putea niciodată să o plătești cu cât merită pentru că nici măcar tu nu ai atâția bani. Dar ai grijă să o răsplătești cu aprecieri și dragoste pentru o muncă bine făcută. Până și managerii cu pielea tăbăcită au nevoie de câte o bătaie pe umăr din când în când. Mai ales din partea prietenului lor celui mai bun.

Experiența cu videoclipul va fi una pe care nu o voi uita niciodată, dar amintirea care-mi va rămâne cea mai dragă va fi plimbarea noastră cu motocicletele. Ceva cu adevărat frumos. Îți mulțumesc că ți-ai împărțit jucăriile cu mine :)

Știu sigur că următorul tău cântec va pune lumea pe jar. Am să-l cumpăr în clipa în care apare.

Să ne revedem cu bine.
Lucita ta,
Mia

Heather,

Faptul că te-am cunoscut a fost un dar. Sper că știi că, oriunde m-aș afla, voi rămâne mereu prietena ta. Sună-mă, trimite-mi mesaje, bate-mă la cap oricând ai chef, iar eu voi face la fel. De ce? Pentru că asta fac prietenii! Abia aștept să aud de șmecheriile la care te obligă Anton. Mă bucur și pentru faptul că ați rezolvat lucrurile între voi. Prietenii cei mai buni, dintre cei care rezistă o viață întreagă, găsesc mereu drumul înapoi unul spre celălalt.

Succes cu noua slujbă!
Prietena ta,
Mia

Cu asta, am apucat mânerul valizei, am lăsat cheia apartamentului pe masă, am încuiat și am plecat. Anton și Heather credeau că o să ne întâlnim aici peste două ore, dar mie nu-mi plac despărțirile. Prefer să zbor la asfințit către noua mea destinație, știind că următoarea aventură mă așteaptă după colț.

Mi-am luat viața înapoi și sunt mulțumită cu deciziile pe care le-am luat, cu locul în care mă aflu și cu ceea ce mă așteaptă în viitor. Posibilitățile sunt nesfârșite, mai ales când mi-l imaginez pe surferul meu care face filme, într-un șort de înot, cu nisip pe picioare, lipit de glezne, chemându-mă înspre întinderea imensă a Pacificului.

E timpul să mă duc acasă… cel puțin pentru o vreme.

AUGUST

Kety McLean Beale,
Luna august îți este dedicată.
Într-o mare de străini, tu m-ai căutat,
mi-ai oferit prietenie, un zâmbet
și un teribil simț al umorului.
Nu voi uita nicicând cum mi-ai transformat
prima experiență cu colegii într-una memorabilă.
Niciodată, dar niciodată... nu te voi uita.

Capitolul 1

În secunda în care am pășit sub soarele californian, am fost izbită, luată pe sus și învârtită într-un cerc amețitor. Niște buze umede și-au croit drum către mine. Lumina soarelui, oceanul și mirosul unui bărbat pătrundeau în aerul din jurul meu. Senzații de confort, bucurie și ușurare mi s-au înghesuit în suflet în timp ce îi sugeam lui Wes buza de jos ca o lipitoare lacomă – dorindu-mi mai mult din el, având nevoie să-i simt urma pe corpul meu din creștet și până-n vârful picioarelor.

Învăluie-mă în tine. Era tot ce puteam gândi în timp ce Wes îmi sucea capul dintr-o parte într-alta, ducând sărutul și marcarea teritoriului dincolo de limitele decenței publice.

– Luați-vă o cameră! a izbucnit vocea unui puști spărgându-ne bula fericită de „bine ai venit acasă".

Mi-am coborât nasul pe al lui, delectându-mă cu mirosul lui și, după cum dădea din gene, și el întâmpina probleme cu ideea copleșitoare că eram noi doi. Wes și Mia. O relație.

– Bună, iubitule, am spus pe un ton coborât, vocea mea mascând cât de tare îmi lipsise.

Degetele lui Wes și-au croit drum dinspre ceafă prin păr, ținându-mi capul ușor aplecat.

– Iubita mea, a șoptit cu venerație, clătinându-și capul înainte să mă sărute dulce încă o dată.

Poate acest al doilea sărut a fost mai puțin intens decât primul, dar cu la fel de multă semnificație.

– Hai să mergem. Vreau să te duc acasă. Domnișoara Croft a pregătit o masă întinsă pentru venirea ta.

– Serios? I-ai spus lui Judi că vin?

Am zâmbit și l-am strâns de mână. Mi-a legănat brațul, conducându-mă către limuzină.

– Bineînțeles. Trebuia să-i zic că *iubita* mea vine pentru o săptămână. Să mă asigur că este pregătită.

Am îngânat.

– Câtă atenție din partea ta, domnule Channing...

Am pășit în limuzină aplecându-mă astfel încât să-mi scot în evidență fundul, ca el să se poată holba. Precum albinele atrase de o floare, și atenția lui a fost nestingherit atrasă de dosul meu. L-am zgâlțâit de dragul de-a o face și am rânjit când mi-a întâlnit privirea.

– ...al treilea, am rostit accentuat făcând cu ochiul.

Și-a clătinat capul și mi-a tras o palmă la fund, cu putere. Aveam să frec locul ăla ceva vreme.

– Urcă, scumpa mea. Pierdem timp prețios și vreau să te fut înainte să te hrănesc.

Wes a urcat în limuzină cu o grație desăvârșită. Era o frumusețe. Înalt, lung, slăbuț exact în zonele în care trebuia. Mușchii abdominali și pectoralii bine definiți abia se zăreau prin țesătura fină a tricoului lui polo. Purta pantaloni scurți potriviți surferului din el, și nu producătorului de filme super-important care știam că poate fi, mai ales când era nevoit. În picioare purta o pereche de teniși Vans.

În momentul în care șoferul a luat-o din loc, Wes a ridicat ecranul pentru intimitate și a trecut brusc la atac. Preț de o secundă, m-am îndoit că va face vreo mișcare, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Eram mult prea dornici. Trecuse deja o săptămână de când ne văzuserăm ultima oară. Respirând întretăiat, Wes m-a tras în poala lui, crăcănându-și picioarele și ținând mâinile pe fundul meu pe care îl freca, îl dezmierda și îi frământa carnea într-un mod delicios.

– Ai să-mi împlinești un vis și ai să mă lași să te fut chiar aici?

Ochii lui verzi scăpărau de dorință arzătoare. Am dat din cap și m-am lăsat și mai jos, apăsând și frecându-mă de lancea

lui tare. Mişcându-mi şoldurile în faţă şi înapoi, am impus un ritm care ne-a făcut pe amândoi să răsuflăm greu.

– Nu, nu, nu. Eu te fut.

Un rânjet care cu siguranţă era identic cu al meu i s-a strecurat pe buze. Mâinile lui Wes au urcat pe sub fusta mea vaporoasă până sub chiloţi, apucându-mă de fund şi mai tare.

– Scumpa mea, sunt al tău cu totul. Mi-o poţi trage oricum vrei. Atâta vreme cât păsărica aia strâmtă îmi cuprinde scula, execut orice ordin îmi dai.

Să-l aud pe Wes pronunţând cuvântul sculă mă făcea să mă simt de parcă îmi împungea clitorisul cu un vătrai incins. Sfârâia şi clocotea dorind atenţie.

Fără să dureze prea mult, m-am ridicat de pe coapsele lui, mi-am scos chiloţii şi m-am lăsat în genunchi în limuzină şi i-am tras pantalonii. Penisul lui a apărut ca ţâşnind, liber. Evrica! L-am cuprins cu mâna la bază şi am strâns. Wes a gemut cu ochii închişi, iar capul i-a zburat pe spate sprijinindu-se de spătarul de piele. O picătură ca o perlă de lichid preseminal îi îmbrăca vârful penisului şi arăta prea bine pentru a trece neobservată. Wes a privit în jos exact când i-am lins vârful penisului.

– Doamne!

A scrâşnit din dinţi, dar i-am ţinut picioarele depărtate. Apoi m-am uitat la faţa lui şi am văzut un bărbat care era pe punctul de a-şi pierde controlul. În doar câteva secunde urma să fiu trasă şi trântită pe penisul lui. Ştiam asta. Şi el ştia asta. Wes era obişnuit să deţină el controlul şi, ori de câte ori încercam să preiau eu frâiele, se străduia – ca un adevărat cavaler, aşa cum putea să fie – să permită asta. Şi totuşi, în clipa în care îi luam penisul în gură, abia dacă aveam timp de manevre înainte ca el să preia controlul. Să clarific. Lui Wes îi plăcea gura mea, îi plăcea la nebunie să-i fac sex oral, dar de obicei asta era ceva ce-şi dorea după ce mi-o trăgea bine. Bărbatul meu aştepta intimitate mai întâi, iar futaiul pervers abia după.

Ţinându-l bine de bază, am supt capul lat al penisului, învârtindu-mi limba în jurul despicăturii şi sorbind lichidul adunat

acolo. Doar când șoldurile lui au împins l-am cuprins cu gura până în gât. Când lungimea lui considerabilă a ajuns acolo, am început să înghit în jurul capului gros. După cum mă așteptam, Wes și-a pierdut capul. M-a apucat de gât și a pompat cu putere de câteva ori în gura mea, pierzându-și abilitatea de a mai comunica în mod coerent.

– Să-ți fut gura asta fierbinte.

Se împingea fixându-mă bine cu mâna pe mădularul lui.

– O, da.

L-am simțit cum s-a retras câțiva centimetri.

– Înghite-o, a mormăit, împingându-se din nou de parcă era furios pe mine că îi sugeam mădularul. E atât de bine.

Și-a încleștat dinții în timp ce se retrăgea din nou.

– Mai înghite-mă o dată, iubito.

S-a împins tare, iar eu mi-am relaxat mandibula și am respirat pe nas. S-a oprit acolo într-un moment de plăcere suspendată.

– Înghite-mă tare. Doamne, Mia. Te iubesc.

S-a retras, de data asta cu totul. Cu o încordare de abdomen, s-a întins, m-a apucat de subsuori și m-a tras pe genunchi să-i încalec coapsele. Picioarele mele erau larg deschise, crăpătura și ea, iar el și-a fixat penisul.

– Acum ia ce-i al tău, scumpo.

Și asta am făcut. Tare și adânc, așa cum îmi imaginasem toată săptămâna. Cum obișnuia s-o facă, și-a strecurat degetul talentat între trupurile noastre și a început să învârtă. Am gemut. Învârtea. Mi-am ținut respirația și am preluat ritmul, adâncindu-l în trupul meu până când nu-mi mai puteam da seama unde mă terminam eu și unde începea el. Timpul a încetinit. Eram înconjurați doar de căldură, plăcere și săruturi care ne înfiorau până la os. Wes mă ținea de umeri și mă cobora pe penisul lui în timp ce se împingea în mine. Am scăpat un țipăt care s-a pierdut în gura lui. Orgasmul a erupt în mine. M-a găsit total nepregătită pentru presiunea și căldura intensă care-mi consumau fiecare nerv și por în timp ce continua să foreze în mine.

Când n-am putut să mă mai abțin, pierdută în tot ce era el și noi, s-a aplecat în față, mi-a cuprins spatele cu un braț, și-a lăsat un genunchi pe podea și m-a întins. Tot ce simțeam erau numai senzații, sinapse arzând în toate părțile care mă duceau către abis din nou.

– Wes, iubitule, a fost tot ce-am putut rosti.

Mi-a răspuns ridicându-mi coapsele, cu genunchii la piept, și înfigându-se și mai adânc cu vreun centimetru în mine. Era imposibil și posibil deopotrivă. Am icnit fără ca el să mai ascundă sunetul, concentrându-se să păstreze ritmul brutal. Șoldurile împingeau sălbatic, iar mădularul i se freca încântător de fiecare nerv.

– Doamne, ce dor mi-a fost de crăpătura asta. Sunt înnebunit după păsărica ta, iubito. Aș vrea să mor aici. Într-o zi, când o să avem nouăzeci de ani, o să mor futându-te. Uite-așa.

Și-a învârtit șoldurile într-un cerc și s-a aplecat, lăsându-și greutatea pe mine și împingând penisul atât de adânc în mine încât îl puteam simți până în buric.

– Dă-mi ce vreau, a mârâit printre dinți.

– Ți-am dat deja, iubitule.

I-am amintit de orgasmul cutremurător, care m-a lăsat întinsă pe podea. Doamne, bărbatul ăsta era ca o mașinărie, își mișca șoldurile luându-mă bine cu fiecare împunsătură.

Wes a dat din cap.

– Nu, mai vreau o dată. Vreau să-mi simt penisul strâns de păsărica ta ca într-o menghină. Vreau să termin cu strânsoarea crăpăturii tale. Împreună, scumpa mea.

M-a sărutat și mi-a supt buza de jos, apoi a început din nou. Știind exact de ce aveam nevoie, și-a strecurat mâna între trupurile noastre încă o dată, și-a învârtit degetul magic și m-a penetrat lung și încet până când mușchii abdomenului meu s-au încleștat, apoi membrele și toate cele, până când s-a întâmplat așa cum spusese.

– Strânsoare. Asta e. O, Mia, e atât de bine.

S-a înfipt adânc, s-a oprit cu baza implantată ferm în trupul meu și și-a dat drumul. Sexul meu l-a absorbit pe tot. Când

undele de după s-au terminat, a căzut peste mine, rostogolindu-se pe o parte și trăgându-mă și pe mine cu el.

Un zâmbet tâmp i-a apărut pe față în timp ce se scălda într-o stare de pace.

– Te simți mai bine? am întrebat chicotind.

A deschis ochii și mi-a cuprins obrazul cu mâna.

– Întotdeauna mă simt mai bine când sunt cu tine.

– Și eu.

* * *

– Păpușă!

Judi m-a întâmpinat cu brațele larg deschise. Am țopăit până la ea și am îmbrățișat-o. Apoi s-a dat un pas înapoi și m-a cântărit cu privirea.

– Sunt foarte încântată să te văd, iubita mea.

Accentul ei englezesc era dulce și făcea ca fiecare cuvânt care îi ieșea pe buze să fie ca un deliciu de arome.

Am zâmbit.

– Și eu mă bucur să fiu aici, Judi.

Am inhalat mirosul extrem de apetisant de usturoi, ceapă la grătar și ardei grași.

– Ce avem la cină? Miroase divin.

Mi-a lăsat gura apă numai gândindu-mă la mâncare. Nu mâncasem nimic în cele șase ore de zbor dintre Miami și Malibu, doar un baton de cereale, iar după zbenguiala din limuzină aveam nevoie de ceva hrană serioasă. Nu puteam să fac față apetitului lui Wes dacă nu înghițeam niște carbohidrați pentru energie.

Ochii lui Judi au sclipit în timp ce se îndrepta înapoi către bucătărie.

– Mâncare pentru consolare. Ceva care să-ți amintească de acasă.

A privit către Wes și și-a dat ochii peste cap.

– Cotlet de porc, legume proaspete la grătar, cușcuș cu parmezan și pâine caldă cu usturoi. Cum sună toate astea?

– Divin.

M-a dat pe spate cu cotletele de porc. Pe parcursul ultimei luni mâncasem mai mult în oraș. Anton și Heather nu erau fani ai mâncatului acasă, și asta pentru că n-au timp să meargă la cumpărături și, din moment ce se tot mută atât de des, n-au angajat bucătar. Și totuși Anton are suficienți bani. Ar trebui să se gândească să-și angajeze un nutriționist care să-l ajute să-și păstreze trupul sănătos și în formă. Face destul sport. Dacă ar mânca mâncăruri mai puțin grase, n-ar mai trebui să tragă atât de tare. Mi-am propus să țin minte să-i transmit lui Heather ideile mele cu prima ocazie când îi scriu. Acum, că era în mod oficial managerul lui Anton, avea nevoie de mai mult timp să se concentreze asupra acestui aspect, și nu asupra a ce-și dorește el să mănânce la micul dejun, la prânz și la cină.

Judi m-a dus până la barul pentru micul dejun.

– Vino, vino, a bătut cu mâna pe scaunul înalt de bar. Povestește-mi ce ai făcut în ultima vreme.

Să-i spun ce am făcut? Hm. O versiune un pic periată cred că s-ar potrivi.

– Păi am fost peste tot. Portland, Chicago, Boston, New York, Washington, Hawaii și Miami.

A dat din cap amestecând sosul pe care îl încălzea în tigaie.

– Și ai cunoscut pe cineva interesant?

Și-a întors gâtul, dar ochii ei sfredeleau în ai mei.

Am zâmbit.

– Am întâlnit mulți oameni, Judi. Mi-am făcut o grămadă de prieteni.

– Și băiatul meu, e și el prietenul tău? m-a întrebat pe tonul acela matern pe care-l putea folosi doar o persoană care i-a fost dădacă înainte de a-i administra casa.

Mi-am pus coatele pe bar și mi-am sprijinit capul într-o mână.

– Cred că știi bine că Wes e mai mult decât prietenul meu.

Și-a ridicat privirea și și-a dus mâna la piept.

– Știu? Nu știu nimic. Lămurește o femeie bătrână despre toată vânzoleala asta.

Am chicotit la auzul cuvântului vânzoleală, gândindu-mă la partida de sex nebună din limuzină, dar m-am oprit când ochii iei i-au străpuns pe ai mei.

— Scuze. Ăăă...

Am tras o șuviță de păr pe care o învârteam pe deget.

— Cred că se poate spune că eu și Wes am ajuns la o înțelegere. Suntem împreună.

— Împreună?

Tonul ei era acuzator fără să înțeleg de ce, apoi și-a dres glasul într-un mod dezaprobator. Ce s-o fi întâmplat de când intrasem, de la ditamai îmbrățișările și invitațiile la cină până la atitudinea asta disperată?

— E ceva în neregulă cu faptul că suntem împreună? am întrebat orientativ.

A dat din cap că nu.

— Nu, nu. Ce ți-a dat de înțeles una ca asta?

— Păi, te porți un pic cam ciudat, Judi. Am spus ceva care te-a jignit?

Judi s-a aplecat către mine și mi-a mângâiat mâna care se odihnea pe bar.

— Nu, iubita mea, nici pe departe. Doar că știu că, atunci când ai plecat, băiatul meu ți-a dus dorul teribil. Apoi femeia aia snoabă a tot venit pe aici și mi-am făcut griji.

Ah, am înțeles.

— Gina. E în regulă. Știu totul despre ea.

— Și nu te deranjează?

S-a uitat pieziș.

M-am gândit cu grijă cum să răspund. Nu mulți ar fi înțeles relația noastră. La naiba, nici eu n-o înțelegeam jumătate din timp, mai ales acum, când era atât de proaspătă și de nouă.

Mi-am umezit buzele și am tras aer adânc.

— Wes și cu mine am avut mereu sentimente unul pentru

...uviințat dând din cap de parcă informația nu era nici

...rprinzătoare.

– Și am ținut legătura tot timpul ăsta, dar fără a fi într-o relație în care să ne fi luat angajamente unul față de celălalt. Era liber să facă orice voia, la fel cum eram și eu. Acum, că am ajuns la o înțelegere cu privire la ce s-a întâmplat între noi, o luăm încet, ca să ne descoperim relația și să ne bucurăm de ea de la zi la zi. Are vreo noimă ce spun?

A ridicat din umeri.

– Nu e treaba mea, dar îmi place să-mi văd băiatul zâmbind când merge cu tine de braț. Toată săptămâna a făcut planuri pentru sosirea ta. S-a asigurat că ai cu ce să te îmbraci, lucruri pe care le-a pus în șifonierul *lui*, trebuie să adaug.

Avea un rânjet pe față cum numai mamele pot avea. Genul ăla de parcă știe ceva de care tu n-ai habar sau deține vreo înțelepciune pe care, dacă ți-ar împărtăși-o, ți-ar schimba cu totul viața.

Am râs la auzul vorbelor ei.

– Deci m-a mutat direct în dormitorul lui, așa-i?

Zâmbetul ei radia.

– Da, și mi-a zis să te duc la apartamentul tău mâine cu vreo două ajutoare să strângi și să mutăm toate lucrurile tale. Vrea să te aducă aici.

– Poftim?

Faptul că am dat din cap nu m-a ajutat să asimilez mai repede ce-mi sugera.

– Vrea să-mi strâng lucrurile din apartament și să mă mut aici? Adică să mă mut aici, în casa asta, de tot?

Și-a încruntat sprâncenele.

– Păi, nu e evident?

Am lovit barul cu podul palmei. O înțepătură dureroasă mi-a trecut prin palmă. Am strâns cu cealaltă mână palma care zvâcnea și am masat locul dureros.

– Pare-se că eu și Lordul Channing o să purtăm o discuție mai târziu. Nu programa nimic pentru mâine.

Judi m-a mângâiat din nou pe mână.

– O, iubita mea, tu chiar nu știi cu cine ai de-a face. Programarea pentru mâine rămâne valabilă. Voi fi gata să-i conduc pe toți mâine la zece.

De data aceasta eu eram cea care privea cu ochii mijiți.

– Îți spun că n-o să se întâmple.

Judi a chicotit.

– Bine, draga mea, poți să crezi ce vrei.

– Dar tu de ce nu crezi? E apartamentul meu. Eu spun ce pleacă și categoric eu sunt cea care spune unde mă mut – am arătat cu degetul către granit – și n-o să fie aici.

Asta deși mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo. Să-mi pregătească cineva cina, mese formidabile în fiecare seară. Să stau pe verandă bucurându-mă de vederea la ocean sau, pe partea cealaltă, de priveliștea oferită de dealuri. Să dorm în norul plin de extaz care era patul lui Wes. Dar nici în ruptul capului n-aveam de gând s-o fac doar pentru că așa a hotărât noul meu iubit.

Judi s-a oprit din amestecat, a închis ochiul aragazului și m-a privit în ochi. Și-a fixat coatele pe blat și s-a aplecat către mine.

– Iubita mea, sunt lângă Weston de multă vreme. De când era mititel. Prea puține sunt lucrurile pe care nu le obține atunci când i se pune pata pe ceva. Ai face bine să înveți asta acum. Dacă tu ești ce își dorește, pe tine te va avea ori, dacă nu, va muri încercând să te aibă.

Când mă gândeam cu adevărat la asta, era destul de plăcut să fiu râvnită cu atâta înflăcărare. Și totuși, nu sunt, nici n-am să devin proprietatea unui bărbat bogat. Dacă are senzația că mă va face să mă mut fără nici o discuție în prealabil, atunci va avea o surpriză.

– Ei bine, dragul meu iubit va trebui să mă roage chiar el, am spus cu o hotărâre pe care încercam din răsputeri să o simt.

– Ce să te rog?

Wes a intrat, întorcându-se din biroul lui, unde se dusese să verifice niște treburi înainte de cină.

– Judi spune că vrei să meargă cu câteva ajutoare la apartamentul meu și să mute tot de acolo aici pe perioada șederii mele.

Am scos un șold în față și mi-am proptit mâna în el. Asta era poziția mea de sunt-foarte-serioasă-nimic-nu-trece-de-mine pe care o perfectasem de-a lungul anilor.

Wes s-a încruntat și a ridicat din umeri.

– Nu vrei să fii cu mine?

Frate, când o spune așa, n-am alt răspuns decât:

– Ba da, bineînțeles că vreau.

– Și nu vrei ca la un moment dat să locuiești aici?

Și-a înclinat capul, un gest neofensiv.

– Păi, da, am spus fără să realizez unde bătea.

– Bine.

S-a îndreptat către mine și m-a blocat de-o parte și de alta punându-și brațele lungi pe barul din spatele meu. Și-a adus fața atât de aproape încât îl puteam privi direct în ochi. Verde pe verde. Îi simțeam respirația pe buzele mele și asta făcea ca alte părți ale corpului meu să înceapă să fie atente.

– Mia, scumpa mea, vrei să-ți muți lucrurile în casa mea și să-i permiți acestei case să devină și casa ta?

Mi-am umezit buzele și m-am holbat în ochii lui frumoși, remarcând felul în care liniile fine din jurul ochilor și buzelor îl făceau să pară atât de distins. Frumos. Și mai arătos. Am tras aer în piept, iar el a așteptat, calm, până ce i-am oferit un răspuns. Eram total lipsită de putere în fața șarmului lui.

– Bine, o să mă mut.

A zâmbit cu zâmbetul ăla de se-oprește-inima-se-topesc-chiloții-într-o-baltă-la-picioarele-tale și am simțit că leșin.

– Te iubesc.

Când replica asta urma după orice, era garantat că primea ce voia. Serios, chiar trebuia să mă pregătesc pentru seriile următoare de „te iubesc" șoptite ușor și pentru efectul lor asupra rațiunii mele.

– Și eu te iubesc, am răspuns.

M-a sărutat, cea mai simplă dintre atingeri înainte să se tragă înapoi, să facă un pas mai încolo și să bată din palme.

– Foarte bine. Rămâne stabilit. E gata cina, Judi? E totul pregătit?

M-am rotit într-un picior și mi-am pus fundul înapoi pe scaun. Judi zâmbea cu un aer de superioritate în timp ce ne punea cina în farfurii.

– Totul e așa cum trebuie să fie, băiete.

S-a uitat către mine și mi-a făcut cu ochiul. Voiam să o urăsc pentru că a avut dreptate, dar nu puteam. Dragostea pe care i-o purta lui Wes venea din mulții ani petrecuți lângă el, iar în definitiv ea îl cunoștea mai bine decât mine.

Deocamdată... asta n-avea să dureze mult.

Capitolul 2

Cutia numărul cinci era sigilată și gata de plecare. Am mutat cutia uriașă cu haine în grămada celor deja pregătite. Judi mormăia ceva în bucătărie, sigilând grămada ei de lucruri.

– Am terminat aici, a strigat bucuroasă. Păpușă, de ce ești atât de tristă?

Mi-am sucit gâtul într-o parte și într-alta, așteptând pocnitura aia în semn de eliberare a tensiunii, și m-am încruntat când nu s-a auzit nimic.

– Nu știu. Urăsc să mă mut. Pare întotdeauna ceva atât de final. De parcă dacă faci pasul ăsta nu te mai poți întoarce.

– Ei, prostii. Te vei adapta imediat cu noi de parcă ai fi fost acolo dintotdeauna.

Dintotdeauna. Perfect. Ceva stagnant și fix. Dar urmează totuși să mă mut în casa următorului meu client în doar câteva zile. Wes știe și tot nu am discutat. Trebuie să știu că pot termina ce am început să fac pentru familia mea fără ca iubitul meu incredibil de bogat să-mi ofere o grămadă de bani. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu o cerșetoare. Oamenii urăsc cerșetorii. Eu urăsc cerșetorii. Sunt ajurea și n-am de gând să nu fiu niciodată așa ceva. Pe de altă parte, Wes pare că iubește cerșetorii și-și dorește ca eu să cerșesc. Nici o șansă.

Când dimineața s-a sfârșit și am împachetat în doar trei ore toată viața mea, starea mea nu se îmbunătățise cu nimic. Mi-am deschis telefonul mobil și am strigat la târâtură.

– Sper că ai un motiv bun. Am pus ochii pe unu' care pariază la greu, s-a auzit Gin în telefon.

Furia mea probabil că a devenit și mai evidentă când am adăugat zgomotele de înecat și de gâlgâit.

– Ce? Nu mă judeca. Nu stau bine mersi cu fundul pe o sută doișpe pe perioada a – cât – șase luni? Trebuie să am grijă de viitorul meu, să știi!

– Gin, pe bune? Unu' care pariază la greu? Tu ești cea care mi-a spus că nu există tipi plini de bani care pariază la greu. Tu mi-ai spus că nenorociții ăștia nu fac nimic altceva decât să-și piardă casa, nevasta și banii de facultate ai copiilor în speranța că vor câștiga. Nu te lăsa prostită. Unul cu bani care pariază pe bune ar juca în spatele unor uși închise organizând turnee de poker clandestine cu amicii lui bogătani jucători de Monopoly și nu s-ar arăta unei fete din Vegas. Liniștește-te și vorbește cu mine.

A pocnit zgomotos un balon de gumă și, deși chiar am crezut că mi-a străpuns timpanul, preferam să aud sunetul ăla decât sunetul respirațiilor dătătoare de cancer de pe vremea când fuma.

– M-am mutat la Wes.

S-a oprit din făcut baloane. Totul s-a oprit. Nici un sunet nu se mai auzea în telefon. Am coborât telefonul de la ureche și m-am uitat la ecran. Nu, legătura nu se întrerupsese.

– Gin? Alo?

– La naiba, te-ai mutat cu burlacul numărul unu? Du-te. Naibii!

Tonul ei era plin de uimire și de o doză de „sfinte Sisoie".

– Ăă, nu chiar. De fapt, cam așa. Da. Poate. Hm... da?

Îmi rodeam unghia și așteptam.

– Te-ai mutat cu păpușa Ken din Malibu?

Am clipit și am așteptat.

– Domnul Reguli?

Îl lua la mișto. Din nou, singura opțiune era să tac. O cunosc de-o viață, iar genul ăsta de chestii durează un pic până să fie procesate.

– Zeul blond de pe placa de surf?

De data asta tonul i-a devenit ușor visător. Ei bine, așa ajungem undeva.

– Tipul care scrie scenarii de filme, ăla de schimbă personajele ca să semene cu prietena mea cea mai bună? Te-ai mutat în casa lui, în vila din Malibu?

– Nu e chiar o vilă... am început, dar ea mi-a tăiat-o.

– Taci din gură! Ai înnebunit? Ai nevoie de un control la cap?

Mi-am frecat calota capului pipăind peste tot.

– Nu, ultima oară când m-am căutat nu eram nebună.

A mormăit.

– Bine, spune-mi un lucru. Și o să fie cam aiurea să trebuiască să te întreb asta, iubito, dar chiar trebuie.

Am tras ușor aer în piept și m-am ținut tare pentru orice avea să-mi arunce în față.

– Faci asta din cauza ticălosului ăla de puță-friptă care te-a atacat la Washington?

Am închis ochii și mi-am strâns brațele în jurul corpului.

– Nu, draga mea, nu. Nicidecum. Când eram la Miami, Wes a venit pentru ziua mea.

– Da, da, știu. Eu l-am trimis pe cuceritor, ai uitat?

– Când a fost acolo, amândoi am recunoscut că avem sentimente – chestii despre care tot am vorbit de când am fost aici în ianuarie. Gin, îl iubesc.

– O, Doamne, fir-ar să fie. Nu-mi băga iarăși tâmpeniile cu dragostea!

A început să bombăne ceva ce nu prea am reușit să aud, dar știam că e super-bombastic.

– Tu iubești pe *toată lumea*, Mia. Așa e ADN-ul tău, codul tău genetic. Întâlnești un tip sexy. Ți-o tragi cu el. Te îndrăgostești de tipul sexy. Asta nu-i nici prima și nici ultima oară când urmezi tiparul ăsta.

Ginelle avea dreptate. În trecut ăsta fusese modul meu de viață. Dar nu și acum, nu cu Wes.

– N-am trecut prin asta cu ceilalți tipi cu care mi-am tras-o anul ăsta. Cum explici asta?

– Tăvăleală rapidă. Bine, când un băiat și o fată se întâlnesc, există o chestie chimică ce produce feromonii...

Am mormăit și am expirat zgomotos.

– Ginelle! Concentrează-te.

Aproape că am bătut din picior de exasperare. La naiba, n-am sunat la sora la care trebuia. Trebuia s-o sun pe Maddy, sora de sânge, nu pe cea de suflet. Ar fi fost în al nouălea cer. Mai ales pentru că ea și-l găsise pe al ei și era logodită. Oamenii ca ea își doresc ca toți ceilalți să fie la fel: fericiți și îndrăgostiți.

– Mia, eu... pur și simplu nu vreau să suferi. Din nou.

A oftat lung și adânc. Atât de tare încât puteam simți suferința neputinței ei chiar și de la distanța asta.

– Știu, Gin. Știu. Doar că știi bine că am tot oscilat în legătură cu el luni întregi. Dacă n-aș fi avut probleme cu tata, probabil că aș fi rămas aici.

– Dacă n-ai fi avut problemele cu taică-tu, nu l-ai fi întâlnit deloc! Punct ochit, punct lovit. Bine marcat. Și cum rămâne cu tipa aia, va-Gina? Care-i treaba cu ea?

A întrebat pe un ton iritat, fără să-și ascundă antipatia.

– A dispărut.

Și-a dres glasul.

– A dispărut. Și cu asta basta. S-a terminat.

Felul apăsat în care o spusese lăsa să se înțeleagă că nu crede.

Am ridicat din umeri, dar ea n-avea cum să vadă.

– Conform spuselor lui Wes, da.

Încă un sunet ca de înecare s-a auzit în telefon.

– Măcar are bun-simț.

A izbucnit în râs, eliberând senzația de apăsare pe care o aveam în piept. Strânsoarea care se simțea de parcă aveam arsuri la stomac a început să se disipeze, aducând o senzație de eliberare.

– Bucură-te pentru mine, am șoptit.

Era aproape implorare în rugămintea mea.

– Mă bucur, draga mea. Am să mă bucur întotdeauna, dar știi că cea mai bună prietenă a ta trebuie să joace în ambele tabere. Să te protejeze chiar și atunci când nu vrei. Scrie în cartea

prietenelor bune, chiar la articolul care spune s-o bați pe spate și s-o faci să se simtă bine când are o aventură de-o noapte și nu-și mai amintește numele celui cu care și-a tras-o, ceea ce o face o adevărată târfă. E datoria mea să mă asigur că, nici măcar când ești o curvă, nu te simți ca fiind așa ceva.

Logica ei avea o oarecare valoare. O valoare total aiurea, dar îi pasă. Ginelle mă iubește mai mult decât majoritatea oamenilor și știu asta la fel cum știu că-mi plac tricourile super-tari de la concerte și motocicleta mea, Suzi.

– Mulțumesc. Că-ți pasă și că-ți faci griji... deși ești o târfă de doi bani.

A tras aer în piept.

– Înțeleg. Deci ne-am întors la asta. Bine.

A cloncănit cu limba.

– Te prind eu. Te prind eu, curvă nebună.

Asta e fata mea. Am zâmbit.

– Măcar eu nu dau din fund ca să reușesc, am răspuns.

S-a prefăcut că oftează.

– Măcar eu nu stau pe spate și nu-mi desfac picioarele pentru bani, târfo!

– Te iubesc, Gin.

– Și eu îți iubesc mutra urâtă. Ne vedem în curând?

– Așa sper, cur lăsat.

Am închis repede. Asta era regula. Am câștigat. Am ridicat un pumn în aer și am dansat un pic în semn de victorie, apoi mi-am bălăbănit genunchii în timp ce-mi învârteam fundul așa cum mă învățase Maria De La Torre în Miami. La naiba, fata asta albă știe să danseze. Acum, dacă arăt ca o găină fără cap sau nu e o cu totul altă poveste. Cel puțin am avut ultimul cuvânt în fața prietenei mele. Se întâmplă destul de rar, dar runda asta... am câștigat-o eu.

* * *

– Nu vreau să pleci.

Wes își rotea șoldurile apăsând adânc. Se întărea din nou destul de repede, cât încă se afla în mine, deși tocmai ce încheiaserăm o super-partidă de sex uluitor.

– Am discutat asta deja. Ai fost de acord.

S-a încruntat și și-a împins șoldurile ușor. Transpirația de pe trupurile noastre nici măcar nu se răcise, iar el începuse deja runda a doua. Nesătul. Eram o femeie norocoasă, norocoasă.

Degetele lui Wes s-au încleștat în jurul părții cărnoase a șoldurilor mele.

– Știu că am vorbit, dar m-am gândit că poate reușesc să te influențez într-un alt fel, mai plăcut.

S-a aplecat și a luat un sfârc roz în gură. Căldura gurii lui din jurul sfârcului meu, împreună cu rotirile fine ale limbii, m-a făcut să mă frec instinctiv de pelvisul lui, forțându-i carnea tare dintre coapsele mele să intre și mai adânc. Am gemut amândoi.

– Vezi, deja începi să prinzi ideea.

A zâmbit și a împins în timp ce-mi trăgea talia în jos. Complet tare înăuntrul meu. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, m-am folosit de puterea coapselor pentru a mă ridica și l-am trântit.

– O, Doamne! Anunță și tu înainte. Iubito, ai să mă lași fără bărbăție înainte să-nceapă distracția.

S-a ridicat, s-a apăsat în călcâie și s-a mutat înapoi lângă tăblia patului, unde s-a lăsat pe spate și m-a cuibărit în brațele lui. Ridicându-și genunchii într-un unghi de nouăzeci de grade, și-a băgat lungimea de oțel într-o nouă poziție, o poziție frumoasă. M-aș fi măritat cu poziția aia dacă aș fi putut.

Oftând, mi-am trecut mâinile pe după gâtul lui și i-am apropiat buzele de ale mele. Limbă pe limbă, piept pe piept și inimă pe inimă făceam sex. Nici unul dintre noi nu și-a schimbat poziția, era groasă și lungă și încă îngropată adânc. L-am sărutat pe Wes, oferindu-mă cu totul. Voiam să știe că între noi era ceva real și că oriunde m-aș fi dus îi eram dedicată. Lui. Nouă.

Wes a mormăit și m-a mușcat de buze.

– O să pleci cu avionul ăla mâine, nu-i așa?

Am dat din cap aprobator și mi-am frecat fruntea de fruntea lui. Gurile noastre erau atât de apropiate încât respiram pe

rând unul în gura celuilalt. Era ceva intim și privat. Să fiu atât de aproape de el, să împărțim aerul care susține viața, el adânc în trupul meu. Toate astea erau mai mult decât magice.

Așa cum a spus el mai demult... paradis. Și atunci mi-am dat seama. Eu și Wes avem ani de zile în fața noastră pentru a ne bucura de asta, o viață întreagă de împărțit, de iubit, de trăit unul pentru altul. Din păcate, acum aveam de trăit doar pentru mine, pentru tata și pentru mine, înainte să pot rămâne în bula asta pentru totdeauna.

– Wes, dragule, știi că trebuie s-o fac. Relația noastră nu trebuie să fie legată de datoria tatei.

A dat din cap.

– Ar fi atât de ușor dacă ai lua banii pur și simplu. L-ai plăti pe huligan și ai rămâne aici cu mine. Nu vrei să stai aici? Să îți reîncepi viața?

– Mi-ar plăcea la nebunie, Wes, dar mă cunosc.

Mi-am apăsat cu mâna pieptul în dreptul inimii.

– Știu că în inima mea o să simt mereu că-ți sunt datoare. N-aș putea să-ți dau înapoi jumătate de milion de dolari. Niciodată. Nu putem să ne începem relația cu unul dintre noi îndatorat celuilalt. Nu e normal. Asta nu înseamnă un nou început.

Umerii i-au căzut și mi-a cuprins ambii obraji în mâini.

– Mă omoară să știu c-o să-ți petreci timpul cu un alt bărbat. Permițându-i să te curteze, să se îndrăgostească de tine.

De data asta i-am cuprins eu obrajii în mâini.

– N-o să se întâmple așa ceva.

– Nu?

Sprânceana i s-a curbat sfidător. Mângâind sprânceana moale de-a lungul formei arcuite, am clătinat din cap.

– Nu.

– Dar mie mi s-a întâmplat. M-am îndrăgostit de tine. Pun pariu că jumătate dintre bărbați, dacă nu toți, se îndrăgostesc de tine într-un fel sau altul. Cine poate spune că în următoarele cinci luni unul dintre ei n-o să fie cel mai uimitor bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată? Și dacă o să vrea să te cucerească? Mm? Ce-o să se întâmple atunci?

Am tras aer în piept.

– Imposibil.

– Ba e posibil... a început până când i-am pus două degete peste buzele pe care muream să le mușc.

– Nu, nu e posibil, pentru că am fost deja curtată. L-am întâlnit deja pe cel mai uimitor bărbat pe care l-aș putea întâlni vreodată și am fost deja cucerită atât de tare încât îmi vine doar să plutesc.

A zâmbit cu zâmbetul ăla de surfer pe care voiam să-l privesc în fiecare zi pentru tot restul vieții mele. L-am luat drept semnalul care era, adică momentul să-i arăt cât de mult însemna pentru mine. Mi-am suspendat buzele deasupra buzelor lui la o distanță de-un fir de păr și am șoptit:

– Inima mea îți aparține. Trupul meu îți aparține pentru că te iubesc. Trebuie să ai încredere în mine.

Wes a închis ochii. Cu ochii închiși arăta ca un înger. Gene negre desăvârșite pe pielea arămie sărutată de soare. Părul lui, un blond auriu în scări dezordonate, îmi lovea sufletul cu un val de devotament atât de adânc încât abia puteam respira. I-am dat la o parte de pe sprânceană o șuviță de păr și i-am mângâiat tâmpla cu un deget, coborându-l către marginea feței și pe bărbia pe care am prins-o între degetul mare și cel arătător. I-am ridicat fața până când a deschis ochii.

– Te iubesc, Wes. Pe *tine*. Te rog, ai încredere în mine să pot face ce trebuie să fac și să știi că o să-ți fiu fidelă.

Apoi l-am sărutat. Am simțit momentul în care sărutul s-a schimbat. Buzele îi erau mai ferme, gura și mai deschisă, limba mai lacomă, iar când au intrat în joc și dinții și-a încolăcit mâna în jurul gâtului meu și practic a sorbit sărutul din mine. Totul a deschis calea către o poftă trupească și o dorință atât de aprigă încât anulau orice, mai puțin nevoia de împerechere. Trupurile noastre s-au amestecat până când orice gând în afară de cel despre noi a zburat pe aripi de funigei la peste o sută de kilometri distanță de unde ne iubeam.

– Te vreau mereu, a mormăit Wes în timp ce degetele i se îngropau în umerii mei și presa cu șoldurile în sus, pătrunzându-mă iar și iar.

Plăcerea amețitoare era atât de intensă încât îmi clănțăneau dinții la fiecare împunsătură. Sorbeam din buzele lui, îmi frecam gura de obrazul lui într-o dâră umedă de săruturi, ajungând la ureche și sugând cartilajul moale până când gemea, iar corpul i se încorda.

– Întotdeauna vreau mai mult, am confirmat cu respirația tăiată, complet aiurită în timp ce mă ridica din nou, strecurându-și penisul între pereții sensibili ai centrului meu, încercând să stoarcă cât mai multă plăcere, nu doar pentru mine, ci și pentru el.

Când m-am strâns în jurul penisului lui, folosind mușchii crăpăturii mele ca pe o menghină, i s-a încleștat mandibula. Îmi plăcea să-l fac să rânjească de bucurie. Să se bucure de atâta plăcere încât să uite orice altă femeie pe care o avusese înaintea mea.

Împunsătură după împunsătură, ne izbeam unul de altul cât de tare puteam. Nu făceam dragoste. Nu era nici sex. Era un futai sănătos, nu chiar plin de furie, dar în mod sigur lipsit de fluturași și curcubeie și jurăminte calde de iubire. Cuvintele murdare pe care le-a rostit în lipsa jurămintelor ălora dantelate m-au încins și mai tare, m-au făcut să mă umezesc și mai mult și să devin de-a dreptul nebună după penisul lui.

– Am să-ți fac pizda să te doară.

Se izbea în mine. În acel moment mă țineam de partea de sus a tăbliei patului, în timp ce el împingea cu șoldurile în sus, iar eu îmi coboram fundul, izbindu-ne într-o zdrobire de membre goale și părți intime umede.

M-a futut atât de tare și cu atâta intensitate încât mi-am pierdut capacitatea de a vorbi coerent. O serie de mormăieli, bombăneli și gemete ca o rugăciune lungă îmi ieșeau pe gură în timp ce-l călăream pe Wes, la o respirație distanță de al doilea orgasm al serii.

Wes mi-a luat un sfârc în gură și a mușcat de vârful erect. Am icnit, ținându-i capul la sân cum își ține o mamă nou-născutul. Nu voiam să se oprească din supt sau din mușcat sau din trimis fulgerele alea de extaz către clitoris cu fiecare tragere.

– Cuiva îi place să-i fie atacate țâțele, așa e, scumpa mea?

N-am putut răspunde, eram prea pierdută în frumusețea de a-l fute pe Wes. A trecut și la celălalt sân și a supt, a mușcat și a ciupit de sfârcul ăla până când m-a făcut să-mi mișc șoldurile în cercuri, atât de udă încât puteam auzi zgomotul făcut de trupurile noastre unse izbindu-se unul de altul. Mișcarea de alunecare și de tragere a penisului lui în timp ce scormonea adânc și apoi frecarea de-a lungul țesutului mult prea sensibil la retragere mă amețeau. Iad și rai deopotrivă. Cu fiecare împunsătură era atât de bine încât oftam. La fiecare retragere la fel, doar cu grija incoerentă că-mi părăsea corpul, iar eu nu voiam să-i dau drumul.

– Vreau să termini în penisul meu, scumpa mea. Am nevoie să simt păsărica asta dulce cum se strânge în jurul meu. E atât de sexy felul în care nu vrea niciodată s-o părăsesc. Nu-ți face griji...

A împins tare, iar eu am rămas fără suflare simțind valurile și furnicăturile orgasmului iminent, pe punctul de a exploda.

– O să te umplu atât de tare încât zile la rând o să simți cum se scurge din tine, ca să-ți dovedesc cine deține crăpătura asta. Eu. Acum dă-mi ce vreau! a ordonat și, iată, trupul meu s-a conformat.

Fiecare mușchi mi s-a încordat, fiecare terminație nervoasă fulgera, fiecare nou val mă zdrobea. Fiecare milimetru de piele îl simțeam viu, iubit și, cel mai important, adorat. Mi-am strâns mâinile în jurul gâtului lui Wes, mi-am lipit buzele de ale lui și l-am sărutat cu toată ființa. Rotiri lungi ale limbii mele, mușcături, până când corpul lui a devenit tare ca piatra și a gemut și a mormăit cuprins de convulsii sub mine. I-am ținut gura presată de a mea, gustându-i dorința, pasiunea și dragostea în timp ce-și elibera esența pompând în mine.

– Dragoste, a rostit în gura mea cu buzele alea grozave, umede și învinețite de săruturile mele.

– Dragoste, am repetat.

– Ești a mea, a rostit fără suflare in timp ce ultimul orgasm îi chinuia trupul.

– Ești al meu, am fost de acord, mai ales pentru că eu eram a lui, iar el era al meu.

Nu mai era nevoie de nici o altă definiție de-acum înainte. Speram doar să-i rămână în minte și, într-un final, să se împace cu ideea slujbei mele și a felului în care formam un cuplu. Nu plecam și totuși nu puteam rămâne. Deocamdată. În curând, în schimb, și speram că pentru tot restul vieții, aveam să fiu în patul lui, făcând exact același lucru un an de-acum înainte, zece, cincizeci, până aveam să-mi dau ultima suflare.

– Tot pleci, a zis, sărutându-mă pe gât și pe claviculă, masându-mi ceafa și purtându-mă într-o stare de extaz pur.

Nu că n-aș fi fost deja acolo după două partide de sex uluitor.

– Da, dar știi ce?

Mi-am plimbat mâinile prin părul de la ceafa lui.

– Mm? a zis un pic melancolic.

– Mă întorc în doar trei săptămâni. Promit să vin acasă între contracte.

Un zâmbet uriaș i-a apărut pe față.

– Acasă? a zâmbit fără să ascundă vreun pic faptul că îi plăcea la nebunie când foloseam cuvântul ăsta într-o manieră care declara indiscutabil că acea casă era cea din Malibu.

Cea în care mă convinsese, prin mijloace viclene, să mă mut.

– Da, acasă e unde ești tu.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui și l-am sărutat în dreptul inimii.

– O să-mi fie dor de tine.

A oftat.

– Eu o să-ți duc dorul și mai mult.

Și, deși mă indoiam de asta, îmi plăcea cât de mult conta să cred și să-l aud spunând asta.

Înainte nu fusesem niciodată persoana căreia să i se spună „eu o să-ți duc dorul și mai mult", dar acum eram și înțelegeam de ce își doresc oamenii așa ceva. Să fie devotați persoanei pe care o iubesc. Să știu că sunt alegerea cuiva, lumina lui, o oază de pace la sfârșitul unei zile de doi bani îmi dă un sentiment de putere care nu poate fi umbrit. O să fie mereu acolo, strălucind cu putere, și asta pentru că dragostea lui o să-mi arate drumul către casă.

CAPITOLUL 3

Am ajuns la aeroport cu un nod în gât și cu inima grea. Nu a fost prea bine să-l părăsesc pe Wes ca să mă duc să mă întâlnesc cu noul client din Dallas. El voia să rămân, să iau banii pe care mi-i tot oferea și sănătate. Încăpățânatul nu putea să accepte că trebuie să fac asta. Să-mi plătesc singură datoria față de Blaine, să-mi salvez tatăl și să mă salvez și pe mine însămi. Să fac un lucru de la început până la sfârșit și să ies victorioasă. Știind că am fost, o dată pentru totdeauna, stăpâna propriului meu destin. Că fiecare decizie pe care am luat-o de acum încolo a fost a mea. A mea.

E călătoria mea și am de gând să o duc la bun sfârșit. Vreau ca asta să mă coste relația cu Wes? Nu, nici într-un milion de ani. Cu toate acestea, el trebuie să se calmeze și să înțeleagă că nu toate au legătură cu el și cu felul în care vede el lucrurile. Nu e atât de simplu ca și cum ai da cuiva o jumătate de milion de dolari și asta ar rezolva toate problemele lumii. Suntem încă la început. Învățăm unul despre celălalt. În toată noutatea asta, el și-a impus cumva pretențiile și m-a făcut să mă mut la el. Mai rău decât atât, i-am permis să o facă.

Fără a mă lupta măcar un pic, mi-am împachetat tot gunoiul minuscul de apartament din Los Angeles, mi-am depozitat cutiile într-unul dintre garajele lui uriașe pentru cinci mașini și am păstrat o singură cutie cu bunurile mele cele mai prețuite – încă nedesfăcută – în fosta mea cameră. Toate celelalte rahaturi puteau să dispară, pur și simplu, dar lucrurile din cutia de 60×60 reprezentau tot ceea ce contase vreodată pentru mine. Nedorind să irosesc puținul timp pe care-l aveam împreună, nu am cerut să-mi aduc lucrurile în casa lui ca să-mi las amprenta

așa cum ar face-o în mod normal o femeie. Probabil că am nevoie de timp ca să realizez că, teoretic, m-am mutat împreună cu Weston, dar am de gând să fac munca de damă de companie până la sfârșitul anului. Nu e exact ceea ce ți-ai dori să le povestești prietenilor și familiei despre noua ta iubită.

Gândurile mele erau un haos. Am ieșit din aeroport distrasă și simțindu-mă goală pe dinăuntru, pierdută în propria-mi minte. În timp ce mergeam pe trotuar murmurând, ca să nu mă aud decât eu, o mână caldă m-a apucat de braț și m-a oprit. M-am uitat în sus și mai sus și mai sus, până când borurile unei pălării de cowboy Stetson au acoperit soarele și mi-am ajustat vederea. Am remarcat niște ochi verzi. Erau atât de deschiși la culoare că semănau cu un ametist verde, foarte asemănători cu ai mei. La naiba, aproape identici cu ai mei, de fapt. Ciudat. Un zâmbet îi înfrumuseța mandibula pătrățoasă, nebărbierită. Dinții albi au strălucit când mi-a spus ceva, dar nu am auzit, prea adâncită în gândurile mele. Pe la ceafă i se vedeau smocuri blonde-aurii, dovedind că orice s-ar fi aflat sub pălăria aceea era dezordonat, creț și avea nevoie de o tunsoare.

– Mia? Ești Mia, nu-i așa? m-a întrebat bărbatul, dar vocea lui hârâită mi-a ajuns până la inimă și m-a strâns.

Nu de dorință, ci de o urmă de altceva. O familiaritate mi-a zgâlțâit simțurile, ca un vis de mult pierdut, pe care mi-l aminteam la trezire, dar ale cărui piese nu reușeam să le potrivesc la locul lor. Scumpo, ești bine? O altă mână uriașă m-a apucat de cealaltă mână. Am aruncat o privire spre mâinile lui enorme. Avea unghii curate, tăiate drept, ca și cum tocmai și le-ar fi pus la punct.

M-am dat un pas în spate, dar m-a prins cu și mai multă putere de mâini.

– Sunt... ăăă... bine. Îmi pare rău.

Am clipit de câteva ori încercând să-mi vin în fire.

– Ne cunoaștem?

I s-a lățit zâmbetul pe față.

– Nu, dar îmi imaginez că o să ajungem să ne cunoaștem destul de bine în următoarea lună. Eu sunt Maxwell Cunningham. Max, mai pe scurt.

Mi-a întins o mână cărnoasă. Purta un tricou polo galben întins peste un piept plin de mușchi, dacă era să mă iau după contururile care se vedeau prin material. Tivul mânecilor din jurul brațelor lui umflate părea gata să se sfâșie în orice clipă numai din cauza dimensiunilor mușchilor. În afară de tricoul polo, care întâmplător îi venea foarte bine, mai purta jeanși negri Wrangler cu o curea de piele completată de o cataramă din argint de cel puțin șapte centimetri pe cinci, cu o stea aurită în centru. Avea în picioare o pereche de cizme prăfuite, de culoarea ruginii, care se potriveau cu cureaua. După părerea mea, făcuse un efort să le asorteze. În timp ce eu mă uitam la hainele lui, se uita și el la ale mele. Ochii aceia verzi, atât de asemănători cu ai mei, îmi studiau rochița simplă de vară și sandalele. Aveam părul desfăcut și buclele negre îmi fluturau în toate părțile.

– Ești atât de frumoasă, mi-a șoptit cu o voce curajoasă, de parcă ar fi rostit cuvintele fără să vrea.

Avea ochii hăituiți, răniți, într-un fel care m-a făcut să-mi doresc să îi întind mâna și să-l îmbrățișez. Nu știu de ce am avut o asemenea dorință, mai ales după ceea ce mi-a făcut Aaron la Washington.

M-am uitat la oamenii care treceau pe lângă noi și m-am apucat de rochie, doar ca să am ceva de făcut cu mâinile. Era o atmosferă inconfortabilă, solidă, plină de lucruri nespuse. Când un bărbat îi spune unei femei că e frumoasă și se uită la ea într-un fel aproape devastator, un răspuns oarecare este absolut obligatoriu.

– Ăă, mersi.

A făcut ochii mari.

– O... ăăă... îmi pare rău, n-am vrut să sune așa. Doar că ești drăguță, *cu adevărat* drăguță, și, chiar dacă ți-am văzut fotografia, nu eram pregătit pentru ființa în carne și oase. Să dea naiba, nici asta n-a sunat cum trebuie.

S-a frecat la ceafă și s-a uitat în jos, la picioare, strâmbând din buzele cărnoase.

– Domnule, asta e camioneta dumneavoastră?

Un agent de securitate al aeroportului, cu o vestă fosforescentă, ne-a întrerupt conversația stânjenitoare arătând spre un Ford F-150 argintiu.

– Da, e vreo problemă? a întrebat el.

Bărbatul a dat din cap că da.

– Dacă nu vă mișcați, o să fie. Obstrucționați traficul. Porniți.

A mai făcut un gest spre camionetă.

– Ah, la naiba. Îmi pare rău. Mia, pe aici.

Mi-a luat geamantanul, a deschis portiera din spate și l-a aruncat înăuntru. Apoi mi-a deschis și mi-a întins mâna. M-am uitat la ea ca și cum ar fi fost înmuiată în acid.

– Mia, scumpo, nu ți-aș face nici un rău. Nu prea sunt în apele mele, dar dacă vii la fermă o să te aranjăm și Cyndi o să se ocupe mai bine de toate.

Mi-a zâmbit scurt și a continuat să-și țină mâna întinsă. Când i-am apucat-o, am simțit din nou aceeași senzație ciudată și ceva sâcâitor pe la colțurile unei amintiri. Era doar la suprafață, ca atunci când nu-ți aduci aminte de numele unui cântec, dar îți stă pe limbă.

Am urcat în mașină și m-am așezat.

– Cine-i Cyndi?

El a zâmbit larg, un zâmbet imens, strălucitor, care avea ceva iritant de familiar. Eram convinsă că l-am mai întâlnit pe tip. Sigur. Maxwell și-a așezat corpul mătăhălos în spatele volanului, a pornit camioneta, și-a verificat oglinda și a plecat.

– Cyndi e nevastă-mea.

* * *

Două ore în camionetă și am ajuns, în sfârșit, la o alee pietruită. În capătul ei era o casă galbenă de fermă, cu două etaje, cu obloane de un albastru strălucitor la fiecare fereastră. Un gărduleț alb înconjura fațada casei, unde un copil mic se juca cu păpușile pe o pătură întinsă la soarele de vară târzie. O femeie îmbrăcată într-o rochie lungă de vară se sprijinea de o coloană albă din lemn, chiar lângă scările care duceau pe o verandă

circulară. Rochia era în mii de nuanțe de albastru și verde, amintindu-mi de apele tropicale pe care le văzusem la Miami. Una din mâinile ei palide apăsa pe o burtă mare și rotundă. Cred că era gata să nască. Avea burta cât o minge de baschet sub rochia maxi. Părul castaniu deschis al femeii flutura în vântul ușor, neținut în frâu de vreo fundă. Întreaga-i ființă, fertilitatea pe care o etala fără efort păreau eterice în acest cadru.

Când s-a oprit mașina, i-a făcut cu mâna lui Max, iar el i-a zâmbit. Același zâmbet uriaș pe care-l avusese în mașină, cu două ore în urmă, când vorbise despre soția lui, i se întindea din nou pe toată fața. Între timp, aflasem că pe soția lui o cheamă Cyndi și că avea o fiică pe nume Isabel și un băiețel pe drum. Era în extaz la posibilitatea de a lăsa unui fiu moștenire numele Cunningham.

Am aflat că fusese singur la părinți și că fusese crescut de Jackson Cunningham, care murise de curând și-i lăsase cincizeci și unu la sută din afacere. Restul de patruzeci și nouă la sută trebuia să ajungă la sora lui. O soră pe care nu o cunoscuse niciodată. O soră despre care aflase că avea același nume și aceeași dată de naștere cu mine. Detaliile cu privire la motivele pentru care mă dorea aici erau încă în ceață, dar a spus că lucrurile se vor clarifica de-a lungul lunii.

În ceea ce mă privește, eram de-a dreptul încântată că e căsătorit și chiar fericit, din câte se părea. Cum relația mea cu Wes era încă atât de recentă, părea un dar divin să aflu că am să joc rolul unei surori de mult pierdute. Asta însemna că nu vor exista țineri de mână, îmbrățișări prefăcute sau săruturi caste pentru nimeni.

Asta o să fie o veste binevenită pentru surferul meu care face filme. Mi-a trecut un junghi prin inimă când m-am gândit la Wes. Trecuse mai puțin de o zi și simțeam distanța dintre noi mai acut decât aș fi crezut. În ultimele șase luni fusesem capabilă să stau în diferite locuri timp de săptămâni la rând fără să aud nimic de el. La naiba, în mai nu schimbasem nici măcar un mesaj cu el, fiind amândoi prea întorși pe dos după dezastrul

cu Gina. Am scrâșnit din dinți la gândul la iubita cea sexy a Hollywood-ului și la cum și-a înfipt ea ghearele în bărbatul meu. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, Maxwell îmi deschisese portiera și mă ajuta să cobor din mașină.

– Iubito, vino s-o cunoști pe Mia! Bell, vino s-o cunoști pe prietena lui tati, a strigat el la fetiță.

Soția lui a coborât cu greutate scările, cu o mână pe balustradă și cealaltă pe burta imensă. În momentul în care a ajuns lângă noi, el și-a așezat o mână pe pântecele ei și cu cealaltă a apucat-o de gât. S-a aplecat și și-a privit soția în ochi.

– Ce faci, draga mea? Ești bine?

Ea a zâmbit cu drăgălășenie și s-a înroșit la față, dând aprobator din cap.

– Și băiețelul nostru?

A frecat-o pe burtică.

– E minunat, Max. Suntem bine. Pe cuvânt.

S-a aplecat și l-a sărutat ușor, doar o atingere pe buze, apoi s-a retras. M-a studiat cu ochii ei albaștri strălucitori, de culoarea safirelor, și mi-a întins mâna.

– Cyndi Cunningham. Bine ai venit în casa noastră!

I-am strâns mâna mică.

– Mia Saunders. Încântată să fiu aici.

Fetița se ascundea după picioarele mamei sale, scoțând un braț de după genunchiul ei.

– Și cine-i frumusețea care se ascunde acolo? am întrebat eu arătând spre copila timidă.

Maxwell a inspirat, pieptul lui părând să se umfle și mai tare.

– E prima mea născută, Isabel. Bell, scumpo, haide s-o cunoști pe prietena lui tati.

Copila și-a ițit capul de după piciorul mamei sale. Ochi verzi deschis și un păr blond auriu ca al tatălui ei, care îi încadra fețișoara în formă de inimă. Buze de heruvim țuguiate când a ieșit din ascunzătoare. M-am uitat la ochii și la părul ei și m-a lovit din nou senzația aceea de familiaritate. Probabil că mai întâlnisem familia asta, dar nu-mi dădeam seama unde.

– Bună, eu sunt Mia.

Am fluturat un deget în aer, în timp ce Isabel s-a agățat de rochia mamei sale, legănându-se dintr-o parte în alta și lovind cu picioarele în praf. Avea o rochie plină de curcubeie, potrivită pentru o fetiță de vârsta ei. Știam din timpul drumului cu mașina cu Max că are patru ani.

– Îmi place rochia ta.

Ochii ei verzi s-au întunecat.

– Ador curcubeiele. Sunt așa de drăguțe.

– Da, sunt de acord. Ai văzut vreodată un curcubeu de-adevăratelea?

Am îngenuncheat ca să mă pot uita în ochii ei. A dat din cap cu exuberanța posibilă doar la vârsta ei.

– Și eu. Știi ce se spune despre curcubeie, nu-i așa?

Ochii ei dulci s-au mărit și a clătinat din cap că nu.

– Ei bine, un mit irlandez spune că la capătul curcubeului este un vas cu aur. Și vasul cu aur e păzit de un spiriduș. Un tip mititel și vesel îmbrăcat într-un costum verde și cu joben.

A râs.

– Poate găsim unul cât stai aici? m-a întrebat plină de speranță în glas.

Am ridicat din umeri.

– Pare o aventură demnă de luat în seamă. Prima oară când vedem un curcubeu, o să fim cu ochii-n patru. Tu și cu mine. Bine?

Isabel m-a luat de mână. Cyndi și Max se uitau la noi ținându-se de mână. Surpriza se vedea în felul uluit în care încercau să vorbească, dar nu spuneau nimic.

– Hai să-ți arăt casa! Îți plac clătitele? O, dar ursuleții colorați? Care e preferatul tău?

Când un copil te trage fericit după el, nu prea ai ce să faci decât să-l urmezi, ceea ce am făcut și eu.

– Ăă, îmi place Ursulețul Norocos, cel cu trifoiul pe burtică. Iar clătitele sunt delicioase. Mai ales când pui și sirop de ciocolată pe ele.

S-a oprit din mers și s-a întors, și-a încrucișat brațele la piept și a lovit în pământ cu piciorușul încălțat în sandală.

– Cum se face că noi nu punem niciodată sirop de ciocolată pe clătite? și-a întrebat Isabel părinții, considerând în mod evident că problema merita deplina atenție a tuturor celor care puteau să o audă.

Și Cyndi, și Max au început să râdă, clătinând din cap.

– Încercăm varianta Miei mâine dimineață, Belly Boo, i-a răspuns Cyndi mângâindu-și fiica pe păr. Parcă voiai să-i arăți Miei camera, ai uitat?

Isabel s-a răsucit pe un deget de la picior, chicotind în timp ce alerga pe scări.

– Hai, Mia! m-a strigat ea.

– Întotdeauna are atâta energie? i-am întrebat pe mama și pe tatăl ei în timp ce alergam pe scări după micuța exuberantă.

– Da! au răspuns în cor și am chicotit cu toții.

– O să fie o lună amuzantă, îmi dau deja seama, am spus eu și m-am întors să văd dacă vin după noi.

Max și-a masat gâtul și a aruncat o privire spre soția lui. Ea s-a uitat în altă parte, evitându-ne privirile amândurora.

– Ne bucurăm că ești aici, Mia, a fost tot ce a spus el, dar felul în care a spus-o a fost straniu, grăitor și mi-a indus teama.

Am simțit că, nu peste mult timp, voi gândi exact contrariul.

* * *

În acea seară, așezată în camera mea, mi-am scos telefonul și l-am sunat pe Wes.

– Hei, iubito. Te-ai băgat în pat? m-a întrebat el fără nici un preambul.

Am zâmbit și m-am ghemuit mai strâns sub cuvertură.

– Da. Tu?

A căscat.

– Încă nu.

– Pari obosit, totuși.

Wes a mormăit un simplu „mmm", iar sunetul mi s-a propagat prin tot corpul, care s-a înmuiat și umezit așa cum făcea de fiecare dată pentru el. Trădătorul.

– Chiar sunt. Am avut o zi lungă. Dar mi-e dor de tine. După mai puțin de o săptămână, m-am obișnuit deja să te am în patul meu.

Râzând, am început să mă joc cu un fir care atârna de cusătura păturii.

– Ți-e dor doar să mă fuți.

– E adevărat. Să te am goală în pat lângă mine are, fără îndoială, acest efect secundar. E plăcut să nu te duci singur la culcare. Cred că asta va fi partea cea mai grea, alături de răsuflarea ta întretăiată când te întorci și îți freci nasul și gura de brațul meu și apoi începi să salivezi pe el.

– Nu salivez!

A râs din toată inima, ceea ce mi-a trimis un fior de tristețe prin corp, știind că mai sunt încă trei săptămâni până când îl voi revedea, presupunând că va fi în oraș, și nu acolo unde se turna un film.

– Nu, nu salivezi, dar te ghemuiești în mine. Oricât m-aș fi gândit că o să mă enerveze asta, de fapt îmi place la nebunie.

– Te iubesc, l-am întrerupt.

A oftat.

– Știu.

Sunetul respirației lui fierbea, în timp ce eu îmi imaginam că sunt acolo, cu capul sprijinit de pieptul lui gol, ascultându-l, iar răsuflarea lui îmi plutește ca o briză pe deasupra părului. M-am întors și mi-am afundat mai tare fața în pătură, plăcându-mi la nebunie moliciunea ei și mirosul de lavandă al detergentului.

– Spune-mi ce-i cu clientul. Ți-ai dat seama de ce are nevoie de tine să fii sora lui?

– Nu prea. Mi-a spus pe drumul de la aeroport că tatăl lui, Jackson, a murit recent și i-a lăsat cincizeci și unu la sută din companie lui, iar restul unei surori pe care nu a cunoscut-o și pe care nici măcar nu știa că o are.

– Ciudat, a comentat Wes.

– Nu? În orice caz, se pare, potrivit unei mărturii scrise de mână pe care tatăl lui a adăugat-o la testament, că sora are

numele și data mea de naștere. Ceea ce este la fel de ciudat, chiar dacă Mia este un nume comun. Mai aveam încă două la grădiniță. Și Saunders e comun. Cu toate că, potrivit lui Max – ăsta-i clientul meu –, numele era scris în așa fel că putea fi și un o acolo, ceea ce lărgește lista persoanelor posibile. A spus că a fost o adevărată baftă că m-a găsit și că eram disponibilă pentru angajare. Orice-o fi însemnând asta.

– Ha, e de-a dreptul ciudat că ai exact același nume și aceeași zi de naștere și că te-a găsit. Mai exact, cum te-a găsit, totuși?

Asta nu-mi trecuse prin cap, dar era o întrebare excelentă.

– Nu știu. Dar am de gând să aflu.

– Ce altceva mai știi despre tipul ăsta?

Mi-am dat seama după tonul lui că are de gând să pună vreun detectiv particular pe urmele lui. În secret, asta m-a entuziasmat și m-a enervat în egală măsură. Millie îl verificase deja și-mi spusese că e inofensiv. Super-bogat, dar nici un motiv de îngrijorare, cu siguranță nimic de investigat de către Wes.

– Wes...

Am început cu un avertisment ca să știe cum mă simt.

– Pe bune, tipul e inofensiv. Are treizeci de ani, e cowboy, locuiește la o fermă obișnuită, fără toate obiectele de fițe pe care te-ai gândi că le are o persoană bogată. Soția lui, Cyndi, este încântătoare și e gravidă cu al doilea copil, un fiu pentru care el e în al nouălea cer. Fiica lor, Isabel, are patru ani și e o dulceață de fetiță. Sunt normali.

– Atunci de ce o familie normală a angajat o damă de companie? Scumpo, e ciudat. Înțeleg chestia cu numele, dar, oricum, putea să angajeze pe oricine să pretindă că e soră-sa dacă sunt în joc interesele companiei. De ce pe tine? De ce pe cineva cu exact același nume și aceeași zi de naștere?

– S-ar putea să fie scris altfel, am încercat eu, dar am știut că nu mi-a ieșit când Wes a gemut așa cum știam că face când se trage de păr. Nu te mai trage de păr! m-am răstit la el.

A început să râdă.

– De unde...

– Când ești frustrat, începi să te tragi de păr. Îmi place la nebunie părul tău și îmi doresc să continui să-l văd pentru tot restul vieții, sau măcar pentru următorii treizeci de ani, așa că nu ți-l mai smulge! O să chelești prematur.

Prin telefon s-au auzit hohote sănătoase de râs. Icnea și chicotea când mi-a răspuns.

– Bine, bine, dar să știi că părul tatălui meu o duce bine mersi la anii lui, așa că nu cred că ai de ce să-ți faci griji.

Să mi-l imaginez pe Wes peste treizeci de ani m-a încălzit și m-a înmuiat pe dinăuntru.

– Nu-ți face griji pentru mine, OK?

– Nu se poate. Până nu ajungi acasă, dormind lângă mine în pat, am să-mi fac griji. A, și unde spuneai că-i ferma asta?

De data asta am început eu să râd. Tipul meu are o idee fixă. I-am dat adresa și l-am auzit bătând în tastatură.

– Nu, pe bune.

– Ce?

M-am ridicat, îngrijorată deodată.

– Ferma lui e chiar lângă a unui prieten de-al meu. Mă rog, soția e prietena mea, dar ea locuiește acolo jumătate de an. Am fost la nunta lor la ferma aia.

– Cine?

– Aspen Bright-Reynolds.

Mai auzisem numele, dar nu știam de unde să-l iau.

– Mă rog, teoretic o cheamă Aspen Jensen acum. S-a măritat cu Hank Jensen, care deține proprietatea de lângă ferma familiei Cunningham. Nu se poate! L-am cunoscut pe Maxwell, a spus el cu o urmă de surpriză în glas. Ar trebui să iei legătura cu Aspen, dacă e în oraș. O să-i dau un telefon.

Faptul că tipul meu vorbea despre o femeie cu care era atât de familiar a făcut ca vrăjitoarea cu ochi verzi să-și scoată capul din vizuină.

– Cum de o cunoști?

– Are afaceri în domeniu. Deține AIR Bright Enterprises. Crezi că eu sunt bogat? Draga mea, ea în fruntea listei celor mai

bogate femei din industrie și e și tânără. Cred că are vreo treizeci de ani acum și a născut de curând o fetiță. Știu că se duc la fermă cât pot de des pentru că Hank e genul cowboy. Are nevoie de spațiu deschis și așa mai departe. Va trebui să o contactez. Să aranjez ceva dacă vrei.

– Ăăă, poate. Nu știu. Nu e ca și cum ai fi aici ca să mă prezinți. S-ar putea să fie ciudat.

– Ei, în orice caz, am de gând să aflu mai multe despre familia Cunningham.

– Iubitule, pe bune, Millie a făcut deja toate...

M-a întrerupt.

– Iubita mea, problema mea. Așa o să fiu mai liniștit. Dacă îți petreci timpul departe de viața și de casa noastră, trebuie să știu că ești în siguranță. În plus, toată treaba îmi sună dubios. Recunoști măcar asta, Mia?

Sincer, am cam pierdut tot ce a spus după partea cu *iubita mea, problema mea*. Să am un bărbat care ține la mine suficient cât să-i investigheze pe cei pentru care lucrez este un nou nivel al iubirii pentru mine. Unul pe care cu siguranță nu l-am mai trăit până acum. Numai gândul acesta m-a făcut să-mi doresc să urc într-un avion, să merg cu mașina până la casa lui din Malibu și să sar pe scula lui. Din păcate, nu puteam face nimic din toate acestea, așa că i-am răspuns vag:

– Aha, cred că da. Orice te face să dormi liniștit, Wes. Doar nu-ți mai face griji pentru mine. Mă duc să mă arunc în fân.

– Să te arunci în fân? Ăia-mi transformă deja fata într-o văcăriță? a chicotit el.

Am râs.

– Te iubesc.

– Să visezi paradisul.

Vocea îi era un huruit gutural de care mi-era atât de dor în momentul acela că am strâns mai tare telefonul.

– Adică brațele tale?

Am așteptat să-l aud oftând.

– Te sun mâine.

– Te iubesc. Ai grijă de tine.

Capitolul 4

Maxwell a condus patruzeci și cinci de minute ca să ajungem la sediul Cunningham Oil & Gas. Clădirea era imensă. Arăta mai degrabă ca o mică universitate decât ca un sediu de corporație. Nu sunt sigură de ce, dar mă așteptasem să fie la o fermă prăfuită, ceva ce un cowboy adevărat ar numi locul său de muncă. Oriunde mă uitam, erau stâlpi albi și pereți din sticlă. Pe tot perimetrul erau copaci din loc în loc, după ce am trecut printr-o poartă securizată.

– Uau, câți oameni lucrează aici?

Maxwell a rămas atent la drum, manevrând ușor camioneta prin parcare până la un loc aflat în fața ușilor de la intrare, marcat „Maxwell Cunningham, Director Executiv", pe o pancartă albă strălucitoare, cu litere negre îngroșate.

– Aici? Sunt cam douăsprezece mii de angajați în campus.

– Campus? am chicotit eu. Se potrivește. Arată ca o universitate.

– Facem o grămadă de lucruri aici. Dar compania are cu totul vreo șaptezeci și cinci de mii.

– De angajați? Să-mi trag palme. Și tu ești responsabil pentru toți?

Și-a împreunat sprâncenele, ducându-și degetele la pălărie.

– Nu-i așa minunat cum sună. Sau, mai bine zis, nu permit eu să fie. Hai să-ți arăt împrejurimile. Sunt o grămadă de lucruri de văzut.

M-am chinuit să cobor din mașină. El s-a oprit cu o mână pe portieră.

– Un domn trebuie să-i deschidă portiera unei doamne, m-a mustrat.

Afirmația lui m-a făcut să-mi pun instinctiv mâinile în șolduri, unul mai în față, obraznic.

– Dragă frățioare, am glumit eu încercând forma de alint, nu sunt femeia ta, sunt sora ta.

A rânjit, apoi i s-a așternut un calm pe față, pe care l-a alungat rapid.

– Chiar așa, drăguțo. Hai, sunt oameni interesați să-mi cunoască unica soră.

Maxwell și-a îndoit cotul, iar eu m-am agățat de brațul lui și mi-am așezat ochelarii în creștetul capului.

– Tatăl tău a construit toate astea de la zero?

Am cercetat cu privirea campusul, sau cel puțin cât puteam să văd din parcare. A clătinat din cap că nu.

– Nu, nu. Afacerea a fost pornită acum o grămadă de ani de bunicul meu, un bătrân gen John Wayne. Apoi a crescut, odată cu generațiile. Acum – a întins un braț în lateral, ca să cuprindă imensitatea proprietății – chiar e ceva de văzut. Când eram copil, tot ce-mi doream era să-mi conduc ferma și să lucrez pentru companie. Am fost dintotdeauna mâna dreaptă a tatei, dar acum, că s-a dus, preiau eu cârma.

A strâns din buze, devenind melancolic. L-am masat pe umăr și pe braț.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău. Dacă semăna vreun pic cu tine, probabil că o mulțime de oameni îi simt lipsa.

– Da, cred că ai dreptate. Deși mă depășește motivul pentru care ar ține atâția ani secretul că am o soră.

– Să înțeleg că mama ta s-a recăsătorit?

A pufnit și a deschis ușa lată, din sticlă.

– Mama nu s-a căsătorit niciodată cu tata, nu că el n-ar fi încercat. Tata mi-a spus că a cerut-o de soție de multe ori în anii în care au fost împreună. Ba chiar i-a cerut-o imperativ când m-au avut pe mine. În schimb, ea a dispărut, pur și simplu. A lăsat un album pentru bebeluși pe care îl făcuse pentru mine, câteva fotografii cu ea și cu tata împreună, și dusă a fost. Nu s-a mai auzit nimic de ea. Cel puțin, așa mi-a spus tata.

A strâns din umeri, iar pielea din jurul maxilarului a părut să se adune. Era evident că mama lui nu reprezenta subiectul favorit de conversație.

M-a condus la lift, cu o mână pe spatele meu. Am urcat cele cinci etaje până în vârf. Deși compania avea mulți angajați, clădirea nu era înaltă. Totuși, m-am gândit eu, dacă au vrut să păstreze farmecul rural, probabil că nu și-au dorit zgârie-nori care să țâșnească spre cer și să acopere soarele.

– Hei, Diane, ce mai faci? a întrebat-o Max pe o bucățică de femeie așezată la biroul din spatele setului de uși duble.

Avea părul alb, prins într-un coc. Pe nas îi atârnau precar o pereche de ochelari rozalii. A zâmbit larg și i-a întins mâna. Max a luat-o, s-a aplecat, a sărutat-o și apoi a bătut-o ușor. Femeia era suficient de în vârstă să-i fie bunică, dar mi-am dat seama după inteligența din privirea ei că are o minte brici.

– Și cine este doamna aceasta încântătoare?

A aruncat o privire spre corpul meu, studiindu-mă sau, cel puțin, evaluându-mi ținuta. Privirea ei deschisă nu era nici alarmantă, nici nepoliticoasă, părând, mai degrabă, doar curioasă în privința mea.

– Sora mea, Mia.

A rostit-o cu asemenea mândrie că mi-a izbit inima ca o îmbrățișare strânsă, care-ți sfărâmă oasele, făcându-mă să-mi doresc să fi fost cu adevărat sora acestui bărbat. Orice femeie ar adora un asemenea frate, atât de atent, în mod cert un familist și, aparent, un lider puternic.

Ea s-a ridicat în picioare, dovedindu-se chiar mai scundă decât m-aș fi așteptat. Și-a desfăcut brațele, iar surâsul ei ar fi luminat orice zi mohorâtă. M-a cuprins, strângându-mă.

– Mă bucur atât de mult să te cunosc, Mia. Bine ai venit în sânul familiei, fată dragă.

Mi-a cuprins obrajii în palme.

– Acum, să nu ne ocolești, m-auzi?

– Ăăă, bine, am să încerc.

– Mulțumesc, Diane. Dă-i drumul acum, a încurajat-o Max, apucându-mă de mână.

Ea mi-a dat drumul din strânsoare și și-a încrucișat brațele la piept, zâmbind fericită, ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură. În timp ce ne retrăgeam, am auzit câteva suspine în spate și un „n-aș fi crezut că am să apuc să trăiesc ziua asta" murmurat.

Max a deschis ușa biroului lui, și, mamă, ce birou avea! Să spun că e imens n-ar fi nici pe departe o descriere exactă. Încăperea se afla într-un colț al clădirii, cu vedere la întregul campus, spre sutele de acri de pământ și diferite clădiri adăpostite printre copaci.

– Încercăm, pe cât posibil, să nu afectăm mediul înconjurător, dar apar mereu activiștii care vor să protejeze planeta. Îi înțeleg, dar asta nu schimbă cu nimic nevoia noastră de resurse naturale.

Avea un ton calm, deloc iritat.

– Ai multe probleme cu o astfel de afacere? l-am întrebat eu, uitându-mă afară, la întinderea imensă.

S-a sprijinit de birou și a început să se uite și el pe geam, odată cu mine.

– Avem destule. E nevoie mereu de transparență, de responsabilitate, uneori apar probleme cu materiale care generează conflicte.

– Ce-s alea?

Restul înțelesesem, dar partea cu materialele, nu prea.

– Resursele de aur, cupru, staniu, tungsten și tantal sunt adesea esențiale pentru utilizarea în producția sau funcționalitatea produselor. Avem mereu de tras cu politicile de energie și de mediu din țara noastră, dar și la uzinele noastre din alte țări.

Am dat din cap.

– Sunteți extinși la nivel global?

– Da. Nu uita că avem peste șaptezeci și cinci de mii de angajați. Nu sunt toți în State. Am oameni care conduc fiecare filială. Verii mei, dar și niște directori angajați. În fiecare filială este un membru al familiei Cunningham la conducere, ca să asigure cota familiei.

– Și investitorii?

– Avem destui, dar nu dețin părți din companie, ci doar acțiuni. Cu cât facem noi mai mulți bani, cu atât fac și ei. Din păcate, e unul dintre motivele prezenței tale aici.

M-am întors și m-am așezat pe unul dintre scaunele din piele.

– Explică-mi.

A oftat și s-a așezat și el pe scaunul din fața mea. Între noi era o masă din sticlă cu partea de jos din lemnul uscat al unui copac mort. Masa dădea spațiului un aer rustic, western. Îmi plăcea. Se potrivea cu bărbatul care lucra aici.

– Ei bine, tata a lăsat prin testament patruzeci și nouă la sută din companie surorii mele.

– Cea pe care n-ai cunoscut-o niciodată.

S-a uitat în altă parte și mi-a răspuns.

– Ăă, da, poți să spui și așa. Pe scurt, i-a lăsat acestei femei aproape jumătate din companie și mi-a dat un an să o găsesc. O caut de luni întregi.

A început să râdă.

– O să ți se pară absurd și probabil n-o să mă crezi, dar ți-am auzit numele la știrile mondene la care se uită soția mea. L-au menționat în legătură cu un bărbat pe care l-am cunoscut acum câțiva ani. Aveam prieteni comuni, așa că i-am întrebat despre tine.

– Și cine este acest prieten?

– Prietenul meu se numește Hank Jensen. El e vecinul nostru, iar soția lui…

– Se numește Aspen și e prietenă cu Weston Channing. Sunt pe aproape?

I s-a schimbat din nou starea de spirit, ca un val trecând pe deasupra capului lui, iar melancolia pe care o simțisem mai devreme s-a risipit complet.

– Da, exact! L-am cunoscut pe tip la nunta lor de la fermă, acum câțiva ani. Simpatic. Producător de filme. În fine, ți-am auzit numele la emisiunea de divertisment, și apoi confirmat și de un tabloid pe care l-am văzut la supermarket. Așa că am cerut să… ăăă… fii investigată.

Şi asta a fost tot. Sincer. Simplu. Nu e nimic nefast care să pândească într-un colț, așteptând să mă agațe. E doar un tip care-și caută sora numită, din întâmplare, exact ca mine.

– Imaginează-ți cât am fost de surprins aflând că ești damă de companie. Aș spune chiar că am fost puțin șocat.

Cuvintele i-au ieșit mormăite, aproape supărate, complet în dezacord cu omul.

– De ce ești damă de companie, de fapt?

Am ridicat o mână.

– Stai așa. Nu încerca să schimbi subiectul. Ai cerut să fiu investigată și ce ai mai aflat în afară de faptul că sunt damă de companie, lucru de care știi deja că e adevărat?

– Una, alta. Știu că tatăl tău e în spital, la o clinică de recuperare. Știu că ai avut o grămadă de slujbe ca ospătăriță în Vegas și în California, unde ai mai și jucat din când în când. Te-am văzut în câteva reclame. Ești foarte bună.

Ooo, m-a văzut jucând.

– Mulțumesc.

I-am zâmbit și apoi mi-am dat seama că mă îndepărtez de subiect.

– Altceva?

– Știu că acum lucrezi la Exquisite Escorts și că ai apărut în tabloide ca prietena lui Weston Channing. Dar, o lună mai târziu, lucrai pentru nu știu ce pictor francez. Şi pe urmă ai apărut în legătură cu familia Fasano, cei care dețin restaurantele italiene. Mi-aș fi dorit să aibă unul în zonă. Am mâncat odată la unul dintre restaurantele lor și, la naiba, ce bun a fost!

M-a făcut din nou să chicotesc și să-mi aduc aminte de timpul petrecut cu Tony, Hector și tot clanul Fasano.

– Sunt o familie extraordinară. Țin enorm de mult la ei. Asta-i tot?

A clătinat din cap că nu.

– Apoi ai apărut din nou în ziare, de data asta ca iubita jucătorului ăluia de la Boston Red Sox. Nu pricep în ruptul capului ce căutai cu un tip de la echipa aia de rahat. Ar fi trebuit să fii cu cineva de la Texas Rangers. Aia da echipă!

– Vorbești serios? Îmi cunoști toată viața și te preocupă echipa unde joacă clientul meu?

Am simțit cum mi se ridică temperatura și, odată cu ea, un zid de frustrare. Oamenii n-ar trebui să știe atâtea despre viața mea, despre viața mea privată. Mai ales un client.

– Deci nu era iubitul tău?

Și-a lăsat capul pe spate.

– Dar te-am văzut în ziare sărutându-l. Și pe tipul ăla, Weston.

Am gemut și am expirat, exasperată.

– Sunt clienți cu toții. În afară de Weston. El e iubitul meu, dar nu era atunci. Ne-am combinat recent.

Am ridicat din umeri.

– N-are importanță. Ce vrei, mai exact, de la mine?

Și-a trecut limba peste buze și și-a frecat falca.

– Simplu. Am nevoie de tine să pretinzi că ești sora mea, ca investitorii să nu pună mâna pe acțiunile companiei.

– Și cum crezi că o să meargă asta? O să-și dea seama până la urmă.

– Nu, nu cred că o să-și dea seama. E prea apropiat. Imaginează-ți cât am fost de surprins când am aflat că Mia Saunders pe care am văzut-o la televizor și în revista aia de la supermarket nu avea doar același nume, ci și aceeași zi de naștere menționată de tatăl meu. Momentan, permisul tău de conducere e suficient și apoi, când se ajunge la înregistrări la starea civilă și teste ADN pentru tribunal, sper că o voi fi găsit deja pe adevărata Mia Saunders. Pe Mia mea. Nu mi-am dorit nimic mai mult în viața asta decât să fac parte dintr-o familie mare. Tata nu a mai avut alți copii. De aceea m-am însurat de tânăr cu Cyndi și ne-am apucat să facem copii. Vreau o liotă de copii care să conducă într-o zi afacerea familiei. Iar în momentul ăsta am nevoie să o protejez. De asta te afli aici.

Auzindu-l spunând „Mia mea", am simțit din nou o împunsătură în inimă. Am înțeles. Ceea ce-și dorea el – o familie adevărată, cu mamă, tată, soră, frate, tot tacâmul. Eu o am pe

Maddy, iar acum am o familie lărgită, alcătuită din prieteni, dar am fost dintotdeauna doar eu, Maddy și tata, când era suficient de treaz încât să încerce, măcar, să reprezinte o figură paternă. Un mediu familial adevărat era ceva după care tânjeam și eu. Legătura aceea profundă, de sânge pe care o avem eu și Maddy înseamnă totul pentru mine.

– O să fac orice ai nevoie. Doar să-mi spui.

– Așa ușor? Ești de acord să mă ajuți, să-ți împărtășești datele personale și să susții că ești ea?

Nu era o decizie chiar atât de dificilă. Fusesem iubită, muză, logodnică, fotomodel, iubită-trofeu și seducătoare. De ce n-aș fi fost și sora unui tip de treabă care nu dorea decât să protejeze afacerea familiei? I-am întins mâna.

– Dacă ești de acord să-ți botezi următoarea fiică după mine, o fac, i-am spus cu fața cea mai serioasă cu putință.

– Pe bune? Asta-i tot ce-ți dorești? O tiză?

Privirea i-a devenit blândă și, din nou, m-a izbit senzația aceea sâcâitoare că îl cunosc, că am mai văzut privirea aceea. Am lăsat mâna în jos.

– Chiar ți-ai boteza copilul după mine?

A ridicat din umeri.

– Tu-mi salvezi afacerea familiei, cred că măcar atât pot să fac. În afară de asta, ești sora mea.

A spus-o cu atâta convingere că aproape că l-am crezut.

– Pot să spun că ești destul de direct. Glumeam, oricum. Nu-mi datorezi nimic. Doar să-i oferi o viață bună familiei tale.

– Nu vrei mai mulți bani? Nu mă șantajezi? Știi că ai putea s-o faci. Pentru o grămadă de bani. Compania are încasări de miliarde în fiecare an. Aș putea să te aranjez pe viață.

Am clătinat din cap că nu cu o convingere pe care am simțit-o până în tălpi.

– O faptă bună se face pentru că trebuie făcută, nu pentru că e plătită. Mi-ai plătit deja tariful ca să mă aduci aici. I-am trimis banii debitorului. Totul e în regulă.

Ochii lui s-au transformat din verde deschis într-o nuanță dură, ca de pădure întunecoasă.

– Debitor? Banii pe care i-am trimis au intrat în contul unei datorii? Detectivul meu nu mi-a spus nimic de vreo datorie. Ai foarte puține economii, dar ai semnat cecuri pentru o universitate. M-am gândit că folosești banii ca să-ți termini educația. Banii ăia trebuiau să ajungă la tine!

Avea un ton aproape vehement și își strângea pumnii. Nu era tocmai reacția la care m-aș fi așteptat. Am scos un suspin.

– Ascultă, Max. Datoriile mele nu sunt problema ta. La naiba, nu-s nici măcar problema mea.

A vorbit gura fără mine și n-ar fi trebuit.

– Ce vrei să spui? Cui îi plătești datoriile?

S-a ridicat și și-a pus mâinile în șolduri. Soarele i-a luminat catarama de argint strălucitoare, orbindu-mă pentru o clipă.

– Nu-i treaba ta.

Am închis ochii, încercând să evit lumina. Strălucirea aceea trecea prin mine mai rău ca o rază de soare, purtând adevărul în vârful săgeții ei.

– Ba bineînțeles că e. Doar ești sora mea.

– Pretind că sunt sora ta, i-am reamintit pe un ton de avertizare.

Genul care de obicei îi face pe oameni să mă asculte. Nu și pe el. N-a părut deloc afectat. Într-o explozie de energie, și-a scos pălăria de pe cap, a așezat-o pe birou și și-a trecut degetele prin părul dezordonat. Când i s-a așezat la loc, cu toate șuvițele acelea blonde căzându-i peste urechi, părea mai mult decât cunoscut. Pentru o clipă, a arătat exact ca surioara mea, Maddy. Doamne, chiar a reușit să mă convingă.

– Uite ce e, n-am de gând să discut detaliile datoriei. Ajunge să știi că mă descurc.

– Și universitatea? Dacă ești aici, e evident că nu ești la facultate.

Mi-am apăsat ochii cu pumnii. Asta chiar că nu e treaba lui. Majoritatea clienților mei nu s-au apropiat atât de repede de detaliile vieții mele personale. În afară de Wes, dar cu el a fost altceva. În străfundul minții știam că înseamnă mai mult. Doar că

a durat ceva până când mi s-a confirmat. Acum, cowboyul ăsta uriaș se bagă în viața mea și, după falca încleștată și poziția fermă a trupului, n-o să renunțe până nu capătă niște răspunsuri.

Am tras aer în piept și m-am aplecat în față.

– Am renunțat la școală acum mulți ani, Max. Taxele de școlarizare nu sunt pentru mine.

Și-a dus mâna la falcă.

– Atunci pentru cine sunt?

– Pentru sora mea, Madison. Îi plătesc eu studiile.

Mâna i s-a prăbușit pe biroul de care s-a sprijinit greoi, făcând lemnul să scârțâie sub greutatea lui.

– Ai o soră? a icnit el.

– Ăăă, da, e cu cinci ani mai mică. Face facultatea în Nevada, o să ajungă om de știință, am spus eu plină de mândrie și afecțiune.

Sora mea mai mică era singurul meu motiv de mândrie. Tot ce făcusem în viață fusese pentru ea, din cauza ei. Merita ce-i mai bun în viață și, de-a lungul anilor, făcusem tot ce-mi stătuse în putință ca să-i pot oferi asta. Apoi am început să râd, dându-mi seama de un mic detaliu semnificativ, și l-am tachinat pe cowboy cu el.

– Mă gândeam că micul tău detectiv particular ți-a pomenit despre asta.

Am fluturat un deget spre el. Când privirile ni s-au întâlnit, am observat că are ochii chinuiți și duri. A înghițit în sec de câteva ori, a deschis gura și a închis-o la loc.

– O altă soră, a șoptit el. Madison.

A rostit numele ca pe o rugăciune, ca pe ceva demn să fie urcat pe un altar și venerat.

– Două surori. Tot ce mi-am dorit vreodată. Să fiu al naibii!

A clătinat din cap, a închis ochii și o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

Ce naiba însemna asta?

CAPITOLUL 5

– Max, ce s-a întâmplat? l-am întrebat în timp ce el s-a ridicat, s-a dus la fereastră și și-a trecut mâinile monstruos de mari prin buclele aurii.

Și-a dres glasul.

– Ăăă, nimic.

A pufnit, încercând să-și vină în fire. Trecuse de la discuția despre afacerile cu petrol la invadarea vieții mele personale și apoi, cu o răsucire la o sută optzeci de grade, la lacrimi. Nu avea nici un sens. Am înțeles că are o slăbiciune pentru familie, dar nimic din ce spusesem n-ar fi îndreptățit un om în toată firea ca el să izbucnească în plâns.

M-am ridicat, m-am dus lângă el, la fereastră, și i-am pus mâna pe umăr. Era ferm, denota putere fizică. Cu siguranță că nu-și petrecea vremea la fermă stând degeaba. Nu, aveam impresia că Max e genul care face muncă fizică, și asta frecvent.

– E vorba despre tatăl tău?

Avea niște ochi absolut torturați, dar a încruntat din sprâncene și a dat din cap că nu. Tensiunea îi radia din trup ca un zid fizic de energie magnetică. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a îmbrățișat, cu fața lipită de pieptul lui. Mi-a ținut capul în mâini, în timp ce tremura din tot corpul. La dimensiunile lui, se simțea ca și cum întreg pământul se cutremură odată cu el. Ce putea o fată să facă în situația asta decât să se agațe ca să scape cu viață sau să fie înghițită de forța pură a durerii lui? Am rămas acolo și i-am șoptit cuvinte de alinare.

– E în regulă, Max. O să fie bine. E într-un loc mai bun acum.

Ultima propoziție l-a făcut să mă strângă de parcă ar fi vrut să scoată viața din mine. M-am gândit că trebuie să adopt o altă tactică.

– Liniștește-te. Nu uita că ai o soție frumoasă, o fiică adorabilă, o familie care te iubește.

M-a strâns mai tare în brațe, apoi a început să-mi dea drumul treptat, cu fiecare răsuflare.

Max a tușit, a făcut un pas în spate și s-a întors. Și-a șters obrajii, și-a dres glasul și a tușit din nou. Dorind să rămân atentă la nevoile lui, m-am mișcat prin cameră, lăsându-i spațiu să se calmeze și să-și revină.

După un timp, a început să vorbească.

– Îmi pare rău, Mia. Nu mi-am dat seama că am asta sub armură.

S-a bătut cu pumnul în piept.

– Ar fi drăguț din partea ta să nu aduci vorba despre asta în fața nimănui.

S-a uitat în jos, apoi în altă parte. Am ridicat din umeri.

– Ei bine, toți avem problemele noastre, Max. Doar că a ta e mai recentă.

Postura lui și felul în care-și ținea maxilarul dovedeau puterea interioară.

– Haide să-ți arăt și restul campusului.

– Condu-mă.

Am întins brațul, în semn că sunt gata.

Când am ieșit din biroul lui, am trecut pe lângă Diane. Avea un zâmbet imens și strălucitor. Își ținea mâinile împreunate în dreptul pieptului. A zâmbit cu gura până la urechi când Max și-a îndoit brațul ca să mă agăț de el. Am chicotit și m-am sprijinit de el atât de dragul lui, cât și de al meu. Cred că avea nevoie de un trup prietenos de care să se sprijine. Dacă nu s-ar fi aplecat el, aș fi făcut-o eu.

Vreme de câteva ceasuri, m-a plimbat dintr-o secție în alta, prezentându-mă peste tot drept sora lui. Puteam să jur că, de fiecare dată când mă prezenta, nivelul mândriei din vocea lui creștea de la fals la autentic cât ai clipi din ochi. Întreg scenariul era surprinzător și mă făcea să mă simt ciudat, ca și cum m-aș fi aflat în mijlocul lacului, într-o barcă fără vâsle sau

ancoră. Nu aveam decât forța propriilor mele brațe cu care să vâslesc la nesfârșit prin apa rece ca să ajung înapoi la mal.

Maxwell m-a dus la secția tehnologică, unde m-a prezentat unei femei suple cu păr șaten lung, prins într-o coadă împletită. Avea o pereche de ochelari fără rame și o expresie agasată. În clipa în care am intrat în birou, în jurul ei plutea o ceață de lipsă de încredere. Am știut instantaneu că avea să reprezinte o problemă în micul nostru joc de-a ascunsul surorii adevărate.

– Mia, ți-o prezint pe verișoara mea, Sofia Cunningham. Ea conduce departamentul tehnologic și e membră în consiliul de administrație, având interese directe în cadrul companiei.

I-am întins mâna, iar ea a privit-o cu dispreț înainte de a mi-o strânge atât de tare că m-am retras câțiva pași, smulgându-mi-o din strânsoarea ei.

– Încântată de cunoștință, am mințit eu.

– Pun pariu. Așadar, Mia, sora pierdută despre care nu știa nimeni nimic.

Comentariul ei fals și-a atins ținta, care era Max, nu eu. El a gemut. Eu am reușit să mă abțin, așa că m-am uitat la ea fără nici o expresie, nelăsând-o să-mi ghicească sentimentele.

– Unde ai stat ascunsă până acum?

Am dat ochii peste cap, nereușind să mă mai stăpânesc.

– Ăăă, în Vegas? i-am răspuns sincer, din moment ce acolo îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții.

Dacă voia cineva să verifice această informație, avea să se dovedească reală.

– Chiar așa?

Și-a împins șoldul în față și și-a ridicat ochelarii de pe vârful nasului.

– E interesant cum unchiul meu moare dintr-odată și-ți lasă ție jumătate din ce-am muncit noi de ne-am spetit de zece ani încoace.

Știind că nu pot ceda în fața unei tipe de genul ăsta, mi-am dat părul la o parte de pe față, m-am agățat de brațul lui Maxwell și am strâmbat din nas spre ea.

– Probabil că sunt pur și simplu norocoasă, nu-i așa?

Sofia și-a dres glasul și apoi ne-a făcut semn cu mâna să ne așezăm la masă. A arătat spre o foaie mare cu niște chestii care puteau la fel de bine să fi fost scrise în altă limbă, la cât am înțeles din linii, formule și semne.

– Max, schemele astea trebuie evaluate de comitet, de departamentul juridic și de financiar ca să putem merge mai departe cu proiectul pentru uzina din Asia de Est. Când ești disponibil să le verifici?

Max și-a trecut un braț peste umărul meu.

– Sof, abia mi-am întâlnit sora. Nu suntem decât de o zi împreună. N-ai putea să-mi acorzi câteva zile să o cunosc mai bine înainte de a-mi turna în cap probleme de serviciu? Te-am avertizat că, odată ce ajunge aici, o să lipsesc o vreme.

Ea a oftat și s-a bosumflat.

– Știi bine că nu-mi place să rămân în urmă. E important, Max. Mai important decât o străină oarecare, aproape că a mârâit ea.

Trupul lui Max a devenit rigid.

– Sofia, tu știi bine ce înseamnă familia pentru mine și n-am să-ți permit să vorbești așa despre sora mea. Face parte din familie, așa cum faci și tu. Asta nu se schimbă în vreun fel doar pentru că nu am știut nimic despre ea până acum.

– Da, lasă, că mai vedem noi istoria asta cu sora.

– Nu vrei să-i verifici datele de identitate?

A ridicat grăitor din sprâncene.

– Poate chiar o s-o fac. Ce-ai spune de asta?

El și-a lăsat un braț pe biroul ei, privind-o drept în ochi.

– Riguroasă, verișoară dragă. Verifică tot ce vrei. N-ai să găsești nimic. Dar ești liberă s-o faci. Fă-ți cercetările. Știu ce ai de gând. Știu că ești direct interesată să pui mâna pe cele patruzeci și nouă de procente, dar testamentul e testament. Verifică la departamentul juridic. Verifică detaliile. Sapă cât poftești. N-ai să găsești nimic altceva decât adevărul.

A făcut sul schemele pe care le întinsese ea și le-a luat sub braț.

– O să arunc o privire pe astea când o să am timp. Când n-o să fiu ocupat să merg în vizite cu sora mea.

Cu asta, s-a întors, mi-a pus o mână pe spate și m-a scos din încăpere.

– Vară-ta a fost mereu așa nesuferită? l-am întrebat eu fără urmă de răutate în glas. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l enervez după respectiva interacțiune.

A început să râdă și mi-a cuprins umerii, aducându-mă încă o dată aproape de trupul lui, în timp ce pășeam pe holurile incredibil de lungi. Uram s-o recunosc, dar îmi plăcea apropierea asta, legătura strânsă dintre un bărbat și o femeie, fără vreun aspect sexual care să ne umbrească simpla conexiune umană. Era ușor cu Maxwell. Funcționa la un nivel la care nu m-aș fi așteptat dacă n-aș fi fost aici și n-aș fi trăit-o pe pielea mea. Max era un tip de treabă și, cu cât petreceam mai mult timp cu el, cu atât îmi dădeam seama că îmi face plăcere compania lui. Îmi plăcea că era direct, fără vrăjeli, un bărbat adevărat.

Și, bineînțeles, în acest punct, mintea mi-a zburat la cowboyul meu modern. M-am gândit că Max i-ar fi simpatic. Mai degrabă aveau puncte în comun decât deosebiri. Amândoi prețuiau mult familia, se bucurau de plăcerile simple ale vieții, chiar dacă își permiteau cu ușurință luxul. Amândoi munceau din greu și, din câte-mi dădeam seama, își iubeau nespus femeile. Amintirea brațelor lui Wes în jurul meu în timp ce ne îndreptam spre aeroport mi-a trecut prin subconștient ca un marfar.

Brațele lui Wes s-au încolăcit în jurul meu. Degetele lui desenau cercuri amețitoare pe pielea sensibilă de pe spatele meu.

– Nu vreau să pleci, mi-a spus simplu, de parcă n-aș fi știut deja ce gândește.

Încă de când ne-am recunoscut sentimentele unul față de celălalt, îi simțeam dispoziția și treceam mult mai ușor prin procesele gândirii lui. Poate că înainte fusesem blocată în fața acestei dimensiuni a relației noastre, nedorind să permit gradul acesta de apropiere.

– Mă întorc în trei săptămâni și o să vorbim în fiecare seară.

– Promiți?

Felul în care mi-a cerut-o mi-a făcut inima să tresară, să bată într-un ritm care mi-a înmuiat genunchii. M-am lăsat moale la pieptul lui. El a scos un mormăit mulțumit, care mă făcea să torc, iar eu mi-am frecat nasul de cămașa lui, ca să mă umplu de parfumul lui în așa fel încât în timpul zborului spre Dallas n-ar fi trebuit să inhalez adânc pentru a-l avea lângă mine.

– Trei săptămâni și apoi mă întorc aici. Dacă nu-mi spui să ne întâlnim în altă parte, am de gând să vin acasă.

De fiecare dată când îi spuneam casei lui din Malibu acasă, un surâs incredibil de frumos îi împodobea trăsăturile.

– Îmi place la nebunie când spui casei noastre acasă.

Și-a strecurat mâinile sub fundul meu și a strâns, strivindu-mă de vintrele lui, unde erecția stătea ca un drapel coborât în bernă.

– Știu. Și îmi dau seama și cât de tare o să-ți fie dor de mine.

Mă apăs pe lancea lui care se întărește, iar el mormăie o înjurătură și își strecoară mâinile în părul meu, trăgându-l de la rădăcini și silindu-mă să las capul pe spate. Eram complet la mila lui și adoram fiecare secundă.

– Mi-e atât de ușor să fiu în preajma ta, surioară, a pătruns Max dincolo de amintirea mea veche de două zile.

Mi-am aruncat ochii în jur să văd dacă se uită cineva la noi. Pe coridoarele era liniște. Se auzeau murmure din direcția fiecărei uși când treceam. Sporovăiala cuiva la telefon, un difuzor prea zgomotos, o persoană care se lovea peste mână cu o revistă făcută sul în timp ce se plimba pe hol înainte și înapoi. Până și clicurile unei tastaturi de calculator sunau exagerat de tare, dar cu siguranță nu era nimeni în jur.

Atunci, de ce-mi spusese surioară? Poate că încerca doar să se acomodeze cu noua formulă de alint. Însă mi-am dat seama, cam târziu, că mi-a făcut plăcere mai mult decât ar fi fost normal și că, dacă o ține tot așa, voi scăpa din vedere faptul că nu

sunt cu adevărat sora lui, ci o persoană care joacă un rol. O actriță angajată.

Am luat-o în glumă, împungându-l în umăr, mai exact în biceps, din moment ce era atât de înalt. El m-a condus prin clădirea imensă până la cantină. Numai că nu era o cantină normală, așa cum vezi prin filme. Locul acesta avea patru restaurante, o tonetă pentru gustări și mese din lemn acoperite cu pluș și scaune pentru cei care își aduseseră pachet.

Max a arătat spre fiecare restaurant în parte. Unul avea specific italian, altul era orientat pe bucătăria americană, altul, asiatic și ultimul, texan-mexican.

– Unde vrei să mănânci? Sunt gratuite toate.

– Gratuite? am întrebat uluită, analizând opțiunile.

Mă aflam în Texas. Aș fi dat dovadă de neglijență dacă n-aș fi încercat amestecul texan-mexican măcar o dată, așa că am indicat restaurantul cu un ardei și un sombrero uriaș pe frontispiciu.

– Da. Angajații mei lucrează adesea în ture de douăsprezece până la optsprezece ore. Unii stau chiar peste noapte în ceea ce numim noi buncăr ca să prindă câteva ore de somn și apoi se întorc imediat la treabă.

M-am dat un pas în spate.

– De ce îi muncești în halul ăsta?

M-a condus în restaurant, care era unul în toată regula, exceptând faptul că nu exista nici casă de marcat, nici cineva care să ne conducă la masă. Ne-am așezat unde am vrut, iar meniul era deja pe masă.

– N-o fac intenționat, dar, scumpo, unele dintre proiectele noastre depind foarte mult de termene-limită. Pot interveni diferențe în prețul barilului de petrol cu cât durează proiectul mai mult. Asta înseamnă și timp, și bani pierduți, ceea ce, inevitabil, îl afectează pe consumatorul final, pe omul obișnuit care merge la benzinărie.

Am aprobat din cap și m-am așezat, luând un meniu.

– E o muncă grea, n-o să mint, dar angajații mei sunt plătiți foarte bine ca să compensăm dezavantajele. De exemplu,

mâncarea din restaurante e gratuită. Avem o grădiniță aici, o sală de sport și camere de jocuri pentru ca oamenii să se relaxeze când presiunea crește prea tare. La naiba, avem chiar și o grădină Zen în care să se plimbe oamenii ca să intre în contact cu natura.

– Uau, se pare că faci multe pentru angajații tăi.

A zâmbit și i-a făcut cu mâna unei chelnerițe care trecea prin apropiere.

– Încercăm. Vreau ca membrii echipei mele, oriunde s-ar afla pe scara ierarhică, să lucreze din greu, dar și să simtă că sunt apreciați, prețuiți, înțelegi?

Am dat din cap că da.

– Mă rog, înțeleg, în teorie, dar n-am trăit-o niciodată pe pielea mea. Cel puțin până acum. Millie are mare grijă de mine.

– Millie?

– A, îmi pare rău. Doamna Milan, cum preferă să i se spună. De fapt, e mătușa mea.

– Din partea tatălui tău? m-a întrebat imediat.

Am clătinat din cap că nu în timp ce mă jucam cu solnița.

– Nu. Din partea mamei.

Max și-a proptit coatele pe masă și și-a lăsat capul în mâini.

– Povestește-mi despre ea.

Dacă aș fi gândit normal, neinfluențată de mediul plăcut și de ușurința cu care discutam cu Max, aș fi considerat ciudat interesul lui. Pe cine interesează o mătușă oarecare?

– Ăăă, pentru început, cred că ar trebui să spun că semăn cu ea și cu mama.

– Asta-i adevărat, a spus el, iar eu l-am privit pieziș.

De unde putea să știe dacă e adevărat sau nu? Chelnerița ne-a întrerupt înainte de a apuca să-l întreb. Am comandat amândoi același lucru: un platou cu tostada și enchilada cu brânză, dar Max a adăugat și două porții de taco. Tipul e un munte de om. Îi trebuie o grămadă ca să se sature. Probabil că o chinuie pe nevastă-sa mâncând tot ce găsește prin casă în mod obișnuit.

– Bun, continuă. Mătușa Millie e sora mamei tale și deține Exquisite Escorts. Corect? Și așa ai ajuns tu în domeniul ăsta?

– Da, aveam nevoie de bani, și asta rapid.
– Pot să te întreb de ce?
Am pufnit.
– Pur și simplu nu înțeleg de ce te interesează.
S-a uitat în altă parte, înroșindu-se la față.
– Spune-i curiozitate. Îmi placi ca om, Mia. Pot să spun deja că ești o persoană de treabă și vreau ca timpul pe care-l petreci aici să merite. În cel mai rău caz, când pleci acasă, o să mai ai pe cineva pe care să poți conta. Mi-ar plăcea să fiu eu acela.
Am învățat de-a lungul acestei călătorii să nu mai fiu atât de cinică în privința asta. Tai, prin natura lui, e la fel. Un bărbat protector cu femeile, cu toate femeile, nu din cauza vreunei concepții demodate, ci pentru că îi pasă. Simțeam același lucru la Max. Am tras adânc aer în piept și am hotărât să fiu sinceră. Să dau cărțile pe față și, dacă va fi să-și schimbe părerea despre mine, asta este. În viață trebuie să-mi asum riscuri. Atât în privința oamenilor, cât și a relațiilor, dacă-mi doresc să am ceva care să conteze pe termen lung.
– Tatăl meu a intrat în niște belele. E un bețiv în majoritatea timpului, dar e și parior, tot timpul. De regulă, nu aducea acasă mai mult decât să acopere chiria. Restul – mâncarea, utilitățile, celelalte lucruri de care au nevoie oamenii ca să trăiască așa cum se cuvine – trebuia plătit din alte surse.
Ochii lui Maxwell s-au transformat în gheață.
– Și cum se plăteau lucrurile astea când erai mică?
Am lăsat bărbia în jos, concentrându-mi privirea asupra ceaiului pe care mi l-a așezat chelnerița în față, adăugând o doză serioasă de zahăr și storcând lămâia în el.
– De obicei, am lucrat eu ca să completez sumele. Cumpăram haine de la solduri pentru mine și pentru Mads. Aveam mare grijă de hainele mele, știind că va trebui să i le dau ei într-o zi. Și să știi că nu s-a plâns niciodată. Ea e cea mai bună dintre noi, fetița mea.
M-a durut inima să vorbesc despre Maddy. Aveam de gând să o sun imediat ce ajungeam înapoi la ferma lui. Trecuse prea

mult timp și voiam să o pun la curent, mai ales în privința mutării mele la Wes. Poate o convingeam să vină cu Matt de Crăciun. Bănuiesc că depinde de locul în care mă voi afla pe perioada sărbătorilor. Încă mai am de plătit o datorie barosană.

– Probabil că sunteți foarte apropiate.

Avea vocea aceea cuprinsă de emoție pe care ajunsesem să i-o recunosc.

– Da, cât se poate de apropiate. Practic, nu ne-am avut decât una pe alta după ce mama ne-a părăsit și tata a luat-o razna. El nu și-a revenit niciodată cu adevărat după pierderea ei.

Max s-a încruntat și a bodogănit ceva despre care aș putea jura că suna ca „știu senzația", dar am alungat imediat gândul. Nu o cunoștea pe mama noastră, dar, pe de altă parte, spusese că nu a cunoscut-o nici pe a lui, așa că probabil că asta voise să spună.

A urmat o pauză lungă, timp în care Max a făcut bucăți șervețelul din hârtie, iar eu m-am pierdut în trecut. Mi-am amintit de timpurile când Maddy și cu mine ne bucuram de solidaritatea unei mame, de o persoană de sex feminin care să aibă grijă de noi în timp ce ne transformam în femei.

Chelnerița ne-a adus mâncarea și, pentru câteva momente, ne-am mulțumit să mâncăm împreună. În cele din urmă, Max a luat o îmbucătură enormă din enchilada lui și apoi a lăsat furculița din mână. În timp ce mestecа și înghițea, și-a împreunat mâinile în față, sprijinindu-și bărbia în ele.

– Vrei să-mi povestești despre Madison?

Avea o voce blândă, dornică de afecțiune, aproape.

Din moment ce eram mândră ca o cloșcă, nu aveam absolut nici o problemă să vorbesc despre fata mea.

– Maddy sau Mads, cum îi mai spun eu – el a zâmbit și și-a luat furculița de parcă avea de gând să intre serios și în poveste, și în mâncare în același timp –, e frumoasă. Păr lung, blond, foarte înaltă și suplă, cu ochi ca ai mei. Cu toate că se transformă pe zi ce trece într-o adevărată femeie.

– Nu e brunetă? a întrebat batjocoritor, ceea ce mi s-a părut ciudat, dar n-am comentat.

– Nu, e exact opusul meu.

M-am uitat la fața lui șocată și i-am înregistrat toate trăsăturile.

– Să știi – am început să râd – că seamănă mai degrabă cu tine decât cu mine! Trebuia să o iei pe ea ca să pretindă că e sora ta.

Am chicotit, iar lui i s-a încleștat falca.

– Tatăl tău e blond?

– Nu, și el are părul negru. Bănuiesc că Maddy o moștenește pe bunica. Sau, cel puțin, așa zice tata.

– Hm. Bine, altceva? Spuneai că e la facultate?

M-am îndreptat puțin în scaun.

– O să ajungă om de știință și doctor!

Nu mă jenam absolut deloc. Surioara mea mai mică avea să aibă o viață uluitoare, iar eu eram cât se poate de mândră.

– Pari foarte entuziasmată de asta.

Mi-am aplecat capul în lateral și l-am privit cum dă mâncarea la o parte, părând complet dezinteresat de farfuria lui.

– De ce n-aș fi? Am crescut-o toată viața ca să ajungă o persoană incredibilă. A trebuit să-i fiu mamă, tată și soră în ultimii cincisprezece ani. Și îi plătesc școala plimbându-mi fundul dintr-un stat în altul pentru asta și ca să-l salvez pe tatăl nostru.

S-a încruntat și m-a privit pe sub gene.

– Povestește-mi despre belelele în care a intrat tatăl tău. Ai spus că îi place să parieze. S-a întâmplat ceva?

Am luat o îmbucătură de tosada, apreciind prospețimea salatei și amestecul de carne de vită, brânză, sos salsa și boabe de fasole. Ce bun! Max a așteptat răbdător să mestec.

– S-a dovedit că avea o datorie serioasă la niște cămătari. N-a putut plăti, ca de obicei. L-au bătut de erau să-l omoare. L-au băgat în comă. M-au încolțit la spital și mi-au spus că, dacă nu-și primesc banii, o să-l omoare cu siguranță și, dacă moare, o să vină după mine și după Maddy. Îi spuneau datoria supraviețuitorului.

M-am foit pe scaun și mi-am dat părul la o parte de pe față.

– Din păcate, îl cunosc pe nemernicul care i-a împrumutat banii. E fostul meu și n-are pic de milă. M-ar pune la pământ la

fel de ușor ca pe tatăl sau pe sora mea dacă nu-și primește banii. Așa că fac ceea ce fac ca să-i plătesc datoria.

– Cât îi datorezi?

O persoană normală probabil că ar ține pentru ea informația asta, dar eu mă săturasem să țin secrete. Uneori un om are nevoie să își înșire toate problemele, ca să nu-l înghită cu totul.

– Un milion de dolari.

Max a căscat ochii.

– Știu. O nebunie, nu-i așa?

A închis ochii și s-a sprijinit cu capul de peretele separeului.

– Și tariful tău e de o sută de mii pe lună. Deci îi plătești în rate?

Mi-am dus un deget la nas.

– Bingo! am râs eu, dar el nici măcar nu a schițat un zâmbet.

– Cât mai ai de plătit?

M-am gândit, continuând să înfulec.

– Cu tot cu luna asta, patru sute de mii.

A pufnit.

– Și de asta nu ai deloc bani în cont. Orice rămâne în plus îi trimiți surorii tale, nu-i așa?

– Iar te-ai prins. Devii bun la jocul ăsta, Maximus.

A început să râdă.

– Maximus.

I-am măsurat trupul uriaș cu privirea.

– Te-ai uitat la tine? Ești imens. Ți se potrivește numele.

– Mia.

Avea un ton extrem de serios. Când și-a așezat mâna peste a mea pe masă, am știut că se întâmplă ceva.

– Aș dori să achit eu datoria. Tot milionul. Apoi îți vei putea recupera banii. N-ar trebui să fii obligată să plătești pentru păcatele tatălui tău.

Trecându-mi limba peste buze, mi-am retras mâna și l-am privit drept în ochi. N-am să înțeleg niciodată de ce bărbații ca Max cred că pot rezolva cu bani toate problemele lumii. Cred că toți bărbații cu care am avut de-a face în ultimul timp au chestia asta cu domnița la ananghie și cavalerul în armură strălucitoare.

– De ce ai face asta? l-am întrebat pe un ton neserios, dar Max nu a primit prea bine reacția mea.

S-a tensionat și și-a încleștat maxilarul atât de tare că am crezut că o să-și rupă vreun dinte.

– Pentru că pot.

I-au ieșit cuvintele printre dinți ca usturoiul printr-un mic pisător manual. Sprijinindu-mă de spătar, l-am privit drept în ochi, ca să mă asigur că înțelege că vorbesc cât se poate de serios.

– Asta n-o să se întâmple niciodată.

S-a lăsat la rândul lui pe spate și a întins un braț ca și cum începea să se simtă bine.

– Ar fi înțelept din partea ta să înveți să accepți un cadou.

Un cadou. Era nebun, nebun cu acte-n regulă, cam ca ăia care farmecă șerpii.

– Spune-i asta iubitului meu bogat. Am o idee. Ce-ar fi ca voi doi să deschideți un club? Clubul „avem mai mulți bani decât minte", și să împărțiți cadouri unor oameni care chiar au nevoie de o mână de ajutor. Eu sunt bine și o să fiu chiar mai bine după ce-mi achit datoria, mă mut în Malibu și o văd pe surioara mea urcând pe podium ca să-și primească diploma de licență, diploma de master și grozava diplomă de doctor. Acum, putem să o lăsăm baltă cu asta? Mă enervezi și mă bucuram de o masă bună. Care, că veni vorba, pentru o mâncare gratuită...

Mi-am lăsat capul pe spate și am gemut, luând o altă înghițitură din cea mai gustoasă și mai crocantă tostada din lume.

– Extraordinară!

Max s-a uitat la mine de parcă îmi apăruse un al treilea ochi în mijlocul frunții.

– Cum zici tu, dulceață, mi-a spus cu un surâs obraznic.

Dulceață. Eu îi spun Maximus, care trebuie să recunoașteți că e o poreclă super-mișto, iar eu mă aleg cu dulceață? Trist.

Capitolul 6

Ne-am petrecut toată săptămâna care a urmat cunoscându-ne mai bine. M-am întâlnit cu diverși membri ai echipei lui, am petrecut o groază de timp doar fiind vizibilă la birouri, dar cel mai mult am stat cu familia lui, ca un tot unitar, ceea ce a fost ciudat de minunat. Dacă ar fi fost și Maddy și Wes aici, m-aș fi simțit ca acasă. Max m-a dus la toate restaurantele *gourmet* gratuite. Eram în dificultate când venea vorba să-mi aleg preferatul. Totul era gustos.

Astăzi, după ce am terminat cu prânzul, Max mi-a arătat și cealaltă parte a campusului. Cea în care nu prea intraserăm. Am aflat că acolo erau chestiile corporatiste plicticoase, Resurse umane, Juridic, Relații cu publicul și Marketing. Dacă aș fi avut un pedometru, sunt sigură că ar fi înregistrat peste zece mii de pași pe zi. În cele din urmă, ne-am urcat în camioneta lui și am pornit spre fermă.

Coborând din vehicul, am fost surprinsă să văd un alt bărbat uriaș, cu un braț curbat sub fundul unui bebeluș pe care-l ținea în dreptul șoldului. Celălalt braț era în jurul taliei unei blonde sculpturale. Părul ei era ca aurul țesut și îi cădea drept pe spate. Purta o fustă strâmtă, o bluză din mătase de culoarea cerului și o pereche de papuci de plajă. Lăsând la o parte încălțămintea, era mai pusă la punct decât majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. Părea că și-a aruncat papucii în picioare în loc să-i înlocuiască cu vreo pereche ridicol de scumpă de pantofi cu toc.

Când am urcat scările, am auzit ultima parte din ce spunea femeia:

– ...și mulțumim, ne-ar face plăcere să veniți la noi la masă în curând.

– Ei, ia te uită ce-a adus pisica, a spus Max în glumă pleснindu-se peste coapse, cu ochii la cuplul aflat pe veranda din fața casei.

Bărbatul s-a întors și zâmbetul i s-a întins pe toată fața. M-am oprit și m-am uitat la specimenul perfect de păpușă masculină din fața mea. Era clădit ca un viking. Păr șaten nisipiu, fălci puternice, dinți albi, drepți și ceafă exact cât trebuie să facă o fată să înceapă să se bâlbâie. Mânecile tricoului lui strâmt de polo se întindeau deasupra unui set de bicepși masivi, mai lați decât coapsele mele, iar eu nu sunt vreo scobitoare. Îi străluceau ochii albaștri-verzui când s-a uitat la silueta mea mult mai repede decât o fac bărbații de obicei. Vreau să spun că nu sunt eu vreun fotomodel, dar în trecut n-am dus vreodată lipsă de interes din partea bărbaților și, hai să recunoaștem, am niște țâțe de povestit nepoților.

Bucata de rai m-a studiat ca și cum m-ar fi evaluat, nu ca și cum s-ar fi uitat admirativ la mine. Am vrut să mă bosumflu și să fac să-mi tremure un pic buza până când s-a întors blonda spre noi. Atunci am înțeles. Avea niște ochi incredibil de albaștri, care îmi aminteau de apa hawaiiană de pe coasta Oahu. Ochii erau așezați pe o față palidă și pură, cu buze pline, date cu ruj roșu, pomeți înalți și un nas mic. Pe scurt, una dintre cele mai splendide și mai elegante femei pe care le-am văzut vreodată. Toate acestea, atașate la o siluetă subțire și totuși feminină, și atunci m-am prins de ce nu are el ochi decât pentru blondă. Se uita la ea o dată la fiecare secundă de parcă era gata să muște din ea. Era foame acolo, dădea în clocot. Cunoșteam senzația pentru că așa se uită și Wes la mine, ca și cum n-ar putea să se sature vreodată. Mi-am dat seama că blonda aprecia privirile după zâmbetul pe care i l-a oferit în schimb.

Agățată de piciorul bărbatului era cea mai adorabilă fetiță. În afară de mica Isabel, vreau să spun. Isabel și cu mine ne împrieteniserăm la toartă rapid. În dimineața aceea mă trezisem cu mâna ei mică jucându-se prin părul meu, în timp ce ea stătea întinsă lângă mine în pat. „Cum se face că tu ai părul

negru?", m-a întrebat. Am râs, m-am frecat la ochi ca să-mi alung somnul și i-am spus că și mămica mea avea părul negru. Gurița ei a căpătat formă de O în timp ce a făcut legătura: „Și tati al meu are părul galben și de aia am eu părul galben!". Am murit de râs, i-am spus cât e de deșteaptă și am lăsat-o să se joace cu lucrurile mele în timp ce mă pregăteam să mă duc să pierd vremea cu Max la biroul lui.

– Hank și Aspen Jensen.

Max a arătat spre bunăciunea masculină în jeanși Wrangler strâmți și apoi spre nevastă-sa, creația perfectă a lui Dumnezeu.

– Și fiica lor, Hannah.

A gâdilat-o pe micuță pe burtică, iar ea a scos un țipăt de încântare.

– Sora mea, Mia Saunders, a anunțat din nou Max cu mai multă mândrie decât o cereau circumstanțele.

Am întins mâna și le-am strâns pe ale lor, bucuroasă să constat că Hank nu mi-a sfărâmat-o. Îmi place când un bărbat are o strângere de mână fermă, dar ține seama de persoana din fața lui.

– Îmi pare bine să vă cunosc. Întâmplarea face că-l cunoaș-teți pe iubitul meu, Weston Channing, am spus eu.

Ochii lui Aspen s-au luminat. Și când spun că s-au luminat vreau să spun că a ieșit soarele, păsărelele au început să ciripească și fluturii să zboare în jurul nostru. Al naibii, frumoasă mai e! Dacă n-ar fi părut atât de simpatică, probabil că aș fi stat cu Gin și am fi mâncat rahat despre cât e de perfectă și cât e de incorect că niște curve ca asta fac să le cadă la picioare toți bărbații de soi.

– Îl iubesc pe Weston!

Și-a dus amândouă mâinile la piept.

Soțul ei a mormăit lângă ea, un urlet carnal de tipul „eu – Tarzan, tu – Jane".

– Care-i faza cu iubitul altui bărbat, îngeraș?

Avea un ton extrem de serios, cu toate că ea a ridicat o mână, făcând un gest frivol ca să-l alunge.

– Nu știam că e cu cineva. E atât de amabil și, fără discuție, arată trăsnet.

La acest comentariu, mâna uriașă a lui Hank s-a încolăcit în jurul taliei lui Aspen și a tras-o la pieptul lui.

– Acum insinuezi că te interesează alți bărbați, dragă?

Aspen a dat ochii peste cap și s-a bătut peste burtă cu mâna lui.

– N-am ieșit niciodată cu el, nu ne-am sărutat, nimic altceva în afară de un dineu de afaceri și de un singur dans cu el... la *nunta* noastră, așa că poți să te calmezi, uriașule.

A accentuat cuvântul nuntă. El și-a strecurat mâna de-a lungul coapselor ei, periculos de aproape de sâni, iar ea a gemut când el i-a depus o grămadă de sărutări pe gât, fără a-i păsa de etalarea mai mult decât publică de afecțiune sau, mai degrabă, de proprietate. Ea a dat din nou ochii peste cap și a zâmbit.

– Omul peșterii ce ești, a spus cu răsuflarea întretăiată.

Apoi s-a tras înapoi, trimițându-l la locul lui.

– Du-te și stai cu Max și cu copiii cât stăm noi, fetele, de vorbă.

El a strâns din fălci înainte de a aproba din cap, dar, când ea a dat să se întoarcă, și-a trecut o mână pe după gâtul ei, și-a tras femeia mai aproape și și-a strivit buzele de ale ei. Ea a scos un țipăt și apoi un mormăit, sub sărutul lui, și s-a topit imediat, cucerită complet de soțul ei. M-a făcut să-mi fie dureros de dor de Wes. Ca și cum, cu fiecare zi care trece, distanța dintre noi ar crește. Nu știu dacă faptul că relația noastră e atât de nouă sau nevoia de conexiune cu cineva care mă cunoaște intim, știe cine sunt și mă iubește chiar și așa fac distanța lungă cât o lume întreagă, când, de fapt, nu sunt decât câteva state și un zbor scurt cu avionul.

Cyndi ne-a condus prin casă la veranda din spate, unde se aflau un ventilator care împrăștia aer răcoros, un set de scaune din răchită comode și o carafă din sticlă plină cu un lichid rozaliu.

– Limonadă roz cu un pic de alcool.

A zâmbit. Am luat-o pe după umeri cu un braț și am tras-o mai aproape de mine.

– O femeie după inima mea.

I-am zâmbit.

Răspunsul ei mi s-a părut ciudat. În loc să râdă, a murmurat: „Sper" și apoi s-a tras la o parte, apucându-se să ne toarne pahare pline ochi cu băutură alcoolică din fructe. Mai era încă o carafă cu o fetișoară tristă desenată pe ea. Am arătat spre ea și m-am încruntat, la fel ca simbolul desenat cu cariocă nepermanentă.

– Aia e pentru mine.

S-a frecat pe burtica rotundă.

– Fără alcool încă două luni, s-a bosumflat ea.

Să-mi trag palme! Femeia asta mai are două luni de sarcină și e deja imensă. Pe de altă parte, nu mă pricep atât de bine la treburile astea cât să pot măsura cum trebuie să arate o femeie însărcinată în șapte luni.

Am bătut-o pe spate și m-am așezat.

– Nasol.

A ridicat din umeri.

– O să merite de îndată ce vine pe lume.

Nefiind genul care să refuze o băutură gratuită, am luat o înghițitură și am lăsat băutura rece de lămâie cu o urmă de votcă să-mi inunde papilele gustative. Nu doar că era delicioasă, dar a permis unei senzații de calm să se instaleze peste dispoziția ciudată a acelei zile, oferindu-mi cu forța o vibrație mai ușoară și mai relaxată în schimb.

Am stat toate trei și am discutat chestiuni domestice la început – despre vreme și despre ultimele tendințe ale modei, despre care eu nu știam absolut nimic. Aspen a recunoscut că asistentul ei personal îi alege toate hainele pe care le poartă, un tip care ar lua-o razna dacă ar vedea-o în papuci. Aparent, îi disprețuia cu o pasiune care o îndreptățea să vorbească despre asta. Mi-a scăpat numele lui, în timp ce alcoolul continua să mă încălzească pe interior și să-mi dezlege limba.

– Și sora mea, London, e însărcinată. Gemeni! a spus Aspen cu o voioșie care dovedea cât e de încântată că e pe cale să devină mătușă.

Când am auzit cuvântul soră, am sărit să-mi iau poșeta și mi-am scos telefonul mobil.

Cyndi s-a uitat îngrijorată la mine.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

– Nu, nimic. Doar că am auzit-o pe Aspen vorbind de sora ei și mi-am amintit că trebuie să o sun pe Maddy. Aveam de gând de acum câteva zile.

– Cine-i Maddy? m-a întrebat ea ținându-și o mână pe burtă.

De când se așezase, se tot freca în diferite locuri. Eram prea șocată ca s-o întreb de ce face asta și prea stresată că aș face-o să se simtă nelalocul ei. Gravidele sunt o specie ciudată. M-am gândit că probabil o s-o iau și eu pe drumul ăsta într-o bună zi, dacă își va dori Wes. E bine, totuși, să ai în plan toate aceste discuții serioase. Nu le-am purtat cu nici unul dintre foștii mei iubiți, și credeam că soarele și luna răsar odată cu ei. Ce idioată eram. Acum, am un drum nou, și e presărat doar cu apusuri, surf și giugiuleală pe dealurile din Malibu cu bunăciunea mea personală.

Chicotind așa cum numai două pahare pline ochi cu limonadă îmbunătățită cu votcă mă puteau face, i-am răspuns:

– Sora mea, prostuțo.

Cyndi s-a îngălbenit la față și și-a dus mâna la gură. Într-o clipă, i s-au umplut ochii de lacrimi. Rahat. Ce am spus?

– Ai o soră din partea mamei tale?

Vocea i s-a frânt când am încuviințat din cap.

– Max n-a spus nimic despre asta.

S-a înecat cu un suspin. Ce e cu oamenii ăștia? Parcă numai menționarea cuvântului soră e un buton fierbinte pentru un colaps emoțional.

Am lăsat telefonul să sune, dar i-am răspuns cât am așteptat.

– Normal. Nu i-am spus decât săptămâna trecută despre asta.

S-a ridicat atât de repede încât s-a clătinat. Aspen a apucat-o de braț și i-a pus o mână pe burtică.

– Ești bine?

– Trebuie să mă duc la Max. Doamne, ăsta-i motivul pentru care a fost atât de ciudat.

M-am uitat în jur, neînțelegând ce mare scofală era.

– Dacă zici tu, am spus, neînțelegând prea clar de ce atmosfera devenise atât de încordată.

Totul fusese în regulă, din câte îmi dădeam eu seama.

– Alo? a răspuns Maddy. Mia?

Ooo, lumina mea.

– Hei, iubito, i-am răspuns eu și m-am întors să mă uit la priveliște.

Dealuri rotunde cu brazde verzi, punctate din loc în loc cu flori portocalii. Departe, în zare, am văzut spatele unui grajd vopsit în roșu. În dreapta am văzut conturul altuia, numai că acesta era de un galben pal, asortat cu culoarea casei. Avea un C mare mâzgălit deasupra intrării. Câțiva cai se plimbau pe lângă construcția aflată la cel puțin două stadioane de fotbal depărtare de locul în care mă aflam. Mai erau și alte animale, pe care abia le puteam distinge din cauza distanței. Mi-am propus în gând să merg să văd grajdurile și toate animalele de la fermă. Nu mai fusesem niciodată la o fermă. Poate că Max o să mă învețe să călăresc. Două lucruri bifate pe lista cu ce-am de făcut înainte să mor. Fermele și călăritul.

– Unde ești acum, surioară? m-a întrebat Maddy.

– Dallas, Texas, la o fermă adevărată. O adevărată fermă. Fermă de-adevăratelea. Fermă de fermă. Ferma-fermelor.

Am pufnit, încercând, fără succes, să regândesc corect ceea ce voiam să spun. Alcoolul făcea lucrurile un pic neclare.

– Vai, nu se poate! Cât de tare! Au animale?

Am dat din cap că da, cu toate că ea nu mă putea vedea.

– Au. Și cai. Am să încerc să văd dacă mă duce Max să călărim.

– Frate, ce norocoasă ești. Matt și cu mine abia am încheiat o zi intensă de înscrieri la cursurile de toamnă.

I s-a schimbat vocea, iar o urmă de tristețe s-a strecurat dincolo de fericirea pe care o împrăștia tot timpul.

M-am întors, dându-mi seama că nu sunt singură. Cyndi și Aspen stăteau așezate și se uitau la mine. În special Cyndi, care părea că se agață de fiecare cuvânt pe care-l spuneam. Aspen, pe

de altă parte, se uita spre mine, zâmbea și continua să soarbă din limonadă. Hank o să aibă pe cap o belea de blondă cherchelită dacă are de gând să continue să le dea peste cap în ritmul ăsta.

Dacă Maddy se înscrie la cursurile de toamnă, înseamnă că pierde vremea, nefăcând mare lucru. În trecut, ne petreceam timpul împreună în vacanțele dintre semestre. Acum, însă, cu mine lucrând pentru agenția de dame de companie, nu mai am parte de acest lux.

– Îmi pare rău că nu pot să vin la Vegas și să petrec vacanța cu tine.

M-am prăbușit înapoi în scaun și mi-am dus mâinile la tâmple, masându-le ca să alung stresul care se instala încet, în timp ce mă gândeam cât îmi e de dor de fetița mea. Maddy a suspinat și mi-am dat seama că plânge.

– E în ordine. Îl am pe Matt acum… cred.

– Crezi? Ce s-a schimbat? am întrebat-o, trezindu-mă într-o clipă, partea mea maternă ieșind imediat la lumină.

– Nimic. E bine. Foarte bine, chiar. Mia, a început să spună să grăbim nunta.

Frica, durerea de inimă și o doză diavolească de furie m-au izbit ca o minge nimicitoare în față. M-am simțit ca Wile E. Coyote alergând după păsăroiul acela enervant fără să-l prindă vreodată și ajungând mereu să se rănească într-o manieră incredibil de violentă.

– Maddy, nu poți să te căsătorești atât de repede.

Mi-am înghițit nodul uriaș din gât, încercând să las să iasă la suprafață vocea rațiunii, și nu pe aceea a surorii tiranice.

Din nou suspine, doar că de data asta am auzit-o scoțând și micile fornăieli despre care știam că anunță plânsete. Am petrecut ani la rând ștergându-i lacrimile și alinând-o, ca să știu exact când avea de-a face cu ceva care o depășea. L-am înjurat încă o dată în gând pe nenorocitul de tata. Dacă nu era el, acum aș fi fost acolo, s-o ajut să treacă peste orice lucru important care o chinuie.

– Nu știu, Mia. Vreau să fiu cu el, dar e prea repede.

Am clătinat din cap odată cu cuvintele ei.

– Suntem atât de tineri și abia ne-am mutat împreună.

Încercând să fiu soră, nu mamă-cloșcă, i-am pus întrebarea de un milion de dolari:

– Ești fericită?

– Doamne, Mia, sunt *atât* de fericită! Totul e perfect. Adică a fost un vis să trăim împreună în aceste ultime luni. Suntem pe aceeași lungime de undă, înțelegi?

– Înțeleg.

Așa simțeam și eu în privința lui Wes, dar mi se părea că nu e momentul acum să menționez schimbările din viața mea, când ea se lupta cu ceva mult mai complicat.

Cyndi a venit repede lângă mine, îngrijorarea citindu-i-se în ochi. Mi-a pus o mână pe genunchi, iar eu i-am acoperit-o cu palma mea, având nevoie de solidaritate feminină ca să trec prin asta cu Maddy, sperând, dincolo de orice speranță, că o pot convinge că trebuie să aștepte. Să profite de tinerețe și să nu se grăbească să facă o schimbare atât de mare în viața ei.

Maddy a oftat.

– Simt că el vrea să grăbească lucrurile și, deși știu că vreau să mă căsătoresc cu el și că el înseamnă totul pentru mine, tot vreau să o iau mai încet, înțelegi?

Am dat repede din cap că da și mi-am dat părul după urechi.

– I-ai spus și lui asta?

S-a auzit un geamăt, urmat de un bufnet. Ca și cum s-ar fi prăbușit pe o suprafață moale, cum ar fi patul ei, legănând telefonul la ureche, așa cum făcea când era adolescentă și locuia cu mine și cu tata.

– Da, dar atunci s-a întristat de tot, la gândul că nu-l iubesc cu adevărat pentru că nu vreau să fugim împreună. El voia să mergem pe bulevard și să intrăm într-una dintre capelele alea pentru nunți rapide, doar noi doi. A spus că o să păstrăm secretul și o să facem o nuntă mare la absolvire, cum am plănuit.

Nu! Nu! Nu! Nu! Mi-am apăsat degetele mari pe tâmple atât de tare încât cred că mi-am lăsat și semne. Cu un efort extrem, am tras încet aer în piept de câteva ori înainte de a-i răspunde.

– Și tu ce i-ai spus?

A urmat o pauză lungă, apoi vocea ei frântă.

– I-am spus că nu m-aș putea căsători niciodată fără să te am lângă mine. Că asta ți-ar rupe inima și că aș prefera să merg pe tăciuni încinși decât să te fac să suferi. Te iubesc, Mia. N-aș putea să fac asta niciodată. Ți-am promis.

Am oftat și m-am apucat de părul din creștetul capului atât de tare că durerea mi-a oferit un pic de limpezime.

– Și eu te iubesc, surioară, dar nu poți să iei decizii bazate pe reacția mea. Dacă asta-ți dorești să faci, chiar dacă m-ar întrista să ratez momentul, am să te susțin.

Suspinul care a răzbătut prin telefon m-a spart în mii de bucăți de emoții. Voiam să fiu acolo, să-i fiu alături, să o ajut să treacă peste momentele de confuzie din viața ei.

– Nu, e vorba doar de asta. Chiar vreau să fii aici. Punct. Iar dacă Matt nu poate să înțeleagă asta, ei bine, poate să și-o dea la rațe.

– Să și-o dea la rațe?

Am chicotit și am repetat încă o dată.

– Să și-o dea la rațe? Maddy, nu-mi vine să cred că ai spus una ca asta!

Surioara mea cea pură și cuviincioasă avea o gură cam spurcată. Una de care nu dăduse dovadă niciodată de față cu mine.

A râs.

– Mi-a scăpat.

– Ei bine, a fost haios. Și, scumpo, nu-ți face griji. Tu și Matt o să treceți peste asta. O bună parte din a fi într-o relație, într-una adevărată, pentru totdeauna, înseamnă să treci prin timpuri bune, rele și urâte. Este doar un moment din alea în care trebuie să conveniți că nu sunteți de acord într-o privință. Spune-i ce simți. Spune-i că vrei să aștepți, să fiți logodiți mai multă vreme și să te concentrezi asupra școlii. Restul o să vină de la sine. Dacă te iubește, scumpo, și știu că te iubește, o să te-nțeleagă. Până la urmă. Nu-l lăsa să te preseze să faci un lucru pentru care nu ești pregătită, bine?

Un nou oftat, apoi am auzit un zgomot pe fundal. Maddy a icnit și apoi am auzit paraziți prin telefon.

– Iubito, îmi pare rău. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit niciodată să încerc să te forțez să te măriți acum cu mine. Dar te iubesc atât de mult. Iartă-mă. Iartă-mă. Nu mă părăsi, am auzit prin telefon rugămințile înăbușite ale lui Matt.

Apoi Maddy mi-a șoptit:

– Mia, trebuie să închid.

Avea din nou vocea înecată.

– Du-te și vorbește cu bărbatul tău, fetițo. Te iubesc.

Mi-am șters o lacrimă rebelă care îmi aluneca pe obraz.

– Eu te iubesc mai mult, mi-a răspuns ea și a închis.

Am închis și eu telefonul, mi-am încrucișat brațele la piept și am lăsat lacrimile să curgă. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, aveam niște brațe mari în jurul meu, ținându-mă strâns.

– Mi-e atât de dor de ea, am suspinat eu la pieptul tare ca piatra lângă care m-am trezit pentru a doua oară pe ziua de azi.

Max mă ținea strâns și o altă mână mă mângâia în sus și-n jos pe spate. Mai mică, mai feminină. Cyndi, m-am gândit eu.

– Hai s-o aducem pe fata ta în Texas, a spus Max cu fața în părul meu, sărutându-mă pe tâmple așa cum îmi imaginam că ar face un frate cu sora lui adevărată.

Dar eu nu eram sora lui adevărată, iar gândul acesta mi-a făcut lacrimile să curgă și mai tare. Suspinând lângă haina lui de piele și simțindu-i mirosul masculin, mi-am apăsat palmele pe pieptul lui. Doamne, chiar era tare ca oțelul.

– Nu pot să fac asta. Ai nevoie să mă concentrez asupra afacerii și, în plus, ați fost deja atât de amabili cu mine.

A clătinat din cap că nu, iar soția lui i-a imitat gestul.

– Nu. Ne-ar plăcea să o aducem aici, dacă poate să plece.

Teoretic, era în vacanță, mi-a oferit repede ajutor subconștientul. Apoi mi-am amintit de Matt.

– Oricum, n-ar veni. Ea și logodnicul ei locuiesc împreună, nu de mult, și mă îndoiesc că el ar fi de acord ca ea să vină în Texas ca să stea la un străin.

Max s-a încruntat, iar soția lui s-a uitat în jur, căutând un lucru asupra căruia să se concentreze.

– Nu sunt un străin pentru tine. În plus, îi aducem pe-amândoi. Avem loc destul. Cu cât mai mulți, cu atât mai vesel, a spus Max.

M-am smuls din brațele lui, având nevoie de spațiu. Brațele bărbatului ăstuia și natura lui liniștitoare îmi întunecau judecata.

– Ce? Nu. Nu poți să faci asta. Nici nu-i cunoști. În plus, de ce ai vrea să-i ai aici pe sora mea și pe logodnicul ei? Nu are nici un sens.

– Te-ar face fericită? Ai spus că ți-e dor de ea.

Am clătinat din cap, așteptând să mi se limpezească mintea la un moment dat, dar nu s-a întâmplat nimic. Mai multă ceață și confuzie.

– Păi, da, dar excursia asta n-are legătură cu mine. E vorba de tine și de salvarea bunurilor tale.

În acel moment, dulcele, drăguțul, potolitul Max s-a schimbat complet. Ochii i s-au micșorat, a strâns din buze atât de tare că nu a mai rămas decât o linie subțire din ele și și-a încleștat maxilarul atât de mult că putea, probabil, să taie sticlă cu el.

– Bunurile mele nu înseamnă nimic fără dragostea familiei mele. Așa că o s-o aducem aici pe sora ta și pe tipul ei. Am încheiat discuția. Cyndi, dragă, faci tu aranjamentele?

Cererea lui nu admitea contraziceri.

– Da, scumpul meu. O să aranjez mâine împreună cu Mia. Hai, du-te, calmează-te. Fumează un trabuc și bea un scotch cu Hank. Vorbesc eu cu ea, i-a răspuns ca și cum eu nici n-aș fi fost acolo.

Ce acolo, la naiba, ca și cum n-aș fi fost pe același nenorocit de continent, măcar.

Stresul zilei, timpul plăcut petrecut cu Max, limonada cu alcool băută, discuția cu Mads despre deciziile privind viața ei și acum Max impunându-și hotărârile asupra mea și-au pus amprenta. Puteai să înfigi furculița în mine, eram gata. G-A-T-A. Aveam nevoie de pat și de un somn de zece ore.

Fără o vorbă, am alergat spre camera mea.

Cyndi a strigat după mine, ajungându-mă din urmă pe scări.

– Mia?

– Mâine. Acum am nevoie de un pic de spațiu și de somn. Poți să-mi oferi măcar asta sau trebuie să-ți comande soțul tău să mă lași în pace? m-am repezit la ea.

A oftat și o expresie plină de durere i-a trecut peste față. Și-a umezit buzele, a dat din cap aprobator și a ieșit din cameră.

Am urcat scările cu inima grea. O să-i cer iertare lui Cyndi mâine. Nu merita furia mea. Doar că nici măcar unul din lucrurile care mi se întâmplă de la sosirea în Dallas nu are pic de sens. De la nevoia constantă a lui Max de a mă numi sora lui la colapsul emoțional nu doar al lui Max, ci și al lui Maddy, eram epuizată. Acum clientul meu, bărbatul care m-a angajat ca să fac o treabă, vrea să-i aducă pe sora mea și pe logodnicul ei să stea cu noi în Texas. Cine naiba face așa ceva?

Dacă mă gândesc la asta, dacă mă gândesc bine, majoritatea bărbaților care m-au angajat ar fi făcut același lucru dacă m-ar fi văzut la pământ. N-ar fi trebuit să fac asta, să port conversația cu Maddy în fața altora. Doar că, atunci când am vorbit cu ea și era atât de stresată, realitatea a dispărut și singurul lucru care conta era să mă asigur că ea este bine.

Fericirea lui Maddy a fost singurul lucru important pentru mine. Acum se pare că îi am în jurul meu pe toți oamenii aceștia cărora le pasă de gândurile mele, de nevoile mele. Abia încep să mă obișnuiesc să primesc genul ăsta de atenție din partea lui Weston, ce să mai zic de o grămadă de oameni pe care îi consider prieteni.

Prieteni.

Asta e. Așa reacționează un prieten? Adică, dacă o iau pe Ginelle, de exemplu, muierea aia nebună ar mișca pământul și cerul ca să se asigure că sunt în siguranță și fericită. Ar încerca tot ce i-ar sta în puteri. E același lucru și în situația asta? Max și Cyndi încearcă să-mi fie prieteni? Cred că da. Pe toți dracii, nu știu. Nu suntem prieteni de prea multă vreme. Există vreo limită

de timp în care trebuie să te încadrezi cu prietenia înainte ca ei să înceapă să-ți ofere bilete scumpe de avion și weekenduri alături de membrii familiei tale? O lună, un an, un deceniu?

M-am frecat la ochi și m-am aruncat pe burtă în pat, ghemuindu-mă. De ce le pasă atât de mult de o persoană care nu le este cu adevărat rudă? Copleșită și epuizată emoțional, am hotărât că nu am ce să fac în seara asta. Trebuie să dorm. Mâine o să discut cu mult prea generoasa familie Cunningham și o să-i cer scuze lui Cyndi pentru că m-am repezit la ea și am fost nepoliticoasă. Totul va fi mai clar la lumina zilei.

Capitolul 7

Se pare că membrii familiei Cunningham nu au nici urmă de considerație pentru intimitatea altuia. Când m-am trezit și mi-am verificat telefonul, aveam mesaje și de la Weston, și de la Maddy. Mi-am aruncat privirea peste ele frecându-mă la ochi ca să mă dezmeticesc. Mesajul de la Maddy mi-a dovedit că am dreptate.

Către Mia Saunders
De la Maddy
OMG, eu și Matt suntem așa de entuziasmați că venim în Texas. Iiiii-ha! Ajungem acolo vineri. Apropo, prietena ta Cyndi a fost foarte drăguță. Super-mișto. Ne-a făcut rezervare la un avion privat!

Către Mia Saunders
De la Maddy
Ai primit ultimul meu mesaj?

Către Mia Saunders
De la Maddy
Avion particular. Ohooo. Ce mișto!

Doamne! Se pare că Cyndi, micuța domnișoară de la fermă, se mișcă repede. Cumva a reușit să ia numărul lui Maddy din telefonul meu, fără ca eu să observ. Apoi mi-am aruncat privirea prin cameră. Hainele mele de ieri erau împăturite și așezate pe comodă și, punând mâna pe hainele de pe mine, mi-am dat seama că sunt îmbrăcată într-un tricou bărbătesc. Unul foarte mare. Imens, mai precis. Am expirat, oftând. M-a schimbat.

Vai, frate. Acum chiar că mă simt ca o javră. Gravida cea dulce a venit în camera mea, m-a găsit zăcând cu fața în jos, încălțată, și a avut grijă de mine. Chiar mi-a dat unul dintre tricourile soțului ei. Sper că nu l-a chemat pe Max să o ajute. Asta ar fi de două ori mai jenant. Pe de altă parte, mi-a furat telefonul și mi-a invadat intimitatea ca să facă așa cum i-a comandat soțul ei, ceea ce nu o plasează deloc în categoria lapte-și-miere.

Către Mia Saunders
De la Wes Channing
Hei, scumpa mea. Mi-a lipsit vocea ta aseară. Sună-mă să-mi spui că ești bine.

Fără să mai amân, am selectat numele lui Weston și l-am sunat, având nevoie de acea conexiune pe care nu o am decât cu bărbatul pe care am ajuns să-l iubesc cu toată ființa mea. Așezată pe pat cu picioarele încrucișate, am așteptat, destul de nerăbdătoare, să-mi răspundă.

Tocmai când mă gândeam că va trebui să-i las un mesaj, i-am auzit vocea răgușită în telefon.

– Mia, a spus el în loc de salut, ești bine?

Am pufnit, gândindu-mă că sunt destul de departe de a fi bine, fără a fi în vreun pericol real. Doar acela de a-mi pierde mințile.

– Da. Îmi pare rău că nu te-am sunat aseară. Cred că am adormit înainte de a pune capul pe pernă. A fost o zi foarte lungă. Incredibil de lungă.

– O, da, povestește-mi. Am un pic de timp liber acum și mi-a fost dor de tine.

Auzindu-l spunând că i-a fost dor de mine, pieptul mi s-a strâns și sexul a început să palpite. Doamne, ce-mi face bărbatul ăsta. Încă vreo câteva săptămâni și voi face ceva în privința asta. În acest moment, însă, fără avantajul prezenței lui fizice care să rezolve tensiunea pe care o simțeam, i-am povestit tot ce se întâmplase ieri, chiar am încălcat codul masculin și i-am spus despre izbucnirea lui Max la companie și despre felul

ciudat în care reacționa Cyndi în preajma mea, ca și cum ar fi călcat pe coji de ouă. I-am spus și de verișoara lui Max, Sofia Cunningham, și de faptul că nu era deloc încântată de apariția mea bruscă în sânul familiei, tocmai când se pregătea să pună gheara pe o bucată serioasă din cele patruzeci și nouă de procente din Cunningham Oil & Gas. Apoi i-am explicat situația cu Maddy și cu tot ce s-a întâmplat aseară, inclusiv cum a avut Cyndi grijă de mine și apoi mi-a invadat spațiul personal și a contactat-o pe Maddy fără să mă întrebe.

Multă vreme, Wes nu a spus nimic.

– Iubitule, mai ești acolo?

– Da. Sunt aici. Doar că nu-s tocmai încântat de ce mi-ai povestit. Mi s-a părut ciudat la început, când mi-ai spus despre contractul ăsta, iar detectivul particular n-a găsit decât lucruri bune despre tip. E serios, familist, important în mediul de afaceri și moștenitor al averii Cunningham Oil & Gas. Se pare că familia Cunningham ține secretă chestiunea cu sora și cu procentul pentru că omul meu a spus că n-a găsit nimic despre asta în cercetările lui.

– Zău? Hm, bănuiesc că are sens să păstreze tăcerea până când se lămuresc lucrurile.

Mi-am trecut o șuviță de păr după ureche și am strâmbat din buze.

– Wes, mi-e greu aici. Cu cât timp petrec cu familia asta, cu atât mi-aș dori mai mult să fie real, am șoptit, temându-mă că, dacă-l spun cu voce tare, adevărul mă va înghiți cu totul.

Wes a expirat zgomotos.

– Scumpo, știu că îți dorești o asemenea legătură. Dar să nu te atașezi prea tare. În afară de asta, ne ai pe mine și pe Maddy. Noi suntem familia ta. O să ai mereu un cămin cu mine, iubito, și cu familia mea. Și, la un moment dat, o să și legalizăm asta.

Avea un ton normal, dar cuvintele mi-au izbit inima ca o explozie în sistem, destrămându-mi marginile nervilor. Eram acum un ghem de energie nervoasă așteptând următorul impuls magnetic. *Să-mi fut una*. Chiar a insinuat ce cred eu că a insinuat?

– Wes... l-am prevenit eu, nedorind să deschid discuția, dar știind că, dacă n-am s-o fac, ceva oribil avea să-mi intre în minte.

– Da, știu, știu. Nu ești încă pregătită pentru discuția despre căsătorie, a chicotit el, iar asta a mai redus din intensitatea convorbirii. Doar să știi, iubito, că m-am angajat față de tine pentru totdeauna. Casa ta este cu mine și suntem o familie acum, bine?

Familie. Simpla sugestie mi-a trecut pe sub piele ca o senzație de gâdilătură destul de plăcută.

– Da, iubitule. În regulă. Cum merge treaba cu filmele? am întrebat, nedorind ca toate discuțiile să aibă legătură doar cu mine și cu problemele mele.

– Bine. Doar că lucrez acum la o secvență romantică și aș avea nevoie de ceva ajutor.

Vocea lui a căpătat timbrul acela răgușit, înfundat, care mă făcea să amețesc de dorință și să sufăr după atingerea lui.

– Cunoști vreo brunetă sexy, cu picioare lungi, cu țâțe atât de mari că salivez numai gândindu-mă la ele și cu un cur despre care aș putea scrie o scenă întreagă de zece pagini?

Am râs și mi-am răsucit o șuviță pe deget.

– Hm, cred că am o idee, i-am răspuns, folosind tonul acela fierbinte, aspru, care știam că-l înnebunește.

A gemut.

– Doamne, iubito, mi s-a sculat deja.

– Mm, scoate-o.

Am auzit sunetul fermoarului alunecând în jos și foșnet de haine.

– OK, mi-a răspuns.

Tonul plin de dorință mi-a făcut termometrul încrederii de sine să urce până în spațiu. Sprijinită de capătul patului, am ținut telefonul aproape de ureche, ca să pot prinde fiecare răsuflare.

– Pune-ți mâna la rădăcină și gândește-te că e mâna mea. Strânge cu suficientă presiune, dar ia-o încet, nu te grăbi.

A gemut.

– Acum linge-ți degetul mare și trece-l în cerc pe deasupra capului. Gândește-te că e gura mea sugând capul sculei tale

tari. Că îmi trec degetul peste bucățica aceea de piele care te face s-o iei razna.

– Futu-i, am luat-o razna acum. Am nevoie de tine aici, iubito, a gemut el.

– Îți ling lancea în sus și-n jos, ușor, apoi repede. Întind mâna și îți cuprind și îți mângâi ouăle și apoi te înghit cu totul dintr-odată. Se duce atât de mult în jos că abia mai pot respira și gâfâi pe toată lungimea ta, până ți se face milă de mine și te retragi, lăsându-mi mai mult spațiu. Ești așa gustos, ca bărbatul și marea. Bărbatul meu. O, iubitule, sunt atât de udă pentru tine, am gâfâit eu, în timp ce Wes respira întretăiat la auzul scenei imaginate de mine.

Aruncând pe geam prudența, mi-am strecurat o mână între picioare, pe sub dantela chiloțeilor.

– Sunt udă leoarcă pentru tine, Wes.

– Îți atingi păsărica dulce? a mormăit.

– Ooo, da, numai gândul la cum te agăți tu de scula ta cea mare închipuindu-ți că sunt eu mă excită atât de tare, iubitule, am gemut eu și am început să lucrez la clitoris în cercuri rapide.

N-a durat mult până când am început să mă salt în aer, căutând un trup aflat la peste două mii de kilometri.

– Ești aproape? l-am întrebat când l-am auzit gemând.

– O, da, fute-ți pizda aia dulce cu degetele, tare și plăcut, cum aș face-o eu.

Imaginea mentală a trecut cu un vuiet prin mine, iar gândul la cât de mari erau degetele lui înăuntrul meu mi-a transmis un potop nou de umezeală prin tot sexul.

– Da... am spus pe o voce răgușită și mi-am ținut respirația, împingând două degete în fierbințeala cea umedă. Am lăsat mâna să-mi zdrobească clitorisul ca să trimită fiori de plăcere de acolo înspre piept și în fiecare membru. Termin...

– Și eu. Mi-o frec cu putere, gândindu-mă cum o să ți-o trag sprijinită de ușa de la intrare în clipa în care ajungi aici, peste două săptămâni. O să-ți sfâșii chiloții și o să intru în tine, o să te înțep atât de tare cu scula mea că n-o să mai vrei să mă părăsești niciodată.

– Wes, Wes, Wes… am îngânat eu ridicând din șolduri, futându-mă singură și imaginându-mi că pompează în mine sprijinită de suprafața din lemn.

Tipul meu adora să mă fută lipită de pereți și de uși. Am apăsat cu putere pe ghemul de nervi care pulsa efectiv odată cu sunetul respirației lui îngreunate, iar orgasmul a trecut prin mine. Corpul mi s-a încordat, țesutul sensibil dintre coapse strângându-se în jurul celor două degete pe care încă le aveam adânc înfipte în mine.

– Doamne, da! Te iubesc! am șoptit în telefon exact când vocea lui a izbucnit într-un șuvoi de porcării.

– Fute-mă, iubito. Atât de bine. Ce femeie sexy. Doamne! A mea. Doar a mea, urla el în telefon, iar eu am continuat să-mi frec alene clitorisul, lăsând micile tresăltări de plăcere să-și facă loc în timp ce-l ascultam pe tipul meu terminând la gândul că mă fute pe mine.

Curând, respirația i-a revenit la normal.

– Iubito… ador vocea ta. E ca sexul lichid prin telefon.

Am chicotit, ținând telefonul lipit de ureche.

– Mi-a plăcut să te aud terminând pentru mine. Mersi pentru același lucru.

A mormăit.

– Mm, plăcerea a fost de partea mea, Mia. O să fiu ocupat diseară, dar sună-mă oricum. Lasă-mi un mesaj înainte de culcare, ca să știu că ești bine. Și nu uita că te iubesc.

Am zâmbit cu gura până la urechi. Intimitatea cu Wes, chiar și numai prin telefon, mi-a dat aripile de care aveam nevoie ca să-mi dau seama cum aveam să mă descurc cu mult prea bine intenționații Cunninghami.

– Și eu te iubesc. Serviciu ușor!

– Și ție la fel, scumpo. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Am vrut să-i spun că am mereu nevoie de el, dar era prea siropos chiar și pentru mine. M-am mulțumit să aștept să închidă, agățându-mă de telefon de parcă ar fi fost o coardă de salvare.

În seara aceea a revenit un vis pe care-l avusesem de câteva ori de-a lungul anilor. Aveam în jur de patru ani și mă jucam într-un parc aparținând de unul dintre cazinourile din Vegas. Un băiețel cu o claie de bucle blonde mă plimba ținându-mă de mână.

– Tati spune că trebuie să am grijă de tine pentru că el are o întâlnire foarte importantă cu mama ta.

Băiatul era mai mare decât mine, poate de două ori mai mare. Avea un păr haios și dinți mari cu o strungăreață între cei doi din față.

– Câți ani ai?

– Patru ani și jumătate, am răspuns ca și cum aș fi fost mult mai mare decât arătam.

El s-a cocoțat pe un mic zid din piatră, s-a lăsat într-un genunchi și a întins mâna să mă ajute să mă urc și eu. Am pus cu teamă piciorul pe ciot până când mi-am dat seama că puteam să-mi țin echilibrul destul de bine.

– Eu am 10 deja. Două cifre, a spus cu mândrie, de parcă înaintarea în vârstă era ceva pentru care puteai câștiga un premiu, iar el își primise deja trofeul.

În loc să-l apuc de mână, m-am ridicat singură. Chiar dacă eram foarte mândră de mine că am reușit, m-am prefăcut că a fost foarte ușor.

– Tata spune că vârsta e doar un număr. Unul care nu e de folos decât la una dintre roțile alea cu alb, negru și roșu pe care le au la cazinoul unde lucrează mami.

– Ruletă?

A încruntat din sprâncene într-un fel caraghios. Am ridicat din umeri, nefiind foarte sigură, cu toate că tatei îi plăcea să piardă vremea la o asemenea masă. Acolo era și acum. Juca jocul ăla. Mama lucra cu omul ăla la spectacolul ei extravagant. Știam că trebuie să fie foarte important pentru că se îmbrăca în ținutele acelea pline de diamante și cu pene ieșindu-i din păr și de la spate. Cele de la spate aproape că atingeau podeaua și erau atât de moi. Mă lăsa să le ating, dar nu aveam voie niciodată să

mă joc cu hainele ei. Spunea că sunt foarte scumpe și că se teme să nu le stric.

– Tatălui meu îi place de mama ta, mi-a spus băiețelul legănându-se de pe o bârnă pe alta.

Eu stăteam pe margine, dar nu puteam ajunge la bare nici măcar dacă mă ridicam în vârful picioarelor.

– Tuturor le place de mama mea. Este ac-triță.

Mi s-a împleticit limba rostind cuvântul pe care mama îl spunea atât de des.

– Dacă oamenilor nu le place de ea, înseamnă că nu și-a făcut bine treaba, am repetat ceea ce-mi spusese mama mai demult.

Băiatul a încuviințat din cap și i-a căzut părul pe ochi. A dat șuvițele la o parte, iar ochii lui, de un verde intens, s-au fixat asupra mea. Oamenii îmi spuneau mereu că am ochi ca de pisică, dar mie mi s-a părut că ochii acestui băiat seamănă mai mult cu ai unei pisici. Cam ca ai mamei.

– Ei bine, tatăl meu spune că vrea să se însoare cu mama ta și să fie o familie. Asta ar însemna că ai fi sora mea.

M-am încruntat.

– Nu poate să se însoare cu mămica mea, pentru că ea îl are deja pe tăticul meu. Cu inel și tot.

Băiatul m-a privit pieziș.

– Pe bune? Nu cred că el știe asta.

Fețișoara lui fericită s-a întristat deodată.

– Speram să am o mămică și a ta e frumoasă și drăguță.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu prea e drăguță, numai se preface.

Și-a aplecat capul într-o parte.

– E rea cu tine?

M-am dus la leagăne și m-am așezat.

– Nu. Dar nu mă place la fel de mult cum le plac mămicile prietenelor mele pe ele.

A venit în spatele meu și a tras de leagăn, împingându-l apoi în față, ca să-mi dea un start bun. Acum, că îl pornise el, puteam să mă dau și singură. Apoi s-a dus la celălalt leagăn și s-a așezat pe el, dar fără să-l miște.

– Atunci nu vreau să fie mămica mea.

– Da, poate că tăticul tău ar putea să aleagă una mai drăguță! i-am propus eu.

– Asta-i o idee bună. Cred că o să-l ajut să-mi găsească una cu adevărat drăguță și de treabă. Poate mă ajuți tu?

Am zâmbit larg și mi-am târât piciorul pe pământ ca să opresc leagănul.

– Mi-ar plăcea.

Eu și băiatul am mai petrecut vreo oră plimbându-ne de mână în jurul cazinoului și arătând cu degetul înspre femei care ar fi putut deveni noua lui mămică. Din păcate, nu am reușit să ne punem de acord în privința femeii potrivite înainte de a ne găsi tatăl lui și mama mea. Ea plângea și, când s-a lăsat pe vine, m-a zgâlțâit și a țipat la mine că trebuia să rămânem la locul de joacă. Bărbatul s-a aplecat până la nivelul ochilor băiatului, i-a pus mâinile pe umeri și l-a certat, dar băiatul nu a plâns. Și-a cerut iertare, iar tatăl lui i-a spus că s-a speriat îngrozitor și l-a îmbrățișat cu putere. Mama nu m-a îmbrățișat deloc. Băiatul s-a uitat cu tristețe în ochi la mine peste umărul tatălui lui, mormăind un „îmi pare rău". I-am făcut cu mâna și m-am uitat cum bărbatul a luat-o pe mama de mână, a tras-o lângă el și a sărutat-o.

Tatăl băiatului a continuat să o sărute pe mama până când ea l-a împins și i-a spus să înceteze. El i-a cerut să vină cu el, să mă ia pe mine și să fugă, să renunțe la această viață și să meargă cu el. Tocmai atunci a apărut tata, arătându-i mamei o găletușă plină cu jetoane. M-a luat în brațe, m-a răsucit în aer și m-a îmbrățișat cu putere, așa cum făcea întotdeauna. Tăticul meu era cel mai bun la îmbrățișări. Apoi i-a arătat mamei găletușa și a tras-o lângă el, spunându-i că mergem la restaurant să mâncăm o friptură. Ea a zâmbit și s-a îndepărtat de băiat și de bărbat ca și cum nu i-ar fi cunoscut niciodată.

Am văzut cum umerii bărbatului s-au prăbușit și și-a lăsat capul să-i cadă în piept. I-a pus băiețelului o mână pe umăr, iar acesta mi-a făcut cu mâna.

M-am trezit brusc, cu visul încă atât de prezent încât aproape că puteam să aud sunetele din cazinou în toată camera, să văd automatele pentru jocuri și luminile strălucitoare aprinzându-se și stingându-se. Am închis ochii și m-am ghemuit din nou sub pătură, mi-am aranjat perna și am întors-o pe partea mai rece. De obicei, reușeam să-mi controlez visele suficient de bine cât să mă pot întoarce la ele sau să mă gândesc la ceea ce-mi doream și să visez despre asta. De data asta, când am închis ochii, am intrat direct într-o altă amintire.

Mama și tata se certau din nou. Maddy era acasă cu mătușa Millie. Era ziua ei, împlinea patru ani, iar noi îi alegeam cadoul. Tata voia să o luăm pe mama de la serviciu ca să fim siguri că o să ajungă acasă la timp pentru petrecere. Mamei nu i se părea corect să renunțe la orele de muncă pentru aniversarea unui copil de patru ani. Spunea că Maddy oricum nu avea să-și amintească, așa că de ce-ar fi contat?

În momentul acela, un bărbat a dat peste ei pe stradă. Lângă el stătea un adolescent care a apucat-o pe mama de talie. Ea s-a întors, gata să țipe la nepoftiți, cu toate că îi erau de ajutor. Am știut într-o clipă că era băiatul din trecut, doar că mult mai mare. Tatăl lui era neschimbat. Purta chiar pălăria mare de cowboy pe care o purtase și în ziua aceea, cu câțiva ani în urmă. Când mama i-a văzut fața, s-a făcut albă ca o stafie și s-a sprijinit de tata. El a prins-o de data asta.

– Meryl? i-a spus bărbatul mamei mele, ale cărei mâini tremurau. Doamne, au trecut ani de zile. Ăăă... el e... el...

– Maxwell.

Vocea ei era stinsă când a rostit numele adolescentului.

Max. Corect. Îl chema Max. Numai că uitasem asta. Adolescentul și-a dus două degete la pălăria de cowboy și a răspuns: „Doamnă!", apoi și-a afundat mâinile în buzunarele de la blugi. Încă i se vedeau buclele blonde ieșind de sub pălăria mare și neagră. Apoi a aruncat o privire spre mine. Ochii aceia verzi străluceau de bunătate când a dus degetele la pălărie în semn de salut.

– Ce mai faci, micuță domnișoară? m-a întrebat el, iar eu i-am zâmbit.

Mă întrebam dacă-și mai aduce aminte de mine dinainte, dar mă îndoiam.

– Cine-s ăștia? a întrebat-o tata pe mama.

– Ăăă, el este un vechi prieten. Jackson Cunningham și fiul lui... Maxwell.

Părea că vocea i se frânge sub simpla presiune a numelui băiatului. Tata a întins mâna și s-a prezentat. Ochii albaștri ai lui Jackson nu s-au clintit o clipă de pe figura mamei. Ea se uita numai la Max. Era ceva în privirea ei, un secret ascuns foarte adânc. Știam că adevărul ne-ar distruge pe toți dacă ar ieși la lumină.

Stăteam toți cinci acolo, stânjeniți, Jackson holbându-se fără jenă, iar mama părând să se strângă în sine însăși. Tata a distrus în cele din urmă momentul apucându-mă de mână și anunțând că întârziam la un eveniment important.

– Ăăă, da, trebuie să plecăm. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Jackson. Sper că tu și Max, ăăă, fiul tău, sunteți bine.

– Stai, Meryl, hai să facem schimb de numere de telefon.

Jackson a întins mâna, dar mama a clătinat din cap că nu și s-a smuls din strânsoarea lui, luându-se după tata și după mine.

– Nu, Meryl. Nu din nou...

Rugămintea lui suna ca o șoaptă pe aripile vântului.

– E mai bine așa. Îți este mai bine fără mine.

A sunat alarma de la ceas, dar nu puteam auzi decât cele zece cuvinte rostogolindu-se înainte și înapoi în ghearele visului, dar mai recent, pe propriul meu drum pe cărarea îngrozitoare a amintirilor.

E mai bine așa. Îți este mai bine fără mine. Am strâns din ochi, încercând să alung amintirea.

E mai bine așa. Îți este mai bine fără mine. Avea o voce caldă, suna ca un cântec.

E mai bine așa. Îți este mai bine fără mine. Mirosul parfumului ei se ridica în aerul din dormitorul meu la multă vreme după ce plecase.

– Mia, draga mea...

Mi-am amintit vag cum mă mângâia pe frunte în timp ce eu încercam să mai dorm. Aveam numai zece ani și o pătură

cu prințese, mi-era prea cald, dar o țineam strâns în jurul meu. M-a sărutat pe frunte și mi-a șoptit aceleași cuvinte:

– *E mai bine așa. Îți este mai bine fără mine.*

Atunci a plecat mama și nu s-a mai întors niciodată. Pentru mult timp, am blocat această amintire, gândindu-mă că nu e reală, că îmi imaginam numai. La fel cum alungasem și visele despre băiat și despre tatăl lui. Numai că nu erau vise. Erau amintiri, amintiri care făceau lucrurile clare ca lumina zilei.

Îl cunoscusem pe Maxwell Cunningham și tatăl lui o cunoscuse pe mama.

Capitolul 8

– Max, trebuie să stăm de vorbă, am spus de cum am intrat în bucătărie.

Cyndi pregătea un mic dejun pentru grași, cu clătite, șuncă și ouă. Stomacul mi-a chiorăit zgomotos la mirosul de bacon care plutea prin bucătărie. Cyndi a arătat spre o farfurie goală de pe masă, pe care Max o umplea cu tot soiul de bunătăți. M-am așezat ca un elefant – picioarele mele, prea obosite să-mi care poverile, s-au prăbușit sub mine.

– Uite, mănâncă. Trebuie să-ți dăm câteva explicații, a spus el morocănos.

Înainte de a apuca să deschid gura, ne-a întrerupt Cyndi.

– Acum, știu că probabil ești supărată, a început ea așezându-mi în față o cană aburindă cu cafea.

Cu o eficiență pe care eu sigur n-am avut-o niciodată, a aruncat înăuntru două lingurițe de zahăr și un pic de frișcă, amintindu-și exact cum prefer cafeaua. Asemenea lucruri contribuie la felul ei încântător de a fi. Dă atenție lucrurilor mărunte. Mărunțișurile care fac o persoană să se simtă bine, cum ar fi felul în care preferă să-și bea cafeaua dimineața.

– Am să încep prin a-ți spune că îmi pare rău, a anunțat Cyndi.

– Ba nu-ți pare, am spus eu simplu ca bună ziua, privind-o atent să văd dacă i se citește cu adevărat vreo urmă de remușcare pe chip.

Și-a dat ochii albaștri peste cap și și-a apăsat o mână pe burtă, în timp ce cu cealaltă ținea în aer spatula pentru ouă.

– Ai dreptate. Nu-mi pare rău. Tu ai nevoie de sora ta, iar noi trebuie s-o cunoaștem.

Trebuie să-i cunoască. Asta m-a făcut să izbucnesc.

– De ce? Ceea ce se întâmplă între mine și sora mea nu are nici o legătură cu tine sau cu soțul tău sau cu afacerea lui.

Am aruncat o privire spre Max, iar el s-a uitat în jos, pricepându-se de minune să evite conversația și plimbând furculița prin toată farfuria. Faptul că Max se abținea să înfulece era un alt lucru care sărea în ochi. Omului îi plăcea să mănânce. Adică, de fiecare dată când îl văzusem mâncând, curățase două farfurii de mâncare înainte ca oricine altcineva aflat în imediata apropiere să apuce să o termine măcar pe prima.

Max a oftat din rărunchi, întregul corp zguduindu-i-se de efort.

– Am ajuns să ținem foarte mult la tine, Mia. Poți să accepți asta și să nu mai dai importanță și la altceva?

Am pufnit, am luat o bucată mare de bacon și mi-am îndesat-o în gură. Textura crocantă și bunătatea de carne sărată mi s-au scurs peste papilele gustative ca o pătură de perfecțiune. Bacon. Mâncarea perfectă a divinității. Am mestecat gânditoare preț de câteva clipe, încercând să-mi dau seama cum să reacționez. Da, erau de treabă, chiar prea de treabă. Dar – și ăsta era un mare dar – făcuseră asta fără să se consulte cu mine. E viața mea, familia mea, nu a lor. Trebuie să înțeleagă că au făcut ceva foarte grav.

– Max, Cyndi, ascultați-mă...

Am făcut un semn spre amândoi. Ea a lăsat spatula, a închis aragazul și s-a îndreptat spre soțul ei. El și-a petrecut un braț în jurul taliei ei, iar ea l-a apucat de umăr. Îmi prezentau un front unit și ceva mi-a displăcut la asta. În orice caz, aveam ceva de demonstrat și, pentru numele lui Dumnezeu, eram decisă s-o fac.

– Nu vă puteți amesteca în viața mea. Sunt aici să fac o treabă. Una pentru care ați plătit o sumă frumușică. Chiar dacă ne-am împrietenit, asta nu vă dă dreptul să vă băgați în treburile mele. Sunteți clienții mei. Până la urmă, sunt doar o angajată, nu sunt rudă cu voi. Ceea ce ați făcut, să o aduceți aici pe

Maddy împreună cu logodnicul ei, a fost atât de deplasat, atât de incomod...

Am clătinat din cap, neştiind cum să termin ceea ce voiam să spun fără a-i crucifica.

– Aţi depăşit limitele.

Îmi tremura vocea de furia care clocotea în miezul problemei.

Max a tras aer în piept, încuviinţând din cap.

– Vorbesc şi în numele meu, şi al soţiei mele când spun că regretăm felul în care ţi-am invadat viaţa, dar te rog să înţelegi că avem numai intenţii bune.

– Da, bine, iadul este pavat cu bune intenţii.

Am strâns din buze şi am ridicat un genunchi la piept, legănându-mă cu scaunul.

– Vă rog să nu uitaţi care vă este locul. Cred că s-au cam depăşit nişte graniţe. Eu mă prefac că sunt cineva ca să poţi păcăli investitorii până când o găseşti pe sora ta *adevărată*. Oricât mi-aş dori să fie aşa... eu nu sunt sora ta. Nu poţi să te porţi ca fratele mai mare care-şi salvează surioara.

Când am pus problema aşa, negru pe alb, Max şi-a încleştat maxilarul şi a închis ochii. Cyndi s-a aplecat, l-a sărutat pe tâmplă şi i-a şoptit la ureche ceva care suna ca „spune-i", doar că n-am putut fi sigură.

Au trecut câteva minute chinuitoare de tăcere până când, în sfârşit, Max a deschis ochii şi i-a dat drumul soţiei sale.

– În regulă, Mia. Înţeleg. O să facem cum vrei tu.

– Max, iubitule, a început Cyndi, dar Max a ridicat o mână, întrerupând-o.

A clătinat din cap că nu, cu ochii aţintiţi asupra mea.

– Putem depăşi momentul? m-a întrebat el, de data asta pe tonul dur şi ferm al unui om de afaceri.

Am dat din cap că da, jucându-mă cu şerveţelul, simţind brusc că greşeam, pe undeva. Conversaţia şi-a schimbat cursul atât de repede că nu am avut nici o şansă să aduc vorba de vise, sau mai degrabă de amintiri, că s-a şi ridicat brusc, hârşâind scaunul pe gresia de pe jos.

– Trebuie să te pregătești pentru serviciu, Mia. Azi e ziua la costum.

– La costum?

A ridicat bărbia.

– Ne întâlnim cu investitorii. E timpul să-ți iei figura de așa-zisă soră.

A mormăit într-un fel care mi-a aruncat săgeți dincolo de bariera dură din jurul inimii. Cea pe care abia o ridicasem în dimineața asta, după ce am aflat cum m-au păcălit. Recunosc, cuvintele lui m-au deranjat. Nu, m-au durut de-a dreptul. Îngrijorarea mea era justificată și el era cel care depășise limitele, nu eu. Atunci de ce mă simțeam ca gunoiul de pe talpa unui lucrător la câmp?

– Când plecăm? l-am întrebat cu gura plină cu ouă.

– În patruzeci și cinci de minute. Cyndi, draga mea, o să fiu pe verandă, trebuie să iau aer, a murmurat el și a ieșit.

Mi-am terminat micul dejun și m-am gândit cum să fac să-l întorc la dispoziția jovială în care se găsea în cea mai mare parte a timpului, dar nu mi-a venit nici o idee. Și, bineînțeles, tocmai acum, cu toată tensiunea dintre noi, trebuie să ne întâlnim cu consiliul investitorilor și să le prezentăm noua noastră relație ca frate și soră, făcând-o să pară suficient de credibilă încât ei să renunțe pe moment la transferul drepturilor de proprietate.

* * *

Drumul până la Cunningham Oil & Gas a fost sufocant. Max a pornit muzica și nu a scos o vorbă cât a durat călătoria. Din când în când, atmosfera se schimba și îl vedeam cum strânge sau dă drumul volanului. Mă făcea să cred că are de gând să spună ceva, dar atunci expira și se concentra din nou asupra șoselei.

Când am coborât din camionetă, iarăși a ocolit, venind pe partea mea, mereu un domn, și m-a ajutat să mă dau jos. Costumul pe care-l purtam îmi venea ca o mănușă. Mă simțeam tare, puternică și gata să dau gata un grup de oameni de

afaceri plicticoși. Fusta strâmtă era de o lungime acceptabilă, cu un șliț decent la spate. Bluza pe care o asortasem la ea era verde-mentă și-mi scotea ochii în evidență. Taiorul era strâns pe talie, iar culoarea gri îmi accentua negrul părului. Oricine l-o fi ales făcuse o treabă foarte bună.

Când am intrat în clădire, orice femeie pe o rază de cincisprezece metri era cu ochii pe Max. Chiar arăta formidabil în costumul lui negru, cu cămașa albă ca neaua. Avea la gât un șnur din piele neagră răsucită, terminat în formă de stea, ca sigla companiei. Își completase ținuta cu o pălărie Stetson neagră ca smoala, de sub care îi ieșea la ceafă părul blond. Am zâmbit și l-am luat de mână. El a tras cu putere aer în piept și și-a încolăcit degetele în jurul palmei mele. Mi-a trecut un fior electric și familiar prin mijlocul palmei.

– Simți și tu? l-am întrebat, dorindu-mi mai mult decât orice să știu că a simțit și el legătura dintre noi.

Nu era una de natură sexuală, așa cum simțisem cu alți bărbați cu care avusesem relații intime. Era pur și simplu normal să-l țin de mână. Ca și cum universul ne adusese împreună și trebuia să ne aflăm aici în acest moment, uniți – conectați într-un fel pe care nu păream să-l înțeleg.

El a aplecat capul spre mine.

– Dulceață, am simțit conexiunea cu tine de mult. Încă de când te-am întâlnit prima oară, când eram mici.

Mi-am înghițit suspinul care voia să-mi treacă prin plămâni.

– Știai?

A dat din cap că da.

– Mi-am amintit de tine din clipa când ai coborât din avion, dar e mai mult decât atât. Un șoc, dacă vrei. Ca o parte din mine care lipsește, care e altundeva și se foiește pe tot globul. O bucată pe care nu o pot atinge, nu o pot vedea, dar despre care știu că e acolo.

Am clătinat din cap și l-am strâns mai tare de mână.

– Nu pricep. E ca și cum te cunosc și totuși nu te cunosc.

Max m-a luat de umeri și m-a tras la pieptul lui. O senzație călduță de liniște și pace mi-a umplut inima și toată ființa.

– O să fie bine. Rezolvăm totul. Mai întâi, trebuie să trecem peste ședința de azi. E timpul să mergem, draga mea.

M-a scos din lift. În mintea mea nostalgia se împletea cu prezentul.

Am închis o clipă ochii și l-am văzut pe băiatul din visele mele, cu ochii atât de asemănători cu ai mei. Alungându-mi gândurile, am ridicat bărbia și am strâns din maxilar. Mi-am scos pieptul amplu în față, îndreptând coloana, și m-am pregătit de bătălie. Indiferent de ce se întâmpla între mine și Max, indiferent de trecutul nostru comun, prezentul era acum. Dreptul lui prin naștere, compania deținută de familia lui de generații și ridicată din nimic atârnau de un lucru: ca investitorii să creadă că sunt sora lui. L-am strâns mai tare de mână când a deschis ușa din sticlă spre imensa sală de ședințe cu vedere la peisajul verde și la campusul de dincolo de acrii întregi de copaci.

– Să-i dăm drumul, i-am șoptit, iar el a chicotit.

Max m-a condus până la un scaun din față. Nu erau decât două locuri libere și cel puțin alte douăzeci și cinci ocupate de trupuri în costume. La trei locuri de scaunul pe care mi l-a ținut Max stătea Sofia Cunningham. Disprețul și antipatia ei față de mine erau palpabile. Mi-am netezit fusta și m-am așezat cu spatele drept. Max nu s-a așezat. A rămas în picioare în spatele scaunului și și-a sprijinit mâinile pe spătar.

– Doamnelor și domnilor, am convocat întâlnirea de astăzi ca să aduc la lumină un aspect deosebit de entuziasmant. După cum vă amintiți, cu câteva luni în urmă, tatăl meu, Jackson Cunningham, ne-a surprins pe toți cu testamentul lui. La trecerea lui în neființă, am fost informați că patruzeci și nouă la sută din Cunningham Oil & Gas erau lăsate prin testament surorii mele vitrege, o femeie cu cinci ani mai tânără decât mine despre a cărei existență nu știam nimic.

Au început discuții șoptite între grupuri mici de oameni în toată încăperea.

– Liniște, vă rog!

Max a întins brațele în lateral și vorbăria a încetat.

– Ultimele dorințe ale tatălui meu cuprindeau și numele, și data nașterii femeii cu care împart filiația. Numele ei este Mia Saunders și s-a născut pe 14 iulie, la cinci ani după mine. Persoana din stânga mea este această femeie. Sunt deosebit de mândru să v-o prezint pe sora mea, o femeie pe care nu am cunoscut-o decât recent, dar cu care simt deja legătura aceea de familie, domnișoara Mia Saunders. Ridică-te, surioară.

M-am ridicat și fiecare pereche de ochi din încăpere s-a ațintit asupra mea. Prin cameră au reverberat o serie de comentarii șoptite.

– *Nu seamănă deloc.*

– *I se citește în ochi.*

– *E frumoasă.*

– *Seamănă cât de cât.*

– *N-are cum să fie soră-sa. Uită-te la ea.*

– *Are părul negru. El e blond. Nu-s rude.*

De data asta, când Maxwell a redus camera la tăcere, a făcut-o cu un răcnet puternic:

– Ajunge!

Fețele din jurul mesei păreau amărâte, iar unele, de-a dreptul scoase din sărite. Într-un târziu, Sofia a ridicat mâna. Maxwell a aplecat capul spre ea.

– Sofia? Ai ceva de comentat?

Sofia și-a așezat cu delicatețe mâinile în fața ei, pe masa de conferință din mahon, ca o imagine perfectă a rațiunii.

– Ca membru al acestei familii și ca investitor, nu poți să te aștepți ca toți membrii consiliului și investitorii adunați aici să te creadă pe cuvânt în această privință. E o miză de miliarde și generații întregi de membri ai familiei Cunningham care și-au pus reputația în joc. Ce dovadă ai că aceasta este cu adevărat ruda ta de sânge?

M-am uitat fix la Max și l-am văzut încleștându-și degetele și înfigându-le în pielea neagră a scaunului suficient cât să lase urmele în formă de semilună ale unghiilor.

– Cuvântul meu și onoarea mea de președinte executiv al acestei companii și de cap al familiei ar trebui să fie de ajuns, nu? a provocat-o el pe Sofia în fața unei săli pline de colegi.

Ochii ei aruncau flăcări, iar surâsul diavolesc mi-a dovedit ceea ce ghicisem deja. Numai o dovadă solidă, irefutabilă avea să o facă să dea înapoi. Femeia voia să curgă sânge și își voia partea din bani. Mi-a trecut un fior de spaimă pe șira spinării și am început să mă joc cu nervozitate cu degetele în poală, întrebându-mă cum avea să o potolească Max.

El și-a aplecat capul într-o parte, privindu-și verișoara fix în ochi.

– Dacă dovadă vrei, dovadă o să primești.

A fluturat din mână și micuța Diane, voioasa lui asistentă personală, a intrat repede în cameră ținând strâns în mână o telecomandă. Era urmată de o femeie afro-americană elegantă, într-un costum alb ca zăpada. Costumul strălucea atât de tare pe pielea ei ca abanosul că m-a cuprins un val de invidie. Negresele au cea mai frumoasă piele, iar femeia asta îți tăia răsuflarea. Avea părul împletit în multe codițe lipite de scalp și legate la ceafă, de unde-i cădeau în jos până la fund. Superbă.

– Mulțumesc, Diane.

Maxwell i-a zâmbit, iar ea s-a luminat la față, l-a bătut pe piept, exact în dreptul inimii, apoi a traversat camera până la cele două scaune din colț și s-a așezat pe unul dintre ele. A urmat-o și superba negresă, cu spatele drept ca lumânarea. Talpa de un roșu strălucitor a pantofilor ei cu toc-cui Louboutin a strălucit când s-a așezat cu grație picior peste picior. Am nevoie de prietene negrese sexy. Par să știe întotdeauna cum să se îmbrace. Aș putea să iau ceva notițe în privința ținutelor business șic de la o asemenea femeie.

Max a apăsat pe câteva butoane de pe telecomandă și pe peretele din spate s-a aprins un ecran LCD luminat de raza care pornea din mijlocul camerei. A mai apăsat de câteva ori și a apărut imaginea permisului meu de conducere înregistrat în Nevada. Fără a aștepta vreo secundă, Max a început din nou să vorbească.

– Ai vrut o dovadă. Proba numărul unu. Permisul de conducere al Miei Saunders, care dovedește nu doar că numele ei este identic cu cel menționat în testament, dar și că data ei de naștere este aceeași.

Asta m-a derutat. Credeam că Millie și Max au confirmat deja că numele era scris în așa fel încât nu-ți puteai da seama cu certitudine. Trebuia să verific mai târziu acest aspect.

– E de ajuns sau mai ai nevoie și de alte dovezi?

Întrebarea i-a fost adresată direct Sofiei.

– Oricine poate falsifica un permis de conducere.

A fluturat o mână înspre ecran, părând teribil de enervată.

– Bine, atunci. Proba numărul doi. Actul de identitate al Miei Saunders, care îi atestă numele și cetățenia. Să mai continui?

Sofiei i-a sărit muștarul și i-a răspuns cu aroganță:

– Categoric. Te descurci grozav. Cu toate că n-am văzut nimic care să nu poată fi demontat la tribunal.

Următoarea imagine mi-a tăiat răsuflarea. Mi s-au adunat lacrimile în ochi, amenințând să înceapă să curgă. M-am șters ușor la colțurile ochilor, holbându-mă la ecran, pierdută într-o tornadă a amintirilor.

– Aceasta este o fotografie pe care o avea tatăl meu, cu mama mea ținându-mă în brațe, iar alături o fotografie a Miei. Asemănarea este stranie, a spus el cu o voce răgușită, dregându-și apoi glasul.

Cum e posibil? În imagine era fără discuție mama mea, mult mai tânără, dar ea era. Aș fi recunoscut-o oriunde. Iar în fotografie ținea în brațe un bebeluș, probabil în jur de un an, cu bucle blonde ca un halo în jurul capului. Am clătinat din cap și n-am mai putut să-mi rețin lacrimile.

Volumul discuțiilor a atins un nivel febril.

Vocea Sofiei era încordată, dar a continuat să comenteze. Trebuia să-i recunosc asta. Era definiția tenacității.

– O mulțime de oameni seamănă, Max.

El a încuviințat din cap.

– E adevărat, dar mai e ceva.

A întins mâna spre femeia elegantă și i-a făcut semn să vină spre el.

– Stimați membri ai consiliului, numele meu este Ree Cee Zayas și sunt avocata răposatului Jackson Cunningham și a lui Maxwell Cunningham. Domnul Cunningham m-a angajat să demonstrez legitimitatea dreptului prin naștere al Miei Saunders și filiația acesteia.

Avea o voce rece, calmă și educată. Mi-a plăcut imediat de ea, dar am început să mă tem de cuvintele pe care se pregătea să le rostească.

– Dacă vă uitați la ecran, veți observa o copie a certificatului de naștere al lui Maxwell Cunningham, din Dallas, Texas, alături de certificatul de naștere al Miei Saunders din Las Vegas, Nevada. După cum puteți vedea, numele mamei – o anume Meryl Colgrove – și codul ei numeric personal, vizibile pe ambele documente cu valoare legală, sunt exact aceleași. Acest document ar fi acceptat într-un tribunal și dovedește că Maxwell Cunningham și Mia Saunders sunt născuți de aceeași mamă.

Camera a încremenit. Nu se mai auzea nici o vorbă. Un val de senzații m-a izbit cu putere. Am încetat să mai respir, tremurând în fața dovezii din fața mea. Fără să le pese de valul de emoții care mă transformaseră într-o epavă, lacrimile au început să-mi curgă pe față. Maxwell a simțit schimbarea din vocea mea când mi-am stăpânit un suspin. S-a aplecat lângă mine, cu un genunchi pe podea, strângându-mă cu putere de mâini. Nu-mi păsa. Eram amorțită, zguduită până în adâncurile ființei mele.

Max mi-a atins mâinile cu buzele, sărutându-le iar și iar.

– Ar fi trebuit să-ți spun adevărul, mi-a șoptit. Iartă-mă... iartă-mă.

Propriile lui sentimente i-au copleșit cuvintele în așa măsură că s-a bâlbâit, făcând un efort să le rostească.

Eram incapabilă să-i răspund, dar nu se terminase. Nu, femeia frumoasă la care aveam să mă gândesc mai târziu ca la „îngerul întunecat al evenimentelor care-ți schimbă viața" nu s-a oprit aici.

– Luând în considerare natura extremă a dreptului prin naștere și suma de bani aflată în joc în cadrul companiei, mi s-a părut prudent să cercetez mai amănunțit și astfel s-a realizat un test ADN. S-a recoltat un eșantion de păr de pe peria domnișoarei Saunders, iar rezultatele au fost comparate cu cele ale domnului Cunningham. Puteți vedea pe ecran că rezultatele sunt concludente: Maxwell Cunningham și Mia Saunders au markeri genetici materni identici, ceea ce dovedește dincolo de orice îndoială că sunt, într-adevăr, frate și soră vitregi, născuți de aceeași mamă.

Aici am luat-o razna, ca și întreaga încăpere. Nu-mi puteam auzi gândurile prin zgomotul conversațiilor de la masă. Am rămas acolo, nemișcată, încercând să adun piesele disparate ale vieții mele în ceva care să semene cu o realitate pe care să o pot înțelege. Nu a ieșit nimic. Nici accese uimitoare de înțelepciune, nici analogii perfect plasate care să explice cum micile căsuțe de bifat și liniile de pe ecranul din viața mea tocmai îmi schimbaseră viața... pentru totdeauna. Nu mai eram Mia Saunders, fata care și-a crescut singură sora mai mică, a cărei mamă a dispărut când ea avea zece ani și al cărei tată era un bețivan distrus. Nu mai eram doar femeia îndrăgostită până peste urechi de un bărbat cu mult mai bun decât ea. Îmi devenea din ce în ce mai clar că eram mai mult de atât.

Eu, Mia Saunders, eram sora biologică a lui Maxwell Cunningham. Un bărbat aflat la cârma unui imperiu și a unei familii despre care nu știam nimic. Documentele nu puteau fi negate. Max era fratele meu vitreg.

– Mia, Mia, dulceață, spune ceva. Orice, m-a implorat Max continuând să stea în genunchi în fața mea.

M-am uitat în jos, la ochii aceia verzi pe care mama mi i-a dat și mie, și lui Maddy, și lui.

– Ești fratele meu.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură cu un oftat.

Max a dat din cap că da.

– Da.

Mi-a cercetat atent fața, ca și cum mi s-ar fi uitat direct în suflet și ar fi văzut acolo o bucățică din el.

– Fratele meu *adevărat*, am repetat eu.

– Da. Iar tu, tu ești sora mea mai mică.

A înghițit în sec și și-a umezit buzele cu limba. Ridurile din dreptul ochilor păreau mai pronunțate, sub greutatea a ceea ce ținuse ascuns în sinea lui.

– Doamne, nu pot...

Am inspirat adânc.

– Maddy!

Lacrimile îmi cădeau pe obraji, iar el mi-a cuprins fața în palme și mi le-a șters cu degetele mari, mângâindu-mi pomeții.

– Da. Acum înțelegi de ce e atât de important să o aducem încoace. Merită să știe adevărul.

Am închis ochii și m-am gândit la Maddy și la ceea ce avea să însemne această informație pentru ea și pentru dinamica familiei noastre. Într-un acces, am împins scaunul în spate. Mâinile lui Max au aterizat pe podea ca să-i susțină greutatea. M-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur după cea mai apropiată ieșire.

Nevoia de a fugi era puternică, sâcâitoare, chinuitoare, ca un nerv expus la curent electric, și atunci am realizat întreaga dimensiune a situației. Asta nu mai era prefăcătorie. Max m-a adus aici pentru că a știut tot timpul această informație și a așteptat să ajungem în fața acestor străini ca să-mi dezvăluie adevărul.

Îmi dorisem să fiu sora adevărată a lui Maxwell. Mă gândisem de câteva ori la asta în ultimele zece zile. În acel moment, lucrurile erau atât de amestecate în capul meu că îmi venea să țip, să zgârii și să urlu până când totul, viața mea, dar, mai important, adevărul, ajungea înapoi într-o cutie a Pandorei bine închisă și îngropată, ca să nu mai iasă vreodată la iveală. Am țâșnit afară din cameră cu un singur gând: *ai grijă ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să ți se întâmple și să-ți ducă întreaga lume într-un moment de cumpănă.*

Capitolul 9

Capota camionetei era rece la atingere, înghețându-mi palmele când m-am rezemat de ea, aplecată din talie și uitându-mă în jos, la picioare.

Respiră. Inspiră... expiră... inspiră... expiră. Ia-o de la capăt. O să capete toate sens în curând.

Mi-am repetat mantra până când am auzit zgomotul pietrișului scârțâind sub picioare și mi-a apărut în fața ochilor o pereche de cizme negre de cowboy. Nu a rostit nici un cuvânt o vreme, ceea ce am apreciat. În cele din urmă, ritmul de pickhammer al inimii mele a revenit la normal, iar eu m-am îndreptat și m-am întors, sprijinindu-mă de partea din față a camionetei.

Max stătea în picioare în fața mea, cu umerii căzuți și o încruntătură adâncă urâțindu-i fața altfel frumoasă. Ochii lui, oglinzi ai ochilor mei, erau umbriți și nesiguri.

– Mia, eu...

Am ridicat o mână ca să-i opresc scuzele.

– Știai și nu mi-ai spus nimic.

A tras aer în piept, și-a împreunat mâinile la piept, pocnindu-și încheieturile degetelor.

– N-am nici o scuză. Am vrut doar să ajung să te cunosc, să petrecem ceva timp împreună, poate chiar să las adevărul să iasă la iveală în mod natural...

– Natural, cum ar fi într-o încăpere plină de străini nenorociți, când nu pot reacționa în nici un fel. La ce mama dracului te-ai gândit, Max? am zbierat la el, fără a-mi stăpâni vreun pic furia. În momentul ăsta nu mă pot gândi decât la asta: de ce ai vrea să mă rănești?

Am tras cu putere aer în piept, pentru că lacrimile amenințau să înceapă din nou să curgă. Max și-a ridicat mâinile și a venit spre mine. Nu puteam nici să mă dau înapoi, nici să fug, iar brațele lui m-au țintuit de metalul rece, împiedicându-mă să mă mișc.

– Mia, nu ți-aș face niciodată rău cu bună știință. Nu trebuia să iasă așa. Nu știam că Sofia o să pună toate acele întrebări, și totul s-a petrecut atât de repede.

A clătinat din cap.

– Dumnezeule, ești sora mea. Dulceață, eu te iubesc deja.

Ochii lui deschiși la culoare se întunecau, pe măsură ce falca i se încleșta și i se mișca un mușchi din bărbie.

– Mia, aș muri înainte de a permite intenționat ca vreun lucru să te facă să suferi.

Am închis ochii, neputând să văd cum sinceritatea ne răvășește pe amândoi. Mă iubea. Fratele meu. Aveam un alt frate în carne și oase. La naiba, era ceva intens și nu știam nici de-a dracului cum să mă descurc cu asta. Tot ce știam era că voiam să plec de acolo.

– Du-mă acasă.

– La Vegas?

Vocea i s-a frânt.

– Nu! Doamne!

Am expirat zgomotos.

– La fermă. Am nevoie de timp. Și trebuie să mă gândesc cum dracu' o să-i spun lui Maddy despre asta.

Max a încuviințat din cap, a descuiat portiera camionetei și a deschis-o ca să mă pot urca. A urcat și el și a pornit motorul. Când am ajuns la vreo zece minute de fermă, mi-a acoperit genunchiul cu palma.

– Știu că nu înseamnă prea mult acum, mai știu și că încerci să digeri toate astea, dar sunt foarte bucuros că ești sora mea. După ce a murit tata, înainte de a-i deschide testamentul, m-am pierdut complet. Când am aflat că am o soră, pe cineva de același sânge, am căpătat un nou scop. Unul bun și

drept, pe care să mă pot concentra. Când ți-am văzut fotografia pe site, arătând exact ca mama noastră... am știut că toate aveau să se așeze cum trebuie. Că, în sfârșit, nu aveam să mă mai simt singur pe lume.

– Dar le ai pe Cyndi și pe Isabel și, în curând, o să ai și un fiu. Nu ești niciodată singur.

I-am luat mâna de pe genunchiul meu într-a mea și i-am strâns-o, gheața din inimă începând să se topească la auzul confesiunii lui.

A încuviințat din cap.

– Da, iar ei sunt partea cea mai bună a viitorului meu. Dar e ceva special să împarți un părinte. Ca și cum am fi două fețe ale aceleiași monede. Am avut și senzația asta, cum ți-am spus. Apoi, când te-am văzut și mi-am adus aminte că ne-am întâlnit de vreo două ori acum multă vreme, am știut pur și simplu că e adevărat.

Mi-am umezit buzele cu limba, holbându-mă pe geam.

– Te-am visat toată viața. Mă rog, nu știam că ești *tu*, ci un băiat cu care m-am jucat la un loc de joacă.

Apoi am râs, amintindu-mi de vânătoarea noastră.

– Și cum umblam pe acolo încercând să-ți găsim o mămică nouă.

A zâmbit.

– Da, m-am gândit de multe ori la acea primă dată, întrebându-mă ce s-o fi întâmplat cu femeia de care tata părea îndrăgostit și cu fiica ei. Acum totul capătă mai mult sens. Din câte înțeleg eu, tata umbla după mama noastră, în timp ce ea nu voia să fie prinsă.

Am pufnit și mi-am încrucișat brațele pe piept.

– Da, mă rog, nici tata n-a reușit să o țină lângă el. Ai idee pe unde e?

Maxwell a clătinat din cap că nu și a ocolit un sconcs mort de pe șosea.

– N-am încercat niciodată s-o caut.

– Cu banii și relațiile tale, îmi închipui că ți-ar fi destul de ușor.

S-a uitat la mine cu coada ochiului, dar a continuat să rămână atent la drum.

– Mi-ar fi. Singura problemă, dulceață, este că, atunci când o femeie își părăsește bebelușul și se recăsătorește, are o familie vreme de zece ani și apoi îi părăsește și pe ei, e evident că nu dorește să facă parte din viețile lor, altfel n-ar fi plecat. Uneori, oamenii nu vor să fie găsiți, pur și simplu, altfel n-ar mai dispărea.

Am întors logica lui pe o parte și pe alta în timp ce intram pe aleea spre fermă. Evident că avea dreptate, dar sentimentul care persista în legătură cu plecarea mamei, în special după ce mi-l amintisem în visul de astă-noapte, m-a făcut să iau în calcul și o altă variantă.

– Te-ai gândit vreodată că poate chiar își dorea să vină cineva s-o caute?

Max a oprit camioneta, și-a scos pălăria și și-a trecut degetele prin păr.

– Să știi că nu m-am gândit niciodată la asta. Tu ce crezi?

S-a întors pe o parte în camionetă și ne-am uitat fix unul la altul preț de câteva momente.

– Cred că mama noastră a eșuat de multe ori. Când cineva e obișnuit cu eșecurile, de multe ori nu vrea ca necazurile lui să atingă ceea ce consideră a fi lucrurile bune din viața lor. Poate că ne iubea mai mult decât am crede.

Max a închis ochii și s-a încruntat.

– Dacă așa o fi, poate că ar trebui măcar să verificăm.

– De acord.

Am luat decizia. Max avea să-și folosească resursele și aveam să dăm de urma mamei noastre. Aveam câteva întrebări pe alese pentru ea. Prima fiind de ce nu ne-a spus niciodată că avem un frate.

* * *

În momentul în care s-a deschis portiera limuzinei și părul blond al surorii mele a zburat în bătaia vântului, mi-am

pierdut capacitatea de a respira. Madison Saunders, sora mea mai mică, era o apariție în pantaloni trei sferturi, sandale cu platformă și un maiou simplu. Maddy și-a întins poșeta, iar Matt abia a apucat să o ia că ea a și luat-o la fugă spre mine, cu brațele desfăcute și zâmbind larg. M-am pregătit și am așteptat să mă lovească cu toată greutatea. Când a făcut-o, un nor de iubire își înfășurase brațele în jurul meu și îmi umplea întreaga ființă cu bucurie.

Maddy mi-a țipat în ureche. De obicei o răsuceam și o făceam pe sora mai mare glumeață, dar de data asta am strâns-o în brațe atât de tare că ar fi fost nevoie de o rangă să ne despartă. Sentimentul de teamă instalat la gândul că trebuie să-i dau drumul, să n-o mai am aproape m-a cuprins ca o ceață deasă. Fata asta fusese dintotdeauna totul pentru mine și știam că, oricât de entuziasmată eram să o văd, povara informațiilor și a adevărului apăsa vizita.

Eliberându-se din brațele mele, Maddy s-a încruntat, mi-a cuprins fața în palme și și-a lipit fruntea de a mea.

– Ce s-a întâmplat? De ce ești tristă?

Mi-a șters fața udă de lacrimi de care nici nu știam că erau acolo. Mi-am dres glasul și am tras încet aer în piept.

– Mi-a fost dor de tine, atâta tot, am încercat să o liniștesc.

S-a uitat pieziș la mine.

– Nu ești sinceră cu mine. Nu-mi place asta, dar te chestionez eu când rămânem singure.

Am scos un sunet, jumătate râs, jumătate fornăit.

– Bine, fetițo. Lasă-mă să mă uit la tine!

Am ținut-o la distanță de un braț, iar ea s-a luminat ca soarele care iese de după un nor.

– Cea mai frumoasă fată din lume, dar...

– Numai când zâmbește, a intervenit Matt.

A luat-o de talie, trăgând-o spre el, departe de alinarea brațelor mele. O să-l coste mișcarea asta. M-am uitat pieziș la el.

– Asta-i replica mea!

A chicotit.

- Știu.

A ridicat din sprâncene.

- Maddy mi-a spus asta de un milion de ori! Abia aștept să o aud spunând-o copiilor noștri într-o bună zi.

Și-a frecat nasul de al surorii mele, iar mie îmi venea să-l strâng de gât și să-l îmbrățișez în același timp.

Cineva cu o voce tunătoare în spatele meu și-a dres glasul sau a înjurat. Nu puteam fi sigură.

- Maddy, sunt... ăăă.... niște oameni pe care aș vrea să-i cunoști.

M-am întors și l-am văzut pe Maxwell ținând-o în brațe pe soția lui, Cyndi. Isabel sărea în sus și-n jos pe treptele verandei în spatele lor, pierdută în lumea ei, ca majoritatea copiilor de patru ani.

Max avea niște ochi mari și gura deschisă neplăcut. Cyndi avea și ea privirea aceea de căprioară în bătaia farurilor, doar că își acoperise cu mâna gura deschisă. Nici unul dintre ei nu a scos o vorbă când am apucat-o pe Maddy de mână și am tras-o mai aproape.

- Ăăă, copii... salut?

Le-am fluturat o mână prin fața ochilor și au părut să-și vină în simțiri în același timp.

- Doamne... a șoptit Max.

Cyndi a scos un gutural „Dumnezeule!".

M-am întors spre Maddy.

- De obicei nu-s așa ciudați, dar el este Maxwell Cunningham, iar ea este soția lui, Cyndi. Vi-i prezint pe sora mea mai mică, Madison Saunders, și pe logodnicul ei, Matt Rains.

Maddy a ridicat din sprâncene în timp ce Max și Cyndi continuau să se holbeze la ea. Ochii lui Maxwell nu se dezlipeau de pe fața ei. Era ca și cum fusese atins de un dispozitiv cu electroșocuri, cu gura ușor întredeschisă și cu ochii rostogolindu-i-se încoace și încolo neobișnuit de lent.

Cyndi a vorbit prima, dar ceea ce a spus nu avea nici un sens pentru Maddy.

– Arată... Doamne... arată exact ca tine.

Afirmația a sunat ca și cum și ea ar fi fost lovită cu o armă cu electroșocuri.

– E incredibil, a spus Max într-un târziu, aplecându-și capul într-o parte.

Matt a apucat-o pe Maddy de talie și a tras-o un pas înapoi.

– Ce se întâmplă aici? Voi doi arătați de parcă tocmai ați văzut o stafie.

A spus exact cuvintele la care mă gândeam și eu. Totuși, trebuie să fie ciudat să-ți vezi sora pentru prima oară, mai ales când seamănă atât de tare cu tine. Mi-am încleștat degetele în timp ce ei o măsurau stânjenitor din cap până-n picioare pe sora mea. Mă temeam că vor da totul pe goarnă înainte de a avea șansa de a-i spune eu. Trebuia să afle de la mine că mai are un frate.

În cele din urmă, Isabel s-a strecurat printre picioarele părinților ei și s-a uitat în sus la noua musafiră.

– Uau! Ești frumoasă ca o prințesă!

Isabel a bătut-o pe Maddy pe picior. Ea s-a lăsat într-un genunchi ca fetița să o poată privi în ochi. Și eu, și Maddy ne-am priceput dintotdeauna la copii, dar Maddy avea puteri speciale în privința asta. Copiii erau atrași de ea ca adolescenții de o consolă cu jocuri. Fetița a apucat o șuviță din părul lui Maddy și a făcut ochii mari.

– Galben ca al meu și ca al lui tati!

M-am uitat la fața micuței și am văzut asemănarea dintre ea și Maddy, apoi m-am uitat la Maxwell cu alți ochi. Părul lor avea exact aceeași nuanță de blond auriu. Până și pielea lor și forma fețelor semănau. În orice caz, ei chiar arătau a frați, în timp ce între Max și mine nu existau decât niște asemănări minore. Unul lângă altul, cei doi semănau ciudat de mult.

Maddy a aruncat o privire spre Max și a zâmbit. Și atunci s-a întâmplat. Recunoașterea. Nu doar că senzația de familiaritate trecea prin aer, pe deasupra grupului nostru, dar, văzându-i fața micuței Isabel lângă cea a lui Maddy, zâmbetele

lor gemene identice, am văzut un al treilea în Maxwell. Era de parcă mă uitam la un microscop și citeam un cod genetic, doar că acesta era viu și în culori. Din punct de vedere fizic, Maxwell, Maddy și fiica lui, Isabel, aveau același zâmbet, care nu semăna cu al meu și cu al mamei noastre. Mi se spusese de nenumărate ori că aveam exact același zâmbet cu Meryl. Mi s-a părut întotdeauna că Maddy are ceva din trăsăturile tatei, dar, în acel moment, nu mi-am amintit măcar o singură ocazie în care să-i fi comparat pe cei doi și să-i fi găsit asemănători.

Maddy a mângâiat-o pe Isabel pe cap.

– Și pe tine cum te cheamă? a întrebat-o.

– Isabel, dar mi se mai spune și Bell.

Maddy a bătut-o ușor pe Isabel pe năsuc.

– Ei bine, eu cred că ești cea mai frumoasă fetiță pe care am văzut-o vreodată, iar dacă tu crezi că arăt ca o prințesă, asta te face pe tine o regină!

A oftat și și-a dus o mână la piept. Isabel chicotea dulce.

– Poate jucăm câteva jocuri cât sunt in vizită, după ce ajung să-i cunosc pe mămica și pe tăticul tău și petrec ceva timp cu sora mea. Ce zici?

– Ce drăguț! a țipat ea bătând din palme.

Apoi, ca o săgeată în noapte, s-a răsucit și a luat-o la fugă pe scări, strigând în gura mare, in timp ce se cocoța pe fiecare treaptă din lemn:

– Mă duc să-mi aduc coroana!

A trântit ușa din plasă și a fugit în casă.

Maddy a început să râdă și s-a ridicat, întinzând mâna.

– Îmi pare bine să cunosc prieteni ai Miei. Și vă mulțumesc din nou că ați trimis un avion și o limuzină pentru noi. E prima oară când m-am urcat într-o limuzină! A zâmbit.

Max a clătinat din cap ca și cum ar fi alungat muște.

– Plăcerea e de partea mea, dulceață. Hai, să mergem înăuntru.

A întins o mână, conducându-ne spre verandă. Cyndi întinsese o masă mare cu bunătăți de la țară. Friptură de pui,

bame prăjite, cheeseburger făcut în casă și plăcintă cu nucă abia scoasă din cuptor.

Pentru că petrecusem deja două săptămâni mâncând mâncărurile gătite de Cyndi, a început să-mi lase gura apă.

– Pe bune, mâncarea ei e cea mai grozavă. Haide!

– Condu-ne, mi-a răspuns Maddy.

Am luat-o de mână pe sora mea și am împuns-o în umăr.

– Mersi că ați venit. Mi-a fost dor de tine.

Maddy s-a sprijinit de umărul meu, așa cum mai făcuse de o sută de ori de-a lungul anilor.

– Orice șansă de a te vedea este una la care trebuie să sar în sus. Mai ales când e vorba de un zbor cu un avion particular!

A început să râdă.

– Doamne, ar fi trebuit să-l vezi. Eu și Matt am fost serviți cu șampanie... într-un avion!

Vocea i se ridica odată cu entuziasmul.

– Și nici măcar nu ne-au cerut actele de identitate! mi-a șoptit ca să nu aud decât eu.

Secretele între surori erau ceva obișnuit la noi două, numai că asta era pe cale să se schimbe. Am simțit un junghi în inimă. Acum și Max este fratele ei, iar eu am uriașa, copleșitoarea răspundere de a-mi da seama cum să-i spun asta.

Mereu am fost numai eu, Maddy și tata. Trioul inimilor singuratice a căror soție și mamă plecase Dumnezeu știe unde. Acum știam că există o parte complet nouă, o parte care avea repercusiuni pe termen lung asupra noastră ca persoane și asupra tipului de familie care aveam să fim pe viitor. Nici măcar cu adăugarea lui Matt nu avusesem încă șansa să mă obișnuiesc. Mă întrebam chiar dacă însăși Maddy a avut această șansă, cu toate împrumuturile pentru taxele școlare și cu schimbările recente din viața ei.

E foarte mult pentru o femeie de numai douăzeci de ani. Tatăl în comă, sora ei umblând haihui prin lume ca damă de companie, proaspăt logodită, locuind cu sus-numitul logodnic, și acum apare și un frate în combinație. Un frate pe care

nu a știut niciodată că-l are. Era destul de greu și pentru mine să mă obișnuiesc cu ideea. Mă temeam că îi poate pune capac lui Mads. Ea e fragilă, eu nu sunt. Partea asta din ea o face deosebită, cu toate că ea îmi amintea adeseori că nu este o păpușă din porțelan și că n-o să se spargă la auzul unor vești proaste. Numai că fusese datoria mea în ultimii cincisprezece ani să o protejez de toate lucrurile nasoale pe care i le putea arunca viața în cale. Încă nu-mi dădeam seama dacă asta era o știre nasoală sau nu.

Faptul că îi priveam pe Max și pe familia lui ca pe o altă problemă a noastră m-a făcut să mă simt o cățea fără suflet, dar era adevărul adevărat. Avuseserăm de-a face cu realități destul de dure în ultimul deceniu și jumătate, iar asta era exact genul de bombă à la Jerry Springer căzând peste noi.

Un frate. Mai rău, un frate mai mare, pe care l-am avut încă dinainte de a ne fi născut. Mama știa de existența lui și nu s-a deranjat măcar o dată să aducă vorba. La naiba, m-am întâlnit de două ori cu băiatul. A avut șansa să mărturisească și a ales să n-o facă. M-a făcut să mă întreb dacă tata avea habar. Am alungat pe dată gândul. Nu, n-are cum să fi știut. Dacă ar fi știut, ne-ar fi spus. Familia era prea importantă pentru el, chiar dacă avea un mod ciudat de a o arăta.

Și apoi, cum rămâne cu sărmanul Max? Mama l-a abandonat când era doar un bebeluș. Atât de mic, nu avea să și-o amintească niciodată. Cam ca Maddy. Ea nu-și amintea nimic despre mama. Eu, însă, îmi aminteam totul. Fiecare amănunt nenorocit. Cu cât mă gândeam, cu atât mă înfuriam mai tare. Cum a îndrăznit să-l abandoneze așa pe Max? Să dispară în Las Vegas, să mă nască pe mine, să se mărite cu tata, să o nască pe Maddy și apoi s-o ia de la capăt cu obiceiul ei cu abandonul? Ce-i făcea pe copiii ei atât de ușor de părăsit?

M-am uitat la Maddy, care râdea la o glumă spusă de Max, ținându-l pe Matt de mână deasupra mesei. Lumina din ochii ei strălucind de amuzament era eterică și era greu să nu te cucerească. Zâmbetul ei, frate, nu-s poetă, dar simțeam că

pot să scot nişte sonete shakespeariene doar văzându-l cum luminează orice proastă dispoziţie. N-aş renunţa nici într-un milion de ani la iubirea şi încrederea lui Maddy. Şi totuşi mama noastră a făcut-o, şi nu doar unuia, ci celor trei copii ai ei. Şi, mai rău, ne-a neglijat într-un fel care era mai de neiertat decât faptul că nu ne-a spus unora despre ceilalţi. Max avea treizeci de ani. Eu aveam douăzeci şi cinci, iar Maddy, douăzeci. Trecuseră peste două decenii pe care le-am fi putut petrece ca fraţi şi pe care nu aveam cum să le mai recuperăm.

În timp ce stăteam şi mă gândeam la toate vacanţele, aniversările, absolvirile, întâlnirile de familie pe care le-am pierdut, a început să mă cuprindă o furie necruţătoare. Un monstru al răzbunării rău, afurisit, atotcuprinzător creştea în adâncul meu. Mi-a trebuit multă stăpânire de sine să nu reacţionez. Meryl Colgrove-Saunders, mama mea, a comis cel mai mare păcat pe care-l poate comite o femeie.

A sfărâmat inimile a doi bărbaţi, le-a distrus încrederea în dragoste.

Şi-a abandonat cei trei copii.

Le-a refuzat copiilor ei dragostea fraternă.

Văzând interacţiunea dintre Maddy şi Max, gândul la toate momentele în care ar fi trebuit să fie acolo, cu noi, a făcut monstrul din mine să urle şi să izbucnească, gata să lupte, să mutileze şi să facă rău. Voiam mai mult ca oricând să o găsesc pe mama. De fapt, aveam nevoie de asta. De data asta, avea să dea socoteală pentru faptele ei, dacă nu faţă de bărbaţii pe care-i distrusese, măcar faţă de copiii ei. Nu-mi mai părea rău de ea. Îmi părea rău de mine, de Maddy şi de Maxwell. De cei trei copii pe care i-a abandonat.

De-a lungul anilor, m-am întrebat adesea de ce-o fi plecat. Ce am făcut atât de rău? Ce a putut face micuţa şi scumpa Maddy? Ce o fi făcut tata ca să o determine să ne părăsească? Acum, că ştiam că i-a lăsat şi pe Jackson şi pe Maxwell în bătaia vântului, o ură bine înrădăcinată mi-a trecut prin fiecare nerv şi fiecare por din corp.

– Mia, trezește-te.

Mads mi-a întins o bere rece.

Toastăm.

– Pentru ce toastăm? a întrebat Max, privirile noastre întâlnindu-se peste masă.

I se citeau în ochi fericirea și tristețea în același timp și m-am gândit că probabil tot așa arătam și eu de cincisprezece ani încoace.

– Nu e nimic mai important decât prezentul. De aceea se spune că e un dar[1], am spus eu și toată lumea și-a ridicat paharele cu bere.

– Să bem pentru asta, a spus Max cu o emoție în glas pe care nu am înțeles-o decât eu și Cyndi.

– Și pentru viitor – să fie la fel de minunat ca ziua de azi, a spus Maddy pe un ton fericit.

– Și pentru viitor!

Să fie tot ce am visat vreodată!

Capitolul 10

La naiba! Am încercat pentru a cincea oară să-l sun pe Wes. Nimic, doar căsuța vocală. Din păcate, primisem un mesaj, în aceeași zi în care aflasem că Maxwell este fratele meu adevărat, cum că Wes trebuie să zboare acolo unde se turna filmul. De data asta, era un loc îndepărtat în inima Asiei. Se pare că un actor de pe platou fusese implicat într-un accident rutier destul de serios, ceea ce însemna că trebuia să redistribuie o parte din rolul lui pe câmpul de bătălie. Mi-am dat seama că va fi de negăsit pentru o vreme, dar asta nu m-a oprit să încerc să dau de el în ultimele cinci zile.

M-a lovit puternic faptul că nu-l aveam pe Wes să vorbesc cu el despre ultimele evenimente. Ajunsesem să contez atât de mult pe omul ăsta într-un timp atât de scurt. Poate că asta înseamnă dragostea adevărată. Un cuplu care se sprijină reciproc atât de mult unul pe altul încât nimeni altcineva n-ar mai putea îndeplini rolul ăsta. Sigur, o am pe Ginelle în Vegas, dar n-aș vrea încă să o împovărez cu asta. În plus, Maddy merita să afle înaintea celei mai bune prietene. O afectează direct, iar eu nu găsisem încă formula cea mai potrivită de a-i spune că Maxwell este fratele nostru vitreg. Ce am făcut, totuși, a fost să-i fur peria și să-i spun lui Max să le solicite oamenilor lui să facă același test ADN. Voiam ceva pe numele ei care să certifice că el este, într-adevăr, fratele ei. Nu că n-aș fi crezut că e adevărat. La naiba, cu cât petreceam mai mult timp cu ei, cu atât mă simțeam mai tare ca o intrusă.

Nu doar că semănau fizic, dar aveau în comun și gesturile, felul în care își înclinau capetele când se gândeau, felul în care-și treceau necontenit degetele prin păr fără alt motiv

decât nevoia de a-l atinge. Felul lejer în care zâmbeau atât de des. Ei doi împărtăşeau ceva la care nu puteam să mă gândesc. Nici nu voiam. Maddy a fost a mea mereu şi acum trebuie s-o împart. Fireşte, Max e grozav.

Mă tratează deja ca pe o soră mai mică, deşi a fost de acord să lase în seama mea problema cu Maddy. Slavă Domnului, ne-a respectat relaţia şi toate lucrurile la care am renunţat eu de-a lungul anilor şi nu a încercat să calce asta în picioare. Doar că mă întreabă în fiecare zi când îi spunem. Mai avem numai două zile până când ea şi Matt pleacă acasă şi alte câteva până când mă întorc şi eu la Malibu. În acest moment, nici măcar nu sunt sigură că Wes va fi acolo. Nu ştiu nici măcar cum o să mi se pară asta. Să fiu singură în casa aceea mare. Sigur, se presupune că este casa mea acum, dar nu am avut suficient timp la dispoziţie să simt că e a mea. Momentan, e locul în care îmi agăţ pălăria în cui între clienţi. Până la urmă, am să-mi las urmele.

Am auzit o bătaie în uşa de la dormitorul meu.

– Intră!

Am închis jurnalul în care-mi scriam gândurile şi am zâmbit când a intrat Max. Era atât de solid că ocupa aproape tot cadrul uşii, dar ceea ce m-a surprins a fost femeia care a intrat după el. Era avocata, Ree Cee Zayas. La naiba, şi ce mişto arăta. Iată-mă pe mine într-o pereche de pantaloni de yoga şi un top, în picioarele goale, cu părul prins într-un coc nearanjat şi nemachiată, în timp ce ea purta un costum roşu aprins, cu un ruj stacojiu asortat. Ochii ei negri ca tăciunele păreau blânzi când a intrat şi şi-a aşezat servieta pe pat.

– Ăăă, ce s-a întâmplat?

Mi-am plimbat privirea de la Max la Ree Cee.

– Am câteva informaţii şocante cu privire la testul ADN pe care l-aţi solicitat dumneavoastră şi domnul Cunningham pentru domnişoara Madison Saunders.

Felul în care a spus-o mi-a transmis un fior de spaimă pe şira spinării, făcându-mă să mă îndrept dureros.

– Ce, despre ce-i vorba? Este bine?

Habar n-aveam ce poate arăta un test ADN din punct de vedere medical, dacă putea arăta ceva, dar chiar și simpla sugestie că poate fi vorba de ceva „șocant" m-a făcut să mă agăț cu pumnii de marginea cuverturii.

Max s-a așezat lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr.

– Dulceață, liniștește-te, Maddy e cât se poate de sănătoasă. Ceea ce a identificat testul în legătură cu genele noastre este șocant. Am adus-o ca să-ți spună direct, iar eu am vrut să fiu aici ca să știi că sunt alături de tine la fiecare pas pe drumul ce va urma.

Am înghițit în sec și l-am strâns de mână, împreunându-mi-le pe ale mele în dreptul pieptului.

– Max, mă sperii.

I s-au lăsat umerii, mi-a cuprins obrajii în palme și mi-a tras fruntea spre buzele lui, depunându-mi acolo un sărut prelung.

– E în regulă. Toată lumea e bine.

Și-a dres glasul.

– Continuați, doamnă Zayas, spuneți-ne ce ați aflat.

O tăcere mormântală s-a lăsat în cameră. Simțeam aerul din jurul meu solid, ca o ceață care se lăsase în jurul nostru, în timp ce mă uitam cum femeia scoate un teanc de hârtii și le întinde pe pat.

– Este mai simplu să vă arăt.

A așezat ordonat trei seturi de foi, întoarse spre mine, ca să le pot vedea cu ușurință. Pe unul scria Mia Saunders, pe al doilea, Maxwell Cunningham, iar pe ultimul, Madison Saunders. Erau aceleași foi pe care ni le arătase pe ecranul LCD la ședința de săptămâna trecută. Pătrățelele și liniile îmi erau familiare.

– Vedeți aici cum markerii dumneavoastră genetici se potrivesc cu cei ai domnului Cunningham?

Am dat din cap că da. A trecut la foaia lui Max și a arătat spre a lui Maddy.

– Acum vedeți cum se potrivesc și aceștia? Erau aproape identici, copii la indigo.

– Da. Și ce înseamnă asta?

M-am încruntat, încercând să pun toate piesele laolaltă ca să alcătuiesc imaginea finală.

– OK, acum comparați-i pe ai dumneavoastră cu ai domnișoarei Madison Saunders.

A mutat fișa mea lângă aceea a lui Maddy. Nu toate căsuțele se potriveau, ci doar destule dintre ele.

Am ridicat din umeri.

– Ce înseamnă asta?

Max mă masa pe spate în timp ce încercam să găsesc răspunsul la care era evident că ei doreau să ajung, fără a rosti cuvintele.

Ree Cee a oftat.

– Domnișoară Saunders, testul a fost repetat de trei ori, ca să fim siguri. Domnul Cunningham a solicitat cele trei teste ca rezultatele să poată fi indiscutabile.

– Și? Am clătinat din cap.

– Spuneți odată. Știm deja că și Maddy este sora lui Max. Ce este atât de surprinzător?

Maxwell a închis ochii, dar a lăsat-o pe avocată să răspundă.

– Domnișoară Saunders, testul relevă că Madison Saunders și Maxwell Cunningham sunt înrudiți în proporție de sută la sută. Au exact aceeași mamă *și același tată*. Dumneavoastră aveți aceeași mamă cu amândoi, dar aveți un tată diferit.

Lumea din jurul meu s-a oprit. Fiecare mușchi, fiecare respirație, fiecare atom din mine au luat pauză. Pentru câteva clipe, vederea mi-a dispărut și mi-a revenit, iar inima îmi bătea atât de tare că simțeam că mi s-a așezat cineva pe piept.

– Doamne, leșină, a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca lumea să se transforme în beznă.

M-am trezit mai târziu, învăluită de căldură și cu mâna dreaptă complet amorțită. Ceva îmi ținea mâna ca într-o

menghină, în timp ce partea mea stângă era fierbinte ca iadul. Am clipit de câteva ori, văzând tavanul camerei de oaspeți de la ferma Cunningham. Încăperea era mai întunecată, luminată doar de o veioză într-un colț.

Un murmur pleca și se întorcea, ca și cum palele de vânt aduceau sunetul fărâmițat. Încordându-mă, am auzit din stânga mea:

– Vă implor să o faceți bine. Nu pot s-o pierd acum, când abia am găsit-o. Nu pot s-o pierd acum. Nu pot. Vă rog să o faceți bine.

Max era cel care rostea aceste cuvinte înăbușite. Am întors capul și l-am văzut aplecat peste patul meu, cu fruntea lipită de mâinile noastre împreunate. Mă ținea atât de strâns încât sunt sigură că-mi oprise circulația sângelui. Am mișcat din degete și și-a ridicat brusc capul.

– Slavă Domnului!

S-a mutat la capătul patului și mi-a împrăștiat un halo de săruturi pe frunte. Când s-a aplecat asupra mea, avea ochii umezi.

– Ne-ai speriat de moarte. Ești inconștientă de o oră.

Am încercat să mă întorc, dar toată partea mea stângă era încă țintuită sub o greutate mare. Am întors capul și am găsit-o pe Maddy ghemuită lângă mine, cu un braț în jurul taliei mele. Avea capul lipit de coșul pieptului meu și respirația îi ieșea ușor pe gâtul meu.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit eu, nedorind să distrug acest moment.

Trecuse prea multă vreme de când nu mă mai ghemuisem așa cu fata mea.

– Ai leșinat, apoi ai căzut într-un somn de epuizare. Chiar am adus un doctor din vecini să te vadă. A spus că ești bine, dar că dormi dusă. Cică trupul face uneori asta când mintea primește informații cărora nu le poate face față. Îmi pare rău, Mia. N-am știut că vorbele ei o să-ți provoace așa ceva.

Am clătinat din cap.

– Prostii. Sunt bine. N-am dormit, mi-am făcut griji în toate privințele.

Am arătat spre întreaga cameră, dar el știa la ce mă refer.

– Și mi-am făcut griji și pentru iubitul meu. N-am nici un semn de la el de câteva zile și e în Asia, la filmări. Apoi avocata ta m-a pocnit cu asta și cred că pur și simplu am tras obloanele.

El a dat din cap, părând înțelegător. Maddy a început să se foiască și a deschis ochii.

– Hei, ești bine? m-a întrebat, ridicându-se în capul oaselor.

Mi-am trecut degetele prin părul ei și m-am uitat la fiecare trăsătură încântătoare a feței ei: la ochii care semănau cu ai mei, la năsucul obraznic și la buzele roșii ca de îngeraș. Oricum ar fi, era tot sora mea, chiar dacă numai pe jumătate, ceea ce ridica o serie complet nouă de probleme.

– Sunt bine. Vino încoace. Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

M-am sprijinit de capătul patului, jucându-mă cu firele cuverturii. Puteam să pun pariu pe o groază de bani că era cusută chiar de Cyndi. Nu m-ar fi surprins. Era imaginea perfectă a soției de la țară. Max s-a așezat pe un colț, cu o mână caldă pe genunchiul meu. Începeam să mă obișnuiesc cu gestul acesta de alinare al fratelui meu.

– Maddy, iubito, au ieșit la lumină niște informații despre noi și despre familia noastră.

Ea a încruntat din sprâncene.

– Ce anume?

– Ei bine, s-ar părea că mama noastră a mai avut un copil înaintea noastră.

Și-a lăsat brusc capul pe spate, rămânând cu gura căscată.

– Știu, crede-mă, și pe mine m-a șocat de m-a luat naiba. Dar... ăăă... fetițo, Max, aici de față, el este fratele nostru.

Am încercat să îndulcesc pastila într-un fel care speram că o să-i scoată la iveală firea miloasă. Dintre noi două, ea e cu siguranță cea bună.

Maddy a căscat ochii, apoi a făcut ceva la care nu m-aș fi așteptat. I-a trecut un zâmbet peste față.

– Chiar ești fratele nostru adevărat? a întrebat ea plină de uimire.

Max a dat din cap că da.

– Da, dulceață, chiar sunt.

– Dar cum?

Vorbele i-au sunat nesigure și întretăiate.

– Am găsit niște informații în testamentul tatălui meu, prin care i-a lăsat jumătate din compania familiei noastre unei femei pe nume Mia Saunders.

– Nu se poate!

Și-a dus mâna la gură.

Max a chicotit ușor.

– Ba se poate. În fine, i-am cerut unui detectiv particular să obțină informații corespunzătoare despre Mia Saunders. Când am văzut fotografia surorii tale, am știut că este sora mea. Ba chiar ne întâlniserăm în trecut, când tatăl meu a fost la Las Vegas, înainte de nașterea ta.

– Iar Max a solicitat teste ADN care au confirmat că suntem într-adevăr frați biologici.

Maddy s-a ridicat în genunchi, cu mâinile pe coapse. Îi ardea tot corpul ca o petardă. Primea vestea mult mai bine decât mi-aș fi imaginat.

– Cât de tare!

S-a aruncat în brațele lui Maxwell.

– Întotdeauna mi-am dorit un frate!

A țipat de încântare. Da, mult mai bine decât mă așteptam. Și-mi făcusem griji în privința asta toată săptămâna. Numai că asta nu era totul.

Am bătut-o ușor pe Maddy pe spinare, iar Max i-a dat drumul din brațe. Ea și-a șters o lacrimă din colțul ochiului și a zâmbit.

– Fetiță, mai e ceva, și nu prea știu cum să-ți spun.

I-a pălit zâmbetul și și-a aplecat capul într-o parte.

– Spune-mi pur și simplu, Mia. Ce mi-ai dezvăluit deja e o veste extraordinară. Familia noastră e mai mare. Nu suntem

doar tu şi cu mine. Avem un frate şi o cumnată şi... o, da – a bătut din palme –, avem o nepoată şi un nepot pe drum! Abia aştept să le spun lui Matt şi tatei! Asta o să fie cel mai bun an. Matt o să vă invite la nuntă, pot s-o iau pe Isabel să împrăştie flori...

A ţinut-o tot aşa. Am oftat, iar Max i-a pus o mână pe umăr.

– Scumpo, sora ta încearcă să-ţi împărtăşească nişte informaţii care s-ar putea să nu fie chiar uşor de digerat. Eu sunt bucuros, la naiba, sunt în al nouălea cer că eşti atât de fericită că suntem o familie. Simt acelaşi lucru.

Maddy i-a zâmbit aşa cum numai ea ştia să o facă. Futu-i, ce nasol! De ce mama dracului trebuie să fie atât de greu? Parcă aş fi întotdeauna aducătoarea veştilor proaste. De data asta mi-aş fi dorit să rămânem la faptul că Maxwell este fratele nostru, hai să sărbătorim şi hai să începem să participăm la reuniuni de familie şi să ne cunoaştem mai bine unii pe alţii etcetera. Nu, s-a ajuns la partea ciudată în care bărbatul despre care ai crezut o viaţă întreagă că e tatăl tău nu este tatăl tău adevărat. A, şi, apropo, bărbatul care este adevăratul tău tată a murit, aşa că nu vei avea niciodată şansa să-l cunoşti.

Lacrimile mi-au alunecat pe faţă fără să le pot opri. Am tras adânc aer în piept şi i-am dat drumul:

– Maddy, avocata a mai găsit ceva legat de genele tale.

Mi-am şters lacrimile cu o mişcare bruscă, enervată că îmi curg şi că nu reuşesc să le opresc.

Max a întins o mână spre mine, ochii lui trădându-i tristeţea. Ştia ce înseamnă pentru mine să spun acest lucru şi era acolo, îmi împărtăşea durerea. Ura să ştie că sufăr şi că veştile pe care trebuia să le dezvălui aveau să-mi provoace şi mai multă suferinţă. El îşi dorise dintotdeauna o familie mare, iar acum primea două surori pe care să le treacă la catastif.

– Pot să-i spun eu? m-a întrebat şi atunci, pe loc, mi-a devenit clar că nu sunt singură. Poate că Max nu era fratele meu decât de o săptămână, dar era gata să sară şi să rezolve

chestiunile dificile, să spună ceea ce trebuia spus, să ducă greul în locul meu. Am dat din cap că da, neștiind ce altceva să fac. Trupul mi-era plin de emoții atât de agresive încât fiecare suspin părea o lovitură de pedeapsă în pieptul meu.

– Maddy, scumpo, ceea ce încearcă să-ți spună Mia este că avocata a descoperit că noi avem aceiași părinți.

Ea a clipit de câteva ori, dar nu s-a mișcat.

– Vrei să spui că toți trei avem aceiași părinți? Dar asta ar însemna că tata e și tatăl tău, iar el nici măcar n-a știut?

A ridicat din sprâncene. O senzație de spaimă care mi-a zgâlțâit mațele a izbucnit în mine când am rostit cuvintele care aveau să-i schimbe viața pentru totdeauna.

– Nu, fetiță. Tata nu este tatăl tău. Tu și Maxwell aveți aceiași părinți. Asta înseamnă că tatăl tău adevărat a fost Jackson Cunningham.

A izbit-o un val puternic de lacrimi, care i-au țâșnit pe trăsăturile fine ale feței ca niște pârâiașe. Parcă mă uitam la o alunecare de teren de pe coama unui munte din California, văzându-i chipul inundat de lacrimi, muci și suspine disperate.

– Dar... dar... tata... nu înțeleg.

A clătinat din cap și și-a acoperit fața, continuând să plângă. Am tras-o în poala mea, iar fața ei s-a lipit de gâtul meu, așa cum se întâmpla mereu la vremuri tulburi.

– Dar tu ești tot sora mea.

A sughițat.

– Da, iubito, da, suntem surori din punct de vedere biologic, dar numai pe jumătate.

– Nu pe jumătate din punctul meu de vedere! a strigat ea, udându-mi pielea de pe claviculă cu lacrimile ei fierbinți.

I-am sărutat părul și am mângâiat-o fără încetare, șoptindu-i că o iubesc, că voi fi mereu alături de ea, că nimic nu se va schimba între noi. Am încercat să accentuez avantajul de a-l avea pe Maxwell ca frate ca să încerc să o scot din colapsul emoțional. În cele din urmă, a încetat să mai tremure, iar respirația i-a devenit regulată și lentă. Plânsese până

adormise. Nu era o reacție neobișnuită. Când se întâlnea cu diferiți băieți în liceu și aceștia îi frângeau inima, avea cam aceleași reacții.

Max s-a ridicat și a început să străbată camera cu pasul în lung și-n lat.

– O să fie bine?

Era ca un leu în cușcă. Avea corpul încordat, mâinile încleștate în pumni uriași și o poziție gata de luptă. Nici măcar nu ne cunoștea și era gata de atac, gata să facă orice ca să-și protejeze noua familie.

– Da, o să fie bine. Îmi imaginez că este o lovitură puternică pentru ea. Cum e și pentru mine, dar noi suntem obișnuite să supraviețuim unor momente dificile.

Asta a fost o replică greșită, pentru că s-a încruntat și s-a uitat la mine cu ochii lui deschiși la culoare ca de gheață.

– Nu mai e cazul. Acum aveți banii și relațiile familiei noastre.

M-am încruntat.

– Nu ne dorim banii și relațiile tale.

A clătinat din cap.

– N-are importanță. Le primiți oricum. Avocații lucrează deja ca să treacă cele patruzeci și nouă de procente pe numele tău.

– Ce? Glumești, nu-i așa?

S-a oprit cu mâinile în șolduri.

– Nu s-a schimbat nimic, Mia. Testamentul e inatacabil. Este evident că tatăl meu nu știa nimic despre Maddy, dar tu primești aproape jumătate din companie.

– N-o vreau!

– Nu vrei să faci parte din familia mea?

Avea o voce încordată, îndurerată chiar.

– Bineînțeles, o să fim o familie. Dar nu am nevoie de compania ta ca să-ți fiu soră. Pe lângă asta, cum rămâne cu Maddy? Ea este sora ta adevărată.

Aveam o voce aspră și neînduplecată.

– Și tu ești la fel! Pe jumătate sau sută la sută, e același lucru pentru mine.

Am închis ochii și am încercat să mă gândesc, dar erau prea multe emoții care mi se învârteau prin cap.

– Atunci vreau să-i dau ei jumătatea mea.

Max a început să râdă. În hohote, cu capul pe spate, ținându-se de burtă, cuprins de isterie.

– Ai de gând să-i dai surorii noastre mai mici acțiuni în valoare de două miliarde de dolari și tot ce mai vine odată cu ele?

M-am dat un pas înapoi strângând din buze.

– Ea este singura persoană care contează.

A pufnit supărat.

– Da, și tu muncești de te rupi ca să-i plătești facultatea și te duci din loc în loc să fii ce vrea un străin să fii ca să-i plătești datoriile tatălui tău, dar nu vrei să iei banii care ți se cuvin de drept? Nu ești sănătoasă, dulceață.

– Am să-i spun chiar eu avocatei.

– Prea târziu. I-am spus deja avocatei să redacteze un document prin care să împărțim compania în trei. Curând, tu și Maddy o să fiți niște femei foarte bogate, dar o să dureze între șase luni și un an ca să îndeplinim condițiile din testament, iar atunci o să semnăm amândoi cedarea unei părți.

– Dar Jackson n-a fost tatăl meu. De ce aș câștiga eu ceva de aici? Împărțiți între voi doi.

A clătinat cu putere din cap.

– Nu asta și-a dorit tata. El știa cine ești, știa că nu ești a lui și a vrut să primești banii chiar și așa. Acum, dacă ar f știut că Maddy e a lui, știu în adâncul inimii că ar fi vrut s împărțim la trei. Era genul ăsta de om. Onoarea și famili însemnau totul pentru el.

– N-ai de gând să te răzgândești, așa-i? l-am întrebat eu.

– Nu.

– Mereu ești așa?

– Așa, cum?

– Autoritar, încăpățânat, incapabil de rațiune.

Mi-a trecut un surâs peste buze, chiar dacă n-aş fi vrut. El a zâmbit, s-a aşezat pe pat şi m-a apucat de mână.

– Când vine vorba de familia mea, ai face bine să crezi.

* * *

Telefonul sâcâitor m-a trezit dintr-un somn de moarte. Genul de somn care apare după ce iei vreo două tablete de Benadryl. Am înşfăcat telefonul şi am răspuns fără să mă uit cine sună. Probabil că era Millie. Îi trimisesem un mesaj, spunându-mi să-mi trimită detaliile despre următorul client, dar să mă lase să stau câteva zile în Malibu înainte de plecare. Ea fusese de acord, iar eu nici măcar nu mă deranjasem să văd cine este noul client. Înainte nu părea să conteze, dar acum probabil voia să vorbească cu mine, din moment ce aveam să zbor mâine spre Malibu. Maddy şi Matt plecau astăzi la Vegas cu avionul personal al lui Max şi cu informaţia că ea are un frate, că e pe cale să devină o femeie bogată şi că bărbatul care a crescut-o nu este tatăl ei.

– Alo? Bună ziua, aş putea vorbi cu Mia Saunders?

O voce nazală mi-a pătruns dincolo de binecuvântarea somnului.

Mi-am dres glasul.

– Ăăă, da, Mia Saunders la telefon. Cine sunteţi?

– Sunt Wilma Brown de la Kindred Hospital and Convalescent Homes, din Las Vegas, Nevada.

M-am ridicat de parcă ar fi turnat cineva o găleată cu apă rece ca gheaţa pe mine.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl meu? am întrebat rostind cuvintele în viteză şi dorindu-mi să aud că e bine.

– Domnişoară Saunders, mă tem că starea tatălui dumneavoastră s-a înrăutăţit. A contractat o infecţie virală care i-a pătruns în sistemul nervos. Din păcate, nu am avut nici un fel de dosar medical, din moment ce tatăl dumneavoastră nu a beneficiat de prea multe tratamente în trecut, şi i-am dat cel mai puternic antibiotic posibil ca să contracareze infecţia.

O, nu, o, nu! Îmi dădeam seama după tonul ei că era de rău. De foarte rău.

– O să-şi revină? am întrerupt-o eu.

– Îmi pare rău, domnişoară Saunders, dar s-a dovedit a fi alergic la respectivul antibiotic. A avut mai multe atacuri înainte de a apuca să-i administrăm medicaţie suplimentară ca să oprim crizele de apoplexie şi reacţia alergică. Era, însă, alergic şi la medicaţia anti-apoplexie şi a intrat în stop cardiac.

Inima lui se oprise.

Inima lui se oprise.

Inima lui... se oprise.

Indiferent de câte ori şi sub ce formă se rostogolea propoziţia prin mintea mea, tot avea puterea de a-mi tăia răsuflarea.

– Domnişoară Saunders? Este încă în viaţă, dar în stare critică. Nu arată foarte bine. Îmi pare rău s-o spun, dar e într-o situaţie foarte riscantă acum. Dumneavoastră şi familia ar trebui, probabil, să veniţi aici cât se poate de repede.

– Poftim?

Era bine ultima oară când îl văzusem. Maddy abia îmi spusese că arăta nemaipomenit şi că doctorii erau uluiţi că nu se trezeşte.

– S-ar putea să nu mai reziste mult timp. Trebuie să veniţi repede dacă doriţi să vă luaţi rămas-bun.

– Vă mulţumesc. Mă urc în primul avion. Vă rog, faceţi tot ce puteţi, am implorat-o.

– Aşa vom face. La revedere, domnişoară Saunders.

Stare critică. Nu arată prea bine. Veniţi repede. Rămas-bun.

Am închis ochii, iar cuvintele mi s-au mişcat în spatele pleoapelor ca banda de ştiri din partea de jos a ecranului la emisiunile locale de ştiri.

Indiferent de câte ori vedeam cuvintele şi le-am repetat pe tăcute, rezultatul final rămânea acelaşi: tatăl meu era pe moarte.

SEPTEMBRIE

Karen Roma,
Prietena mea australiană, luna septembrie îți este dedicată.
Revizuirile tale sunt întotdeauna corecte,
fie că rezonezi sau nu cu povestea.
Mereu constantă, nu te îndoiești niciodată de mine.
În cele din urmă, cred că tot acest feedback constructiv
mă face să muncesc mai mult și să năzuiesc la mai multe.
Tu mă faci mai bună.

Îți mulțumesc, Îngerule.

Capitolul 1

Pereţi albi. Nimic altceva decât pereţi albi cu vopsea crăpată şi ciupită şi tavan fals cu ditamai petele de rugină. Clipind de câteva ori, am ridicat capul şi l-am sucit dintr-o parte într-alta, înainte şi înapoi. Nodul din umărul meu era cât muntele Everest şi se afla acolo de aproape o săptămână.

– *Îmi pare rău, draga mea. Nu e deloc mai bine.*

– *Mia, suntem aici pentru tine.*

– *Vom continua să ne rugăm pentru un miracol.*

– *Şansele tatălui tău sunt, din păcate, foarte mici.*

– *Ai grijă să anunţi toată familia.*

– *Vorbeşte-i. Ia-ţi rămas-bun.*

Fragmente de condoleanţe şi răspunsuri din partea doctorului se învârt în capul meu ca o placă pe un pick-up. Tot ridic acul pick-up-ului şi o iau de la capăt repetând aceeaşi melodie.

Mă uit fix, cu ochi mult prea obosiţi, la singurul bărbat care m-a iubit mereu. Începând cu prima gură de aer pe care am tras-o, până la faptul că m-a învăţat să joc baseball şi m-a încurajat constant în timpul şcolii, până să fie dărâmat de plecarea mamei. Chiar şi atunci când faţa îi era de un roşu aprins, vorbirea nearticulată şi ochii cenuşii, tulburi, mă iubea şi mă bazam pe dragostea aceea să ne ajute să trecem prin toate. În mare parte, ne ajutase.

Stând la marginea patului lui, i-am apucat mâna sperând ca strânsoarea mea, căldura pe care o presam în palma lui să-şi croiască drumul recunoaşterii în trupul lui şi să-i transmită să lupte. Să lupte pentru fiicele lui. Să lupte pentru *mine*, sânge din sângele lui. Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani luptând pentru el, pentru Maddy, iar acum era cazul să se

îmbărbăteze. *Să-și facă simțită prezența.* Să încerce din răsputeri să se întoarcă la noi. N-om fi însemnat noi mult, doar două femei tinere în încercarea de a-și găsi calea, dar eram ale lui și trebuia să cred undeva în adâncul sufletului că meritam să lupte sau se va pierde de noi... pentru totdeauna.

A intrat asistenta din schimbul de dimineață. Mergea cu pași ușori, părând să nu facă nici un zgomot în timp ce verifica semnele vitale ale tatei și nota ceva pe fișa lui înainte să-mi adreseze un zâmbet plin de remușcare. Doar dintr-astea am primit în ultimele zile. Scuze, încruntări, condoleanțe timpurii. Mi-am mutat privirea către Maddy, care dormea ghemuită pe canapeaua minusculă. Și ea, ca și mine, pleca doar pentru ca să facă un duș rapid și să se schimbe. Dacă tatăl nostru avea să-și dea ultima suflare, noi trebuia să fim acolo, alături de el.

Încă nu discutaserăm despre adevărul pe care îl aflaserăm. Un adevăr a cărui greutate simțeam că-mi zdrobește pieptul. Nici nu puteam respira la gândul că Maddy suferea. Să aflăm că Jackson Cunnigham este tatăl ei biologic a fost pentru noi o lovitură în moalele capului. Ne-a făcut să fim foarte încordate una în prezența celeilalte, separându-ne într-o manieră care îmi dădea fiori reci. Aveam nevoie de Maddy, acum mai mult ca niciodată, iar ea părea că se distanța, nesigură de locul pe care îl ocupa. Uram asta și o uram și mai mult pe mama pentru realitatea pe care ne-o crease.

Singurul câștig din toată treaba asta era Maxwell. Ne trimisese aici cu avionul lui privat și ne suna în fiecare zi. Ba mai mult, ne rezervase și o cameră la un hotel care era la doar doi pași de centrul de recuperare. Noul nostru frate se gândise la toate și se asigurase ca banii să nu fie o problemă. Deodată, aveam cei mai buni doctori - echipe de oameni care veneau să verifice starea tatălui nostru, să cerceteze fișele lui medicale. Căutau indicii nu doar despre starea lui neurologică ca să se asigure că nu este în moarte cerebrală, ci și dacă va fi capabil să învingă ramificațiile unei infecții virale

scăpate de sub control, incluzând nu una, ci două reacții alergice la tratament care-i provocaseră stopul cardiac.

Câțiva doctori se temeau de ce era mai rău. Până să ajungă noua echipă de specialiști, cei de la centrul de recuperare își luaseră speranța de la tata. Ne-au spus că nu mai e nimic de făcut și ne-au recomandat să-l deconectăm de la aparate.

Aparatele de susținere a vieții.

Să renunțăm la ceea ce îl ținea în viață. N-aș fi fost în stare s-o fac. Dacă eu m-aș fi aflat într-o situație similară, oare tata ar fi renunțat la mine, ar fi oprit aparatele să nu-mi mai ofere aerul dătător de viață? Ar fi înghețat iadul înainte să se întâmple asta. Ar fi stat lângă mine și mi-ar fi făcut masaj cardiac și m-ar fi resuscitat nonstop dacă asta m-ar fi ținut în viață chiar și pentru un minut. Eram datoare să-i ofer și eu aceeași șansă.

– Bună dimineața, domnișoară Saunders, a spus doctorul Super-Sexy în timp ce trăgea fișa tatei din suportul de la capătul patului și o scana cu privirea.

Timp de câteva minute, a făcut însemnări, a verificat unele chestii, a dat paginile și a repetat procesul.

M-am ridicat, mi-am întins brațele deasupra capului și m-am îndoit puțin de spate în încercarea de a mă elibera de durerea constantă din mijlocului coloanei, din aceea de care ai parte când stai prea mult pe un scaun de plastic, aproape o săptămână. Spatele meu a protestat și am sărit înapoi ca arsă. Doctorul Super-Sexy a dat din cap, holbându-se la mine pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră. Părul lui negru și cârlionțat era tuns scurt și aproape părea că lucește. Părea ud, iar după mirosul proaspăt de Irish Spring abia ieșise de sub duș. Mirosul proaspăt de săpun mi-a amintit de cât de răscoaptă deveneam eu. Trecuseră două zile de când eram la spital. Nici o cantitate de deodorant n-ar fi putut masca grozăvia care începea să germineze la subrațul meu.

– Bună dimineața, domnule doctor. Care-i prognosticul? E mai bine?

Am încercat să nu par prea plină de speranță, pentru că în fiecare din ultimele șapte zile doar se încruntase și dăduse din cap. Astăzi, totuși, a fost un moment. Unul în care am știut pur și simplu că ni s-a schimbat norocul.

Tânărul și grozavul doctor a venit către mine și și-a pus o mână pe umărul meu. A strâns, iar eu am încercat să gem la ușoara eliberare a tensiunii musculare. Eram atât de tensionată încât orice atingere, indiferent cât de mică, era ca un eveniment spectaculos.

– Conform datelor, la un anumit moment pe parcursul nopții, plămânii tatălui dumneavoastră au început să se miște *împotriva* aparatelor. E un răspuns oarecum pozitiv, indicând că ar putea respira de unul singur, dar nu vreau să ne bucurăm înainte de vreme.

Nu există cuvinte care să poată exprima mulțumirea mea pentru această fărâmă de speranță. În schimb, m-am aruncat către el și l-am strâns în brațe. Am dat drumul șuvoiului de lacrimi și l-am lăsat să se scurgă în îmbrățișarea aceea, ținându-mă de el de parcă propria mea viață depindea de asta. Nu părea să-l deranjeze. De fapt, m-a îmbrățișat și el. Mi-a cuprins trupul cu brațele, ținându-mă la pieptul lui. Am stat acolo, o femeie afectată și un medic, un tămăduitor. M-am sprijinit de bărbatul acela și m-am rugat lui Dumnezeu să-i dea iscusința să-l salveze pe tata, indiferent dacă tata o merita sau nu. Trebuia să cred că toată lumea merită o a doua șansă. Dacă supraviețuia, cred că tata ar fi fost de acord. Poate că ăsta avea să fie semnalul de alarmă de care avea nevoie ca să realizeze că viața merită într-adevăr trăită.

Un apel telefonic a explodat în euforia care era cam singurul moment pozitiv din săptămâna aceea. Am sărit înapoi și m-am uitat în privirea albastră ca cerul a doctorului Super-Sexy.

– Vă rog să mă scuzați. Doar că sunt multe... am început eu, dar el mi-a tăiat vorba.

– Mia, să nu regreți niciodată că ai nevoie de o îmbrățișare. Îmi dau seama că ești o femeie foarte puternică, dar cu

toţii avem nevoie de cineva pe care să ne bazăm. Hai să ne rugăm în continuare pentru un miracol. Am să revin să-i verific starea în vreo două ore.

Am dat aprobator din cap şi m-am întors s-o văd pe Maddy cu telefonul lipit de ureche.

– Ăă, da, e chiar aici, mătuşă.

Maddy mi-a întins telefonul în timp ce-şi dădea de pe faţă şuviţele blonde şi ciufulite. Arăta aşa cum mă simţeam eu, deşi sunt sigură că, dacă ar fi fost vreo oglindă pe lângă mine, aş fi văzut că şi eu arătam ca desprinsă din noaptea morţilor vii.

Am dus telefonul la ureche oftând prelung.

– Alo?

– Ce naiba se întâmplă? Nu mi-ai răspuns la telefon, nu te-ai îmbarcat în avion şi cu siguranţă n-ai ajuns la Tucson, Arizona, unde te aştepta clientul numărul nouă!

Am încercat să formulez un răspuns, dar n-a ieşit nimic. Ar fi trebuit să spun că-mi pare rău sau ceva, dar nici măcar nu-mi păsa.

– Millie...

– Nu mă lua cu Millie. Eşti în rahat până la gât, fetiţo! Dacă ai citit şi partea scrisă cu litere mici a contractului tău, atunci ştii că dacă laşi clientul cu buza umflată nu numai că pierzi suta de mii de dolari, ci îi datorezi tu lui o sută de mii pentru deranjul pricinuit!

Mişcându-mă cât de repede mă puteau duce picioarele mele obosite, am ieşit din rezerva tatei şi am luat-o pe hol până în grădină. Era devreme şi acolo nu era încă nimeni.

– Vrei să zici că acum îi datorez unui ticălos bogat o sută de mii de dolari? am răcnit în telefon.

– Ţipi la mine?

Vocea îi era rigidă de venin şi la fel de letală.

– Te-ai băgat singură în asta.

– N-am avut încotro! Tata e pe patul de moarte!

– Şi dispari aşa pur şi simplu şi nu-mi zici? Mia, dacă l-aş fi anunţat pe client din timp, toate astea puteau fi evitate.

Acum, ești cu două sute de mii de dolari în minus. N-ai destul în cont cât să-i trimiți lui Blaine rata lunară.

O, nu. Am început să tremur, iar picioarele nu mă mai țineau. M-am prăbușit pe cea mai apropiată bancă.

– N-am plătit...

M-am înecat, frica punând stăpânire pe limba mea.

– Da! Am sunat de câteva ori pe zi. În cele din urmă am luat legătura cu Maddy, deși și ea mi-a ignorat apelurile până azi.

– Telefonul meu a fost închis. În ultima săptămâna a fost totul nesigur cu tata, Millie. Și încă n-a trecut pericolul. Nu-l pot lăsa.

Mi-am trecut mâna tremurândă prin păr și am tras de rădăcină, durerea instantanee aducând cu ea o luciditate de care încercam cu disperare să mă agăț.

– Nu te pot ajuta, Mia. Banii mei sunt blocați în afacere și într-o companie în care tocmai am investit totul. Trebuie să apelezi la unul dintre prietenii tăi bogați. Poate că unul dintre cei care au plătit extra? a sugerat.

De parcă ar fi fost atât de ușor. Sex și bani. Ăsta era numele jocului ei.

Să le cer lui Wes sau lui Alec două sute de mii de dolari? Sub nici o formă. Nici gând.

– Găsesc eu ceva.

– Tot ce știu este că ar fi bine să găsești ceva repede. Următorul tău client este Drew Hoffman.

Numele mi-a răsunat în minte ca un ecou până când am făcut legătura.

– Doctorul vedetelor? Cel cu emisiunea TV, vitaminele, hainele de antrenament și DVD-urile? Cred că glumești.

– Chiar el. Se pare că a văzut campania de costume de baie. Vrea să apari în emisiunea lui pentru un segment zilnic pe care o să-l numească *Trăind frumos*. Mia, dacă merge treaba, ți-ai putea asigura un loc în emisiune la începutul noului an. Ar trebui să aștepte doar vreo două luni ca să poți începe. Nu e nici o grabă.

A chicotit. Un scârţâit ca de vrăjitoare din filmele proaste. Dacă aş fi stat lângă ea, ar fi fost nevoie de o forţă herculeană să-mi poată dezlipi cineva degetele osoase de gâtul ei.

Nu e nici o grabă. Millie a zis asta de parcă n-ar fi fost criza secolului. Mi-am apăsat tâmplele cu putere. Tot sângele din corp părea să clocotească în inima mea şi-o făcea să bată mult mai repede decât era normal. Dacă n-aş fi fost aici cu tata, toate astea ar fi însemnat într-adevăr nişte veşti bune. Datorită publicităţii de care avusesem parte, intrasem cât de cât în lumea actoriei. Presa remarcase asta, iar când videoclipul lui Anton avea să fie difuzat luna viitoare, lucrurile aveau să se suprapună frumos. Totuşi, ce oportunitate, de a apărea într-o emisiune TV alături de doctorul Hoffman! Era o nebunie. Asta era şansa de care aveam nevoie ca să-mi găsesc propriul drum.

Fir-ar să fie, aveam nevoie să vorbesc cu Wes. Să-i aflu părerea, să aflu dacă îl cunoaşte personal pe faimosul doctor şi dacă a auzit ceva. Desigur, nu puteam face asta, pentru că nu mai primisem nici un semn de viaţă de la el de două săptămâni. Nu ştiam unde era, când avea să se întoarcă, doar ce spusese Judi, şi anume că plecase în toiul nopţii. I-a spus că urma să se întoarcă în două sau trei săptămâni şi să-mi zică mie că o să mă sune. Atât a avut să-mi transmită. Am primit un mesaj vocal gâjâit care se auzea atât de rău încât mare parte din ce spunea n-am putut înţelege. Că o să se întoarcă acasă în curând şi că mă iubeşte. În afară de asta, nimic.

Desigur, mai era şi problema că trebuia să găsesc o soluţie prin care să fac două sute de mii de dolari sau să-l conving pe Blaine să mă păsuiască.

– Să sperăm că tata scapă cu bine în curând. Nu anula contractul pe luna octombrie până nu-ţi zic eu. O să încerc să fiu mai disponibilă, dar e greu în situaţia de faţă, Millie. Şi mai sunt şi nişte probleme de familie despre care trebuie să vorbesc cu tine. Chestii serioase care au de-a face cu mama.

– Ai vorbit cu Meryl?

Vocea i-a devenit ușoară ca o șoaptă, încât m-am văzut nevoită să lipesc telefonul de ureche și mai tare.

Am dat din cap la ridicolul întrebării ei ca o confirmare că nu voiam să intru în subiectul ăsta. Tata era aici, luptându-se pentru viața lui. Mama noastră, sora lui Millie, și uriașele alegeri greșite pe care le făcuse în ultimii treizeci de ani n-aveau să devină centrul atenției. Ultimul lucru cu care voiam să am de-a face erau mama și secretele ei.

– Nu, n-am vorbit cu ea. Doar că au ieșit niște chestii la iveală. Când își mai revine tata, te sun, bine?

Millie a oftat.

– O să... își revină?

Am scăpat un fornăit trădându-mi enervarea.

– Nu te purta ca și când ai da două parale pe ce se întâmplă cu tata. L-ai urât mereu, l-ai detestat pentru că nu ne-a adus în California când ne-a lăsat mama. A făcut tot ce-a putut.

De la celălalt capăt al legăturii telefonice s-a auzit mormăitul ei de neîncredere.

– Tot ar fi însemnat să vă ofere o viață. Când sora mea era acolo erați toți fericiți. N-a putut să mai țină frâiele după ce a plecat ea.

Vocea îi era rece și mi-a înghețat sângele în vene. Am simțit pe dinăuntru o dorință puternică de a-mi apăra tatăl. Mătușă sau nu, se juca cu focul și trebuia să fie pusă la locul ei.

– Măcar el n-a plecat. Aia a fost soră-ta. Femeia căreia îi duci dorul așa de tare a plecat și și-a lăsat fiicele de zece și cinci ani, dar cred că e în regulă să faci așa ceva, nu? Nu că ar fi fost prima oară când ar fi lăsat o familie de izbeliște. La naiba, de unde să știm, poate că-s o droaie ca noi peste tot în țară. Probabil că am o grămadă de alți frați despre care nu știu.

Millie a pufnit și vocea i-a tremurat.

– Mama ta n-a fost bine niciodată, păpușă. Știi asta. În adâncul tău, știi că n-a fost niciodată făcută să trăiască la casa ei cu copii și viață de femeie măritată. Spiritul ei avea nevoie să hoinărească liber, altfel s-ar fi simțit prizoniera propriei vieți.

- Îi cauți scuze?

- Mia, te-a iubit.

Am izbucnit.

- Așa se cheamă? Că pleci și-ți lași fiicele? Iubire. N-a știut ce înseamnă cuvântul ăsta.

Acum, că îl aveam pe Wes, știam sigur. Când iubești pe cineva atât de mult, îți pasă mai mult de fericirea celuilalt decât de a ta. Desigur, există și partea cu datul și primitul, dar face parte din a-ți împărtăși viața, a avea o familie.

- Mama n-a cunoscut semnificația cuvântului iubire, Millie, am repetat.

- Nu spune asta. Meryl n-a fost în toate mințile întotdeauna. A fost așa de pe vremea când era copil.

Fix acolo și atunci am decis că avea nevoie de o doză puternică de realitate în ceea ce-o privea pe scumpa ei soră.

- Am ascultat destul. Fă-ți o favoare. Ia pune mâna și caută numele Maxwell Cunningham încă o dată.

- Ultimul tău client? L-am cercetat. Știi asta.

Tonul îi era plictisit, enervat.

- Fă-o, Millie. Caută-i certificatul de naștere.

S-a auzit o pârâitură în telefon în timp ce eu mă îndreptam către ușă ca să intru înapoi în spital. Aveam nevoie de o perfuzie cu cafeină imediat.

- Mia, n-ai nici o noimă. Certificatul de naștere?

- Da.

- Și ce anume te aștepți să găsesc?

Am râs. Un râs ca de porc, un rânjet ca de hienă, unul din tot corpul. Mai multe cadre medicale care au trecut pe lângă mine pe hol m-au privit de parcă tocmai le spusesem că mi-au crescut aripi și că-s o zână. Nu-mi păsa. Delirul nu era un prieten de vreme bună zilele astea și m-am gândit că oamenii ăștia au de-a face cu suficientă debilitate mintală pentru a trece nepăsători pe lângă mine.

- Ai să descoperi că numele mamei lui Maxwell Cunningham este Meryl Colgrove. Tatăl lui este Jackson Cunningham.

– Poftim? Trebuie să fie o glumă ceva. N-are cum să fie adevărat. Te minte. Cineva te minte.

Teama și șocul din vocea ei erau credibile. Cel puțin n-avea habar de destrăbălarea surorii ei.

– Da, Meryl și-a părăsit propriul fiu când avea un an. Trei ani mai târziu, s-a căsătorit cu tata și apoi, după an, am venit eu.

N-aveam de gând să-i desenez tot nenorocitul de arbore genealogic, dar mi-a țopăit pe nervi apărând-o pe o femeie care nu merita așa ceva.

– Imposibil. Aș fi știut... a zis cu răsuflarea întretăiată.

Cum am ajuns în cantină, m-am târșâit până la aparatul de cafea, am băgat cei cincizeci și cinci de cenți și am vârât un pahar de carton sub cioc. Cafeaua era oribilă, dar mă ajuta să rămân trează. Mă rog, pentru vreo oră, iar apoi îmi reluam mersul de zombi înapoi către automat. Asta devenise o rutină pe care o îndeplineam de câteva ori pe zi.

Am tras aer adânc și mi-am rezemat fruntea de aparatul de cafea care revenea huruind la viață, vărsând cafea. Bâzâitul era plăcut pe capul care-mi zvâcnea.

– Ba să crezi. Dar e și mai rău de-atât.

– Mia, nu.

A suspinat, a pufăit și a sughițat la capătul liniei. Sincer, în momentul acela, nu-mi păsa. Trecusem prin mult prea multe pentru o singură persoană în ultimele două săptămâni. Trebuia să-i ofer și ei partea cuvenită din povara adevărului.

– Maxwell Cunningham. Nu numai că e fratele nostru, dar e și fratele biologic al lui Maddy după ambii părinți. Știi ce înseamnă asta? Ă?

Vocea mi-a crescut în intensitate, mânia și biruința punând stăpânire pe fiecare cuvânt.

– Asta înseamnă că sora ta l-a înșelat pe tata. A avut o aventură cu Jackson Cunningham la zece ani după ce au avut primul copil împreună, iar ea a rămas însărcinată cu Maddy. Nenorocita aia mizerabilă i-a pasat-o pe Maddy lui tata ca fiind copilul lui și nu s-a sinchisit vreodată să spună adevărul.

Asta-i sora ta. Învață să trăiești cu ideea asta. Eu m-am obișnuit, la naiba.

Am închis telefonul, mi-am luat paharul cu cafea și am sorbit-o pe toată dintr-o înghițitură. Era suficient de fierbinte cât să-mi ardă limba, distrugând fiecare papilă gustativă în calea ei. Nu că mi-ar fi păsat. Durerea mi-a oferit un alt punct asupra căruia să mă concentrez în afară de cumplita încurcătură în care se afla tatăl meu.

Scoțând o bancnotă de un dolar din buzunar, am vârât-o în aparatul de cafea, am mai băgat zece cenți și mi-am pus paharul meu, acum gol, într-o parte și unul pentru Maddy în partea cealaltă. Mi-am sprijinit din nou capul de aparatul care vibra, iar senzația a durat mai mult. Timp de un minut m-am lăsat pradă întunericului.

– Doamne, scumpo, vino aici, s-a auzit cel mai dulce sunet după vocea lui Wes al meu, înainte de a fi cuprinsă în brațele masive ale bărbatului pe care ajunsesem să-l cunosc drept fratele meu.

– Max, am izbucnit la pieptul lui.

M-am prins de spatele lui și am lăsat lacrimile să curgă. Au izbucnit furioase și cu repeziciune. Se simțeau ca un torent, făcându-i fleașcă tricoul negru, dar el mă ținea și mai strâns. Pentru prima oară de când primisem telefonul ăla, mă simțeam în siguranță. Protejată.

– Mulțumesc. Mulțumesc că ai venit, am spus printre suspine.

Dacă ar fi fost posibil, m-ar fi ținut și mai strâns, și mai aproape. Și mai multă căldură mi-a înconjurat sufletul înghețat.

– N-aș putea fi nicăieri în altă parte decât aici, ajutându-mi surorile să treacă printr-o perioadă grea. Sprijină-te de mine, scumpo.

Și asta am făcut un timp destul de lung.

Când un suspin și-a croit drumul din pieptul meu afară, el m-a strâns cu putere. În timp ce mi se înmuiau genunchii

și îmi pierdeam puterea de a mă ține pe picioare, el m-a ridi-
cat. Când am implorat și m-am rugat lui Dumnezeu ca tata
să trăiască, el a șoptit cuvintele la unison cu mine.

N-am avut niciodată pe nimeni pe care să mă sprijin, o
persoană care să lase totul și să fie acolo pentru mine când
aveam nevoie. Chiar acolo, blocată în raiul brațelor lui, mi
s-a întipărit în suflet. Aveam un frate și acum, că-l aveam,
nu voiam să aflu cum ar putea fi viața fără el.

CAPITOLUL 2

– Mia, scumpo, ești moartă de oboseală. Trebuie să pui geană pe geană, altfel o să-ți cedeze corpul când te aștepți mai puțin.

M-am tras din căldura îmbrățișării lui, mi-am șters ochii cu mâneca cămășii și am tras câteva guri de aer ca să mă calmez.

– Sunt bine. Serios, Max. O să fiu bine.

– Nu, nu este, s-a auzit vocea lui Maddy la zece pași în spatele nostru îndreptându-se către noi.

S-a uitat la aparatul de cafea și a arătat cu degetul.

– Una-i a mea?

Am dat aprobator din cap și i-am urmărit mișcările în timp ce-și prepara cafeaua. Chiar se obosise să-și pună lapte și zahăr. Eu o beam neagră, deși uram cafeaua neagră. Oricum nu-i simțeam gustul. La fel și cu mâncarea. Nu numai că aproape totul în jurul meu își pierduse aroma, dar și lumea din jurul meu își pierduse mult din culoare.

Maddy s-a târșâit până la Max și s-a aruncat la pieptul lui. Asta era o premieră. Max a luat-o în brațe și a strâns-o cu precauție, mângâindu-i părul. A închis ochii de parcă momentul era mult mai emoționant. Știam că-și dorea să fie apropiat de mine și de Maddy, dar totul în Texas se întâmplase atât de repede încât nu avuseseră destul timp să stabilească o conexiune între ei. Abia ce aflaserăm că Maxwell e fratele nostru și că ea e sora lui bună, că am primit telefonul despre tata și a trebuit s-o întindem.

Și-a ridicat capul, odihnindu-și bărbia pe pieptul lui.

– Mulțumesc că ai venit, Max.

– După cum i-am și surorii tale, n-aș putea fi nicăieri în altă parte.

– Surorii *noastre*.

Vocea i-a tremurat puțin când a pronunțat cele două cuvinte. Max s-a încruntat, iar sprâncenele lui au format un șănțuleț.

– Ce ai spus, dulceață?

Dulceață. De când ne-a cunoscut, ei i-a spus dulceață și mie scumpo.

– Sora noastră, a repetat Maddy. Mai devreme ai spus sora *ta*. Te-am corectat doar. Suntem cu toții rude și vreau să fie clar încă de-acum că, indiferent cine are mai mult sânge de același fel în vene, Mia va rămâne întotdeauna sora *noastră* sută la sută.

Max și-a țuguiat buzele.

– Ai perfectă dreptate. N-am vrut să sune așa. Iartă-mă.

Ne cere iertare? Ce?

– Max, nu trebuie să te scuzi, serios. Doar că Maddy e puțin prea sensibilă. Agitația e la cote înalte în perioada asta.

Maddy a strâns din ochi.

– Nu, nu sunt. Îți spun doar cum stau lucrurile. Așa cum m-ai învățat să fac de când eram mică. Să nu mă ascund niciodată în spatele unei minciuni. Să nu-mi țin gura atunci când trebuie discutate lucruri importante. Nu vreau să mai fierb la foc mic. Max trebuie să știe că tu ești pentru mine mai importantă decât oricine altcineva de pe lumea asta. Dacă e să fim o familie în orice chip, indiferent ce se întâmplă, unde te afli tu, acolo sunt și eu. Și, pur și simplu, așa stau lucrurile. Punct. Nu-mi pasă cine-i tatăl meu biologic.

A arătat către hol.

– Cel de acolo este tatăl meu. Nici un test de sânge n-o să schimbe asta vreodată.

Max a inspirat ușor, iar eu am hârșâit linoleumul cu piciorul, lăsând urme negre, în timp ce mă gândeam cum să gestionez mai bine ieșirea ei. Se simțea, în mod evident, ciudat

în privința locului ei și era defensivă față de relația noastră și confuză în ceea ce-l privea pe tata și ascendența ei.

– Maddy... Max, soția lui, Cindy, și fetița lor, Isabel, la fel ca și cel mic care urmează să se nască, sunt cu toții acum o completare la clanul Saunders, bine? Nu privi totul ca pe o schimbare, ci ca pe o completare. Doar pentru că ei sunt Cunningham, nu înseamnă că și tu ești tot Cunningham.

Și fix atunci Max a făcut o greșeală fatală.

– Păi, teoretic, este o Cunningham, doar că n-a știut-o.

Am văzut cu ochiul liber momentul în care ea a perceput vorbele. Corpul i-a înțepenit, pieptul i s-a umflat, iar din ochi păreau că-i ies săgeți în timp ce s-a aruncat în fața lui Max cu degetul ăla al ei – cel la capătul căruia efectiv uram să mă aflu – pe care l-a îndesat de câteva în pieptul lui. Au. Știam din proprie experiență cât de dureros era degetul ăla osos.

– Așa zici, ha? Știu că voi faceți lucrurile diferit în Texas, dar ascultă-mă și ascultă-mă cu atenție. Am fost mereu, sunt și voi fi întotdeauna Madison Saunders. Ai priceput? Mă simțeam bine în pielea mea înainte și n-am de gând să mă schimb doar pentru că un test ADN demonstrează nu știu ce. Recunosc, sunt șocată de faptul că am un frate și chiar sunt bucuroasă pentru asta, dar n-o să mă câștigați ca pe un premiu de consolare pentru acțiunile lui Meryl Colgrove. Ai priceput?

– Surioară...

Propria mea voce era de nerecunoscut, înecată de amarul de tristețe cu care vorbeam în timp ce mi-am cuprins sora în brațe. Și-a lipit corpul de pieptul meu presându-și fața de gâtul meu.

– Sunt Madison Saunders! Nu sunt Cunningham, suspina cu fața acoperită de părul meu des.

– Iubito, nu vrea nimeni să te schimbe, nici pe tine, nici numele tău și nici ceea ce ești. Vei fi mereu sora mea. Vei fi mereu fiica tatei. Doar că acum mai avem o parte a familiei noastre pe care s-o iubim și s-o cunoaștem. Nu se schimbă nimic, Mads. Nimic. Suntem tot noi două împotriva lumii, bine?

A dat din cap aprobator, continuând însă să plângă.

– Vorbesc serios, Max nu e aici ca să schimbe ceva, nu-i așa, Max?

Maxwell și-a dres vocea cuprinzându-i ceafa cu mâna lui uriașă.

– Dulceață, deja vă iubesc, pe tine și pe Mia, foarte mult. Sunteți surorile mele mai mici și, din momentul în care ne-am întâlnit, am simțit fiorul ăla de conștientizare a ideii de familie. V-am dorit toată viața mea. Mi-am dorit familia asta. Acum o am și sunt fericit, draga mea. Cyndi, Isabel și bebelușul Jack vor avea niște femei grozave în viața lor și nu pot decât să mă simt norocos. Atâta tot, draga mea. Pentru asta mă aflu aici. Ca să-mi ofer sprijinul câtă vreme tu și Mia aveți grijă de tatăl vostru.

După câteva momente, Maddy și-a ridicat capul. I-am cuprins obrajii în mâini și i-am șters lacrimile.

– Nu s-a schimbat nimic, bine?

– Se sssimte ddde parcă s-au schimbat multe.

Și-a șters nasul umed de mânecă. Scârbos. Amândouă eram dezgustătoare.

– Deși pare așa, nu s-a schimbat nimic. Tu ești încă studentă, pe cale să devii doamna Matthew Rains și mă ai pe mine pentru totdeauna. În plus, acum mai ai și un frate mai mare grozav și extrem de bogat.

– Păi, toți suntem bogați, a adăugat Max entuziast, dar fără a fi de vreun mare ajutor.

Frate! Trebuia să fi avut un buton de oprit-pornit. Cam așa ar trebui să vină din fabrică frații. Nu avusesem ocazia să discut despre firma Cunningham Oil & Gas fiindcă intervenise toată treaba cu tata.

Maddy s-a încruntat făcând un rid mic deasupra nasului. Când era mică îi pupam ridul ăla și-i spuneam să nu se încrunte ca să nu rămână așa, pentru că mai târziu în viață i-ar fi displăcut.

– Nu suntem bogați, a răspuns Maddy în zeflemea. Nici pe departe.

Maxwell mi-a aruncat o privire aspră.

– Nu i-ai spus? a întrebat încrucişându-şi braţele alea masive la pieptul şi mai masiv.

Aş fi vrut să mă scurg ca o mâzgă la picioarele lui. Avusesem de-a face cu prea mult dramatism ca să mai pot face faţă şi la conversaţia asta acum. Mai întâi Millie, acum Max şi Maddy. La naiba!

– Ce să-mi spui? a insistat Maddy.

– Max, am avut de-a face cu nişte chestii destul de nasoale. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mai complic şi eu treaba.

– Ce complicaţie? a întrebat Maddy.

– Nu e chiar o complicaţie. Mai degrabă un beneficiu, a adăugat Max.

– Şi beneficiul este...? a întrebat ea.

În loc să mă mai implic, eram mult prea obosită să-mi mai bat capul să găsesc o modalitate frumoasă de a spune totul, iar Max oricum părea gură spartă, aşa că de ce nu? Sorbindu-mi cafeaua şi lăsând lichidul cremos care indiscutabil era mai bun ori de câte ori era preparat de altcineva – sau poate că era doar datorită zahărului şi a laptelui –, am urmărit cum Max i-a explicat lui Maddy că noi trei aveam să deţinem câte o parte din Cunningham Oil & Gas, deşi il făcusem să accepte să ne dea nouă doar jumătate, ca astfel el să deţină cincizeci la sută din companie. Era dreptul lui moştenit la naştere, iar noi oricum nu crescuserăm cu ideea asta în minte. Fiecare dintre noi două am fi avut douăzeci şi cinci la sută, ceea ce înseamnă o groază de bani, dar nu ne forţa să luăm decizii zi de zi şi să ne implicăm în afacere. Maddy, pe de altă parte, cu diploma ei, ar fi putut fi interesată de această opţiune în viitor.

După ce Max i-a expus detaliile, ea a rămas acolo, poate şocată sau doar pierdută în gânduri. La momentul ăla nu puteam fi sigură. În cele din urmă, a început să dea semne că mai e cineva acasă, iar faţa i s-a luminat. O nuanţă rozalie i-a colorat obrajii şi optimista de soră-mea şi-a făcut din nou apariţia.

– Dețin douăzeci și cinci la sută din una dintre cele mai mari companii de petrol și gaze din țară?

– Da, doamnă, a răspuns Max, pe buze instalându-i-se un mic zâmbet de infatuare.

– Fugi de aici! a izbucnit ea cu mâinile strânse la piept. E fantastic.

– Ba să ai surori e fantastic. E dreptul vostru, prin naștere, să fiți parte din afacerea familiei, a anunțat Max mândru.

– Deci, când termin facultatea, pot să vin pur și simplu să lucrez la companie dacă vreau?

Exact cum credeam, sora mea cea deșteaptă, aproape om de știință, era foarte încântată de idee.

– Sigur. Mi-ar plăcea ca amândouă să veniți să lucrați la sediul central din Dallas, a răspuns Max râzând.

– Vedem.

Max a zâmbit cuprinzându-ne pe amândouă cu brațele.

– Deocamdată, totuși, trebuie să vă hrănesc cu niște mâncare adevărată.

Mi-a mirosit părul.

– Și trebuie să vă trimit la duș. Și cel puțin patru ore de somn.

Și eu, și Maddy aveam de gând să protestăm, dar ne-a împins fix pe lângă ușa de la salonul tatei. Nu se schimbase nimic în sfertul de oră pe care-l petrecusem la cantină și în care stătuse singur.

– Nu-l putem lăsa pe tata singur, a spus Maddy.

– Nu-l lăsam. M-am întâlnit cu iubitul tău. El și mama lui veneau oricum ca să vă mai înlocuiască. Or să stea cu tatăl vostru cât vă odihniți voi un pic. Fără discuții. Nu-i sunteți de nici un folos așa. Sunt sigur că ar fi foarte furios dacă ar ști că n-aveți grijă de voi.

Tonul lui Max era ferm. Am scos un sunet cumva între râs și pufnitură. Tatei îi păsa. Ne iubea, în mod cert, dar de obicei era atât de beat încât nu observa cu zilele dacă eu și Maddy rămâneam fără mâncare. Odată, n-am mâncat două

zile. Aveam doișpe ani și nu eram suficient de mare cât să pot lucra, iar Maddy avea șapte ani. Terminaserăm toată mâncarea din casă, inclusiv toate uscăturile și toate conservele. După două zile întregi fără să mâncăm nimic, eram disperată. Așa că m-am dus pe strada principală la un bufet al unui cazinou foarte aglomerat și mi-am burdușit sacoșa cu rulouri și bucăți de pui când nu se uita nimeni. M-am asigurat că stăteam foarte aproape de câte-o familie cu copii fără să-și dea seama nimeni. M-am strecurat afară, iar eu și Maddy am mâncat trei zile din ce-am șterpelit, până când tata și-a revenit din chiolhanul lui și a umplut din nou casa cu mâncare. Am mai făcut asta de câteva ori de-a lungul anilor, când era cu adevărat grav. Răspunsul la afirmația lui Max de mai devreme ar fi un „nu" hotărât. Tata mai mult ca sigur n-ar fi observat că suferearn, că eram obosite sau toate astea. Max mă cunoștea pe mine de-o lună, iar pe Maddy de-o săptămână și deja știa de ce aveam nevoie.

Conduse de un frate ferm, l-am lăsat să ne târască până la apartamentul cu două dormitoare pe care ni-l rezervase acum o săptămână la hotel, un apartament în care nu dormiserăm nici măcar o dată. Îl folosiserăm doar pentru câte un duș, și nu suficient dacă ne luam după duhoarea pe care o răspândeam. Max s-a așezat pe pat dând din mâini să plecăm.

– Voi două, la duș, acum.

A arătat către mine și Maddy. Apoi a ridicat receptorul.

– Da, aș vrea... așteptați un pic. Vă plac hamburgerii?

Mi-a lăsat gura apă doar la ideea unui hamburger plin de carne și brânză. Nu-mi mai fusese foame cu zilele. Și tot de zile întregi nu mai mâncasem nimic care măcar să semene a mâncare adevărată. Îmi creasem o dietă strictă formată din cafea, batoane Snickers și un mix de gustări de tot felul, asta când reușeam să mă silesc să înghit ceva. A, noua și viitoarea soacră perfectă a lui Maddy aducea mâncare în fiecare zi, dar nu m-am putut atinge de ea. Tata nu mânca. Eu de ce-aș fi mâncat? Acum, cu câteva kilograme în minus și cu

un stomac care mergea în gol, știam că nu sunt de folos nimănui în starea asta.

– Hamburgerii sunt perfecți, Max, mulțumim, am răspuns, iar Mads s-a mărginit să aprobe din cap.

Îmi dădeam seama după umbletul ei și după umerii lăsați că-și pierdea din putere, iar greutatea tuturor întâmplărilor recente începea să lase urme vizibile.

Din moment ce era un apartament cu două dormitoare, erau și două băi. Eu am făcut duș în una, iar Mads în cealaltă. Când am ieșit, un tricou bărbătesc și o pereche de boxeri așteptau pe măsuța de toaletă. Nici măcar nu mă gândisem la pijamale, darămite să le pun în bagaje. Mi-am târșâit picioarele până în sufragerie, unde Maddy stătea cu mâinile încolăcite în jurul unui hamburger uriaș. Și ea purta tricou și boxeri.

– Gemene, am glumit, iar Maddy aproape că s-a înecat cu o burgerul ei când a chicotit.

– Trebuia să vă dau ceva să purtați. N-ai nimic pentru culcare. În ce ați dormit?

M-am holbat la fereastră, mai precis oriunde prin cameră, ca să evit întrebarea.

Maddy, în schimb, a ales să fie sinceră.

– Max, am stat numai la spital.

El a dat capul pe spate și și-a apucat genunchii.

– Adică vrei să spui că n-ați dormit nici măcar o dată într-un pat de când ați plecat de la fermă?

Maddy, bat-o norocul, nu s-a prins de tonul lui.

– Nu. În majoritatea nopților moțăiam eu pe canapeaua micuță de acolo, iar Mia pe scaun.

Privirea i s-a mutat rapid către mine.

– Ai dormit pe un scaun toată săptămâna?

A arătat către mine.

– Iar tu probabil că te-ai răsucit ca un covrig ca să încapi cât ești de lungă pe canapeaua aia, a spus îndreptându-și atenția asupra lui Maddy. Păi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i de mirare că amândouă arătați oribil. Bărbații voștri ce-au de spus în toată chestia asta?

Cu privirea furioasă, își strângea și mai tare genunchii.

– O întrebare a naibii de bună, am îngăimat eu cu un cartof sărat în gură.

Era perfect de crocant și sărat și plin de splendoarea cartofilor. După ce am mâncat pe nerăsuflate cel puțin zece, am luat hamburgerul.

Maddy a mestecat și apoi a vorbit.

– Mia a refuzat să plece. Eu am refuzat s-o las pe Mia. Trecem prin asta împreună, nu-i așa, surioară?

A spus-o de parcă să-l veghem pe tata când își dă ultima suflare era ceva ce musai trebuia marcat pe lista noastră de solidaritate între surori. Era drăguț totuși. Știam că-și dorește ca tata să-și revină din toate astea la fel de mult cât îmi doream și eu, dar ne temeam și de ce se va întâmpla când va afla că nu el este tatăl ei biologic.

Max s-a ridicat, s-a plimbat prin cameră, apoi a scuturat din cap.

– Ei bine, o să fiu aici vreo două săptămâni sau cel puțin până când trece peste asta. Apoi trebuie să mă întorc la Cindy. Nu pot fi plecat în ultima lună de sarcină. La naiba, poate că ar trebui să aduc fetele aici, acum. Așa am fi cu toții, să trecem împreună prin toate astea indiferent ce se întâmplă.

Ar fi putut exista o persoană mai bună și mai generoasă ca el? Nu cred. N-am cunoscut niciodată un bărbat ca el și probabil că nici nu voi cunoaște. Da, am cunoscut niște bărbați speciali în ultimul an, unii pe care i-aș considera chiar prieteni apropiați, amanți grozavi și chiar și mai mult în unele cazuri. Max, însă, e unic. Dragostea lui pentru familie concura cu cea a lui Tai și a clanului său samoan din Hawaii. Erau foarte uniți, dar înverșunarea lui Max, atitudinea lui, iubirea infinită pentru Maddy și pentru mine și felul în care avea grijă de noi de parcă voia să facă asta pentru totdeauna însemnau mult mai mult. Nu există o manieră mai potrivită de a explica toate astea fără a suna extrema de siropos.

Am mai mâncat vreo zece minute, iar Max arăta către farfurie de fiecare dată când vreuna dintre noi respira lăsându-se

pe spate și sprijinindu-se de canapea. Voia farfuriile goale și n-avea de gând să se lase impresionat de nimic. În cele din urmă, și eu, și Maddy am mâncat până ne-am ghiftuit. Și, fără a băga de seamă, am ajuns să ne sprijinim una de cealaltă, umăr în umăr, cu ochii atât de grei încât era imposibil să-i ținem deschiși.

– Haideți, fetelor.

Max m-a înghiontit, dar m-am aplecat și mai mult către Maddy. Greutatea ei mi-a părăsit o parte a corpului, iar eu am tremurat, privată fiind de căldura trupului ei. Aveam ochii mult prea grei pentru a-i deschide. Aveam nevoie de câteva minute să-i odihnesc, iar apoi aș fi fost ca nouă.

Deodată, m-am simțit fără greutate, de parcă zburam pe aripi invizibile către o destinație necunoscută. După câteva zgâlțâieli, am fost așezată pe un nor printre straturi ușoare de bumbac și învelită cu o pătură pufoasă. Mi-am frecat obrazul de ea fără să deschid ochii.

– Stau câteva minute și apoi mă întorc, am bâiguit.

Am simțit ceva cald și umed pe frunte.

– Bine, dulceață, câteva minute. Sigur.

Max a mai spus ceva, dar era trunchiat și n-am putut înțelege.

* * *

Nu se întunecase de-a binelea când m-am trezit. M-am ridicat și m-am uitat la patul de lângă mine. Maddy dormea dusă. M-am răsucit și m-am dat jos din pat. Imediat ce picioarele mi-au atins covorul pufos, m-am simțit amețită și năucă. Eram mai mult decât obosită. Efectiv epuizată. Era șapte fix.

La naiba. Eram plecate de mai bine de opt ore. Tata!

Gândul că tata era peste drum, luptându-se pentru viața lui, m-a făcut să mă mobilizez. Am aruncat pe mine niște blugi și un tricou curat cu anchior, o pereche nouă de șosete și tenișii. În cel mult cinci minute eram îmbrăcată și gata de acțiune. Pe noptieră am găsit un elastic de păr, l-am luat și

mi-am prins pletele într-o coadă de cal în timp ce ieşeam pe uşă. Max stătea pe canapea uitându-se la televizor.

– Te-ai trezit.

– La dracu', am dormit opt ore, Max! am mormăit, îndreptându-mă către tejgheaua pe care stăteau cheia de la cameră şi portofelul meu.

Maxwell nu părea deranjat de ieşirea mea.

– Aveai nevoie.

Sunt momente în viaţă când vrei să pocneşti un om bun fix în mutră. Şi ăsta era unul dintre acele momente, dar m-am abţinut.

– Am nevoie să fiu cu tata. Dacă se trezeşte şi e singur? Sau, mai rău, dacă...

N-am putut nici măcar să gândesc acele cuvinte, darămite să le rostesc.

Max s-a ridicat şi mi-a făcut semn să mă liniştesc.

– Relaxează-te. Abia ce am vorbit la telefon cu Matt şi Tiffany Rains. Nu e nici o schimbare.

– Trebuia să mă laşi să dorm doar câteva minute! am ţipat cu mâna pe clanţă. Cum să mai am încredere în tine când te rog să faci ceva atât de simplu şi n-o faci? a fost replica mea finală în timp ce ieşeam din cameră încercând să trântesc uşa.

Doar că, din moment ce ne aflam într-un hotel, blestemata de uşă s-a închis uşor graţie sistemului hidraulic. Ceea ce a dus la o creştere exponenţială a furiei care clocotea în mine.

– Mia! l-am auzit pe Max strigând în timp ce mă năpusteam către lift, apăsând iar şi iar butonul.

Nu că ar fi făcut blestemăţia să vină mai repede, dar cu siguranţă mă făcea pe mine să mă simt mai bine!

Max a ieşit din cameră şi s-a îndreptat precaut către mine.

– Îmi pare rău, Mia. Chiar aveai nevoie de somn. Am stat la curent prin telefon cu familia ca să mă asigur că, dacă apare vreo schimbare, putem fi acolo în două minute. N-am încercat nici o clipă să te controlez.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am încrucișat brațele la piept.

– Ei bine, ce vrei să spun? Îmi fac griji pentru tata. Nu știu exact unde se află iubitul meu și nu mai am nici o veste de la el de două săptămâni.

– N-ai vorbit cu Wes de două săptămâni?

– Da' ce, m-am bâlbâit cumva? Frate!

Mi-am dus mâna la frunte în locul în care veșnica durere se reîntorcea.

Max s-a încruntat și și-a sprijinit mâna de brațul meu.

– O să dau niște telefoane. Dacă poate cineva să afle ceva, atunci aia e Aspen. Are o grămadă de cunoștințe în lumea filmului. Crezi că te-ar ajuta?

O ofertă de pace? Sigur că o acceptam. Am dat din cap în semn de aprobare.

– Da, mulțumesc.

Ușile liftului s-au deschis și am intrat. El a rămas în hol.

– Aștept să se trezească și Maddy, a spus Max.

– N-o trezi. Are nevoie de odihnă.

A făcut ochii mari și a afișat un zâmbet superior.

– Și tu nu? Văd eu cum stă treaba. Tu poți să decizi pentru Maddy, dar când vreau să te ajut eu sunt personajul negativ?

A zâmbit în colțul gurii cu zâmbetul ăla despre care știam că o făcea pe Cyndi să leșine.

– Eu sunt sora mai mare, am contracarat de parcă ăsta ar fi fost răspunsul la toate misterele universului.

A arătat cu un deget către el.

– Frate mai mare.

A rânjit, iar eu am zâmbit atunci pentru prima oară în toată săptămâna.

– Mda, păi, e un titlu nou. Trebuie să câștigi genul ăsta de putere, Maximus.

Ochii i-au sclipit în timp ce a împiedicat ușile liftului să se închidă.

– Și intenționez să-mi câștig dreptul pentru tot restul vieții mele, dulceață.

A lăsat ușile să se închidă și mi-a făcut din mână înainte să se întoarcă în cameră. Max și-a spus punctul de vedere. Era implicat sută la sută și își dorea să fim o familie mare și fericită. A câștigat o pereche de surori. O legătură de sânge cu mama și tatăl lui. Max era genul de bărbat care lua partea bună din tot și apoi ni se dăruia cu totul mie și lui Maddy. Și, la naiba, chiar a făcut asta cu vârf și-ndesat, dar eu am fost mult prea prinsă de gândurile și grijile mele, așa că n-am putut să-i spun cât de mult însemna pentru mine că el era acolo. Cum, când anul ăsta avea să se sfârșească, plănuiam să fac un mare efort să fiu parte din viața lui de zi cu zi și că ardeam de nerăbdare să fac asta. Cât de mult puteam. Aveam timp. Cel puțin așa speram.

Capitolul 3

– Am venit cu cadouri!

Ginelle a intrat ţanţoşă în rezerva de spital. Într-o mână ţinea o plantă, nu flori, iar în cealaltă ducea o pungă misterioasă de hârtie maro. A aşezat ghiveciul cu aranjamentul de plante suculente lângă cele câteva buchete de flori, s-a îndreptat către tata şi l-a pupat pe frunte, atentă la tuburile din jurul lui.

– Trezirea, bătrâne! Fetele tale îmbătrânesc aici păzindu-te în timp ce dormi, a zis ea.

Dacă poate cineva să fie şi blând, şi tăios în acelaşi timp, atunci Ginelle ţi-e omul. I-a privit faţa un moment de parcă aştepta să-l vadă executând ce-l îndemnase să facă. N-a făcut-o. A scuturat din cap, s-a întors şi s-a uitat la mine cu capul lăsat într-o parte. M-a examinat un pic, apoi a cloncănit cu limba.

– Ei, arăţi un pic mai bine. Tot ca naiba, dar probabil că ai dormit niţel şi ne-ai binecuvântat pe toţi în cele din urmă cu un duş.

S-a aplecat şi mi-a mirosit părul zgomotos ca să-şi arate punctul de vedere.

– Dap, proaspăt ca o floare.

M-am băgat în pieptul ei şi am zâmbit.

– Taci, târâtură. Ce ai în sacoşă?

Clipind des, şi-a dus un deget la obraz.

– Ce vrei să spui?

Am chicotit pe jumătate, simţindu-mă mai bine datorită prezenţei ei. Gin şi-a balansat braţele şi şoldurile, făcând o ditamai chestia din aşezatul pe canapea şi scoţând tot felul de chestii din punga ei cu bunătăţi.

– Bine, din moment ce a trecut o săptămână de când fundul tău lăsat n-a ieșit din camera asta, m-am gândit că e nevoie de niște chestii ca lumea de petrecut timpul.

Le-a scos pe rând și mi le-a arătat.

– Un pachet de cărți de joc, cuvinte încrucișate, Sudoku...

– Sudoku? Ce naiba-i asta?

Ginelle a ridicat din umeri.

– E un fel de joc de matematică.

– Mi-ai adus un joc de matematică? Mie?

A rânjit și a întors câteva pagini din carte.

– Nu știu. Era un tip drăguț la magazin și ne-am cam apucat să vorbim. I-am spus ce căutam și mi-a arătat toate nebuniile astea. Iar eu le-am luat și am flirtat.

A privit pe fereastră de parcă retrăia momentul.

– În orice caz, a zis că e preferatul lui, că îi place la nebunie să rezolve toate puzzle-urile și bla-bla. Serios, eram interesată mai mult să urmăresc cum i se mișcă gura și să-mi imaginez cum aș putea să găsesc o utilizare mai bună pentru buzele alea groase ale lui pe...

A arătat către prohabul pantalonilor.

– Gin!

M-am uitat la tata.

– Fată, te aude.

Și-a încruntat sprâncenele.

– Serios? Crezi?

– Da, cred. Așa că nu mai vorbi despre cum îți dorești să te cunoască un angajat de la nu știu ce magazin.

Am gesticulat către fofoloanca mea. Ginelle și-a dat ochii peste cap.

– Mă rog. În orice caz, Mads se poate amuza cu astea.

Bine zis. Maddy era deșteapta familiei.

– Mai am și niște reviste de modă și, desigur, preferata ta...

A scos un număr al revistei *Street Bike* și mi l-a fluturat prin față.

Pe copertă era un iepuraș Playboy super-sexy, lângă o super-motocicletă Yamaha YZF-R1 nou-nouță. Motocicleta

era la fel de lucioasă ca autostrada prin deşert după o primă repriză de ploaie. Avea finisaje albastru regal şi suficiente elemente din crom strălucitor cât să orbească ochii tipilor care voiau doar s-o privească în loc s-o conducă. Motorul de patru cilindri cu şaişpe valve era o minunăţie a tehnicii, cu o pârghie *crossplane*, biele din titan şi camere de combustie compacte. Iar ce înclina şi mai mult balanţa era că bestia cântărea în jur de două sute de kile. Mi-aş fi dat şi ţâţa stângă să am aşa ceva. Mm, nu chiar. Ei bine, poate.

Ochii au început să mi se umezească. La naiba, aveam cea mai bună prietenă.

– Mulţumesc, Gin, am spus cu vocea gâtuită de emoţie.

Şi-a pus picioarele mici şi tonifiate ca naiba unul peste altul şi s-a lăsat pe spate pe mâinile strânse la ceafă.

– Hai, pune-mă la curent cu ştirile. Unde-i surferul? De ce nu-i aici?

Şi, cu întrebările astea, întreaga greutatea a lumii mi-a revenit pe umeri. O contactasem pe Judi, cea care avea grijă de casă, şi le căutasem chiar şi pe sora lui, Jeananna, şi pe maică-sa, Claire. Nimeni nu ştia nimic şi toată lumea începea să se îngrijoreze. Nu li se părea atât de ciudat ca Weston să nu poată fi contactat de vreme ce câteodată nu puteau vorbi cu el câte-o lună, dar faptul că nici eu nu mai primisem veşti de la el le enerva. Dar pe mine? Nu chiar. Cu atât mai mult cu cât ne încredinţasem viaţa unul altuia, iar eu mă mutasem la el. Eram amândoi nerăbdători să petrecem timp împreună. El trebuia să fie acasă când terminam eu în Texas şi apoi sperasem că-l voi vedea înainte de clientul cu numărul nouă. Nu primisem nici un semn.

În cele din urmă, o sunasem pe Jennifer, soţia regizorului. Era în ultima lună de sarcină, aşa că soţul ei nu plecase cu echipa, acesta fiind şi motivul pentru care Wes trebuise să meargă acolo, şi încă pentru o perioadă mai lungă decât se aştepta. Se pare că-şi atribuise rolul regizorului principal. Ultimul lucru pe care îl aflase regizorul, de la un asistent, era

că lucrurile mergeau ca unse, dar că nu aveau semnal ca să poată telefona și nici internet. Erau în inima insulelor din Asia de Sud-Est cu o mică echipă de filmare, doar vreo cincisprezece oameni – printre care și Gina DeLuca. Avea logică, deși mă făcea să scrâșnesc din dinți, iar inima să mi se strângă. Știam că personajul ei era în mijlocul unui triunghi amoros în poveste și, pentru că unul dintre ei murise, ea trebuia să refilmeze toate scenele, dar asta nu răspundea la întrebarea când aveau să se întoarcă sau de ce nu găseau o modalitate să sune.

– Tot ce știu este că-i în inima Asiei, unde refilmează niște scene, dar nimic altceva.

– Ar trebui să fie aici, Mia. Faptul că nu-i aici nu-i aduce deloc puncte. Cu fiecare zi în care nu se află aici, urcă și mai mult în clasamentul meu cu persoane de doi bani.

Am oftat și mi-am masat ceafa încercând să-mi detensionez niște noduri.

– Crede-mă, ar fi aici dacă ar ști ce se întâmplă. Căsuța lui vocală e plină. Nici măcar nu mai sună, trece pur și simplu la mesajul care-mi spune că are căsuța plină și să încerc mai târziu.

– Crezi că s-a întâmplat ceva?

Ochii i s-au înmuiat, iar buzele i s-au strâns într-o linie dreaptă.

Am privit pe fereastră, apoi la tata. Oricât de mult mă durea s-o spun, am recunoscut cam cât de grav credeam eu că este.

– Da, Gin. Cred că s-a întâmplat ceva cu adevărat rău și nimeni nu știe.

– Să sunăm la poliție sau ceva?

– E prea devreme ca să ne dăm seama. I-am întrebat familia, iar ei nu vor să ajungă la presă dacă scapă vreun polițist informația, dar sincer eu nu dau două parale. Cu cât știu mai mulți oameni cu atât mai bine, cred eu, dar poate că sunt egoistă. Nu știu destul despre industria asta ca să-mi dau seama dacă e ceva neobișnuit. Exagerez. Sunt sigură că e bine. Foarte bine.

Am spus-o de două ori, încercând să mă conving pe mine însămi, deși nu puteam scăpa de sentimentul teribil pe care-l aveam.

Gin și-a împreunat mâinile, și-a pus coatele pe genunchi și și-a odihnit bărbia pe degetele împletite.

– Ce ai de gând să faci?

N-a întrebat cu intenția de a răni, dar ideea că nu pot face nimic mi-a trimis un junghi ca o săgeată în inimă. Bărbatul pe care îl iubeam dispăruse, fără posibilitatea de a comunica de trei săptămâni, și nimeni nu știa nimic de el. Și ce era și mai grav era că, din câte se părea, eu eram singura cu adevărat îngrijorată. Poate că asta era singurul meu indiciu că exageram.

Am ridicat din umeri și m-am lăsat pe spate în scaun, sprijinindu-mi capul de muchia tare de plastic și holbându-mă la plăcile din tavan.

– Nu știu. Max a sunat-o pe Aspen Reynolds, o prietenă de-a lui...

– Poftim? Dă înapoi. Mai zi chestia asta o dată! Acea Aspen Reynolds. Aspen Bright-Reynolds de la AIR Bright Industries? Blonda ridicol de frumoasă, cu ditamai soțul cowboy fix opusul ei? Care are cel mai dulce copil din lume, pe nume Hannah?

– Mm, da. Și e super-ciudat că știi atâtea despre o femeie pe care abia am cunoscut-o.

S-a ridicat.

– Ai cunoscut-o?

Și-a pus mâna în șold și a luat o poziție de parcă era cu adevărat supărată. O, nu, frate, n-aveam nevoie de porcării de-astea astăzi. Atitudinea lui Gin poate fi suportată doar în izbucniri mărunte, iar eu n-aveam starea mentală potrivită pentru a-i face față.

– Nu-mi vine să cred. Jur, tot timpul te afli în situații de genul ăsta în care m-ai putea ajuta pe mine, prietena ta cea mai bună, parașuta ta, iar tu te porți de parcă numele meu ar fi Neica! Neica Nimeni!

Mi-am presat tâmplele cu ambele mâini.

– Gin, spune-mi de ce e așa o mare scofală că am cunoscut-o pe Aspen.

A scos un sunet între mârâit și râgâială.

– E cea mai tare din domeniu. Modele, reviste, actrițe, super-spectacole în Vegas...

A pus accentul pe spectacolele din Vegas.

– Deci face niște spectacole și vrei să apari și tu în ele?

Am vorbit deschis ca să putem ajunge mai repede la frustrarea ei. Cu cât aveam de-a face cu ea mai repede cu atât mai bine.

– O faci să sune de parcă aș fi lacomă sau așa ceva. Serios, Aspen conduce o grămadă de chestii atât în domeniul tău cât și în al meu. Toată lumea o știe. E una dintre cele mai bogate femei din lume și are doar treizeci de ani!

Vocea îi creștea în intensitate proporțional cu încântarea.

Mi-am amintit când am întâlnit-o la fermă pe blonda cu picioare lungi. Era drăguță, purta haine foarte frumoase, dar le combinase cu o pereche de șlapi. Ceea ce mi-a dat de înțeles că hainele erau ceva ce punea pe ea la fel ca noi, ceilalți, și că se bucura de confortul oferit de chestiile mărunte după o zi lungă de afaceri. Blonda locuia într-o fermă modestă în împrejurimile Dallasului – fiind vecină cu Max. Aveau o fermă drăguță, dar nicidecum în genul celor pe care le vezi în reviste cu stilul de viață al celor bogați și faimoși sau alte asemenea chestii. Era un loc rural drăguț cu un teren extraordinar, cu cai, câțiva juncani, dar în esență era doar un loc liniștit în care să trăiască o familie micuță formată din trei persoane.

– Femeia mi-a părut destul de normală.

Ginelle a tăiat aerul cu mâna.

– Nu e normală. Perfectă, da. Normală, nu. Sunt efectiv îndrăgostită de ea.

M-am uitat la ea chiorâș.

– Am crezut că de mine ești îndrăgostită.

M-am bosumflat. Un strop din tensiunea din cameră s-a eliberat când Gin a început să râdă și s-a trântit înapoi în scaun.

– Ea face parte din fanteziile mele. Crezi că ai putea să mă prezinți?

– Da. Dacă mergem la ferma lui Max, iar ei sunt acasă, sigur că te pot prezenta.

A bătut din palme și s-a holbat visătoare la peretele din spatele meu.

– Ar fi minunat.

Mă rog.

– Nu ești întreagă la dovleac.

– Mmm, dovleac, a mormăit.

* * *

A doua zi, în timp ce piguleam florile uscate din aranjamentele pe care le primise tata, mi-a sunat telefonul. Margaretele trimise de Judi Croft ca din partea lui Wes, deși Wes încă nu știa ce se petrece, se țineau bine. Petalele lor albe și mijlocul galben îmi aminteau de vremuri tare bune. Speram ca asta să fie o metaforă pentru trăinicia relației noastre și a dragostei lui, dar mai ales a vieții lui.

M-am uitat la ecranul telefonului pe care scria număr privat. Am răspuns.

– Alo?

– Mia Saunders la telefon? a întrebat o femeie.

– Da, eu sunt. Cu cine vorbesc?

Am simțit cum mi se ridică părul la ceafă. Ceva era în neregulă. Același sentiment îl avusesem când sunaseră de la spital în legătură cu tata.

– Sunt Aspen Jensen. Îți amintești că ne-am cunoscut, a început ea, dar eu i-am tăiat vorba.

– Da, bună. Scuze, Aspen. Nu ți-am recunoscut vocea la telefon. Cu ce-ți pot fi de folos?

A făcut o pauză lungă.

– Mia, nu știu cum să-ți spun, dar Max m-a pus să mă interesez de Weston.

Groază. Nimic altceva decât un perete negru de groază teribilă simțeam cum mă strânge din ambele părți de parcă

aş fi fost strivită de două plăci de metal. M-am chinuit să-mi păstrez răsuflarea.

– Știu. Mi-a spus. Îți mulțumesc că ți-ai folosit cunoștințele. Ai aflat ceva? am întrebat, știind, pur și simplu știind, că tot ce urma să-mi spună avea să doară.

– Mia, scumpo, echipa lui, întreaga echipă a dispărut. Mă rog, nu chiar toți. Sursa mea a aflat că, în timp ce filmau pe o insulă din Asia de Sud-Est, au venit trei bărci pline cu oameni înarmați. Sunt cunoscuți ca extremiști religioși dintr-o celulă teroristă radicală. Au năvălit susținând că-și curăță teritoriul și au de gând să arate asta folosindu-se de americani.

A făcut o pauză de câteva momente, și-a dres vocea, apoi a continuat.

– Scumpo, au împușcat nouă oameni din echipă, dintre care șapte au murit, le-au furat echipamentul și i-au luat prizonieri pe ceilalți șase. Cei doi răniți au fost evacuați de urgență și duși la un spital, unde unul a murit în timpul operației. Celălalt se luptă încă pentru viața lui. Mia, cei șase care au mai rămas sunt prizonieri. Scumpo... îmi pare rău. S-a implicat și guvernul nostru. Și președintele s-a implicat.

O, Dumnezeule!

– Nu înțeleg! Zici că fie e mort, fie se luptă pentru viața lui în spital, fie a fost luat prizonier de teroriști?

O gâlmă cât o minge de golf mi s-a format în gât imediat ce am realizat gravitatea situației.

Vocea îi tremura și am înțeles că suspina.

– Îmi pare rău, îmi pare rău...

S-a făcut liniște în receptor preț de un moment, după care s-a auzit o voce masculină.

– Scumpo, sunt Hank. Îmi dau seama că ești probabil moartă de frică, dar nu știm dacă el e printre cei care au fost împușcați sau capturați. Ar putea fi în viață. Facem tot ce ne stă în putere să obținem informații.

M-am prăbușit pe podea când Max a intrat în cameră.

– Ce naiba?

M-a ridicat, m-a așezat pe canapeaua mică și apoi a luat telefonul.

– Sunt Maxwell Cunningham. Cu cine vorbesc?

S-a oprit și a ascultat o vreme. Corpul părea că i se împietrește sub privirea mea. Maxilarul îi era încleștat și vorbea printre dinții strânși.

– Ce măsuri se iau? Vreau informații. Vreau să aflu numele celor care n-au supraviețuit și ale celor doi care au fost tratați. Vreau informațiile astea cât mai repede, Hank. Tu și Aspen n-aveți cunoștințe în guvern?

În timp ce-l priveam pe Max cum se plimba de colo-colo, cu cizmele lui de cowboy călcând apăsat pe linoleum, m-a izbit. Eu aveam cunoștințe în politică. Warren Shipley. Și omul îmi era dator cu o mare favoare fiindcă nu-l băgasem pe fii-su la închisoare pentru tentativă de viol.

– Am eu, am spus.

A ieșit mai mult ca o șoaptă din cauza emoției uriașe care simțeam că mă gâtuie. Max a continuat să vorbească, dar a pus o mână pe receptor.

– Numai puțin. Ce spui, soro?

Înghițind greutatea uriașă și dorința de a mă ghemui și de a mă pierde în plâns, m-am ridicat.

– Mm, clientul meu din iunie. Warren Shipley. Fiul lui e senator de California, iar Warren face afaceri la nivel guvernamental între țara noastră și altele din toată lumea. Îl cunoaște pe președinte. Are o poză cu ei doi în biroul lui. Mi-e dator.

Max și-a mijit ochii, iar gura i s-a strâmbat într-o grimasă. N-aveam de gând să-i împărtășesc de ce îmi era ditamai omul cu poziție dator, niciodată. Trecusem peste asta. Și eram bine atât mental cât și fizic. Până când intervenisera toate astea.

Să am un plan, orice plan, mă ajuta să cred că puteam trece prin toate până când mai obțineam informații. Wes, frumosul meu Wes. Putea fi în mâinile unor bărbați care n-aveau absolut nici o urmă de simpatie pentru americani, pentru politica noastră, pentru credințele noastre religioase – genul de

bărbați care-și petreceau timpul torturându-i și omorându-i pe cei care nu le împărtășeau opiniile. Și, mai rău de atât, putea fi deja mort sau luptându-se pentru viața lui într-un spital, departe, în Asia.

Doamne, te rog, te rog, fă să fie în viață. Te rog, lasă-l să se întoarcă la mine.

* * *

După ce m-am primenit la hotel, m-am așezat și, tremurând ca o frunză ce cade din copac, l-am sunat pe Warren. S-a bucurat să mă audă până când a aflat motivul pentru care l-am sunat. Mi-a promis că-și va folosi orice resursă de care dispunea, inclusiv propriile lui legături cu președintele, și va reveni cu vești într-o zi, dacă nu chiar mai devreme. A spus că avea niște surse în Filipine care îi puteau oferi informații bune despre grupările teroriste. Atât de bune, încât îl ajutaseră luna trecută să transporte în siguranță, prin Asia, bunurile.

Următoarele șase ore le-am simțit scurgându-se de parcă mă bălăceam în ciment. Oamenii veneau și plecau, se adunau în jurul meu, dar nu le recunoșteam prezența. Cel puțin nu mental. Probabil că am dat din cap, am spus de câteva ori „da" fără să dau vreun răspuns, dar în mare parte m-am plimbat în jurul spitalului și hotelului ca un zombi. Pentru că asta eram. Frica uriașă se simțea ca o electricitate întinsă pe tot corpul. Dacă mă atingea cineva, era ca și cum m-ar fi impuns cu un vătrai încins. Nu se putea trece de acea carapace. Tot ce puteam face era să aștept, să mă întreb și să-mi fac griji. Doamne, să-mi fac griji pentru siguranța lui Wes era de parcă aș fi fost controlată de o chestie fizică ce respira, o creatură înspăimântătoare care îmi controla fiecare gând și fiecare acțiune. Nu mai eram eu. Eram doar atât – îngrijorarea.

Îngrijorarea nu mă lăsa să mănânc. Îngrijorarea nu mă lăsa să port conversații obișnuite cu oamenii care mă iubeau. Nu, își croia calea atât de adânc în subconștient încât Mia nu mai era acolo. Doar ea locuia în mine, furișându-și gândurile urâte și dezgustătoare în creierul meu. Gândurile se

transformau în imagini ale frumosului meu Wes ghemuit într-un colț, gol, împietrit, rănit, cu dureri înfiorătoare, țipând să fie lăsat liber. Știind în mintea lui că s-ar putea să nu scape niciodată de acolo, să moară acolo.

Fugind la baie, am dat afară puținul pe care-l mâncasem mai devreme la micul dejun. M-am sforțat să elimin bestia rea dinăuntrul meu, cea care făcea disperarea atât de puternică încât nu mai recunoșteam frumusețea. N-o mai puteam vedea, nici măcar când mă uitam la chipul surorii mele. Singura față din lume în care-mi găseam consolare până la Wes.

– Wes! am strigat și apoi m-am sforțat deasupra bazinului. Întoarce-te, fir-ar să fie! Nu mă lăsa aici. Mi-ai promis paradisul! am urlat, fără să fiu conștientă că mă aflam în baia din rezerva în care tata se lupta pentru viața lui.

Lacrimile îmi curgeau împreună cu fierea și acidul din stomac care ieșeau din mine.

– Scumpo!

Max s-a ghemuit lângă mine. Coapsele lui îmi propteau coastele în laterale și-mi ținea părul.

– Nu ești singură, Mia. Sunt aici, surioară. Voi fi mereu aici. Nu ești singură, mi-a șoptit în păr în timp ce stomacul meu se oprea din opinteală.

M-a acoperit cu trupul lui ca o pătură, îndepărtând frisonul de care nu mai putusem scăpa de când ajunsesem în Vegas cu o săptămână în urmă. Ca să mă ajute, m-a aplecat deasupra chiuvetei, a udat niște prosoape de hârtie și mi-a șters gura, apoi a mai luat câteva și m-a șters pe față.

– N-am să rezist dacă moare, am șoptit.

Max a închis ochii, apoi și-a lipit fruntea de a mea.

– Am eu grijă să reziști. Maddy are nevoie de tine. Tatăl tău are nevoie de tine și, Mia, draga mea, eu am nevoie de tine.

– Dar, Max, îl iubesc.

A scăpat un oftat chinuit.

– Știu, draga mea. Și dacă s-ar întâmpla vreodată ceva cu Cyndi mi-aș pierde mințile, dar tu nu poți. Nu acum. Încă nu știm ce se întâmplă. Mai așteaptă puțin. Dă-i timp prietenului

tău să afle ce poate. Apoi, în funcție de ce spune, vedem cum facem. Împreună. Bine?

Mi-am umezit buzele și mi-am frecat fruntea dureroasă de a lui. Mi-am prins mâinile în jurul gâtului lui, mi-am afundat fața în gâtul lui cald și am lăsat lacrimile să curgă. M-a ținut în brațe și m-a lăsat să plâng o vreme, în timp ce-i șopteam toate fricile mele – că l-am pierdut pe Wes, că l-am pierdut pe tata, că aveam s-o pierd și pe Maddy când se căsătorea și că acum, că-l aveam pe Max, urma să-l pierd și pe el. Iar și iar, m-a asigurat că nimic din toate astea n-avea să se întâmple. A spus că trebuie să avem puțină încredere în Dumnezeu, în forța tatei și a lui Wes și că vom ieși împreună cu bine din toate astea.

Voiam mai mult ca orice să cred ce-mi promitea. Pentru prima oară în viața mea am implorat divinitatea, universul și pe oricine m-ar fi ascultat să mă ajute să trec prin asta, iar cei dragi mie să scape teferi și nevătămați.

Capitolul 4

– Doamne Dumnezeule, eu, a, știu că nu mă rog ție prea des și nu merg la biserică atât de des cât ai vrea.

Am mormăit și am oftat cu putere.

– E o minciună. Tu știi că e o minciună. Nu merg niciodată la biserică. Nici nu-mi amintesc ultima oară când am pășit într-una.

Țuguindu-mi buzele, mi le-am presat de mâinile împreunate și am închis ochii. Mă sprijineam de marginea patului de la hotel. Soarele abia apusese, iar Maddy și Matt plecaseră să ia cina înainte să intre în tura de noapte la tata. Eu trebuia să mă odihnesc, dar în realitate nu puteam să dorm. Nu mă puteam gândi decât la Wes, făcându-mi griji pentru el și fiindu-mi groaznic de frică de ce s-ar putea întâmpla. Îmi doream atât de tare să mă urc într-un avion și să zbor către insula unde fusese văzut ultima oară. Dar nu știam nici măcar despre ce insulă era vorba. Warren încă nu mă sunase și trecuseră deja douăsprezece ore. Douăsprezece ore de absolut nimic.

Nici un cuvânt, nici o speranță, nimic.

Iar asta mă adusese la momentul în care îngenuncheasem lângă pat, îmi împreunasem mâinile în rugăciune și-l implorasem pe Dumnezeu, cu care nu prea avusesem o legătură adevărată până atunci.

– Lasă-mă s-o iau de la capăt, Doamne. Pot face asta, nu?

Am dat din cap.

– Pot face asta. Nu te deranjează. Știi că nu-s perfectă. Bine, iată.

– M-au trecut fiori prin tot corpul când am început iar.

– Bărbatul pe care-l iubesc a dispărut. Refuz să cred că e mort. Cred că aş fi ştiut dacă era mort. Nu-i aşa? Adică tu realizezi legăturile astea între sufletele pereche, nu-i aşa? Sufletele pereche se simt unele pe altele într-un mod care nu poate fi descris în cuvinte. Prin urmare, dacă jumătatea mea n-ar mai fi pe pământ, aş simţi.

Aşteptarea unui răspuns din partea lui Dumnezeu m-a lăsat mai degrabă goală pe dinăuntru. Dacă ar fi putut trimite o licărire, un şoc de energie, o undă, orice care să mă facă să cred că raţionam bine, aş fi fost în culmea fericirii.

Momente bune au trecut în timp ce aşteptam. Nimic.

Mormăind, am oftat prelung.

– Uite cum stă treaba. Wes înseamnă pentru mine mult mai mult decât am fost capabilă să recunosc în faţa lui. Dacă mi-l iei, nu voi mai avea ocazia să-i spun.

Am oftat şi mi-am adunat curajul de care aveam nevoie ca să-i spun ce simţeam nevoia să-i spun lui Wes, chiar dacă era transmis prin intermediul rugăciunii.

– Tu faci să pară uşor să iubeşti pe cineva, când în realitate e foarte greu. Să fiu cu tine e ca şi când m-aş afla pe soare fără a fi arsă. Dragostea ce ţi-o port m-a schimbat. M-a transformat în altcineva. O femeie demnă de promisiunea făcută de tine. Paradisul nostru.

Apoi lacrimile au început să cadă.

– Te rog, Doamne, nu-mi lua paradisul înainte să fi avut şansa de a-i respira aerul, de a mă scălda în căldura lui, de a mă afunda în adâncimile frumuseţii lui.

Corpul mi se mişca în faţă şi în spate, cuvintele erau şoptite iar şi iar în rugăciune, în incantaţie.

– Te rog. Te rog, nu mi-l lua pe Wes. Nu-l lua pe Wes. Nu-l lua pe Wes.

* * *

Câteva bipuri m-au făcut să tresar din somnul convulsiv. Adormisem în timp ce mă sprijineam de marginea patului lângă care îngenuncheasem în rugăciune. Ultimul lucru pe

care mi-l aminteam era când îl rugam pe Domnul să nu-mi ia bărbatul iubit. Doar timpul avea să spună dacă își făcuse milă de mine.

Ecranul telefonului meu clipea pe noptiera de lângă perete, unde-l pusesem la încărcat. Ca o bătrână suferind de artrită acută, mi-am îndreptat încheieturile țepene și corpul epuizat până m-am ridicat. Mi-am înălțat mâinile către tavan, m-am aplecat până la degetele de la picioare și înapoi, întinzând mușchii nefolosiți de multă vreme. Diverse încheieturi au trosnit și au pocnit, protestând după ultima săptămână și jumătate petrecută în scaune de plastic, în genunchi la marginea paturilor și fără suficientă odihnă.

Am mers agale până la marginea patului și m-am trântit, luând telefonul.

Dacă-s vești despre Wes?

În părți egale, neliniștea și speranța mi-au strâns pieptul în timp ce am privit ecranul și m-am încruntat.

Către: Mia Saunders

De la: Blaine Ticălosul Pintero

Drăguță, drăguță Mia. Nu mi-am primit plata. Îmi ești datoare.

Îi sunt datoare! Ce tupeu avea nenorocitul!

Mi-am dus mâinile la tâmple fără să reușesc să eliberez tensiunea care venea împreună cu datoria de-a avea de-a face cu Blaine. Adevărul, pe scurt, era că nu aveam banii și nici n-aveam cum să-i fac să apară ca prin farmec. Nu numai că eram în gaură cu o sută de miare pentru că nu plătisem luna asta, ci mai mult, plata de luna trecută se dusese la clientul pe care-l lăsasem baltă. Așa că, practic, eram cu două sute de mii în gaură, pentru că la sfârșitul lunii urma să nu primesc nimic. Plătisem la zi câștigul de pe fiecare lună, până la un total de șase sute de mii din milionul pe care-l datora tata. Millie n-a avut de ales, așa că a trebuit să-l plătească pe

burlacul cu numărul nouă cu suta de mii pe care o luasem in august de la Max ca să-şi salveze propriul fund şi firma. De obicei, nu sunt plătită până la sfârşitul lunii şi, din moment ce nu lucram în septembrie, mai pierdeam o sută de mii. Afacerile sunt afaceri, iar un bărbat care are o sută de mii să-i arunce pe o escortă ar putea-o târî pe Millie prin tribunale cu anii. Ea ar putea pierde tot. Acum eu sunt cea care riscă să piardă tot... din nou. Futu-i!

Ce să fac? Dacă ar fi fost Wes aici, s-ar fi oferit el să plătească datoria. Desigur că ar fi plătit-o. La momentul ăsta n-aş mai fi avut altă variantă decât să-i accept oferta, cel puţin până aveam să primesc ceva bănuţi din ce deţineam la Cunningham Oil & Gas. L-aş putea ruga pe Max să-mi dea banii. Mi i-ar da... dar, of, n-aş putea să-i fac una ca asta. Nimic nu se compară cu o soră pierdută care cere bani. *Hei, sunt noua ta soră. Mulţumesc pentru cele douăzeci şi cinci de procente din moştenirea familiei tale. Pot împrumuta două sute de mii până fac bani de pe urma ta anul viitor şi ţi-i pot da înapoi?*

Căzând înapoi pe pat, m-am holbat la mesaj din nou. Trebuia doar să mai cer puţin timp.

Către: Blaine Ticălosul Pintero
De la: Mia Saunders
Tata se simte mai rău. Nu lucrez lunile astea două. Mai am nevoie de timp. Încă cinci luni şi-ţi dau datoria înapoi cu dobândă.

M-am gândit că partea cu dobânda avea să ajute. La urma urmelor, Blaine era un om de afaceri, iar banii erau punctul lui sensibil.

Către: Mia Saunders
De la: Blaine Ticălosul Pintero
Hai să vorbim la cină. Locul nostru. Îţi aminteşti.

Instantaneu am trecut de agitație la o stare plină de nervi. Cum îndrăznea să-mi ceară să ies cu el când tata era pe moarte, iar iubitul meu era dispărut? Bine, nu știa despre partea cu iubitul, dar orișicât. Ce voia să facă? Ultima oară când fusesem aici mă invitase în oraș. Acum iar. De parcă a uitat că m-a înșelat nu cu o femeie, ci cu două – în același timp – exact în ziua în care m-a cerut de nevastă. Când m-a cerut, am vrut un pic de timp de gândire. Aveam nevoie să mă hotărăsc dacă voiam să fiu o femeie întreținută. Blaine îmi oferise lumea întreagă – bijuterii, un apartament de lux cu vedere la bulevard. Totul. Zicea că nu trebuia să-mi fac griji pentru nimic, doar să arăt bine și să am grijă de bărbatul meu. La vremea aia suna ca o afacere al naibii de bună. Și, mai mult, bonusul era că se oferise să-i plătească lui Maddy facultatea dacă îi deveneam soție.

Pentru că eram atât de tânără, trebuia să mă gândesc. Pe de-o parte, îmi oferea un bilet de ieșire din viața de iad, dar ar fi putut la fel de bine să mă arunce într-alta. Știam doar că e afacerist. Văzusem ședințele clandestine, nevoia ciudată de a avea gărzi de corp tot timpul. Oamenii pe care-i întâlneam în cazinouri sau pe stradă îl cunoșteau sau știau despre el și ceea ce știau îi făcea să privească cu frică – o frică imposibil de ascuns. Asta nu mi-a plăcut niciodată. Când mi-a spus că făcea afaceri de creditare, nu era pentru vreo firmă locală de brokeraj sau cu activitate bancară. Era ceva cu totul și cu totul diferit, unde dacă nu plăteai la timp cu dobândă erai aruncat de pe dig în apa plină de rechini, purtând cizme de ciment.

Genul ăsta de om era de fapt Blaine Pintero, iar peste mine dăduse norocul de-a avea de-a face cu mizeriile lui pentru că-mi nenorocise tatăl și pe mine totodată.

Către: Blaine Ticălosul Pintero
De la: Mia Saunders
Nu pot. Tata e pe moarte. Spune condițiile.

Către: Mia Saunders
De la: Blaine Ticălosul Pintero
Nu negociez în scris. Cina. Locul nostru. Nu mă sfida. Ai să regreți.

Ce avea să-mi facă în plus care să nu mă fi împins deja să-mi doresc moartea? Să-i facă rău tatei și mai mult? Oricum, deja obținuse șase sute de mii de dolari de la mine. Am demonstrat că merita așteptarea. Am făcut niște calcule rapide în minte și mi-am pus degetele la treabă rugându-mă să muște momeala. Sentimentul de greață pe care-l aveam în stomac nu mă ajuta. Aveam nevoie să mănânc ceva mai mult decât resturile de biscuiți sărați rămase de la sandvișul lui Max de ieri, dacă tot era să am de-a face cu ticăloși ca Blaine.

Către: Blaine Ticălosul Pintero
De la: Mia Saunders
Nu. Îți vei primi următoarea plată la sfârșitul lui octombrie cu 5% dobândă. Asta e tot ce-ți pot oferi.

Am citit mesajul de câteva ori, apoi am apăsat pe trimitere. M-am așezat, strângând telefonul, așteptând să apară semnul că a fost trimis. Apoi m-am rugat. Cu putere. *Dă, Doamne, să accepte înțelegerea. Lasă-mă să scap ușor măcar cu asta.*

Către: Mia Saunders
De la: Blaine Ticălosul Pintero
Asta înseamnă două rate neplătite. Îmi pare rău, drăguță Mia, îmi dai ce vreau și vii la cină vineri seară, altfel mă supăr rău.

La naiba! Nici că-mi iese ceva. O ușă izbindu-se de toc m-a trezit din visare. Silueta masivă a lui Maxwell a intrat în cameră.

– Hei, tatăl tău se simte mai bine! a spus, triumful și bucuria colorându-i cuvintele.

Pieptul i se zbătea de parcă alergase la proba de o sută de metri. M-am ridicat în picioare repede și apoi m-a apucat un val de amețeală. Steluțe luminoase îmi punctau vederea în timp ce clipeam rapid.

– Ce s-a întâmplat?

Imediat ce mi-am revenit, m-am îndreptat către el și împreună am pornit spre lift, apoi am ieșit din hotel.

– Nu știu exact. Doctorul a zis că-l scot de la aparatul de respirat. Se pare că respiră de unul singur.

Să ne oprim în mijlocul trecerii de pietoni pe o stradă foarte aglomerată din Vegas nu era o idee foarte bună, dar asta nu m-a împiedicat s-o fac, atât de uimită eram de vorbele lui. Valul de eliberare care mă lovise mă năpădise atât de tare, ca un tsunami, controlându-mi fiecare gând și oprindu-mi capacitatea de a mai înainta.

Max a zâmbit și și-a aruncat un braț pe după umerii mei.

– Hai, surioară. Să mergem să vedem ce face tatăl tău și ce mai zice doctorul.

Când am intrat în cameră, Maddy era acolo, cuibărită în brațele logodnicului ei, Matt. Părinții lui stăteau deoparte, oferindu-și sprijinul în tăcere. Doctorul apăsa butoane la aparatul tatei. Și-a ridicat privirea când m-am apropiat.

– A, perfect. Mulțumesc, domnule Cunningham, că ați adus-o atât de repede, i-a spus doctorul lui Max, apoi s-a concentrat asupra mea. Acum, că dumneavoastră și sora dumneavoastră vă aflați aici, vă pot da veștile. Domnul Saunders se pare că a început să încerce să respire de unul singur. Eforturile lui sunt acum suficient de puternice cât să putem seta ventilatorul să intervină doar dacă saturația de oxigen scade sub un anumit nivel.

Mi-am umezit buzele și am tras aer ușor, adunându-mi gândurile.

– Asta înseamnă că e mai bine? Că medicația își face efectul?

Doctorul a tras aer în piept.

– Nu știm sigur, dar cu siguranță este un semn bun. Din experiența mea, pacienții care încep să respire singuri se înzdrăvenesc mult mai repede. Problema în cazul tatălui dumneavoastră este că el era deja în comă. O comă pe care n-am putut-o explica. Toate datele erau normale la vremea aceea, până când a luat virusul și au urmat cele două șocuri anafilactice, care au fost o gravă afecțiune sistemică. Mai exista și riscul să devină dependent de ventilator. E bine că a început să respire singur, dar genul acesta de recuperare necesită timp, așa că va trebui doar să așteptăm și să vedem. Ar trebui să aflăm mai multe pe parcursul zilelor următoare, dar deocamdată aș zice că rezultatul este unul bun, a spus înainte să închidă fișa tatei, s-o atârne de pat și să părăsească încăperea.

Maddy s-a târșâit către mine.

– Astea-s vești bune, nu-i așa?

Buzele îi tremurau la fel ca atunci când era mică și încerca s-o facă pe viteaza. Am cuprins-o. Și-a încolăcit brațele lungi în jurul meu și ne-am strâns una pe alta.

– Așa cred. Chiar cred. Tata e puternic. A trecut prin multe, dar ne are pe noi să se întoarcă. Trebuie să însemne ceva. Trebuie să fie suficient.

Max a venit din spate și ne-a tras pe amândouă la căldura pieptului său lat.

– E suficient. Credeți-mă, fetelor, voi două sunteți mai mult decât suficiente.

– Așa e, a zis Matt și i-a zâmbit soră-mii.

Încă un punct pentru Matt. A fost acolo pentru soră-mea tot timpul, plecând doar noaptea când se terminau orele de vizită, dar se întorcea imediat cum avea ocazia. Și părinții lui veneau zilnic, preț de vreo două ore. În mod cert familia Rains ne purta de grijă. Maddy avea să fie iubită toată viața ei lungă de familia asta și copiii ei aveau să fie alintați și n-aveau să ducă lipsă de nimic.

Bravo, Mia. M-am felicitat singură în gând. Singurul lucru pe care l-am făcut bine. Mi-am crescut sora să fie mai

mult, să-şi dorească şi să muncească pentru tot ce poate viaţa să ofere. Era pe cale de a le obţine pe toate, iar eu nici că puteam fi mai fericită pentru ea. Acum, dacă măcar puţin din karma asta bună ar fi putut să strălucească şi asupra mea şi să-l aducă pe Wes acasă şi să-l facă pe tata să revină printre cei vii, le-aş fi avut şi eu pe toate.

Şi, cu astea în minte, mi-am scos telefonul din buzunar şi i-am trimis un mesaj singurului bărbat pe care nu voiam să-l văd, indiferent ce însemna asta.

Către: Blaine Ticălosul Pintero
De la: Mia Saunders
Ai să iei cina singur vineri seară. Obişnuieşte-te cu ideea.

Cu o alunecare de deget, am apăsat pe trimitere. Să-l ia naiba pe el şi pe mizeriile lui.

* * *

Mai târziu în seara aia, am primit telefonul pe care-l aşteptasem toată ziua.

– Alo, Warren? am răspuns atât de repede încât vorbele mi-au ieşit într-un talmeş-balmeş.

– Bună, Mia.

Vocea lui Warren nu era caldă, dar nici rece. Era fermă şi plină de tristeţe. Doamne, nu!

M-am aşezat pe capătul măsuţei de cafea şi m-am sprijinit pregătită pentru ce-i mai rău. Ochii lui Max s-au aţintit asupra mea şi s-a aplecat în faţă sprijinindu-şi palmele de genunchii mei. I-am strâns mâna atât de tare încât articulaţiile s-au făcut albe.

– Zi-mi pur şi simplu. E mort?

Cele două secunde înainte ca Warren să răspundă au părut lungi cât o viaţă de om. N-o să uit niciodată ce-am simţit în fărâma aia de timp. Distrusă. Rănită. Ruptă. Trei chestii pe care nu mi-am dorit niciodată să le simt au devenit

realitate într-o scânteie ca de cremene. Din fericire, nu s-a aprins nimic.

– Nu, scumpo, nu. A tras aer în piept și și-a dres vocea.

– E în spital?

Warren a oftat adânc. Nu mai era nimic de zis. Știam. Știam, la naiba. Era în viață, dar tot dispărut. Bărbatul pe care-l iubeam, bărbatul cu care-mi doream să-mi petrec restul vieții, bărbatul pentru care mi-a luat șapte luni să-mi cobor zidurile era ținut prizonier de teroriști radicali în cealaltă jumătate de lume, iar eu eram aici. Stând la o masă într-un hotel practic legat de un spital în care tata se lupta să trăiască. Lumea mea era acum mult mai fututã de cât fusese vreodată, iar eu n-aveam nici cea mai mică idee cum s-o repar.

– Ascultă-mă, președintele și secretarul de stat se ocupă de asta. America nu negociază cu teroriștii, dar discutăm cu alți oficiali din Indonezia.

– Indonezia? Acolo erau când filmau? am întrebat confuză.

– Nu, filmau într-o zonă foarte izolată din Sri Lanka, în nordul insulei. În regiune n-au mai fost atacuri teroriste din 2009, iar armata are o prezență solidă în țară, dar nu atât de departe în nord. Zona e considerată periculoasă.

– De ce naiba filmau acolo dacă e atât de periculos?

Warren a oftat.

– Scumpo, echipa de producție a aflat despre niște locuri unice pentru a filma niște scene și tipul tău a vrut să-i iasă perfect.

Fir-ar să fie, Wes. A vrut să meargă până-n pânzele albe cu rolul ăsta, ca să-l stăpânească perfect.

– O prostie, am scrâșnit eu din dinți.

– Ei bine, chiar și așa, echipa răpită îi include pe Weston și Gina DeLuca, actrița din rolul principal.

– Gina DeLuca, am mormăit, doar numele ei ațâțându-mi nervii.

– Îi țin ostatici pe amândoi și pe alți patru bărbați. E de rău, totuși. Mia, scumpo, trebuie să-ți spun ceva.

Vocea i s-a asprit. Ceea ce însemna că trebuia să ascult și ceea ce aveam să aud urma să-mi zdruncine pământul de sub picioare. Mi-am înghițit frica și am așteptat să continue. Mâna lui Max era caldă, trimițând sprijin și dragoste, și, chiar dacă i-o strangulam cu strânsoarea mea, el nu-și mișca nici măcar un mușchi.

– Au trimis o înregistrare video armatei, care ne-a trimis-o și nouă.

– Ce e în înregistrare, Warren?

Fiori de groază îmi fremătau pe șira spinării și mi-am îndreptat spatele și mai mult. Un nod în stomac se strângea atât de tare încât nu mai puteam face nimic altceva decât să-mi țin respirația.

– În înregistrare vorbește tipul tău. În genunchi, față-n față cu un alt membru al echipei. Îl forțează să spună ce vor ei să spună.

Vocea i s-a oprit și s-au auzit cum a respirat aspru de câteva ori.

Lacrimile îmi curgeau pe față de parcă corpul meu știa înaintea minții că situația a trecut de la cumplită la distrugătoare de vieți. Max a încercat să-mi șteargă lacrimile, dar am scuturat din cap.

Warren și-a dres vocea și a continuat cu stoicism.

– Păi, a spus că vor să le arate tuturor occidentalilor ce urmează să li se întâmple dacă le murdăresc țara cu politicile lor liberale spurcate și cu credințele religioase dezgustătoare. Scumpo, în timp ce Wes vorbea, un tip mascat a ridicat o macetă și i-a tăiat capul unuia dintre bărbații din echipă.

Un suspin mi s-a rupt din plămâni.

– Doamne, nu. Nu, Isuse, te rog, nu! am strigat.

Max a apucat telefonul, l-a pus pe difuzor și apoi l-a așezat pe masă ca să poată auzi.

– Ce-a zis? a mormăit Max, ursul protector din el ieșind din plin la iveală.

– I-au tăiat capul unui membru din echipă în fața lui Wes! am strigat în timp ce lacrimile îmi curgeau de parcă eram Cascada Niagara.

Fața lui Max s-a asprit, buzele i s-au albit formând o linie dură.

– Adună-te, Mia. Trebuie să te aduni, draga mea. Ce altceva, domnule Shipley? Sunt Maxwell Cunningham, fratele ei. Puteți vorbi liber.

Warren a tușit, apoi a început să ne spună că teroriștii călătoriseră cu barca împreună cu cei șase prizonieri până în Indonezia, o țară mult mai mare, unde le era mai ușor să se ascundă. Armata noastră știa deja destul de bine zona unde erau ținuți și, după ce fusese trimisă înregistrarea, urmau să meargă în fiecare loc posibil. Erau cinci variante. Fuseseră alcătuite echipe ale forțelor speciale și, imediat ce se culegeau informațiile despre locul în care erau ținuți prizonierii, aveau să intervină cu misiunea de a-i proteja. A spus că puteau trece zile întregi până să aflăm rezultatul final.

Când s-a încheiat convorbirea, am rămas acolo năucită. Tipul meu relaxat, surfer și care face filme, bărbatul visurilor mele, a văzut cum un coleg – și, cunoscându-l pe Wes și felul lui de a interacționa cu oamenii, un prieten – a fost omorât în fața ochilor lui. Cum naiba poate trece cineva peste una ca asta? Indiferent ce presupunea asta, aveam să-i fiu alături la fiecare pas. Dacă supraviețuia, cu voia lui Dumnezeu, aveam să-i sărut fiecare rană în parte, fizică și mentală. Aveam să vindec totul cu vorbele mele, cu corpul meu, iubindu-l și mai mult decât a fost iubit vreodată în viața lui.

– Te iubesc, Wes.

Am spus vorbele cu voce tare. Lui, *pentru* el. Deși Wes nu era nicidecum pe aproape, poate, poate că acele cuvinte aveau să fie purtate ca niște șoapte de aer într-un loc îndepărtat din Indonezia, unde ar fi putut măcar să le *simtă*... pe pielea lui, în inimă, ca parte din sufletul lui.

CAPITOLUL 5

Două săptămâni în Vegas și acum eram un zombi care se târa. Atât eu cât și Maddy ne târșâiam una în jurul celeilalte ca niște roboți mici care curăță automat o podea, dar care nu se izbesc unul de altul. Roomba cred că le zice. De parcă aveam amândouă un senzor, un suport de jur-împrejur, ne mișcam prin labirintul zilelor noastre pe pilot automat fără să ne atingem. Poate că aveam nevoie de atingere, dar nici una dintre noi nu putea face efortul. Au decuplat mașina de respirat acum două zile. Tata respira în mod cert de unul singur, iar medicația a vindecat în sfârșit infecția. Doctorii erau mulțumiți de noul prognostic.

Și la fel eram și eu și Maddy, dar faptul că mai avea încă tuburi care-i ieșeau din toate orificiile nu ne lăsa să ne bucurăm prea tare. Peste încă o săptămână, Maddy urma să se întoarcă la școală. Trebuia să-și aranjeze viața pentru schimbarea asta. Era al treilea an de facultate și își luase o groază de cursuri. Sora mea care voia să facă cât mai multe. În taină, mă încânta că-i plăcea să-și asume atâtea, pentru că asta însemna că n-avea să-și pună pirostriile prea curând.

Amintindu-mi de asta, tot trebuia să port o discuție cu Matt binefăcătorul și despre toată chestia asta cu presiunile asupra soră-mii să se căsătorească. Dacă o iubea, trebuia să aștepte. Să termine școala și să-i arate ce fel de bărbat este. În plus, mă întrebam cum ar decurge conversația despre interesul lui Maddy de a lucra la Cunningham Oil & Gas în Texas. Ar strica asta cumva planurile? Matt avea o familie extraordinară în zona Vegasului, genul de care nu vrei să te îndepărtezi prea tare. Ar face-o pentru ea? Probabil că doar timpul avea să ne arate.

Telefonul mi-a bâzâit în buzunarul de la spate și l-am scos. Era un mesaj video de la un număr necunoscut. Încruntându-mă, am apăsat pe mesaj și ce am văzut aproape că m-a îngenuncheat. Nici nu deschisesem mesajul încă, dar pătrățelul încadra o față pe care o știam aproape la fel de bine ca pe a mea. Ginelle. Avea o pânză neagră la ochi, iar din nas îi curgea sânge pe buză și în gură.

Fără un cuvânt, am alergat, la propriu am alergat, până în grădină și am apăsat săgeata micuță care dădea drumul la înregistrare.

Ce naiba am făcut?

Înregistrarea a început, iar vocea lui Ginelle era speriată și lacrimile îi cădeau pe obraji de sub pânza legată în jurul capului. Își lingea buzele și suspina. Buza de jos îi era spartă, umflată și vânătă. Camera de filmat s-a dat înapoi și am văzut că era îmbrăcată într-unul din costumele ei de serviciu. Pene și paiete erau rupte în timp ce o mână de bărbat își făcea apariția în cadru. Degetele mâinii lui cărnoase îi mângâiau spațiul deschis dintre sâni într-o etalare revoltătoare de putere. Voiam să strig, să urlu și să arunc telefonul, dar nu puteam. Gin era acolo, undeva, fiind tratată cu grosolănie de către niște bărbați despre care puteam presupune că-s gorilele lui Blaine.

Nenorocitul îmi vânase prietena cea mai bună.

Nu mi-a trecut prin minte că ar putea s-o răpească pe ea. M-am holbat plină de groază cum bărbatul și-a pus mâna cărnoasă în jurul jugularei ei, mimând că-i rupe gâtul.

– Mia! a strigat Gin, iar eu m-am ghemuit pe jos, spațiul din jurul meu devenind negru.

Soarele a dispărut. Grădina a dispărut. Eram doar eu, întunericul și momentul în care priveam cum prietena mea cea mai bună plângea de frică pentru viața ei.

– Spune, târâtură!

Mâna gorilei s-a strâns și mai tare în jurul capului și gâtului ei. Ginelle a tușit, s-a înecat și a dat din cap aprobator.

– Mia, a, cina la şapte... în seara asta. Ştii unde. Dacă suni la poliţie, or să...

Vocea i s-a stins, iar bărbatul a zdruncinat-o cu putere. Şi mai mult sânge i-a curs din nas în gură. L-a lins şi a strigat când a tras-o de păr.

– Or să m-mă om-moare dacă spui cuiva.

În timp ce camera se depărta, Ginelle a şoptit:

– Nu e vina ta. Te iubesc, Mia.

Ecranul s-a înnegrit şi bâzâitul unui mesaj nou m-a făcut să tresar. L-am deschis.

Către: Mia Saunders
De la: Blaine Ticălosul Pintero
E o păpuşă dulce. Prietenul meu o place mult. 7 fix. Să fii acolo.

De parcă eram posedată, i-am scris răspunsul meu cu record de viteză şi am apăsat trimitere fără să-l citesc.

Către: Blaine Ticălosul Pintero
De la: Mia Saunders
Voi fi acolo. Te rog, te rog, nu-i face nimic.

Înainte să-mi şterg nasul şi lacrimile de pe faţă, mi-a răspuns, iar inima mi s-a oprit.

Către: Mia Saunders
De la: Blaine Ticălosul Pintero.
Nu mă mai sfida sau îl las să-şi facă de cap cu ea. Îmbracă-te să impresionezi. Avem planuri.

Am căzut în fund şi m-a usturat noada când m-am izbit de ciment. Durerea nu era nimic faţă de durerea din inima mea şi acidul oribil care-mi ardea mucoasa stomacului. Blaine şi gorilele lui o aveau pe Ginelle. Teroriştii îl aveau pe Wes. Tata era în comă. Viaţa devenise un thriller de acţiune întortocheat. Eu eram personajul neştiutor cu doar câteva resurse şi eram bulversată emoţional.

Nu aveam nici o altă opțiune decât să respect dorința lui Blaine. Voia să ne întâlnim la ceea ce numea el „locul nostru", acolo aveam să merg. Ce ticălos pervers!

Locul la care se referea era Luna Rosa, un restaurant italian unde m-a dus la prima noastră întâlnire. Am stat afară, în curtea interioară cu priveliște spre lacul Las Vegas. Luminițele albe înfășurate pe palmieri îi făceau pielea să strălucească eteric. Pe vremea aia eram complet fermecată de Blaine. Un metru nouăzeci și trei, cu câțiva ani mai mare decât mine, cu păr negru care arăta perfect în combinație cu costumul bleumarin. Ar fi putut fi model cu trupul zvelt și structura aia osoasă. Ochii nemaipomeniți, verzi cu irizații galbene, erau mereu în avantajul lui. Putea să hipnotizeze și să dea jos chiloții oricărei fete într-o clipită cu o singură privire.

Blaine mi-a intrat cu siguranță sub piele de prima oară când i-am servit o băutură la cazinoul în care lucram acum mulți ani. În noaptea aia, a venit, a comandat trei degete de whisky și m-a privit timp de douăzeci de minute cât munceam, iar el își sorbea băutura. A fost începutul sfârșitului. Ochii îi erau lipiți de fundul meu, de țâțele mele și de tot restul și mă făcea să mă simt fierbinte, deranjată și dorită într-un fel care-mi lipsise de când Benny dispăruse brusc, doar ca să aflu că mă lăsase ca să-și salveze fundul.

I-am dat lui Blaine nota de plată, iar el mi-a lăsat bacșiș o sută de dolari și a părăsit barul fără vreun cuvânt sau vreo privire în direcția mea. La vremea aia, am ridicat din umeri, gândindu-mă că n-o fi fost chiar atât de atras de mine pe cât am crezut eu din moment ce nu m-a invitat în oraș. Cred că eram o distragere drăguță de la sporturile și știrile care erau difuzate pe ecranele din bar. M-am gândit prea puțin la asta și eram mult mai mulțumită de suta de dolari din care aveam să fac, pentru mine și soră-mea, cumpărături pentru o săptămână. Apoi, când am ieșit din tură și am dat colțul să iau un taxi, un pantof strălucitor a pășit dintr-un BMW cu geamuri fumurii, iar Blaine s-a oferit să mă ducă cu mașina. Mașina

era incandescentă, dar nici măcar pe jumătate ca bărbatul care-o deținea.

Proasta de douăzeci și unu de ani și cu gura căscată de Mia a urcat în mașina cu străinul sexy ca naiba și l-a lăsat s-o ducă acasă. Nu s-a dat la mine atunci. A fost un domn tot timpul cât m-a condus până la ușă, m-a sărutat pe obraz și m-a întrebat dacă putea să mă scoată în oraș în seara următoare. Am acceptat și Luna Rosa a fost locul unde ne-am început seara. Am comandat pizza și un vin scump, ceea ce mi s-a părut mișto. Ar fi putut să mă ducă la vreun restaurant simandicos și să bage în mine feluri *gourmet* în încercarea de a mă impresiona sau de a mă băga în pat. În schimb, am vorbit, am băut două sticle de vin și am mâncat pizza urmată de cel mai bun tiramisu pe care l-am gustat vreodată.

O dată pe lună, timp de doi ani cât am fost împreună, ne întorceam la „locul nostru" și ne ghiftuiam cu pizza și vin. Apoi ne împleticeam până la limuzină și una dintre gărzile lui de corp ne ducea înapoi la cazinou. Uneori ne încingeam atât de tare și ne ațâțam atât de mult în lift încât îmi încolăceam picioarele în jurul șoldurilor lui, iar el era deja vârât adânc în mine când ușile de la apartamentul de lux se deschideau și continua să mă fută sprijinită de perete. Pe Blaine nu-l interesa că oamenii care locuiau sau își rezervaseră cele câteva camere de la ultimul nivel puteau să ne vadă. Pur și simplu nu-l interesa și iubeam asta la el. La naiba, credeam că-l iubesc și am crezut că și el mă iubea.

Eram atât de tânără, proastă și plină de spermă încât am crezut fiecare baliverna pe care mi-a servit-o, aruncând pe fereastră precauția și trăind doar momentul. Nu mai e valabil. Mi-am învățat lecția la modul dur. Dacă Blaine credea că mă impresionează cu întâlnirea la Luna Rosa, se înșela amarnic.

* * *

Nu aveam nimic elegant la mine de când fusesem la Maxwell la fermă, pentru că, mă rog, stătusem la o fermă.

Ne petrecuserăm în mare parte timpul stând la ei acasă cu prietenii lui și bucurându-ne de fermă.

Un junghi mi-a străpuns inima când m-am gândit la Max. Când tata s-a simțit mai bine, a anunțat că trebuia să meargă să vadă ce fac soția și fiica lui. Cyndi mai avea o lună până să-l nască pe Jackson, iar el trebuia să urmărească tranziția de schimbare a proprietarului companiei și să rezolve cu afacerile urgente cât era acolo. A promis că avea să ne verifice zilnic.

De-a lungul vieții mele, n-am aspirat niciodată să fiu ridicol de bogată, dar nu mă puteam abține să mă gândesc că, dacă tranziția s-ar fi făcut mai repede, aș fi putut să am acces la partea mea, poate să-l plătesc pe Blaine și toată nebuneala asta să se termine. Aș locui în Malibu și aș face surf, l-aș săruta și aș face dragoste cu bărbatul cu care îmi doream să-mi petrec tot restul vieții. Din păcate, Max m-a avertizat că procesul de aplicare a testamentului și transferul companiei către Maddy și mine, pe baza probelor ADN ca dovadă a legăturii de rudenie dintre noi, aveau să dureze ceva vreme, dar la sfârșit merita tot efortul.

Dacă reușeam să scap cu viață din toate astea, poate se dovedea că Max avea dreptate. Deocamdată, părea că viața mergea pe un drum alunecos fără lumini, pe timp de uragan, într-o mașină cu ștergătoare stricate și frâne defecte.

Am ajuns la Luna Rosa la șapte fix. Maddy mi-a împrumutat o rochie pe care i-o dădusem pe vremea când făcusem cumpărături cu Hector în Chicago. Era o rochie simplă, de culoarea vinetei, cu un decolteu adânc în formă de V în spate. Fusta era până la jumătatea coapselor, iar materialul se întindea frumos pe sânii mei. Dacă n-aș fi fost atât de supărată că o purtam pentru el, m-aș fi simțit de milioane. În schimb, mă simțeam ca o bucată de gunoi aburită și împachetată, deși, din afară, nimeni nu și-ar fi dat seama. Mi-am ascuns cearcănele și pungile de sub ochi cu straturi groase de anti-cearcăn, iar fardul de obraz mă făcea să par îmbujorată.

Din fericire, sunt una dintre acele fete care n-au nevoie să poarte mult machiaj ca să atragă privirea, și-n plus știam exact ce-i plăcea lui Blaine. Mi-am lăsat părul pe spate, dat tot peste un umăr, cum îmi spusese că adora să mă vadă.

Croindu-mi drum printre clienții fideli, l-am zărit afară în curtea interioară. Desigur, alesese cel mai romantic loc posibil, la masa la care stătuserăm la prima noastră întâlnire.

S-a ridicat în timp ce mă apropiam de masă. M-a privit de sus în jos ca un prădător care-și măsoară prada, pe furiș și repede, fără ezitare.

– Încerci să câștigi puncte alegând masa asta? l-am întrebat și m-am așezat cu o privire furioasă bine plantată pe fața mea.

Trăsăturile lui, în schimb, s-au luminat considerabil.

– Văd că-ți amintești. Asta e bine, drăguță Mia.

M-am zburlit. Doamne, uram să-l aud cum îmi vorbea cu alintul ăla vechi. Când eram împreună, îmi spunea în mod constant cât de drăguță eram, cât de frumoasă și că nu mai avea cum să existe altcineva care să-i fure ochii așa cum o făceam eu... până când, bineînțeles, a prins două la preț de una, cu recepționera lui și târâtura de soră geamănă a ei. Cine fute surori, la urma urmelor? Scârbos.

Înainte să mai pot spune un alt cuvânt, a venit chelnerul cu o sticlă de vin. Știam marca aia. Aș fi recunoscut-o oriunde.

– *Signore*, Cignale Colli Della Toscana Centrale Cabernet Sauvignon.

A turnat lichidul purpuriu închis în paharul lui Blaine. El a ridicat paharul, a agitat lichidul în paharul bulbos, a mirosit și apoi a gustat. Atâta snobism că-mi venea să vărs.

– Două mii șase? l-a întrebat pe chelner.

– Desigur, *signore*.

Blaine a dat aprobator din cap, iar chelnerul ne-a umplut paharele pe un sfert. Am luat paharul și l-am dat pe gât dintr-o sorbire.

Blaine s-a uitat în jur și a zâmbit înainte să-și pună o mână pe grilajul de protecție din fața apelor calme ale lacului

Las Vegas și alta pe piciorul paharului. Ochii îi erau ațintiți asupra mea.

– Aș mai vrea un pahar, am spus, iar el a rânjit, s-a aplecat și mi-a mai turnat unul.

Pe ăsta l-am sorbit și am așteptat să vorbească. Pentru ceva timp, n-a făcut-o. Doar m-a privit, părând că-mi catalogheazuă aspectul. În cele din urmă n-am mai putut suporta tăcerea.

– Unde-i Ginelle?

O privire ascuțită și întunecată i-a străpuns ochii ca de șarpe.

– E îngrijită bine, te asigur.

Tonul lui era dulce, total opus față de subiectul discuției.

Am pufăit.

– Serios? Așa numești tu răpirea și bătaia aplicată unei femei nevinovate care se află în drum spre muncă? Să ai grijă de ea?

Am mârâit printre dinți. Strângeam de masa de lemn atât de tare încât e posibil ca unghiile să fi lăsat urme.

Blaine și-a fluturat mâna și s-a aplecat mai aproape.

– Mia, știm amândoi că, dacă voiam ca prietena ta să moară, ar fi fost deja moartă. Acum, hai să ne relaxăm și să ne bucurăm de întâlnirea noastră.

Întâlnire. Nebunul ăsta tocmai a numit siluirea asta întâlnire?

Am clipit rapid încercând să alung furia nebună. Voiam să apuc cuțitul, atât de la îndemână plasat, și să-l înfig în inima lui rece. Din nefericire, ticălosul cel mai probabil nici n-ar fi simțit. Oricum era mort pe dinăuntru.

– Nu înțeleg de ce-ai vrut să vin aici. Știi că-ți pot da banii, am șoptit și m-am uitat împrejur. N-am nici o șansă pe lume să-ți trag țeapă.

A rânjit.

– O, drăguță Mia, dar deja mi-ai ridicat țeapa.

A mișcat din sprâncene, iar eu m-am abținut să nu vomit pe masă. Cândva, chiar eram atrasă de Blaine. Era teribil de atrăgător, ridicol de cuceritor și foarte bun la pat. Acum, abia dacă puteam suporta să-l văd și să înghit ceea ce este.

– Blaine, ai luat ceva de mare preț pentru mine și vrei să vorbim despre sex?

A ridicat din sprâncene.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, nu. Mai degrabă aș vrea s-o fac cu tine, dacă asta mă întrebi.

Mi-am încleștat mandibula.

– Asta n-o să se întâmple niciodată, așa că scoate-ți-o din cap chiar acum. Ți-ai futut șansa la propriu. Nu mai există cale de întoarcere, niciodată.

Vocea mea era joasă și avea un ton de avertizare.

A scuturat din cap și și-a țuguiat buzele în timp ce făcea rotocoale cu paharul de vin.

– Alea două n-au însemnat nimic pentru mine. Mă descărcam, fiindcă tu încă nu-mi acceptaseși cererea.

– Făcând sex cu două femei?

– Desigur, Mia. Un bărbat are nevoi și mândrie. M-ai rănit.

Mi-a servit scuza de parcă ce făcuse era un drept al lui de mascul cu sângele iute.

– Așa că ai futut două curve ca să te simți bărbat?

Privirea i-a devenit dură, iar vocea metalică.

– Tocmai tu, dintre toți oamenii, nu poți insinua că nu sunt bărbat.

Am dat din cap.

– De ce avem discuția asta?

– Nu e evident?

A clipit ușor și s-a holbat.

– Pentru mine nu e.

Mă aflam acolo dintr-un singur motiv. Ginelle.

Blaine și-a pus coatele pe masă și și-a odihnit bărbia în palmă. Era întruchiparea calmului, detașării și stăpânirii de sine, în timp ce eu dădeam pe dinafară de îngrijorare și frică.

– Te vreau înapoi. În patul meu. În viața mea. În calitate de soție a mea.

Vorbele astea au căzut ca o bombă nucleară, distrugând totul. M-am uitat în restaurant să văd dacă a mai supraviețuit

cineva exploziei. Era un lucru colosal, slavă Domnului, doar în grăuntele numit viața mea.

Să spun că nu mă așteptam la asta este mult prea puțin. M-aș fi așteptat mai mult la a doua venire a lui Isus pe pământ decât la anunțul ăsta.

– Blaine, am șoptit abia putând să articulez. Doar nu vorbești serios.

– Ba chiar foarte. Și sunt dispus să negociem termenii. Aici. Acum.

– Trebuie să fie un coșmar. Blaine, tu te auzi? Tocmai mi-ai spus că vrei să reluăm relația de unde a rămas.

– Știu exact ce vreau, și te vreau pe tine. Cred că am fost destul de clar. Acum taci și ascultă ce am de oferit.

Chiar am ascultat, și nu pentru că mi-a cerut s-o fac, ci pentru că eram atât de șocată că doar faptul în sine de a rosti cuvintele nu mi se mai părea a fi la îndemână. Omul era oficial nebun de legat. Fără nici un dubiu. Absolut. Chiar nu mai exista nici o altă explicație.

Înainte să înceapă să-mi spună ce avea să-mi ofere, chelnerul ne-a adus două pizza aburinde, una *margherita* și una *supreme*. Doar mirosul m-a făcut să salivez. Trecuseră câteva zile de când nu mai luasem o masă ca lumea. Familia Rains și Maxwell încercaseră să mă facă să mănânc, dar mâncarea nu mă mai atrăgea ca înainte, din moment ce Weston probabil că murea de foame, iar tata își primea mâncarea printr-un tub. În seara asta, totuși, aveam de gând să mănânc doar pentru că voiam să termin cu asta cât mai repede.

– Acum, din moment ce ai fost plecată, am avut timp să mă gândesc la relația noastră și la viața noastră împreună, a spus.

Din moment ce am fost plecată? Ne-am despărțit. M-am mutat în alt stat, am fost escortă în ultimele opt luni și am trăit în Los Angeles timp de șase luni înainte de asta. Adunate, înseamnă peste un an, iar el făcea să sune de parcă-l lăsasem săptămâna trecută. Am fost cu alți bărbați, m-am îndrăgostit. Nimic din toate astea n-avea sens.

– Blaine, sunt plecată de mai bine de-un an, am început eu, dar mi-a tăiat vorba cu o rotire a încheieturii.

– Nu contează distanța sau timpul. Ești aici acum, iar eu mi-am dat seama că ești femeia potrivită pentru mine.

– Ai ajuns la concluzia asta monstruoasă înainte sau după ce le-ai futut pe gemene doar așa, de distracție?

– Încerc să stabilesc o conexiune cu tine aici, Mia, a mârâit. Ai face bine să-ți revizuiești manierele. Îți fac oferta asta doar o dată.

– Nu facem nici o înțelegere. Nu vreau ce ai de oferit.

S-a lăsat pe spate și și-a încrucișat mâinile la piept.

– Dacă m-ai asculta, cred că s-ar putea să-ți dai seama că oferta mea e de nerefuzat. Toate problemele tale s-ar rezolva și totul ar reveni la normal așa cum trebuie. Cu noi doi împreună, conducând toate astea. Și-a deschis brațele larg de parcă el ar fi ținut în palmă tot Las Vegas-ul.

Așa un încrezut.

– Am avut deja ce ai tu de oferit și am renunțat.

M-am ridicat, iar în urma mea scaunul a lovit pardoseala cu un zgomot puternic.

– Și mai renunț o dată acum. Toată chestia asta a fost o greșeală. O să sun la poliție.

– Până dimineață prietena ta o să fie moartă, a spus printre dinți suficient de tare cât să-l pot auzi.

M-am întors, întregul meu corp arzând de furie. Mi s-a ridicat părul pe mâini și la ceafă. Tonul ăla îl auzisem și înainte când lătra ordine prin telefon, făcând planuri ca oamenii să plătească. Rănind în cel mai oribil și violent mod posibil pe oricine ar fi îndrăznit să-l înfrunte. Ăsta era genul de bărbat cu care aveam eu de-a face. Nu fostul pe care obișnuiam să-l îmbrățișez, sărut și să-l iubesc până la uitare. Ăla era bărbatul de care mă îndrăgostisem. Ăsta era alter ego-ul lui. Toți priveau latura asta a lui cu răceală și frică. Era lumea lui. Noi, ceilalți, doar trăiam în ea.

– Ce trebuie să fac ca s-o lași în pace?

Vocea mi-a tremurat, emoția punând stăpânire pe mine. Am ridicat scaunul și m-am uitat în jur în restaurant. Majoritatea clienților se holbau, urmărind focul de artificii. Probabil credeau că era o ceartă între iubiți. Într-un fel, chiar asta era.

– Mai devreme mă simțeam nostalgic să mă aflu aici, să te privesc știind că asta îmi doresc să văd tot restul vieții mele.

Ochii i s-au asprit, iar privirea îi era mijită.

– Acum, că te-ai făcut de râs și prin urmare m-ai făcut de râs și pe mine cu caraghioslâcul tău, nu mă mai simt la fel de generos.

– Spune-ți prețul, am spus deschis.

– Cei patru sute de mii pe care mi-i datorezi, sau tu, o noapte în patul meu.

CAPITOLUL 6

Ochii lui Blaine erau sticloși, luminoși, verzi-gălbui. Aia erau ochii pe care îi priveam ori de câte ori mă săruta, mă atingea și făcea dragoste cu mine. Conversația pe care tocmai o purtaserăm și care făcea ca fiecare părticică din mine să vrea să se ghemuiască în poziție fetală și să moară... l-a ațâțat. Doamne, omul ăsta adora să dețină controlul asupra oamenilor și a lucrurilor. Îl excita.

– Deci, ce zici?

Mi-am umezit buzele, am luat o ditamai gura de vin și am lăsat acidul să mă ardă pe gât. Privind către apă, m-am gândit la situația neplăcută în care mă aflam. Puteam încheia cu toate dacă doar îl lăsam să mă fută. Mai făcusem asta și înainte. Era bun la pat, așa a fost mereu. Oferea, iubea, se îngrijea de plăcerea mea. Aș fi putut da gata vreo două sticle de vin și să-l las să-și facă felul cu mine și toate astea s-ar fi terminat. Gata. *Finito.*

– Dacă mă ofer ție în seara asta, anulezi datoria, o lași pe Ginelle să plece și-mi lași familia în pace? Inclusiv pe tata?

Buzele lui Blaine s-au strâmbat într-un rânjet superior. Dacă aș fi știut că schimbă cu ceva lucrurile, i-aș fi pocnit expresia aia de pe față, astfel încât toată lumea din jurul nostru să vadă cât îl disprețuiesc. A luat o gură de vin și a fredonat. Un fior mi-a trecut pe șira spinării și burta mi s-a încordat. Iubeam sunetul ăla, încercam să-l determin să facă sunetul ăla stând în genunchi și adorându-i mădularul. Acum, fredonatul era ca avertizarea dinaintea unei explozii. Luminița roșie dinspre echipele SWAT, înainte să zboare cuiva creierii, ca în filme.

În cele din urmă, Blaine a răspuns.

– Da. Datoria tatălui tău o să dispară, prietena o să fie eliberată nevătămată, iar tu și familia ta n-o să mai fiți în atenția noastră.

Blaine s-a uitat la pieptul meu, și-a inclinat capul și și-a lins buzele.

– Abia aștept să-ți gust pizda, să te aud cum gemi când îmi folosesc dinții și limba pe butonul ăla dulce al tău. O să fie muzică pentru urechile mele.

A tras aer printre dinți. Ochii îi ardeau. Aș fi putut paria pe toți banii din lume că o avea tare ca piatra doar imaginându-și ce voia să-mi facă. Doar că era o problemă. Eu nu simțeam același lucru. Cuvintele lui murdare obișnuiau să mă excite. Obișnuiau, dar nu și acum. Întotdeauna am fost genul de femeie căreia i se umezeau chiloții dacă auzea un bărbat vorbind murdar, iar Blaine știa asta cel mai bine. Mă ațâța. Doar că el nu era bărbatul potrivit, și nici vocea potrivită.

Mi-am scuturat capul în timp ce imagini cu mine și Wes în pat, râzând și bucurându-ne unul de altul așa cum n-am mai trăit-o niciodată cu nimeni altcineva, mi se derulau prin subconștient. Sex rapid și dur, rezemați de perete până când ne pierdeam mințile amândoi. Ore în șir folosindu-ne gurile, sărutând fiecare centimetru de piele. Sugându-i-o iar și iar până când mă durea gura și nu i se mai scula. În schimb, îmi făcea el mie. Îmi oferea atâtea orgasme cu gura încât mă durea corpul, iar spațiul dintre coapsele mele se simțea ciudat fără gura lui blocată acolo și eu leșinam. Nopțile din Miami când făcuserăm dragoste, ne șoptiserăm legământul unul în gura celuilalt, promiseserăm pentru totdeauna – toate astea erau în mintea mea. Totul se rezuma la el, la bărbatul pe care îl iubeam. N-aveam cum să-i înșel încrederea.

Chiar și cu viața lui Ginelle atârnând de-un fir de păr, nu-l puteam trăda așa pe Wes. Trebuia să mai existe o variantă. Blaine a așteptat răbdător, învârtind paharul de vin între două degete de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Un ticălos plin de el și îngâmfat. De ce n-am observat toate astea înainte să mă încurc cu el?

– Am nevoie de ceva timp să mă gândesc.

Am dat din gene, oferindu-i puțin din cochetăria mea și încercând disperată să-l fac să mai șovăie.

Și-a strâns sprâncenele.

– Nu. Te hotărăști acum, în seara asta.

Tonul nu mai permitea nici o discuție. Până și corpul i s-a încordat vizibil. A strâns piciorul paharului atât de tare încât speram ca sticla să i se spargă în palmă și să aibă nevoie de cusături.

Să visez cu ochii deschiși la distrugerea lui nu mă ajuta deloc să găsesc o cale prin care să scap de ce-mi cerea și totuși să-mi salvez cea mai bună prietenă.

– Dar dacă mai adaug ceva la rugămintea mea?

M-am jucat cu părul, răsucind pe deget o șuviță de păr.

– Un stimulent pentru tine ca să-mi mai dai un pic de timp de gândire?

Și-a înclinat capul, iar privirea i s-a concentrat asupra mea.

– Și care ar fi stimulentul ăsta, drăguță Mia?

– Un sărut.

M-am hotărât deodată. Un lucru pe care-l iubea Blaine, și pe care mi l-a spus de-un milion de ori, iar și iar, era să mă sărute. La un moment dat, a mers atât de departe încât a zis că ar putea să supraviețuiască doar cu săruturile mele, pâinea și apa ducă-se naibii. Asta era singura carte pe care-o puteam juca. Toate celelalte erau la cacealma. Și, dacă îl sărutam și reușeam s-o fac destul de credibil, cred că i-ar fi plăcut provocarea. Blaine aprecia o fugăreală bună și îi plăcea așteptarea dinainte de a primi ce-și dorea.

– Mmm, negociezi tare, drăguța mea Mia. Care-ți sunt condițiile?

– Două săptămâni, și-i dai drumul lui Ginelle, în seara asta, acum, imediat.

S-a încruntat, iar mâna i s-a strâns în pumn.

– Și de unde știu eu că n-ai să dispari pur și simplu, să mă lași cu buza umflată?

Am chicotit.

– M-ai găsi.

Ochii i s-au aprins ca artificiile din Times Square din New York în noaptea de revelion.

– Şi-n plus, doar nu pot să-l scot pe tata din spital, s-o ascund pe Maddy şi pe toţi cei pe care-i iubesc. Uiţi, Blaine. Îţi cunosc modul de acţiune şi nicăieri nu e suficient de departe ca să scap de tine. Nu-i aşa?

S-a lăsat pe spate şi şi-a mângâiat bărbia înainte să-şi şteargă buza de jos cu degetul mare – un gest care înainte îmi umezea chiloţii instantaneu. Acum eram uscată ca deşertul Sahara. Farmecul lui, frumuseţea lui şi gesturile lui sexy nu mai aveau nici un efect asupra mea. Un surfer relaxat care făcea filme şi care luase decizia îngrozitoare de a călca pe pământ nepăzit într-o ţară din lumea a treia era cel care avea efect asupra mea acum şi în fiecare zi. Gândul la Wes îmi sfâşia inima, dar am tras aer în piept uşor şi m-am răcorit ca să nu cedez. Pentru că eram la o întâlnire cu diavolul, nu-mi permiteam să am fisuri în armură. Puteam plânge când mă întorceam, dar ştiam că nu e bine să-ţi laşi duşmanul să te vadă slab. Lovesc atunci când îţi arăţi punctele sensibile. Nu i-aş mai fi dat niciodată şansa asta.

– Da, aşa e. Şi rămâne o săptămână.

Încântare şi uşurare îmi curgeau prin vene. Ceda. Doar pentru un sărut. Voiam să sar în aer şi să fac un dans de bucurie, dar m-am mulţumit cu o palmă bătută mental.

– Bine.

Blaine şi-a scos telefonul din buzunar, iar eu mi-am ţinut respiraţia. A apăsat câteva taste şi l-a dus la ureche.

– Fata. Du-o acasă. Dă-i drumul.

A ascultat câteva momente.

– Nu, n-o poţi avea. N-o atinge în nici un fel. S-ajungă acasă într-o oră.

A apăsat o tastă pe telefon şi l-a băgat în buzunar.

– S-a făcut. Prietena ta o să fie acasă în curând.

Am dat din cap aprobator și am băut și restul de vin. Slavă Domnului. Ginelle avea să fie în siguranță. Deocamdată.

– O să-mi primesc sărutul în seara asta când te las acasă. Pe urmă ai o săptămână să vii la mine. Între timp, prietena e liberă, iar noi ne putem bucura de restul cinei. Mănâncă. O să ai nevoie de putere ca să te decizi săptămâna asta.

* * *

Când am ajuns la hotel, Blaine m-a condus până la cameră.

– Dă-mi cheia.

A întins mâna. Am scuturat din cap.

– Maddy e înăuntru cu logodnicul ei.

– N-ai camera ta?

S-a apropiat de mine, iar eu am făcut doi pași în spate până când m-am lipit de perete. Nu într-o poziție tocmai bună. Voiam să dețin eu controlul. Altfel, ar fi putut să ducă totul mult mai departe decât m-ar fi putut ține stomacul.

– Nu intri. Amintește-ți înțelegerea – un singur sărut.

S-a apropiat, cu mâinile lipite de perete de-o parte și de alta a capului meu, blocându-mă. Ochii i s-au închis la culoare, căpătând o nuanță aurie de verde și galben. Înainte îmi plăcea să văd cum i se schimbă culoarea ochilor, mai ales când era excitat. Acum, mă simțeam moartă pe dinăuntru.

– O, drăguță Mia, nu uit niciodată termenii unei negocieri.

Capul i s-a apropiat și am putut să-i simt respirația pe fața mea. Am închis ochii și m-am gândit la Wes și la faptul că făceam asta pentru Ginelle, pentru tata, pentru sora mea și pentru a câștiga timp – singurul lucru care nu fusese în favoarea mea de când pornisem în aventura asta acum nouă luni.

I-am simțit buzele calde și umede când le-a atins pe ale mele scurt.

Wes. Iartă-mă.

Cu mișcări încete, mi-am ridicat mâinile pe talia lui Blaine și i-am mângâiat pieptul. A gemut și mi-a ronțăit buza de jos. I-am întors gestul ronțăindu-i buza de deasupra și trăgând-o în umezeala caldă a gurii mele. Întotdeauna ne jucam înainte

să trecem la partea bună. Blaine s-a împins în mine, împungând cu penisul lung și tare în șoldul meu. O mână i-a coborât pe sânul meu și a strâns. Am deschis gura să protestez, dar s-a îngropat adânc în ea. Limba lui nu era deloc nesigură. Nu, ăsta era sărutul unui amant care știa când să dea și când să ia. Un partener de dans familiar. Și-a coborât mâna în jos către talia mea, mi-a frecat fundul și mi-a tras partea de jos lipind-o de a lui, frecându-se de mine. Nu m-am putut abține. Am gemut. Era mai bine de-o lună de când nu mă mai eliberasem sexual și, deși uram fiecare secundă din ce se întâmpla, mișcările lui și felul în care mă atingea treceau prin creierul meu în centrul plăcerii unde locuia Wes.

Deodată nu-l mai sărutam pe Blaine. Îl devoram pe Wes. Mi-am ridicat mâinile să-i cuprind obrajii și i-am lins gura bărbatului meu. Gustând, ațâțând, bucurându-mă de beție, frecându-mi limba de a lui. Imaginația mă făcea să-i simt mirosul, izul de ocean și de bărbat amestecându-se într-un haos de nevoie și dorință. Mi-am împins șoldurile și mi-am înfipt limba, alunecând pe suprafața corpului lui de parcă aș fi fost un șarpe care se încolăcește în jurul prăzii. Wes.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine iubitule, am spus în gura lui.

A gemut și valuri de căldură mi-au umplut corpul, aruncându-mă în flăcări. Mâinile lui erau peste tot, alunecând pe sub rochia mea, apucându-mi fundul. Își mișca șoldurile, apăsând perfect cu bărbăția lui tare pe dătătorul meu de orgasme. Am icnit și am ridicat un picior, îngropându-mi tocul-cui în partea cărnoasă a coapsei lui, forțându-l mai aproape.

Țineam ochii strâns închiși în timp ce-mi călăream bărbatul. Ducând dorul trupului și atingerii lui.

– Mia, ai să mă faci să termin. Lasă-mă să intru și să te fut așa cum trebuie, dacă nu îți rup chiloții aici.

Vocea aia. Nu era...

– Wes? am spus, deschizând ochii și clipind des în încercarea de a alunga ceața de dorință.

Blaine şi-a ridicat capul din dâra de sărutori pe care o inşira pe gâtul meu. Am transpirat toată de panică în timp ce răsuflam tare.

– Cine dracu-i Wes?

O, Doamne! Tocmai ce-mi frecasem părţile femeieşti de Blaine în timp ce mi-l imaginam pe iubitul meu. Stomacul îmi clocotea şi totul înăuntru chiorăia gata să explodeze.

Uşa de vizavi s-a deschis. Max a înţeles poziţia noastră delicată şi nările i s-au dilatat. Şocul de a-l vedea în momentul ăla trebuie să se fi citit pe faţa mea ca un acces de panică.

– Pleacă de lângă ea! a urlat Max, şi-a băgat o ditamai palma în pieptul lui Blaine şi a împins.

Blaine a zburat în peretele opus.

La naiba. La naiba. La naiba. Am înghiţit răspunsul dezgustător al corpului meu la realizarea faptului că era cât pe ce să mi-o trag iarăşi cu Blaine în timp ce visam cu ochii deschişi la Wes. Doamne, aş fi stricat totul. Wes nu m-ar fi iertat niciodată. Încă o dată, groapa aia fără suflet pe care o numeam stomac a început să clocotească ca un ciclon în ocean.

– Tu eşti Wes? a întrebat Blaine în zeflemea.

Max şi-a dat capul pe spate.

– Cine e maimuţoiul ăsta?

Privirea lui dură m-a lovit pe mine.

– A, fostul meu, a, Blaine Pintero.

Blaine şi-a aranjat sacoul, trăgându-l parte peste parte, apoi încheind un nasture în mijloc.

– Eu şi Mia avem o istorie comună.

– Cred şi eu. Eşti pe cale să ajungi istorie.

Max l-a înghesuit, înşfăcându-l de gât într-o secundă. Se mişca destul de repede pentru un fundaş.

– Tu eşti nenorocitul care-o tot ameninţă?

– O ameninţ? Asta făceam, Mia? Îmi aduc aminte că te-ai simţit bine în timpul micului nostru moment *tête-à-tête* de mai devreme. Era cât pe ce să explodeze ca artificiile de patru iulie dacă ne mai lăsai un minut.

O, măiculița lui Dumnezeu și toți sfinții.

– Blaine, nu!

Am încercat să fac să iasă cuvintele, am pierdut startul cu mult. Înainte să-l pot opri pe Max sau să pot spune ceva ca să-l apăr pe Blaine, brațul ca de copac al lui Max s-a oprit în mandibula lui Blaine.

– Ascultă-mă, om de doi bani ce ești. Asta despre care vorbești e soră-mea.

Max l-a zdruncinat pe Blaine de perete. Capul și corpul i-au atârnat pentru o clipă, dar în cele din urmă a clipit de câteva ori înainte să revină în prezent. Chestia asta avea să fie de rău pentru mine. Futu-i!

– Ai un frate?

A căscat ochii și s-a uitat la mine.

– A, da. Max, lasă-l în pace.

Max m-a ignorat complet.

– Dacă te prind c-o mai atingi pe soră-mea vreodată, am să te vânez și-am să te jupoi de viu cu un cuțit tocit!

L-a trântit de perete. Capul i s-a izbit de câteva ori scoțând un zgomot surd.

– La naiba, omule! Lasă-mă în pace, nebunule! a răcnit Blaine, cu dinții pătați de sânge.

Puteam să văd cum i se umflă o parte a feței. Serios, nu-mi părea prea rău de asta, mai ales că știam ce-i făcuse lui Ginelle și tatei.

– Max, serios, sunt bine. Eu și Blaine am ajuns la o înțelegere în seara asta. Sunt bine.

– O să te lase în pace?

Blaine a pufăit și s-a mai aranjat o dată în timp ce-l trăgeam pe Max departe de el în fața ușii camerei noastre.

– A, s-ar putea spune și așa.

– Chiar am spus-o, scumpo. Ce vreau e să-l aud pe fraierul ăsta spunând-o, a mârâit, iar mandibula i s-a încleștat.

L-am apucat de biceps și l-am împins încercând să-l bag înapoi în cameră, dar nu l-am putut clinti. Dacă nu voia

să se miște, cel mai probabil era nevoie de un camion ca să-l clintești.

Blaine și-a scos o batistă și și-a șters sângele de la gură.

– Nu-ți face griji, uriașule. Dacă așa vrei tu, am ajuns la o înțelegere cu Mia. Te las cu... ăăă... frate-tu.

L-a privit pe Max de sus în jos cu dispreț.

– Nu uita, o săptămână.

Apoi s-a întors și a chemat liftul. Ușile s-au deschis instant și în alte două secunde a dispărut.

Am oftat și m-am sprijinit de tocul ușii.

Max și-a trecut o mână prin păr.

– Ce naiba a fost asta? Erai toată călare pe gorilă. Cum rămâne cu Weston?

Am mârâit și m-am împins în el să intru în cameră. M-a lăsat să trec, dar m-a urmat. Mi-am aruncat geanta și m-am îndreptat către minibar, am scos o sticlă mică de whisky, am desfăcut-o și am dat-o pe gât dintr-o înghițitură.

Max s-a lăsat pe marginea canapelei.

– Ai băut, acum vorbește.

Și, ca să se facă înțeles că n-avea să plece nicăieri prea curând, și-a încrucișat brațele.

– Nimic. Ce-ai văzut nu trebuia să se întâmple.

Am pufăit aruncând aerul către fruntea mea mult prea încinsă și m-am întins după încă o sticlă mică de whisky.

– Și, mă rog, ce-i cu tine aici?

– Asta-i chiar o întrebare bună, scumpo. Vezi tu, mă ocupam de niște treburi acasă, mă asiguram că e totul în regulă pentru venirea băiatului meu când am primit un telefon frenetic din partea surorii noastre. Îi tot trăgea că erai suficient de speriată cât să o îngrijorezi și pe ea. Zicea că nu te-a văzut niciodată atât de supărată. În calitate de frate mai mare, și singurul care-ți păzește spatele acum din moment ce bărbatul tău e dispărut, m-am întors în mare grabă. Am avionul pregătit la nevoie.

– N-ar trebui să fii aici, am spus. Trebuie să fii cu Cyndi și Isabel așteptând să ți se nască copilul. Au nevoie de tine.

Cu picioarele grele de parcă aş fi purtat schiuri, mi-am făcut drum către canapea şi m-am trântit.

- Şi-or să mă aibă acolo. Imediat ce înţeleg ce se întâmplă cu tine. Maddy îmi spune că se întâmplă ceva şi că ştie că nu-i de bine. De ce nu m-ai sunat, Mia?

Vocea îi era obosită, plină de tonul ăla grav pe care începeam să-l apreciez. Volumul şi timbrul acela spuneau: „Sunt un bărbat care ţine la tine, te iubeşte şi va face orice ca să te protejeze". Aveam nevoie de asta în viaţa mea. Mai ales acum.

- Ginelle a fost răpită de gorilele lui Blaine. Au maltratat-o ca să ajungă la mine.

- De ce? Am crezut că se rezolvă toate astea. Luna trecută mi-ai zis că e totul în regulă. Că te descurci.

Vocea îi era acuzatoare şi am simţit-o ca pe un pumnal în inimă. Furia îmi pulsa prin toţi nervii corpului, m-am ridicat şi am început să mă plimb de colo-colo, simţind nevoia să dau totul afară.

- Era bine! am strigat. Şi apoi starea tatei s-a deteriorat. N-am mai ajuns la clientul meu luna asta.

- Şi?

- Şi! În contractul meu scrie că dacă un bărbat mă rezervă pentru o lună, iar eu îi trag clapa, îi datorez eu lui suta de mii!

- Isuse Hristoase, Mia!

Vocea îi era la fel de supărată ca a mea, deşi nu fundul lui era la bătaie. Avusesem de-a face cu rahatul ăsta de una singură şi mă descurcasem foarte bine.

- Apoi, pentru că Millie a trebuit să-i dea clientului banii pe care i-ai plătit tu, n-am putut să-i plătesc rata lui Blaine. Luna care vine, trebuie să muncesc toată luna înainte să pot face plata. Aşa că sunt în urmă. Şi se foloseşte de asta ca să obţină ce vrea.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi care-mi curgeau pe obraji.

- Totul e atât de anapoda!

M-am lăsat să cad pe scaun. Max a venit și s-a așezat în fața mea pe măsuța de cafea. Lemnul a gemut sub greutatea lui masivă.

– Cât datorezi?

Am clipit lăsând și mai multe lacrimi să cadă.

– Acum, două sute de mii.

A strâns din sprâncene.

– Atât?

Am dat din cap.

– Nu, îi datorez cele două sute de mii în secunda asta. Pentru august și septembrie.

– Scumpo, cât îi datorezi cu totul?

Vocea îi era acum domoală și cu o nuanță de îngrijorare. Mi-au căzut umerii de parcă purtam pe ei toți banii în monede de aur masiv.

– Patru sute de mii, am răspuns.

– Și la ce fel de înțelegere ați ajuns?

Mi-am lins buzele, mi-am tras nasul, am tras aer în piept și l-am privit în ochi, aceleași orbite care le oglindeau pe ale mele.

– N-o să-ți placă.

– Scumpo, deja nu-mi place. Spune-mi pur și simplu.

I-am strâns mâinile și lacrimile au început să-mi alunece lacrimile din nou pe față.

– Fie îi plătesc cele patru sute de mii, fie...

Am înghițit de mai multe ori nodul ăla uriaș ca să pot vorbi, să recunosc adevărul despre ce luam în considerare să fac, dar nu puteam.

– Fie...?

Ochii lui Max erau blânzi, gura strânsă într-o mică încrețitură.

– Eu. O noapte în patul lui.

Max s-a aplecat și și-a lipit fruntea de a mea.

– Scumpo, asta o să se întâmple doar peste cadavrul meu.

Era ferm și de neînduplecat, sută la sută serios.

Am horcăit la gândul bolnav și nebun care mi-a trecut prin minte. Ce nu știa Max era că Blaine era exact tipul de

bărbat care ar fi făcut să se întâmple asta fără nici cea mai mică urmă de remușcare.

Telefonul a sunat și a vibrat pe coapsă. Îl purtam la mine nonstop, fără să permit o distanță mai mare de treizeci de centimetri între mine și el în caz că primeam vești despre Wes.

M-am uitat la ecran. Doamne sfinte. Ginelle.

– Alo, Gin? am răspuns, disperată să-i aud vocea, să mă asigur că e bine.

Blaine îmi promisese că o va lăsa să plece și că avea să fie acasă într-o oră.

– Sunt acasă, au fost singurele ei cuvinte înainte ca apelul să se întrerupă.

Capitolul 7

Șoferii de taxi din Las Vegas sunt cei mai tari! Le arunci o sută de dolari și incalcă fără probleme orice regulă de circulație din carte. Știind că prietena mea cea mai bună era acasă, după ce fusese răpită, brutalizată și eliberată într-o singură zi, îmi pierdusem mințile de îngrijorare. Fiecare terminație nervoasă scotea scântei ca un fir electric expus gata să electrocuteze pe oricine îl atingea.

Când șoferul a oprit în fața apartamentului ei, am aruncat o mână de bancnote de douăzeci pe care le țineam pe post de bani de urgență, adăugând și suta de dolari pe care i-o promisesem, și am zbughit-o din mașină și pe scări la ușă.

În loc să bat la ușă de parcă viața mea ar fi depins de asta, am scos brelocul pe care aveam toate cele cinci chei. Una de la casa lui Wes, una de la tata, de la apartamentul lui Maddy, de la Suzi, motocicleta mea, și de la apartamentul lui Ginelle. Cinci chestii metalice care-mi aminteau de oamenii care însemnau cel mai mult pentru mine în întreaga lume, deși aveam o groază de noi prieteni care erau foarte aproape.

Am băgat cheia în ușă, am deschis și am intrat ușor pe vârfuri. Veioza de pe măsuța de la capătul canapelei era aprinsă, dar nu se auzea nici un zgomot. Am trecut de canapeaua uriașă de culoare burgund, mult prea mare pentru spațiul disponibil, dar în același timp cea mai confortabilă piesă de mobilier din univers. Când mă așezam pe pufoșenia aia minunată, se mula după coapsele mele, după spatele meu și-mi ocrotea corpul într-o îmbrățișare primitoare. Da, cea mai bună.

Bucătăria și holul erau amândouă întunecate, lipsite de viață. Am mers ușor pe coridorul care ducea către cele două

dormitoare. Gin păstra întotdeauna un dormitor pe post de cameră de oaspeți. Spunea că vrea să fie sigură că aveam mereu un loc al meu acolo unde locuia ea. Asta e fix genul de prietenă care este ea. Lumina din camera ei era aprinsă. Am bătut la ușă.

– Gin, sunt eu, Mia, am spus.

– Pleacă, am auzit-o bolmojind printr-o smiorcăială.

Am deschis ușa. Era chircită într-un colț al camerei, încă în hainele de muncă rupte. Sângele uscat formase o coajă în jurul nasului și al gurii și de-a lungul gâtului pe unde se scursese. Paietele roz străluceau în lumina puternică. Avea aprinse becul de sus, veiozele de la ambele capete, plus lumina din baie. Camera era luminată de ziceai că ești la parada de la Disneyland, atât de puternic încât te orbea dacă țineai ochii complet deschiși. Strângând din ochi, m-am târșâit încet până la ea și m-am ghemuit. Trupul îi tremura ca o frunză în vânt. I-am pus o mână pe genunchi, iar ea a tresărit, clănțănind din dinți. Lacrimile îi curgeau pe față ca niște păraiașe, lăsând în urmă dungi lipicioase de rimel și machiaj amestecat cu nisipul murdar. Obrazul îi era umflat, ochiul i se colora într-o nuanță urâtă de mov, iar buza arăta de parcă avea nevoie de copci.

O furie cum nu mai cunoscusem mi-a trecut prin întreg corpul. Eram atât de fierbinte încât mi-era teamă că-mi puteam opări prietena cu o singură atingere. Știind că are nevoie de mine, mi-am încleștat mandibula, strângând atât de tare încât auzeam zgomotul de scrâșnire dinăuntru. Să-i văd trupul mic, frânt, lovit, într-o stare atât de proastă îmi făcea sângele să clocotească. Respirând adânc, i-am cuprins mâinile.

– Haide, scumpo. Am eu grijă de tine.

Ginelle a scuturat din cap cu putere.

– Nu, trebuie să p-pleci. Dacă se în-n-torc, or să te ia s-sigur. A spus, a spus c-o s-să te facă a lui, Mia. Te vor r-rău.

Mi-a prins brațele cu atâta putere încât știam că a doua zi aveam să fiu vânătă.

– De data asta n-o să se o-oprească până n-nu te are, a bolborosit printre dinții care-i clănțăneau privindu-mă cu ochii de culoarea albăstrelelor.

Femeia era speriată de mama focului, iar eu uram că se întâmplase din cauza mea. Mi-au rănit cea mai bună prietenă din cauza mea. Slavă Domnului că era bine. Aveam să mă asigur că rămânea așa.

I-am tras corpul în brațe. După o secundă, lacrimile s-au transformat în suspine care s-au transformat într-o avalanșă de plâns din tot corpul. Timp de douăzeci de minute am lăsat-o să exorcizeze demonii nenorocirii care i se întâmplase. N-aveau să dispară niciodată. Probabil că multă vreme de-acum înainte avea să privească în urmă dublând sau triplând totodată numărul de încuietori de la ușă. Era foarte probabil să aibă nevoie de consiliere ca să poată trece peste asta. De orice avea nevoie, urma să-i fac rost. Într-un fel sau altul.

– Haide, scumpo. Să te curățăm.

I-am mângâiat părul cu mișcări lungi, liniștitoare. A dat aprobator din cap și m-a lăsat s-o ajut să se ridice. Când i-am văzut hainele aproape că mi-am pierdut iar cumpătul. Partea din față era ruptă până la buric, iar sânii abia dacă erau acoperiți de materialul subțire. Lângă fiecare coapsă erau alte rupturi de parcă netrebnicul ar fi încercat să-i vadă bine zona de jos. Am întors-o și am dus-o în baie. Mi-am mușcat limba atât de tare încât am simțit gust de sânge, în încercarea de a nu țipa și distruge tot în calea mea, până aveam să-i găsesc pe ticăloși și să le sap groapa cu mâinile goale.

Am dat drumul la duș și am ajutat-o să se dezbrace. Și-a acoperit imediat sânii, deși îi mai văzusem de-un milion de ori. Gin nu era pudică și nici eu nu eram. Ne cunoșteam dintotdeauna, dar, dacă asta o ajuta, n-aveam de gând să zic nimic. M-am asigurat că apa e bună, mi-am dat jos tricoul și pantalonii, lăsând pe mine doar sutienul și chiloții. Apoi am băgat-o sub duș.

Cu un efort uriaș, i-am curățat multele vânătăi, tăieturi și zgârieturi pe care le-am găsit pe trupul ei. Îmi doream să depunem plângere, dar, știindu-l pe Blaine și fiind conștientă de câți oameni avea la degetul mic în poliție, efortul ar fi fost zadarnic. Ticălosul ne-ar fi râs în față. Am turnat cantități generoase de gel de duș pe burete și am pus-o ca pe un copil să ridice întâi un braț, apoi pe celălalt, să ridice un picior, apoi pe celălalt. Am mai pus săpun pe burete și i l-am dat ei.

– Spală-te în față și la fofoloancă, Gin.

A dat din cap în semn de aprobare și a făcut metodic ce i-am cerut de parcă era o dronă care urma comenzi. I-am șamponat părul lung și blond, masându-i ușor scalpul, sperând că masajul avea să mai elibereze din tensiune. Când am ajuns la ceafă a oftat și în cele din urmă umerii țepeni s-au înmuiat. Punct pentru Mia!

Am repetat procesul și cu balsamul de păr, având grijă să nu-i ating restul corpului. În copilărie și adolescență făcusem dușuri împreună de o mie de ori, dar, după ziua de azi, voiam să fie sigură că este iubită și că nu profită nimeni de ea. Că îi respectam spațiul personal și că aveam să fiu acolo în orice fel ar fi avut nevoie de mine. Femeia asta era, din toate punctele de vedere, sora mea și o iubeam mai mult decât iubeam viața. Dacă aș fi putut să fac să dispară tot ce se întâmplase și să fiu eu cea răpită, m-aș fi oferit cu dragă inimă s-o pot scăpa măcar un pic de durere.

– Scumpo, spală-te ușor pe față cu ăsta, bine?

I-am întins săpunul de față. Și-a săpunit mâinile de parcă încerca să le încălzească. Am luat săpunul, iar ea a făcut ce i-am cerut. Ori de câte ori ajungea la buză, obraz și ochi tresărea de durere. Fiecare sunet pe care îl scotea era un alt cui în sicriul lui Blaine. Voiam să plătească pentru ce i-a făcut lui Ginelle. La naiba, voiam să curgă sânge pentru ce i-a făcut tatei și prietenei mele. S-o răpească pe Ginelle doar ca să demonstreze ceva era prea mult. Trebuia să mă gândesc la ceva. Nu puteam trăi în teamă. Gândindu-mă de fiecare dată că

cineva drag mie putea pleca de acasă sau de la serviciu și putea fi răpit de gorilele lui Blaine și torturat doar ca să mă chinuie pe mine.

După ce am spălat-o, am urmărit și ultima urmă de apă cu săpun și sânge scurgându-se. Am ieșit din duș și am lăsat-o să aibă un moment de intimitate.

M-am șters, am mers în camera ei și am luat două perechi de chiloți. I-am scos pe cei uzi și am tras pe mine o pereche uscată și o bustieră. Avea forme pentru cât de micuță era, dar sânii mei erau mult mai mari și nu încăpeau niciodată în cupele ei mici. Din sertarul cu pijamale am scos două maiouri și pantaloni de pijama în pătrățele. Mie-mi erau scurți, dar nu conta. N-am vrut s-o las prea mult pe Gin în duș, așa că am tras pe mine ce era de tras și am dus restul în baie.

Când am intrat, era tot unde-o lăsasem. Nu se mișcase nici un milimetru. Pur și simplu stătuse acolo cu apa curgându-i pe spate și holbându-se în gol. M-am întins, am închis apa, am luat prosopul uriaș de lângă duș și am învelit-o în el. N-a protestat când am uscat-o, dar a tot continuat să se holbeze în gol, pierdută în gândurile ei.

– Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat? am întrebat.

A dat din cap că nu. Prima mișcare pe care a făcut-o de una singură fără a primi instrucțiuni.

– Bine, nu ești obligată.

Ginelle a închis ochii și a respirat adânc. Lacrimile au început să-i curgă, dar eu n-am zis nimic. Când simțea nevoia să vorbească, avea să vorbească. Deocamdată aveam grijă de ea și eram acolo. Era cel mai bun lucru pe care i-l puteam oferi. După ce am îmbrăcat-o, am dus-o către WC și am așezat-o. Apoi i-am ridicat bărbia ca să-i examinez fața. Buza era destul de spartă, dar nu atât de tare cât să nu se poată vindeca singură.

– Vin imediat, am spus și m-am mișcat să mă întorc, dar înainte să pot face un pas mâinile ei mă trăgeau de maiou, ținându-mă pe loc.

- Nu mă lăsa.

Vocea îi tremura. I-am cuprins mâinile și mi-am eliberat maioul.

Am privit-o în ochii verzui spre verde-albăstrea.

- Gin, nu te părăsesc. Mă duc să aduc trusa de prim ajutor ca să-ți pansez fața, bine?

Avea pupilele dilatate. Ca două găuri negre uriașe. Tremura din tot corpul, dar a dat din cap scurt în semn de aprobare. Imediat ce am trecut pragul, am alergat până la dulap și am scotocit până am găsit caseta roșie cu cruce albă. Îndesând la loc lucrurile căzute, m-am grăbit înapoi către Ginelle. Rămăsese tot nemișcată, holbându-se doar în spațiu. Pielea i s-a făcut ca de găină când m-am apropiat.

- Încă ceva.

Am alergat la dulap și am scos hanoracul ei preferat cu glugă. Era roz aprins și avea niște chestii strălucitoare pe spate sub formă de aripi de înger care se întindeau pe lungimea spatelui. I-am pus gluga peste părul ud, am ajutat-o să și-l tragă pe ea și i-am închis fermoarul. A oftat iar, și-a tras mâinile sub mâneci și l-a strâns aproape de corp.

I-am îngrijit cu atenție tăieturile cu unguente, am pus plasturi pe unde se putea și i-am dat patru pastile de ibuprofen.

- Astea or să-ți calmeze durerea. Ți-e foame?

A dat din cap că nu și am ajutat-o să se ridice. Am tras păturile și am pus-o în pat. Apoi am închis totul în restul casei, le-am trimis un mesaj scurt lui Maddy și Max spunându-le unde eram și m-am băgat lângă Gin. M-am întors pe o parte și am luat-o în brațe. M-am cuibărit lângă gâtul ei.

- Ești bine acum. Sunt aici și, Gin, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, dar îți jur, jur pe Dumnezeu că n-o să se mai întâmple niciodată. Promit.

Mi-a strâns mâinile la piept și m-a tras aproape. Apoi, încă o dată lacrimile au început să curgă șuvoaie. Am ținut-o în brațe, am liniștit-o, i-am vorbit ușor până când în cele din urmă a adormit. Apoi, extenuată, am adormit și eu.

* * *

Am simțit o mângâiere ușoară pe un braț și apoi pe spate. Am deschis ochii somnoroasă și eram față în față cu singura persoană pe care îmi doream s-o văd mai mult decât orice.

– Ești aici, am șoptit, fiindu-mi frică că dacă aveam să clipesc ar fi dispărut.

Wes își trecea degetele peste brațele mele goale întărind sentimentul de prezență.

– Sigur că da, scumpo. Unde credeai că sunt?

Și-a înclinat capul și un rânjet obraznic i s-a instalat pe buze. Frumos.

Mi-am înghițit emoția care-mi dădea târcoale.

– Dispărut. Pierdut.

Wes s-a aplecat și a început să-mi lase o dâră de sărutări pe gât, coborând peste maiou, mușcând și sărutând în timp ce se mișca.

– Singurul loc în care o să mă pierd, scumpo, e între coapsele astea. Desfă-le.

Mi-a apucat interiorul coapselor cu hotărâre. Fără a gândi sau a-mi bate capul, am făcut ce mi-a cerut. Mi-am desfăcut picioarele frumos și larg pentru el.

Stătea pe picioarele strânse sub el. Cu degetul mare apăsa pe punctul meu fierbinte de parcă ar fi avut vedere cu raze X și-ar fi putut să vadă pe sub chiloții mei carnea roz și dincolo de ea. Degetul se învârtea în jurul miezului tare și plin de dorință. Privirea îi era concentrată la misiunea din fața lui, lipită de locul dintre coapsele mele.

– Ia te uită cum se udă bumbacul sub ochii mei.

Am scâncit și mi-am săltat șoldurile, vrând mai mult, având nevoie de mai mult.

– Iubitule... am spus cu respirația întretăiată, mișcându-mi șoldurile în tandem cu mișcările circulare binecuvântate.

– Crezi că aș putea să te fac să termini fără să-ți ating trupul gol? Să te aud cum gemi în timp ce termini doar datorită degetului meu?

Ochii îi ardeau, dorința văzându-se în fiecare clipire ușoară. Și-a lins buzele, iar eu am privit cum s-a umezit bucata de carne, dorindu-mi cu ardoare să-l sărut. Și-a învârtit degetul și m-a făcut să mă arcuiesc.

– Poți, Mia? Cred că poți.

Știa ce face. Vorbea murdar, se juca cu mine. Faptul că mă atingea și exista o barieră între noi ridica nivelul de încântare la cote și mai înalte.

Wes s-a aplecat în față ținându-mi picioarele cu bicepșii lui puternici, odihnindu-și coatele pe coapsele mele și împiedicând orice mișcare. Mi-a împuns clitorisul cu nasul și a inhalat cu putere.

– Doamne, iubito, miroși atât de bine. Mi-a fost dor de asta. Să-mi îngrop fața în căldura asta. Cel mai bun loc din lume.

Și-a frecat botul de miezul meu acoperit, masând cu nasul ghemotocul erect și ținând gura exact unde mi-o doream mai mult. Puteam simți căldura umedă a respirației lui prin chiloți direct pe crăpătură. A intensificat lucrurile presându-și limba și apoi sugând materialul umed, gemând de bucurie că mă gusta prin țesătură. Îmi oferea o senzație nouă, una pe care n-o mai trăisem niciodată, dar tot îmi doream să rup chiloții de pe mine. Să-l las să mă guste total fără nici o barieră.

– Wes...

Mi-am legănat șoldurile cât de bine am putut până când mi-a blocat coapsele încă o dată.

– Nu te mișca, scumpo. Vreau să-ți forțez corpul să accepte fiecare gram de plăcere pe care ți-l ofer.

Și apoi a trecut la treabă. Lingând și sugând buzele de jos și clitorisul prin bumbacul minuscul care mă acoperea. În scurt timp eram atât de udă încât nu mai conta că mă lingea prin lenjerie, atât de bine era. Când și-a frecat din nou degetul de punctul meu dulce și și-a presat limba de miezul meu, am simțit materialul cum îmi zgâria pielea mult prea sensibilă, iar corpul meu s-a încordat. Presiunea începea din mijloc și se întindea către piept, îmi învăluia inima și pătrundea

în fiecare membru până când am început să mă zgudui. Plăcerea mă electrocuta, dar Wes nu se oprea. M-a imobilizat și m-a forțat să sufăr plăcerea, iar și iar până când mi-a rupt chiloții și și-a vârât limba adânc în crăpătura mea. Atât de tare încât mișcările lui m-au lipit de pat. Nu putea fi mai aproape de atât, iar sunetele pe care le scotea erau carnale, animalice. Doamne, aș fi putut avea orgasm doar auzindu-l.

Wes a gemut, a lins, a supt, a mușcat și m-a ronțăit până la uitare, corpul meu legănându-i-se pe față. M-am ținut de părul lui de culoarea nisipului, strângând cu putere în timp ce el ținea deschise petalele sexului meu și sugea atât de mult și de tare încât efectiv nu mă puteam opri din orgasme.

Într-un final, și-a desprins gura, a ridicat brațul și s-a șters pe față, mi-a săltat șoldurile ținându-le desfăcute larg și și-a vârât penisul tare înăuntru.

Am strigat în timp ce corpul meu tremura de la efortul de a fi umplută atât de bine.

– Trezește-te naibii, pizdă nebună!

Mă zdruncina Ginelle la fel cum mă zdruncina și Wes în visul meu, doar că zdruncinătura lui era de la foratul în fofoloanca mea udă. Senzația era una nouă, ca niște degete mici și osoase care-mi zgâlțâiau pieptul într-un mod deranjant.

Am deschis ochii, am clipit repede, m-am uitat în jur și am realizat unde mă aflam. În apartamentul lui Ginelle. Am scrutat camera. Wes nu era nicăieri. La naiba, fusese doar un vis. Un vis frumos care mă făcuse să devin alunecoasă între coapse, ceea ce era ultimul lucru pe care mi-l doream când mă aflam în pat cu prietena mea cea mai bună.

– Ce naiba?

Vocea îi suna de parcă înghițise o cutie de pietre.

– Gin, îmi pare rău. Te-am trezit?

M-am ridicat într-un cot și mi-am dat la o parte din ochi firele lungi de păr.

S-a așezat pe călcâie, cu claia ciufulită de bucle blonde. A strâns din ochiul teafăr, celălalt era umflat și închis. Și totuși,

văzând-o în viață, în siguranță lângă mine, jur că niciodată n-a fost mai încântătoare.

– Da, m-ai trezit, în timp ce voiai să mă călărești!

S-a încruntat și a chicotit în mână.

– Târfă împuțită!

Sunt sigură că am belit ochii atât de tare încât ar fi putut să-mi iasă din orbite ca la păpușile alea anti-stres – le strângi corpul și li se bulbucă ochii. Le dai drumul, își revin la normal. Asta simțeam atunci.

– Nu cred.

– Ba să crezi! Te tot foiai vorbind prin somn.

S-a ridicat în genunchi și și-a frecat mâinile de sâni și de talie.

– O, Wes, iubitule, da.

A tresărit și și-a dus mâna la buză.

– Au.

Și-a tras piciorul și m-a lovit în coapsă. Nu suficient de tare cât să lase vânătaie, dar suficient cât să înțeleg.

– Nu mă face să mă mișc și să râd. Nu vezi că-s varză?

Mi-am acoperit fața cu ambele mâini.

– Uf, îmi pare rău, Gin. Au trecut săptămâni de când n-am mai făcut-o cu Wes și apoi a mai fost și giugiuleala cu Blaine aseară, slavă Domnului că ne-a întrerupt Max înainte să se ajungă prea departe.

– Te-ai giugiulit cu Blaine, ticălosul care m-a răpit?

Ochii i s-au închis la culoare, ceea ce indica furia instantanee.

– Nu! Mă rog, da, dar trebuie să-ți explic. Ascultă-mă.

Ginelle și-a țuguiat buzele, s-a strâmbat – am presupus că de durere – și și-a încrucișat brațele la piept.

– Sper că ai o explicație bună. Să fiu trezită de o nebună care mă călărește în timp ce dorm cere o explicație bună.

I-am povestit totul de la momentul în care am primit înregistrarea până la întâlnirea cu Blaine și la ce s-a întâmplat la restaurant, despre înțelegerea cu sărutul ca să câștig o

săptămână și s-o elibereze pe ea. Părea mult mai temperată odată ce-a înțeles că am făcut-o pentru ea. A îngrijorat-o, însă, faptul că am fost atât de prinsă de sărut. M-a îngrijorat și pe mine, dar din alte motive.

– Deci îl sărutai pe el și deodată ți l-ai imaginat pe Wes?

Am dat din cap că da.

– A fost atât de real. Blaine m-a sărutat și apoi a fost ca și când s-a metamorfozat în Wes. Gin, dacă n-ar fi intervenit Max, nu știu ce-aș fi putut să fac.

– Erai atât de prinsă în mintea ta?

– Da. Îți jur, puteam să-i simt mirosul de ocean care ți rămâne pe piele chiar și după duș ori de câte ori face surf.

Gin a dat din cap și a zâmbit atât cât i-a permis buza spartă.

– Ți s-au aprins călcâiele rău după tipul ăsta, nu?

M-am gândit la Wes, la cât de mult suferea probabil și am simțit o durere fizică în stomac.

– Gin, sunt mai mult decât îndrăgostită de el. El e cel potrivit pentru mine.

Ochiul bun i s-a mărit.

– Te referi la căsătorie?

Căsătorie. Nu era ceva la care să mă fi gândit prea mult din moment ce părinții mei eșuaseră atât de rău, ca și majoritatea prietenilor cu care crescusem. Dar atunci, în momentul acela, stând în pat cu prietena mea bătută, cu inima deschisă larg în fața ei, am recunoscut că da.

– Cred că da, am admis șoptit.

– Uau. Ești varză.

Partea mai tristă era că Ginelle avea dreptate, pentru că, dacă Wes nu scăpa cu viață, aveam să pierd mult mai mult decât bărbatul pe care îl iubeam. Mi-aș fi pierdut și inima și mințile odată cu el.

Capitolul 8

Gin și-a luat concediu o săptămână explicând ce-a pățit. Șeful ei a fost înțelegător și i-a spus să-și ia cât timp are nevoie. Tot orașul știa cine era Blaine și cum controla partea nevăzută a Vegasului. Din moment ce nici una dintre noi nu se grăbea să ne separăm după trauma de ieri, Ginelle m-a însoțit la hotel. Era încă un pic afectată, dar cu siguranță redevenea fata bătăioasă pe care o știam și o iubeam tot mai mult. Ne-am petrecut dimineața vorbind despre Wes și unde credeam că se îndreaptă relația noastră dacă se întorcea acasă întreg. A recunoscut că-și făcea griji pentru faptul că mă mutasem cu el, dar acum, că a văzut cât de afectată eram de dispariția lui, că-l visam și mi-l imaginam, a realizat că eram mai mult decât nebună după el și uite așa a ajuns să mă sprijine. Atât de ușor.

Când am intrat în hotel, Max stătea la masă împreună cu Maddy și Matt. Rămăseseră cu ea peste noapte, din moment ce eu nu eram. Masa era întinsă cu mâncare cât să hrănească o armată întreagă.

Max s-a ridicat când ne-a văzut. A venit către mine și m-a ridicat în brațe. M-am ținut bine, apucând cât puteam de bine în timp ce el mă strivea de mama focului.

– Mi-am făcut griji pentru tine, dulceață. Mă bucur să văd că te-ai întors împreună cu prietena ta.

M-a lăsat jos ușor și și-a lipit fruntea de a mea.

– Ești bine? a întrebat.

I-am cuprins obrajii, m-am aplecat și l-am sărutat pe frunte.

– Sunt bine, Maximus.

Am zâmbit de dragul lui, iar el m-a imitat. S-a întors către Gin, care rămăsese stânjenită, bălăngănindu-se dintr-o parte într-alta.

– Hei, scumpo, ești bine?

A ridicat o mână către fața ei, iar Gin s-a dat în spate un pas. Max și-a lăsat mâna să cadă, ochii devenindu-i duri și nările umflându-i-se.

– Nu e deloc normal ca un bărbat să lovească o femeie la mânie.

Am pufăit.

– Crezi că asta nu-i normal? Aproape că l-a omorât pe tata. Omul ăsta și gorilele lui sunt dracul gol pe pământ. Acum trebuie doar să găsesc o cale să trecem peste toate astea.

Max era cât pe ce să răspundă când mi-a sunat telefonul. M-am uitat în jur și toți ochii erau ațintiți asupra mea. Raidul trebuia să aibă loc noaptea trecută în Indonezia. Am scos telefonul, m-am uitat la ecran și scria Warren Shipley.

– Alo, Warren?

– Da, eu sunt, Mia. Am vești.

Vocea îi era calmă și fermă.

– Stai jos?

M-am îndreptat către cel mai apropiat scaun și m-am trântit pe el lipind cât mai tare telefonul de ureche.

– Bine, sunt gata. L-au găsit?

Inima a început să-mi bată cu violență, încât puteam jura că o simt în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Era de parcă tot corpul meu era o inimă uriașă.

– L-au recuperat, dar întreaga misiune a fost urâtă. S-au pierdut multe vieți.

Am închis ochii, trimițând o rugăciune mută pentru toți cei care nu supraviețuiseră.

– Spune-mi ce s-a-ntâmplat și unde-i Wes.

– E în siguranță, primește îngrijiri într-un loc secret.

O greutate cât o nicovală de două tone mi s-a luat de pe piept, fiind înlocuită de una mult mai mică. Acum aveam doar

nevoie să-l văd. Să-i sărut buzele. Să-l strâng în brațe și să recâștig ce era al meu... pentru totdeauna.

Apoi am procesat cuvintele lui Warren. Loc secret?

– Ce? Trebuie să-l văd!

Și-a dres glasul.

– Scumpo, n-ai cum. Nu încă. Victimele primesc tratament medical și apoi sunt interogate pentru a se afla cât mai mult despre celula teroristă. Orice informație pe care ar avea-o ar putea fi incredibil de importantă în războiul împotriva terorismului. Gruparea asta era deosebit de atroce, scumpo. Lucrurile pe care le fac femeilor și copiilor care nu sunt de credința lor, nici nu ți le poți imagina. Și asta nici măcar nu i-a inclus pe cei optsprezece turiști care au fost salvați cu ajutorul raidurilor.

– Optsprezece turiști? Am crezut că erau doar Wes și cei cinci membri ai echipei care au mai rămas.

Max s-a așezat lângă mine și mi-a pus o mână pe genunchi. Tremura ca un copil de cinci ani pe trambulină. Maddy s-a așezat de cealaltă parte a mea și mi-a strâns mâna liberă, sărutând-o. I-am strâns mâna și i-am lipit-o de față, găsind consolare în căldura și prezența ei în timp ce-l ascultam pe Warren.

– Nu contează. El cum e, știi?

Am așteptat cu respirația fremătând orice fărâmă de informație despre starea lui.

– Tot ce știu e că, atunci când echipa a intervenit, începuseră să omoare dintre ostatici. Se pare că se deciseseră că, dacă tot mureau, să ia cu ei și americanii dezgustători și propaganda lor religioasă. Un bărbat a fost folosit pe post de scut uman. Era îmbrăcat în hainele lor, forțat să țină o armă fără muniție și să iasă din baraca în care îl țineau. Lunetiștii n-au avut nici cea mai mică idee că era un ostatic. L-au ucis pe el și pe bărbatul care îl conducea cu arma la spate de cum i-au văzut.

– Doamne!

Mi s-a strâns inima. Vocea lui Warren a coborât.

– Scumpo, ce i-au făcut femeii ăleia, actrița, nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu.

Gina DeLuca.

La naiba. O uram pe femeie – nu pentru că aș fi avut vreun drept s-o urăsc, ci pentru că avusese o relație sexuală pasageră cu Wes la un moment dat. Primea de la el ce-mi doream eu, dar nu eram suficient de puternică să obțin pentru mine. Chiar și așa, nu-i doream răul cu adevărat. Poate doar o poză urâtă cu ea mâncând un hot dog care să apară în vreo revistă locală de mascări, dar nu să fie maltratată de mâinile unor bărbați bolnavi la cap și cu motive doar de ei știute.

– E bine?

Warren a oftat lung.

– Fizic și mental, nu. Dar o să trăiască? Da.

Am clipit să alung lacrimile, încercând să mă țin cât mai bine.

– A mai supraviețuit cineva?

– Așteaptă puțin.

L-am auzit pe Warren suflându-și nasul la distanță.

– Sunt bine, Kathy, vorbesc cu Mia. Trebuie să termin aici. Da, niște ceai ar fi bun. Mulțumesc, draga mea, i-a spus Warren lui Kathleen.

Kathleen era femeia de care într-un târziu recunoscuse că era îndrăgostit, după atâția ani. Erau împreună și mă bucura să știu că există și o a doua șansă la dragoste în lumea asta.

– Scuze, Mia. Nici măcar la vârsta mea lucrurile de genul ăsta nu sunt ușor de spus.

– Nu, îmi imaginez că nu.

Am respirat adânc, am strâns-o pe Maddy de mână și am înghițit.

– Când vine acasă și când pot vorbi cu el?

– Sursele mele spun că va fi acasă în două săptămâni. Îi oferă îngrijiri medicale și psihologice, luând în considerare și faptul că sunt grav malnutriți, au fost privați de somn, torturați, bătuți și au văzut întâmplându-se lucruri oribile.

Fiecare cuvânt pe care-l spunea Warren era ca un ac care mi se înfigea în pori. Pielea îmi ardea de nevoia de a-l vedea pe Wes, de a-l atinge, de a-l iubi.

– Warren, trebuie să-l văd. Să vorbesc cu el.

– Imediat ce aflu mai multe despre locul în care se află și despre când îl poți vedea, te anunț. Mai dă-mi câteva zile, bine?

M-am ridicat instantaneu și am început să mă plimb prin încăpere.

– Câteva zile? Vrei să aștept câteva zile să vorbesc cu bărbatul pe care îl iubesc, bărbatul care a fost dispărut mai bine de trei săptămâni? Ești nebun? Warren, toată treaba asta e ridicolă. Trece de la a fi ținut prizonier de către extremiști la a fi ținut prizonier de guvern? Statele Blestemate Unite! Țara libertății!

Am răcnit atât de tare încât Max și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a luat încă o dată telefonul și l-a pus pe difuzor.

– Shipley, sunt Max. De ce e nevoie ca soră-mea să poată vorbi la telefon cu bărbatul ei?

Warren a bombănit și a pufăit zgomotos.

– De o grămadă de sfori trase.

– Atunci zic că ar trebui să te faci păpușar. Din ce-mi zice soră-mea, îi ești dator.

– Mia, i-ai spus? i-a înghețat vocea lui Warren.

– Nu! am răspuns enervată că s-a gândit măcar că aș fi riscat să spun mai altor persoane, deși fratele meu nu era oricine.

Ochii lui Max și-au schimbat nuanța din verde pal în verde închis, pupilele devenind mari și înfricoșătoare. În momentul ăla, Max a realizat că îl aveam la mână pe Warren cu ceva cu adevărat grav, suficient de grav cât să atingă un bărbat foarte bogat și foarte puternic. De obicei, genul ăsta de chestii implicau închisoarea. Dacă Aaron ar fi dat-o în bară lipsind de la o singură ședință de gestionare a furiei sau de la consiliere, aveam puterea să înaintez o plângere oficială, iar el și-ar fi pierdut statutul de senator al statului California. Nu că ar fi fost vreo mare pierdere. Cu un singur telefon i-aș fi putut distruge cariera lui Aaron Shipley. Și nu numai atât.

Știam că asta l-ar distruge și pe Warren, iar eu n-aveam nici cea mai mică intenție de a distruge binele pe care-l făcea cu noua lui misiune în care se aventura să ajute oamenii din lumea a treia. Acum, că știam ce nenorociri se întâmplau prin țările alea, era și mai important.

– Mia, o să văd ce pot face, dar nu-ți pot promite nimic.

– Orice ar fi de ajutor. Orice, te rog.

Vocea îmi era joasă, plină de emoție și implora printre lacrimile care curgeau.

Brațul lui Maddy m-a cuprins și m-a tras aproape. M-am ținut de ea, unul dintre cele mai stabile lucruri din viața mea. Sora mea.

– Dacă ai nevoie de bani sau de resurse, mă suni pe mine, a spus Max în stilul lui de conducător-de-imperiu. Oricât ar costa, rezolvă. Mă auzi?

– Clar și răspicat, a răspuns Warren.

La momentul ăla eram prea dată peste cap ca să mai pot gândi, darămite să reacționez. Bărbatul meu fusese salvat, mulți oameni muriseră, dar viețile turiștilor fuseseră salvate, și totuși nu puteam să-l văd sau să vorbesc cu el. Acum guvernul îl închisese într-un loc secret pentru încă două săptămâni. Doamne! Cum aveam să trec peste următoarele paisprezece zile fără nici un cuvânt? Răspunsul scurt era că n-aveam cum.

– Bine, omule. Fă-l s-o sune pe mobil și vezi cum o rezolvi mai repede, a cerut Max, iar eu am zâmbit printre lacrimi.

Dacă aveai nevoie să muți munții îl chemai pe fratele meu. La naiba, era destul de mare cât s-o facă singur. Acum știam cum de putea să conducă ditamai imperiul. Nu numai că era convingător și corect, dar când vorbea oamenii ascultau. Un lider înnăscut. Asta se întâmpla cu un tată ca Jackson Cunningham. Nu l-am cunoscut, dar fiul pe care-l crescuse era o adevărată minunăție.

* * *

După telefon, m-am băgat în pat. Ginelle dormea în celălalt, iar Maddy s-a cuibărit lângă mine. Se pare că-și făcuse

griji toată noaptea, deşi o anunţasem unde eram. Voia să vină să mă vadă. Matt o forţase să rămână cu el. Matt.

Am alungat somnul, m-am dat jos fără s-o deranjez pe Maddy sau pe Ginelle şi m-am furişat pe vârfuri în cealaltă cameră, cu o pereche de blugi şi un tricou cu mâneci lungi în mână. După ce am făcut un duş cald, ştiind că Wes era în siguranţă – de negăsit, dar în siguranţă –, m-am simţit mult mai bine. Tata respira singur, medicamentele vindecau reacţia alergică, iar doctorii erau de părere că prognosticul lui era unul bun.

Mai aveam de rezolvat cu Blaine, dar înainte aveam de purtat o discuţie cu logodnicul soră-mii, Matt. Am intrat în camera comună şi l-am găsit pe Max moţăind pe canapea. Uşile de la balcon erau deschise şi briza adia prin camera luminată în nuanţele de portocaliu şi roz ale răsăritului. Îi vedeam piciorul lui Matt pe grilaj.

Am luat o sticlă cu apă din minibar, am ieşit şi m-am asigurat că am închis uşa. Matt s-a întors către mine şi avea o pereche de ochelari de soare negri pe nas. Purta o cămaşă în carouri, cu nasturi, nişte blugi frumoşi de culoare închisă şi o pereche de bascheţi Converse. Întruchiparea unui student. Mă rog, a unuia deştept.

- Cum e Maddy? m-a întrebat când m-am aşezat, iar trupul i s-a încordat, intrând în alertă.

Mi-am cocoţat picioarele pe grilaj, mi-am dat părul pe spate şi am privit Vegasul. Munţii deşertului care înconjurau oraşul erau o minunăţie şi făceau parte din atracţiile care aduceau turişti cu duiumul. Ei şi cazinourile, desigur.

– Linişteşte-te, e bine. Doarme dusă.

Şi-a relaxat umerii şi s-a lăsat pe spate în şezlong.

– A fost foarte îngrijorată pentru tine astă-noapte.

Am chicotit.

– Îmi pot purta singură de grijă.

– Nu strică să te bazezi pe cineva care te iubeşte.

Mi-am lăsat capul într-o parte şi m-am uitat chiorâş la el.

– Adică așa cum te bazezi tu s-o faci să vă căsătoriți imediat?

A făcut ochii mari.

– Ți-a zis despre asta.

A încălecat scaunul și s-a aplecat în față cu capul în jos. Săracul băiat. Nici măcar n-avea idee cu cine are de-a face.

– Matt, hai să punem la punct niște chestii. Am fost protectoarea lui Maddy de când avea cinci ani. Sunt sora ei, dar în cea mai mare parte a timpului a trebuit să-i fiu și părinte. Suntem apropiate.

Am ridicat două degete lipite unul de altul.

– Da, am înțeles asta, dar am crezut că ce s-a întâmplat era o chestie intimă. Am făcut o greșeală.

Vocea îi era joasă, plină de regret.

– O greșeală pe care sper că n-ai s-o mai repeți prea curând.

S-a încruntat.

– Tot vreau să mă căsătoresc cu ea. Imediat ce mă vrea, a adăugat repede.

Mi-am întins mâinile către el.

– Am înțeles asta. Nu i-am zis să nu se mărite cu tine. Serios, cred că sunteți minunați împreună. Ești bun pentru ea și ai dovedit-o în toată nebuneala asta.

Mi-am fluturat mâna prin aer.

– Doar că Maddy are nevoie de timp să se acomodeze. Sunteți împreună de doar câteva luni. Bucurați-vă unul de altul, prostiți-vă, petreceți timp cu prietenii și munciți din greu la școală. Nu lăsați presiunea de a vă maturiza prea repede să vă facă să pierdeți cea mai bună parte. Călătoria.

Am privit în jos la piciorul meu și la înscrisul care ajunsese să însemne mult mai mult decât am crezut vreodată că e posibil. Literele împletite cu petalele care se zbăteau în briză mi-au amintit că aveam nevoie să iau legătura cu prietenii mei și, de asemenea, să mai adaug câteva noi petale. Deși viața mea părea pierdută de sub control, trebuia să-mi fac timp pentru ceilalți oameni care ajunseseră să însemne atât de mult

pentru mine. Alec, Mason, Rachel, Tony, Hector, Angelina, Jai, Heather, Anton, doar gândindu-mă la chipul fiecăruia mi se trezea amintirea unor timpuri frumoase, ceea ce mi-a adus un zâmbet pe față.

- De ce te grăbeai așa de tare să-ți pui pirostriile? am întrebat, atentă la limbajul corpului.

Părea... învins și, pentru numele lui Dumnezeu, nu înțelegeam de ce. Nu era genul care ar fi înșelat, iar dacă ar fi făcut-o l-aș fi omorât, deci n-avea cum să fie asta. Clanul Rains era o specie iubitoare și nu părea să insiste pe partea cu căsătoria. Părinții lui Matt păreau bucuroși că fiul lor a găsit o fată grozavă și îi sprijiniseră în decizia de a se muta împreună.

Matt a scuturat din cap

- Ai să crezi că e o prostie.

Am râs.

- Probabil, dar zi-mi oricum.

A zâmbit, apoi, pe cât de repede i se întinsese zâmbetul pe față, pe atât de repede a și dispărut. A oftat lung și ușor.

- E un grup de băieți. Sportivi. Tipi bine făcuți, arătoși. Vorbesc mereu cu Maddy după ore, tot încearcă s-o facă să studieze cu ei, să-i ajute la teme. Spun că ar și plăti-o ca să-i mediteze.

- Și o face?

Expresia feței lui s-a transformat într-una de dezgust.

- La naiba, nu. N-ar face niciodată asta.

Știam răspunsul dinainte să întreb. Punct pentru Matt.

- Continuă.

- Doar că nu renunță. Sunt tipi de succes, din familii bogate. I-ar putea oferi tot ce-și dorește și sunt și sportivi. Maddy iubește sporturile. Eu doar mă uit de dragul ei.

Asta m-a făcut să fornăi.

- Te uiți la meciuri de dragul soră-mii?

Nu m-am putut abține să râd, lăsându-mi capul pe spate. Doamne, era prea tare. Desigur că Maddy avea să se agațe de singurul bărbat care nu iubea sportul. Asta doar ca să arate cât de mult se atrag polii opuși.

Matt a chicotit.

– Ei bine, da. Îi place. Zice că asta făceați cu tatăl vostru în familie și, din moment ce vreau să fiu parte din familie, mă uit și eu.

Dulce. Mult prea dulce. Soră-mea chiar a nimerit bine cu tipul ăsta.

– Nu înțeleg care-i problema. Ești gelos pe sportivii ăștia?

Umerii i s-au tensionat din nou.

– Nu știu, poate. Eu sunt tipul cu plantele. O să muncesc pentru companii din agricultură, botanică și altele. Ei or să fie sportivi profesioniști, or să conducă afacerile familiilor și i-ar putea oferi o viață pe care eu nu i-aș putea-o oferi. Eu sunt doar un tocilar cu talent la grădinărit. Iar Maddy, Doamne, e atât de frumoasă. Bună. Iubitoare. Super-deșteaptă. Ar putea avea pe oricine la picioare.

A, am priceput acum. Era nesigur.

– Asta da, ar putea. Fata mea e mai mult decât superbă. Dar știi ce, Matt?

Ochii îi erau triști când m-a privit.

– Ce?

– Maddy te iubește pe tine. Maddy vrea să se mărite cu tine. Ți-a oferit ceva special și ești singurul bărbat pe care-și dorește să-l aibă vreodată. Înțelegi ce-ți spun?

A zâmbit, iar obrajii i s-au îmbujorat. Mult prea drăguț. Vorbesc despre sex, iar el roșește. Da, era aproape perfect pentru fata mea.

– Așa cred. M-am gândit doar că, dacă devine soția mea, atunci n-aș mai putea, știi tu...

– S-o pierzi?

A dat aprobator din cap, iar eu l-am apucat de umăr.

– Tot ce pot să-ți spun, Matt, e să ai încredere. Ai încredere în dragoste și ai încredere în Maddy. N-ar greși niciodată față de tine. Ea nu-i așa.

Matt m-a bătut pe mână.

– Ai dreptate. Am vorbit despre asta. Am recunoscut aproape tot în fața ei. A crezut că sunt nebun, a zis că-s cel

mai sexy tip pe care l-a cunoscut vreodată și apoi a sărit pe mine și mi-a demonstrat cât de mult mă iubește.

Și uite așa și-a pierdut punctul.

– Scârbos. Tocmai mi-ai spus mie, sora logodnicei tale, că ați făcut super-sex de împăcare? Bleah. Grețos!

A râs.

– Prea curând?

– Mult prea curând. Bleah, acum trebuie să-mi curăț urechile la specialist. Nu ești întreg la minte! Mai întâi vorbești despre plante și apoi despre sex? Doamne! Nu știu cum rezistă Maddy.

Am rânjit și l-am privit cu un ochi.

Am petrecut următoarea oră împreună, apropiindu-ne, râzând, vorbind despre chestiile amuzante pe care le făcea cu soră-mea ca să treacă zilele, mai puțin partea cu sexul. L-am întrebat ce părere avea despre partea cu mutatul în Texas dacă Maddy voia să lucreze la Cunningham Oil & Gas. A zis că avea încredere în intuiția ei. Ar fi mers unde și-ar fi dorit ea să meargă. Matt a înțeles că, până la Max, Maddy n-a avut familie în afară de mine și voia ca ea să fie fericită. În plus, îi era simpatic Max și îi plăcea și zona în care locuia Max. Se pare că el și Maddy vorbiseră deja despre posibilitatea de a cumpăra niște teren în Texas, iar el ar fi cultivat pământul. Poate chiar să-și fi deschis propria afacere cu producția locală sau așa ceva. Toate idei bune și serioase pentru viitor. A fost de acord că nunta avea să aibă loc după ce terminau amândoi școala.

Am mai scăpat de una dintre greutățile care-mi apăsau pe umeri știind că am vorbit cu Matt și am rezolvat iritarea ușoară pe care o avusesem la auzul faptului că o presa pe Maddy cu căsătoria. Ultima problemă rămasă, pe lângă cea de a primi acces la bărbatul meu, era una grea. Blaine ticălosul Pintero.

CAPITOLUL 9

Ziua de vineri a sosit, iar eu nu știam nici pe departe cum să-l împac pe Blaine când n-aveam nici bani și nici dorința de a mă băga în pat cu el. Tata era mai bine. Maddy și Matt erau bine și continuau cu planul lor. Max era încă în oraș, iar Ginelle era în siguranță. Deocamdată. Eu, pe de altă parte... cu mine era o cu totul și cu totul altă poveste. Eu eram o harababură. Trecuseră câteva zile fără nici un telefon de la Wes și nici alte informații de la Warren, deși l-am sunat de trei ori pe zi de când mi-a zis că Wes e în viață. A ajuns să-mi ignore apelurile. La un moment dat a răspuns Kathleen și mi-a zis că el lucrează și că n-o să se oprească până nu află unde e Wes. Deocamdată, totuși, nu putea să-mi audă vocea disperată și să rezolve ceva. Am înțeles asta. Dacă aș fi fost în locul lui, nici eu n-aș fi putut face nimic cu o nebună pe cap care sună din cinci în cinci munte să afle noutăți.

Cred că așa e iadul. Era oribil să știu că bărbatul pe care îl iubesc, persoana pentru care mi-aș da viața suferea fizic și mental, iar eu nu eram acolo să-l ating, să-i dau o mână de ajutor, să-l sprijin în procesul de vindecare.

Aveam o crampă permanentă la gât pentru că priveam în permanență în jos la telefon, așteptând, sperând să primesc un telefon cu număr necunoscut. De fiecare dată când suna, îmi punea sistemul în acțiune, toate sinapsele lucrau, inima îmi bătea sălbatic, doar ca să descopăr că erau Max, Maddy sau Gin. Uf.

Noaptea trecută am cedat și mi-am sunat prietenii. Hector a plâns când i-am spus ce s-a întâmplat cu Wes. Tony s-a înfuriat și a întrebat dacă aveam nevoie de bani, de bilete de

avion, orice mi-ar fi fost de ajutor. El voia să le rezolve pe toate. I-am asigurat că mă descurcam și că aveam încredere că va ajunge acasă în curând. Adică o ditamai minciuna. Am primit instrucțiuni stricte să le dau de veste săptămâna viitoare, altfel veneau după mine. N-aveam nici o îndoială că s-ar fi ținut de cuvânt. Mason n-a fost atât de drăguț. S-a enervat. Gata să renunțe la ultimele jocuri din sezon, deși Red Sox făcea ravagii, iar el era aruncătorul vedetă. Mi-am amintit conversația noastră de astă-noapte.

- Mia, asta e o porcărie. Aștepți până lucrurile o iau razna în halul ăsta ca să suni?

Vocea lui Mason părea din ce în ce mai distantă, de parcă-și muta gura de lângă receptor.

- Nu, Rach, nu mă calmez. Nu e OK așa. Noi suntem ca și familia ei.

Să-l aud că zice că sunt ca și familia lui m-a atins tare. N-aveam nici un drept să țin toată drama asta doar pentru mine. Erau oameni cărora le păsa, care chiar mă iubeau, așa cum îi iubeam și eu. Era vremea să-i iau în seamă mai des, dacă nu fizic, măcar emoțional.

A revenit la telefon.

- Nu pot să cred că ai aflat că ai un frate. Ce nebunie.

- Da, dar e super și fii atent. Acum dețin douășcinci la sută din compania Cunningham Oil & Gas.

- Ce naiba? Îți bați joc de mine?

- Nu. Se pare că Jackson Cunningham a știut mereu despre mine și a vrut să am o parte din moștenire în calitate de soră a lui Max. Dar n-a știut de existența lui Maddy, care s-a dovedit că are sângele clanului Cunningham. Mama i-a pasat-o pe Maddy lui tata ca fiind a lui.

- Dumnezeule! Maică-ta era scrântită.

M-am gândit la Mason și la mama lui, pe care o pierduse, când era mic, din cauza cancerului la sân. Mama lui ar fi dat orice ca să mai petreacă o zi cu copiii ei, iar mama mea a părăsit nu unul, nu doi, ci trei copii care aveau nevoie de ea.

Asta este genul de eveniment care îți schimbă viața și pe care nu-l poți uita. M-a făcut să mă întreb dacă Max avea vreo șansă să-și pună detectivul să afle pe unde a ajuns draga noastră mamă. Dacă chiar ar găsi-o pe Meryl Colgrove, oare aș ști ce să-i spun? Ești de rahat? Să i-o arunc în față cât de bine suntem. Mă rog, Max și Maddy o duc bine. Eu? Eu sunt o escortă care plătește datoria bărbatului pe care ea l-a părăsit.

Când am terminat convorbirea cu Mace, am promis să fiu mult mai prezentă în viața lor, să-i vizitez anul următor, să-i prezint lui Wes. Următorii au fost Anton și Heather. Desigur, Anton și-a luat abordarea filosofică asupra lucrurilor, întrebând care au fost efectele în ansamblu, ce simțeam eu despre asta. Jur că Anton, Latin Lov-ah, era doar un hipiot pe sub toate lanțurile alea de aur. Heather, de cealaltă parte, a tot tras-o cu „nu cred" și „la naiba". În principal își făcea griji pentru mine și cum fac față dispariției lui Wes. N-am avut prea multe de spus, pentru că altfel aș fi izbucnit într-o cascadă de lacrimi. Dacă doar atât puteam face, îi eram datoare lui Wes să rămân puternică și să lupt în continuare și asta plănuiam să fac.

Alec, desigur, era Alec. Totul în vocea lui, dragostea lui adevărată m-au făcut să mă simt mai bine. Avea un fel de-a folosi cuvintele și mi-a spus că era încrezător în abilitățile mele de a mai supraviețui încă o zi. Pe de altă parte, dacă voiam, ar fi fost fericită să mă fure și să mă ducă în Franța, unde mi-ar fi devorat corpul și mi-ar fi umplut sufletul de lumină. Cuvintele lui, nu ale mele. Deși au fost spuse într-o franceză atât de elocventă încât tot corpul mi s-a fărâmat în mii de furnicături. A trebuit să opresc trenul ăla sexy cu un avertisment pe care francezul meu l-a înțeles. Dragostea era dragoste pentru el, dar a acceptat genul acesta de „pentru totdeauna" și avea să-mi respecte dorințele. Prin urmare, asta însemna că nu mai se mai punea problema de sex cu artiști francezi care vorbesc murdar. A trebuit să spun partea asta în engleză și s-o repet în franceză ca să mă fac înțeleasă.

Am așteptat să-l sun pe Tai ultimul. După cum mă așteptam, n-a primit veștile prea bine. A fost atât de rău încât nici nu i-am spus tot, pentru că, dacă i-aș fi spus despre Blaine și despre amenințările lui, ar fi urcat în primul avion cu o duzină de samoani uriași gata să verse sânge. Sângele lui Blaine. Desigur, mi-ar fi ușurat mie lucrurile, dar oamenii ăia ar fi avut de suferit. Inșii de teapa lui Blaine sunt prea pompoși să lupte cu mâinile lor, după cum a demonstrat experiența din hol cu Max. Blaine nici măcar n-a încercat să-l lovească pe Max. Nu, Blaine folosea gorile, cuțite și, în mod sigur, arme. Blaine nu s-ar fi oprit până ce întregul clan Niko nu era mort și îngropat la doi metri sub pământ într-o porțiune lungă a deșertului Nevada, fără să se mai audă vreodată de ei. Or, asta nu i se putea întâmpla samoanului meu sexy. Sub nici o formă.

I-am spus lui Tai despre tata și despre Max. A fost suficient să-l fac să se îngrijoreze, pe o scară de la unu la zece, de zece. Am vorbit până târziu în noapte. M-am întrebat pentru un moment ce credea Amy despre lunga noastră convorbire, dar la mijlocul ei l-a sărutat de noapte bună și i-a spus că-l așteaptă în pat. Nu era nici o grijă, nici o răutate sau anxietate în tonul ei. Când l-am întrebat pe Tai despre asta, a răspuns simplu:

– Amy e grozavă. Înțelege că ești ca din familie.

Și iată, iarăși. Cuvântul. Familie. Când am pornit în călătoria asta acum nouă luni, cuvântul ăsta însemna doar patru oameni în total. Maddy, Ginelle, tata și mătușa Millie. Acum nu mai aveam degete la mâini să număr câți oameni consideram că fac parte din familia mea extinsă, ca să nu mai vorbesc despre relațiile adevărate de sânge cu Max, Cyndi și Isabel și bebelușul Jack care urma să vină pe lume. Astea erau patru noi rude. Era greu să înțeleg cât de mult mi se schimbase viața în ultimele nouă luni. Mult mai mult decât mi-am imaginat că ar fi fost posibil în cei douăzeci și cinci de ani ai mei.

Și apoi era Wes. M-am uitat din nou la telefon. Nimic. Privind mânioasă, m-am îmbrăcat, făcând un adevărat efort. Dacă

trebuia să cerșesc, să împrumut și să-l implor pe Blaine să-mi mai dea timp, voiam măcar să arăt potrivit pentru ocazie.

Mi-a bâzâit telefonul și m-am grăbit să verific ecranul, rugându-mă să fie Weston. Ce am văzut mi-a produs o mânie uriașă pe care o simțeam până în degetele de la picioare.

Către: Mia Saunders
De la: Blaine Ticălosul Pintero
Sper că ești bine și fie ai făcut rost de bani, fie ești gata să accepți termenii. Ne vedem la locul nostru într-o oră. Te aștept.

Normal că mă aștepta, ticălosul scrântit. În timp ce-mi luam poșeta și o aruncam pe umăr, Max a luat un set de chei și m-a privit.

– Ce? am întrebat.

Max avea buzele strânse într-o linie subțire. Pufoșenia lor rozalie obișnuită era lipsită de culoare. Limbajul corpului arăta că este rigid și confuz.

– Te duc eu.

Mi-am arătat indignarea.

– A, nu. Voi fi bine. N-o să-mi facă nimic, Max. Vrea doar să mă fută, nu să mă omoare.

Maxilarul i s-a blocat și îi pulsa o venă.

– Ți-a răpit cea mai bună prietenă, Mia. Asta nu e o situație pe care s-o tratezi ușor.

Oftând, i-am pus mâna pe biceps. S-a întărit din reflex.

– Max, n-o să-i placă să te vadă acolo. Știu cu ce, mai bine zis cu cine am de-a face. Valorez prea mult și financiar, și fizic pentru el ca să facă ceva necugetat. O să fie bine.

L-am privit fix în ochi și am mințit. Blaine era imprevizibil. Nu știam niciodată ce-l poate stârni, ce-l poate amuza sau când putea să devină întruchiparea răului. Speram să am parte de varianta amuzantă și plănuiam să profit de dorința lui de a mă avea la pat pentru a obține mai mult timp. Poate să mă folosesc și de dragostea lui de bani și să-i promit mai

mult. Mult mai mult. Puteam să lucrez în continuare pentru Millie, obținând banii de care aveam nevoie, plus ce mai luam de la Cunningham Oil & Gas. Știam că Max nu-și dorea ca banii ăia să finanțeze un criminal, dar n-aveam de ales dacă voiam să duc o viață normală măcar în aparență.

– Ai încredere în mine. Știu ce fac, am spus, îndreptându-mi umerii și spatele.

Max a scuturat din cap și a deschis ușa.

– Ai încredere în mine.

A arătat către pieptul lui. Mă ocup eu de asta.

– Ți-am mai spus înainte și-ți mai zic din nou, scumpo. Eu am grijă de familia mea. Punct.

Umerii mi s-au lăsat în timp ce l-am urmat în lift și apoi în mașina lui închiriată. N-am vorbit nimic până la Luna Rosa. Nu știam ce să-i zic și cred că și el avea anumite cuvinte pe care preferam să nu le aud.

Am intrat în restaurant și, ca de obicei, Blaine era în curtea interioară la masa noastră. Umbrele fuseseră instalate pentru umbră. Apa lacului păstra temperatura în curtea interioară cu zece grade mai jos față de căldura normală din Vegas. În timp ce ne îndreptam către el, Blaine s-a ridicat. Purta un costum subțire bej care îi venea perfect. Avea o cămașă roșu-corai descheiată la gât, care îi scotea în evidență tenul și îi făcea ochii să lucească. Îmi aminteau de ochii de pisică în întuneric, după cum păreau să scapere cu irizații de galben și verde.

Blaine a întins o mână către Max și ne-a indicat masa de lângă noi.

– Văd că ți-ai adus mușchi cu tine, cum am făcut și eu.

A rânjit. Gorilele lui și-au desfăcut sacourile, lăsând să se vadă țevile unor pistoale Colt, calibrul 45.

Max mi-a tras scaunul, iar eu m-am așezat, apoi și-a plasat scaunul asigurându-se că-i poate vedea cu ușurință pe Blaine și pe cele două gărzi de corp. Deșteaptă mișcare. Mi-aș fi dorit să mă fi gândit și eu la asta. Pentru un moment, am

fost chiar recunoscătoare că Max venise cu forța, chiar dacă nu-l voiam implicat în mizeria asta.

– Beți ceva?

Blaine a ridicat o sticlă de pinot-grigio rece. Mi s-a uscat gura și am dat din cap că da. Mi-a turnat un pahar și a ținut sticla ridicată până când Max s-a uitat la el și a dat din cap că nu. Era mult prea ocupat să fie un personaj impunător pentru a fi deranjat cu vin.

Am luat o sorbitură și am mormăit. Blaine a avut întotdeauna gusturi excepționale la vin. Petrecea mult timp cu asta – degustări, călătorii la crame să vadă cele mai noi selecții și stocuri abia lansate. Pe vremuri, îi invidiam gustul remarcabil.

– Să trecem la treabă, bine? a zis Blaine, iar eu practic m-am înecat cu gura de vin.

Tot nu găsisem o cale prin care să ies din belea, dar aveam să mor încercând. Serios, aveam să mor, pentru că Blaine m-ar fi omorât pe loc, dar n-aveam altă variantă. Trebuia să merg mai departe.

– Uite, Blaine, știu că ai spus că nu-mi lași mai mult timp, dar sunt multe lucruri despre care nu știi și, mă rog, eu...

Ochii lui Blaine s-au întunecat și mi-a tăiat vorba.

– Ar fi bine să-mi spui că alegi varianta a doua, care duce către dormitorul meu, pentru că scuzele sunt ca curu', draga mea. Toată lumea are, dar nu-s mulți care vor să stea aproape de unul.

Am tras aer în piept, iar lacrimile mi se adunau în spatele pleoapelor.

– Atunci o să trebuiască să mă omori.

Blaine a icnit fix în momentul în care pumnul lui Max a căzut pe masă ca un ciocan, trăncănind paharele și vărsându-mi vinul. Am înșfăcat paharul în încercarea de a mai prinde ceva înainte să se verse pe jos.

– Asta e o porcărie, a mormăit Max și s-a ridicat.

Fratele meu era un uriaș în general, dar când stăteai jos părea un munte de bărbat. Și-a dus mâna la buzunarul de la

spate, iar tensiunea a crescut de la o sută la o mie. Blaine s-a pitit, iar gorilele lui s-au mișcat ca niște ninja. Într-o secundă, țeava unei arme era la tâmpla lui Max, iar cealaltă la ceafă. A devenit rigid.

– Ai face bine să ai un motiv întemeiat pentru care duci mâna la pantaloni, cowboyule, altfel oamenii mei or să te conducă afară și-or să aibă grijă de tine așa cum se făcea în vestul sălbatic. Eu sunt stăpân în orașul ăsta, a mârâit printre dinții încleștați. Iar polițiștii de aici sunt toți pe statul meu de plată. Gândește-te bine la asta înainte să faci ceva.

Max a clipit și și-a păstrat privirea concentrată asupra lui Blaine.

– Scoteam un plic. Tipul din spatele meu poate să vadă că n-am nimic.

– Așa e, șefu', a spus, peste umărul lui Max, cel durduliu care arăta ca unul dintre mafioții din filmele de categoria B.

Blaine a făcut semn din bărbie, iar Max a scos plicul. S-a aplecat, l-a pus pe masă și l-a bătut cu degetul arătător.

– Uite-ți banii. Toți cei patru sute.

Sunt sigură că la momentul ăla cuvântul surpriză nu era potrivit pentru a descrie ce simțeam. Atâtea emoții se ciocneau între ele. Eliberare. Frică. Mândrie. Dragoste. Ultimul, totuși, m-a zăpăcit complet.

Dezgust.

În momentul acela, eram dezgustată de mine pentru că fratele meu, probabil unul dintre cei mai drăguți oameni în viață, care nu merita nimic din toate astea, îmi plătea datoria. Datoria tatălui meu. O datorie destul de mare. Nu era ca și când aș fi zis „Hei, frate, îmi împrumuți și mie cincizeci de dolari?". Nu, era vorba de patru sute de mii. Aproape jumătate de milion.

– Nu se poate, am șoptit.

Vocea mi-a ieșit deformată de parcă aș fi vorbit printr-un ghem de bumbac. Max și-a întors privirea către mine.

– Am făcut-o. Nimeni nu-mi amenință sora și nu-mi rănește familia când eu pot avea grijă de ea.

– Banii ăștia pot fi urmăriți? a intrebat Blaine uitându-se în plic la ce trebuie să fi fost un cec din moment ce era foarte subțire.

Patru sute de mii, chiar și în hârtii de o sută, ar fi fost un teanc destul de mare.

Max a dat din cap că da.

– Până la mine, da. Sunt din contul meu personal. Dacă îi vrei in numerar, o să-i găsești până la sfârșitul zile la recepția cazinoului tău. Am vrut să aduc cecul să-ți arăt că-s de bună credință.

Blaine a făcut ochii mari.

– Nu te deranjează dacă verific să văd că e valabil?

Max a pufăit.

– Nicidecum.

La un semn al lui, una dintre gorile a luat cecul și a mers în spatele grădinii. Pentru prima oară m-am uitat împrejur și am realizat că nu erau clienți, deși era ora prânzului într-o zi de vineri în zona comercială. Cred că Blaine se asigurase că ne întâlnim în intimitate. Gâlgâind noul pahar de vin pe care mi l-a turnat Blaine, am așteptat nerăbdătoare. Nu știam ce să fac sau ce să-i spun lui Max. Ce-aș fi putut să spun să îndrept așa ceva?

Cu mișcări tremurate, i-am cuprins mâinile lui Max. Le ținea una peste alta. L-am privit în ochi, verde în verde, și am încercat cu disperare să transmit toate sentimentele și emoțiile pe care le aveam pentru el, pentru ce sacrificase ca să ne salveze viața mie, lui Maddy, lui Ginelle și tatei.

– Mulțumesc, am spus gâtuită.

Și-a lipit fruntea de a mea. Imediat ce m-a atins, am simțit sentimentul ăla de familiaritate. Sentimentul ăla pe care îl are o persoană când este cu familia. S-a întâmplat din prima zi în care l-am cunoscut la aeroport și am dat mâna cu el.

– Aș face-o din nou. De-o sută de ori, ca să te păstrez în siguranță în viața mea. Te iubesc, surioară.

Vocea lui Max era joasă, plină de afecțiune. Cuvintele alea și-au croit calea fix în pieptul meu și în inima mea, unde și-au găsit locul.

– Și eu te iubesc, Maximus.

L-am tras aproape și l-am îmbrățișat tare.

– Și o să găsesc o cale să-ți dau banii înapoi.

A chicotit.

– Scumpo, în curând o să fii o femeie bogată. Găsești tu o cale.

S-a tras, mi-a cuprins obrajii și mi-a șters lacrimile cu degetul mare.

– E-n regulă, șefu', a zis cel care arăta a mafiot.

Blaine și-a unit vârfurile degetelor.

– Păcat, drăguță Mia. Abia așteptam să te am sub mine din nou.

Cuvintele lui mi-au dat un fior și m-am cutremurat.

Atunci Max a decis că i-a ajuns.

– E timpul să mergem, scumpo.

M-a tras de braț și m-a ridicat de pe scaun.

– O să am banii în seara asta până la șapte. Am anunțat banca că am nevoie de ei într-un timp scurt și îi pregătesc acum.

– Splendid.

Blaine s-a ridicat, și-a încheiat singurul nasture de la sacou și i-a întins mâna. Max s-a holbat la mâna întinsă și în cele din urmă a strâns-o. Doamne, omul era prea bun. E nevoie de un milion de oameni ca el la conducerea lumii. Ar fi un loc mai fericit și mai pașnic.

Max și-a pus mâna pe spatele meu și m-a împins.

– Așteaptă! a zis Blaine, iar eu m-am întors.

A venit încet către mine, ca un leu care se pregătește să atace. Am tras aer în piept și am așteptat să-și pună mâna rece pe brațul meu.

– Cred că ăsta e sfârșitul, nu-i așa?

– Mi-am achitat datoria, am răspuns.

Mi-a mângâiat brațele în sus și-n jos.

– Ești liberă, drăguță, drăguță Mia.

S-a aplecat și am putut simți efectiv tensiunea pulsând în Max în timp ce Blaine mi-a sărutat un obraz, apoi pe celălalt.

În cele din urmă, a ridicat o mână, mi-a cuprins obrazul și mi-a frecat buza de jos cu degetul mare.

– Întotdeauna mi-am dorit ce e mai bun pentru tine. În felul meu. Să-ți fie bine.

Și, cu vorbele astea de despărțire, s-a întors și a pășit hotărât afară din restaurant. Max m-a grăbit către mașina lui, dar înainte de a deschide portiera i-am apucat mâna, am tras tare și mi-am izbit fața de pieptul lui. Mi-am înlănțuit mâinile în jurul taliei lui și l-am strâns cu putere. Am pus totul în îmbrățișarea aia.

Frică.

Jale.

Eliberare.

Și am încheiat cu o doză copleșitoare de mulțumire.

N-aveam cum să-mi achit datoria față de el niciodată, și nu mă refer la bani. Pe ei i-aș fi dat înapoi fără probleme din munca mea și din ce urma să primesc de la companie. Nu puteam să-l răsplătesc pentru darul care era el însuși. Prezența lui când aveam nevoie. Grija pe care mi-o purta. Tot ce știam era că aveam să-mi petrec restul zilelor recunoscătoare pentru tot ce era Maxwell Cunningham, până la ultima suflare. A urcat fix lângă sora mea mai mică pe lista persoanelor din viața mea, iar aia era o poziție pe care nu credeam c-o mai poate ocupa altcineva în afară de Wes.

Capitolul 10

Se zice că libertatea e un privilegiu, nu un drept. Eu nu mă simt nici prea privilegiată, nici cu adevărat liberă. Datoria către Blaine fusese plătită, dar inima îmi era încă blocată într-o pivniță, implorând să fie eliberată. Tata se simțea mai bine, prognosticul era optimist. Deși mintea lui era încă blocată departe.

Salvatorul meu, fratele meu Max, s-a întors acasă să fie cu soția lui, Cyndi, în speranța că bebelușul Jackson avea să-și facă apariția în curând. Maddy și Matt au început școala și s-au întors în confortul apartamentului lor de vizavi de universitate. Ginelle a ales să se întoarcă la muncă înarmată cu machiaj serios ca să ascundă vânătăile care încă se vindecau. Planurile ei se schimbaseră după atac. I-am găsit un consilier ca să treacă peste ce se întâmplase, dar mi-a spus că, atunci când aveam să mă întorc acasă și să mă stabilesc cu Wes, și ea voia să plece. Să schimbe peisajul, să-și caute altă slujbă. De fapt, își dorea să plece naibii din Las Vegas și n-o învinovățeam pentru asta. Erau prea multe amintiri de vremuri grele pe care să le lase în urmă. Aș fi făcut orice s-o ajut să se vindece, iar dacă asta presupunea s-o adăpostesc în casa de oaspeți a lui Wes, asta aveam să fac.

Mă tot gândeam la cuvântul *acasă* de ceva vreme. Deși Orașul Păcatelor îmi fusese casă o mare parte din viață, niciodată nu mă simțisem cu adevărat eu însămi aici. Malibu mă chema, dar cine avea să mă întâmpine când aterizam? Părea că viața fiecăruia mergea mai departe. A tuturor, mai puțin a mea. Într-o săptămână trebuia să apar la emisiunea TV cu doctorul starurilor, Dr. Hoffman, dar nu mă simțeam pregătită

pentru pasul ăsta. Nu-i puteam plăti suta de mii ca să-i trag clapa, deci, indiferent ce se întâmpla, trebuia să merg. M-a angajat să fac un segment nou bazat pe propria mea felie de succes. Segmentul era corespunzător numit *Trăiește frumos*.

Exista o singură problemă, că viața pentru mine nu mai avea culoare. Tot ceea ce vedeam erau nuanțe de gri, negru și alb. Frumusețea care mă înconjura dispăruse, se prelinsese până când toate culorile se transformaseră în nimic. Nu simțeam nimic.

Stând întinsă pe patul din camera de hotel, mă holbam la cer – întunecat, acoperit de nori, deșertul pregătindu-se pentru o furtună de vară. Se potrivea perfect cu starea mea. Furtunile erau un fenomen neobișnuit la momentul ăla din an, dar nu tocmai nemaipomenit. M-am așezat în stil indian, strângând telefonul în mână. Tunetele se auzeau în depărtare, iar eu am început să număr:

Unu...

Doi...

Trei...

Patru...

Bum! Tunetul a urlat și fulgerul a trosnit. Am auzit undeva că fiecare cinci secunde între lumină și tunet însemna că furtuna e la un kilometru jumate depărtare. O rază orbitoare de lumină albă a trecut pe cerul ca o tăblie precum blițul prea puternic al unui aparat foto, luându-mi pentru o clipă vederea. Pe cât de repede a apărut, pe atât de repede a dispărut. Ca Wes.

Weston Channing III intrase în viața mea pe un val. La propriu. Din momentul în care a pășit de pe placa de surf pe nisip, l-am urmărit îndreptându-se către mine. Un zeu solar. Cu pielea bronzată, cu părul ud și țepos, cu lacrimile oceanului prelingându-se pe un piept despre care ziceai că a fost cioplit din piatră la cât de tare era. Ochii lui, de culoarea ierbii proaspăt cosite în mijlocul unei zile de primăvară în California, i-au întâlnit pe ai mei, dar nu asta m-a atras. Ci încrederea lui, zâmbetul ciudat, felul lipsit de efort în care

mergea, vorbea și făcea dragoste. De parcă trupul lui era făcut să fie aproape de al meu. Lipit de al meu. Ținut în siguranța brațelor mele.

Sau poate era taman invers. Nevoia mea de a fi lângă el. Atinsă de mâna lui, de inima lui, de sufletul lui.

– Te rog, întoarce-te la mine, m-am rugat cu voce tare.

Telefonul mi-a sunat. M-a trezit din starea melancolică și l-am privit.

Număr necunoscut.

Căldura mi-a cuprins inima, arzându-mă pe dinăuntru ca o senzație instantanee de perforare care mi-a făcut părul de pe brațe să se ridice. Telefonul a mai sunat o dată, iar eu l-am ridicat, am răspuns și am tras aer adânc în piept.

– Alo? am mormăit în telefon, prea speriată să mai spun altceva.

– Mia, a venit o replică tăiată, de parcă fusese nevoie de un efort uriaș ca să spună cuvântul format din trei sunete.

Lacrimile îmi curgeau pe față.

– Wes, am rostit, neștiind ce altceva să spun, dar simțind nevoia să exprim totul într-o singură suflare.

Îmi simțeam inima în gât, trupul zbătându-se în tensiune. Am strâns telefonul în mână atât de tare și atât de apăsat de ureche încât durerea mi-a săgetat mâna, dar nu mi-a păsat.

– Scumpo, vocea ta. Dumnezeule, iubito, e atât de bine să te aud...

Și-a dres vocea și a oftat adânc. Atât de adânc încât am simțit presiunea peste tot în jurul meu.

– Wes, spune-mi că ești bine.

Am reușit în cele din urmă să înlănțui mai multe cuvinte împreună.

A tușit rău.

– Sunt bine. Doar un pic afectat.

Normal că nu te puteai baza pe ce spune într-un moment ca ăsta.

– Trebuie să te văd, să te ating, să cred că ești real.

Răsuflarea i s-a îngreunat în timp ce răspundea.

– Știu. Și eu vreau să te văd atât de mult încât mă doare. Dar nu pot. Trebuie să stau aici pentru o vreme, aaaaaa!

– Ce e? Ce e? Ești rănit?

Vocea îmi tremura atât de tare încât nici nu-s sigură că am spus ce cred că am spus. M-aș fi descurcat mai ușor cu un cuțit înfipt în piept decât să știu că Wes avea dureri, că a fost rănit în vreun fel, iar eu nu puteam ajunge fizic la el.

– Da, iubito, sunt rănit. Am primit un glonț în gât. Sunt bine, totuși. Serios, o să fiu bine.

A gemut și apoi am auzit un șuierat, dar totul a început să devină puțin confuz după cele spuse.

A primit un glonț în gât.

În gât! Cine primește un glonț în gât și trăiește să povestească despre asta?

– Wes, iubitule, trebuie să te văd. Imediat. Unde ești? Spune-mi unde ești. Mă urc în primul avion. Am prieteni care au avioane private. Fratele meu m-ar putea trimite cu al lui.

Am aruncat cuvintele plănuind deja pe cine să sun apoi pentru a ajunge la el cât mai repede.

– Fratele tău?

Tonul îi era confuz, și pe bună dreptate. Mi-am apăsat tâmplele.

– Da, am un frate. Un frate adevărat. Testele ADN au demonstrat-o. Și a plătit datoria tatei.

– Ce, cine? a spus scurt, dar nu-mi dădeam seama dacă era din cauza durerii sau pentru că auzea informații atât de surprinzătoare pentru prima oară.

– Maxwell Cunningham.

A tușit și s-a tânguit din nou.

– La naiba! a spus respirând greu iar. Opriți-vă cu manșeta de luat tensiunea. Încerc să vorbesc cu logodnica mea. Lăsați-mă. Dați-mi un minut, a mârâit.

Logodnică? Am să las asta să treacă acum. Probabil că voia să se asigure că persoana care-l întrerupea știe că e o convorbire importantă. Probabil. Poate.

– Cu cine vorbești? am întrebat.

– Cu asistenta Ratched! a răspuns, dar sunt sigură că nu-mi spunea mie asta, ci mai degrabă persoanei care-l verifica.

– Wes, scumpule, unde ești?

Întreaga mea ființă era înnebunită după orice urmă de informație.

– În Australia, cred.

Ce naiba căuta în Australia?

– Ultima oară am auzit că erai în Indonezia.

– Da, când a avut loc raidul, au trebuit să ne evacueze de urgență pe mulți și, din moment ce am fuseserăm duși în Indonezia și ținuți prizonieri, au vrut să ne ducă într-un loc mai sigur unde guvernul nostru are legături pașnice și sănătoase.

M-am sprijinit de tăblia patului și m-am holbat la cerul întunecat.

– Când te pot vedea?

A oftat.

– Sincer, nu știu, scumpo. Îi interoghează pe ostatici cât mai repede posibil, dar se și asigură că suntem în siguranță. Prietenul tău, domnul Shipley, a stat pe capul tuturor. Și-a câștigat respectul.

A chicotit, apoi a scos un sunet ca ars. Doamne, dacă aș fi putut fi acolo, să pup să treacă. Trebuia să iau legătura cu Warren, să-i spun cât de mult însemna pentru mine că și-a folosit toate relațiile.

Vocea mi-a cedat când i-am spus ce simțeam.

– Iubitule, vreau să te țin de mână. Să te veghez dormind. Să-ți simt pieptul cum se ridică. Să-ți aud inima bătând. Te vreau acasă.

– Nu-mi doresc nimic mai mult decât să vin înapoi la tine acasă. În curând. Îți promit. Fac tot ce pot să plec de aici.

– Poți suna în fiecare zi până te întorci?

A mai chicotit o dată, doar că de data asta mai ușor.

– Ne-au dat fiecăruia telefoane. Putem vorbi cât vrem.

Elefantul de pe pieptul meu s-a ridicat și și-a luat tălpășița. Încă simțeam rămășițele poverii, dar cu timpul aveau să dispară.

– Deci... logodnica ta, carevasăzică?

Nu m-am putut abține să-l înțep un pic. Tot timpul ne tachinam.

A murmurat, iar sunetul pe care l-a scos a ajuns fix în centrul fericirii mele. Wes s-a întors. Mulțumesc, Doamne.

– Avem multe de discutat, dar da, tu și eu, așa trebuie să fie. Nu mai aștept paradisul. Te iau pe umăr chiar dacă te zbați și țipi și te duc acolo. Nu mai trăiesc nici o zi din viața mea făcându-mi griji pentru ce-o să se întâmple cu tine. Pentru ce-ar fi putut să se întâmple cu tine dacă eu aș fi murit aici.

– Nu. Nici măcar să n-o spui.

Lacrimile s-au dezlănțuit iar.

– Mia, nu ne putem ascunde de viață. Nu știm niciodată cât timp mai avem sau ce s-ar putea întâmpla în timp ce-o trăim. Tot ce știu e că vreau s-o trăiesc cu tine alături. Pentru totdeauna. Noi doi. O să fii soția mea.

Am râs printre lacrimi și m-am bucurat de sentimentul de expansiune din piept, simțind cum inima îmi creștea atât de mare încât ar fi putut să explodeze de bucurie.

– Și dacă spun nu? am glumit, știind că el avea să-și dea seama din tonul meu.

– Refuzul nu e o opțiune.

Vocea i-a scăzut și tonul arzător care mă uda instantaneu și-a făcut apariția.

– E da, Wes. O, Doamne, Wes, da. Da, vreau. O să mă mărit cu tine, Wes.

A murmurat din nou și sunetul a trecut prin mine de parcă aș fi fost trăsnită de fulgerul de dincolo de fereastră.

– Sunt un tip de treabă. O să-ți las opțiuni.

Am dat din picioare și am strigat pe mutește. Bărbatul meu era o figură. Blocat undeva într-un spital militar din Australia după ce fusese ținut prizonier timp de aproape o

lună, vorbea acum despre căsătorie și glumea cu iubita lui după ce primise un glonț în gât.

– Am fost tare speriată, am recunoscut șoptind.

– Și eu. Și încă mai am de-a face cu chestiile alea în încercarea de a-i salva pe alții care ar putea fi încă acolo. Trebuie să ajut. Dacă mai stau aici o săptămână și pot să mai salvez chiar și un singur om, scumpo, tot merită. Avem toată viața înainte împreună.

– Așa e, am spus încercând să destind situația suficient de mult cât să trecem peste săptămâna asta.

Dacă el a putut trece printr-o lună de iad, cred că pot rezista și eu o săptămână.

– Te iubesc, Mia.

Să-l aud pe Wes spunând cuvintele astea, să le aud de pe buzele lui era ca o băutură rece într-o zi toridă.

– Eu te iubesc și mai mult, Wes. Cu mult mai mult.

Am înghițit repetat și mi-am șters nasul de mânecă.

– Asistenta Ratched trebuie să-mi schimbe bandajele, a spus cu un căscat lung și un „au".

– Bine. Mă suni mâine când te trezești?

Am vrut să fie o întrebare, dar a ieșit mai mult ca o implorare. El a căscat și a mormăit ceva.

– Wes!

Frica mi-a cuprins fiecare nerv atunci când n-a răspuns.

– Da, scuze, iubito. Cred că mi-a dat ceva. Mi se închid ochii mai repede decât îi pot eu deschide.

– Te iubesc, am repetat doar pentru că mă simțeam bine spunând-o.

– Mmm, și eu. Mia mea.

Părea beat și pe jumătate adormit. Apoi s-a întrerupt.

Cu membrele grele, m-am cuibărit în pătură ținând telefonul aproape. M-am învelit și am privit spectacolul de lumini de afară. Toate gândurile mele se îndreptau către Wes. Mă simțeam eliberată știind că e în siguranță și sub îngrijiri, dar și frustrată pentru că nu puteam fi acolo să ajut. Mă

gândeam și la căsătoria cu el, la cum ar fi fost să avem o viață lungă împreună. Totul avea să înceapă când se întorcea acasă.

Aveam atâtea să-i spun și voiam să știu toate detaliile despre perioada cât fusese captiv. Să alung cu săruturi toate rănile care nu se puteau vedea. Știam din experiența cu Aaron că astfel de răni erau de lungă durată. Ale mele fuseseră ușoare în comparație cu ce trăise Wes. N-avea să-i fie ușor să treacă peste ceva atât de oribil. Știam foarte bine că a privit cum prieteni, oameni la care ținea au murit sub ochii lui. Acum, puteam doar să fiu recunoscătoare că este în viață. Bărbatul supraviețuise și împreună aveam să ne vindecăm. Amândoi.

* * *

O modalitate preferată de a-mi petrece timpul este să privesc pe cineva drag cum doarme. În copilărie, era Maddy. Adormea în timp ce-i citeam, îi mângâiam părul sau îi spuneam povești. Multă vreme după ce adormea, o priveam. Memoram nuanța exactă de auriu a părului ei, arcuirea sprâncenelor, încrețitura buzelor roz. Chiar și când dormea, fața mea era angelică. Mă mulțumea tare mult faptul că-i puteam oferi surorii mele un somn de noapte liniștit. Fiecare zi era o nouă misiune. Când eram cu Alec, mă jucam cu părul lui până când se trezea zâmbind, se rostogolea și mă prăda, lăsând pletele alea roșcate să cadă în jurul feței mele ca un văl în timp ce mă iubea. La fel făceam și cu Wes. El era cel mai liniștit în somn și, când dormea cu fața-n sus, avea întotdeauna o curbură mică pe buze. De parcă visul lui merita un zâmbet, chiar și în repaus. Iubeam asta la el. Nu există nici un alt bărbat mai frumos când se odihnește decât bărbatul pe care îl iubești din tot sufletul.

Acum îl urmăream pe tata. Ventilatorul nu mai era, și nici tuburile din nas și din jurul feței. Mai avea încă tubul pentru hrănire, cateterul, manșeta pentru tensiune arterială și perfuzia. Altfel, arăta de parcă trăgea un pui de somn. Cred că asta era partea cea mai grea din toată treaba cu coma. În timp

stăteam lângă el, mă tot așteptam să deschidă ochii. Fiecare vizită mă deprima și mai mult pentru că nu se trezea.

Doctorii spuneau că, după crize, după ce aproape a murit de la cele două reacții alergice și după infecția virală, trăgeau nădejde că se va trezi, dar nu puteau spune sigur. Singura speranță era că, după spusele neurologului, exista activitate cerebrală, dar nu puteau fi siguri ce înseamnă asta decât dacă sau până când nu se trezea. Am tot pus veșnica întrebare. Când credeau că avea să se trezească? Și spuneau mereu același lucru. Când își dorea asta. Adevărul era că n-aveau de unde să știe. Nu era nici un buton magic sau vreo alarmă pe care puteau s-o pună ca să-l determine să se trezească. Și, credeți-mă, partea cu zgomotul? Da, am încercat. Am tot lovit gratiile patului. I-am pus căști în urechi cu muzică rock pe care știam că o urăște, poate-poate se trezea să-mi spună să închid muzica diavolească, dar nimic. Liniște. Nici o mișcare.

Era greu de acceptat. Îi țineam mâna. Era mereu caldă, dar lipsită de viață. Sângele îi curgea prin vene, dar magnetismul, energia, forța vitală, chestia asta care ne face să fim ce suntem nu mai era în el.

Am stat acolo privindu-i părul crescut, barba și mustața. Ginelle se ocupase de el să arate bine în absența mea, dar avea nevoie de un pic de ferchezuială – ca să nu mai zic că o rază de soare ar fi făcut miracole pentru paloarea lui. Avea nuanța aia de gri pe care o are un om care nu a ieșit de multă vreme din casă. Tata era în comă de nouă luni. Perioada de timp de care are nevoie o femeie să crească în burtă un copil.

– Când ai să te trezești, tată? Sunt atâtea, mult prea multe de spus.

Am tras aer în piept de câteva ori înainte să continui.

– Mâine mă întorc în Malibu. Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu aici cu tine, viețile noastre nu mai pot rămâne în așteptare. Datoria ți-a fost plătită, tata, dar nu fără sacrificii. Uneori mă uit înapoi la anul ăsta și cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Fără datoria ta, n-aș fi cunoscut toți oamenii minunați pe care

i-am întâlnit. Oameni despre care știu că o să facă parte din viața mea multă vreme de-acum înainte. Și, desigur, l-am întâlnit pe Max. Fratele meu.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră.

– Mama a mai avut un copil înaintea mea, tată. Un băiat. Cu cinci ani mai mare. Are treizeci de ani acum. Îl cheamă Maxwell și e cel mai bun frate pe care l-ar putea avea o fată. Sunt sigură că ai remarcat treaba cu numele. Maxwell, Mia și Madison. Exact ca la ea și la mătușa Millie. Mama era cât se poate de previzibilă.

M-am gândit cum ne părăsise pe toți, iar șarpele ăla mi s-a strecurat iar în inimă când mi-am amintit de femeia care-mi dăduse viață. Da, foarte previzibil.

M-am oprit și am privit pe fereastră. Norii negri de astă-noapte dispăruseră, lăsând în urma lor un cer albastru imaculat. M-am apropiat de tata și mi-am trecut degetele prin părul lui negru și moale. A fost întotdeauna moale ca mătasea, chiar și acum era la fel.

– Călătoria asta m-a dus către un bărbat, tată. Un bărbat de care sunt foarte îndrăgostită și știu cu toată ființa mea că și el este la fel de îndrăgostit de mine. Este exact ce-mi trebuie.

L-am privit atentă, sperând să văd o licărire de viață, un zâmbet cât de mic, orice, dar nu.

– Acum plec. Nu știu când mă întorc. Maddy și Matt or să treacă pe la tine. O să-ți placă. E bun pentru ea. O tratează ca pe o regină. Doctorii de aici fac tot ce le stă în putință să te aducă înapoi, dar depinde de tine, tată. Tu trebuie să lupți, și să lupți tare. Luptă pentru noi.

Am închis ochii și am tras o gură de aer.

– Dacă intervine ceva, vin cu primul avion.

M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte.

– Mă bucur că ai scăpat de toată sperietura. La naiba, mă bucur că au scăpat toți de toată sperietura.

Am mers către marginea patului și l-am privit pe bărbatul care mă crescuse. N-a fost niciodată perfect, nici n-a

avut pretenția, dar ne-a iubit chiar dacă s-a urât complet pe el însuși.

– Știi, tata, n-a fost bine pentru tine că ai împrumutat toți banii ăia și sigur n-a fost corect să-mi pice mie ca povară, dar nu regret decizia de a porni în aventura în care am pornit. N-aș schimba nimic din ce-am trăit. Prin ea simt că mă găsesc pe mine din ce în ce mai mult. Poate că până în decembrie o să înțeleg chiar și mai multe. Dacă mă întrebi pe mine, aș face-o iar. Și aventura nici măcar nu s-a terminat.

Cuprins